

Autoarea seriei-fenomen
Crima perfectă

Reaparitia
lui
Rachel Price

HOLLY JACKSON

TRADUCERE DE MARIA ADAM

LEDA EDGE

„Jackson face un tur de forță cu adevărat remarcabil în acest thriller inteligent, meticulos pus în pagină.”

Publishers Weekly

„O poveste de familie plină de personaje în care nu poți avea încredere!”

ShanBooks.co.uk

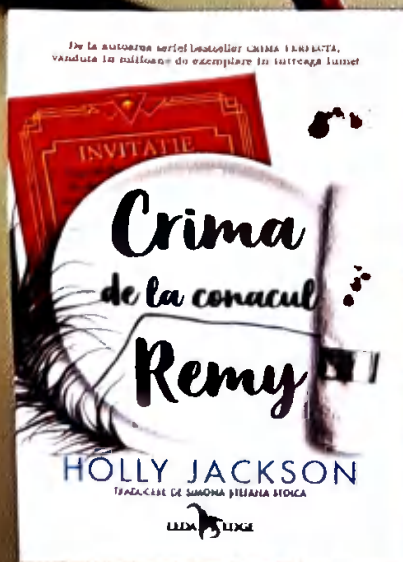
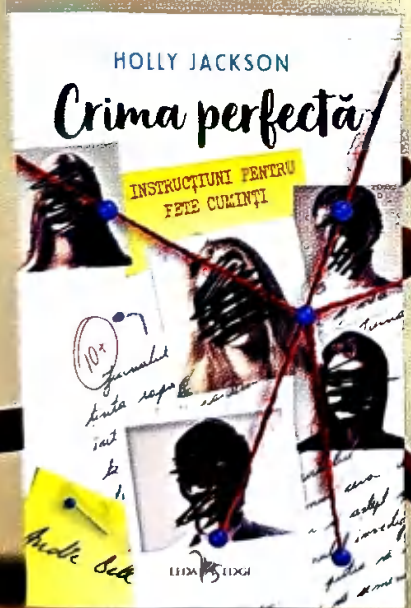
„Acțiunea din ultimul sfert al romanului se desfășoară într-un ritm galopant înainte de a ajunge la un deznodământ absolut neașteptat, dar pe deplin satisfăcător pentru cititori!”

Kirkus Reviews

„Pregătiți-vă, pentru că Rachel Price este pe cale să se întoarcă din morți și, asemenea fiicei sale, Bel, și voi va trebui să puneți la îndoială tot ce vi se spune dacă vreți să aflați adevărul!”

HOLLY JACKSON

DE ACEEAȘI AUTOARE:

HOLLY JACKSON

HOLLY JACKSON

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

LEDA EDGE

Redactare: Alina Băltăc, Liviu Szőke, Shauki Al-Gareeb

Tehnoredactare: Dan Crăciun, Cristina Gvinda

HOLLY JACKSON

THE REAPPEARANCE OF RACHEL PRICE

Text copyright © 2024 by Holly Jackson

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Random House Children's Books, a division of Penguin Random House LLC

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin
LEDA EDGE, un imprint al CORINT BOOKS,
str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.

www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

JACKSON, HOLLY

Reapariția lui Rachel Price / Holly Jackson; trad. din
lb. engleză de Maria Adam. - București: Leda Edge, 2024

ISBN 978-606-088-527-6

I. Adam, Maria (trad.)

821.111

Pentru surioara mea

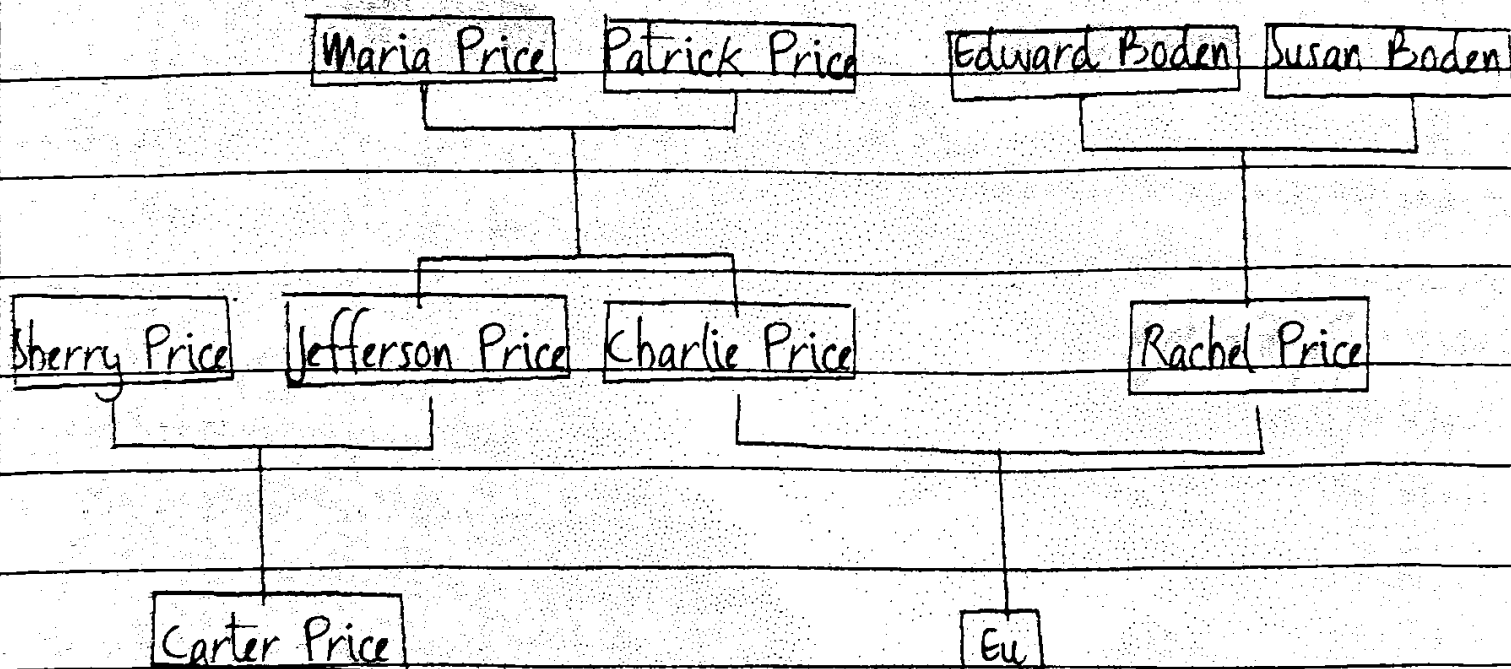

Annabel Price

Clasa a VIII-a

13/2/2020

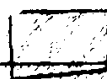
Arborele genealogic al familiei mele

Legendă

Decedati

Nu sunt sigură

Dispariția lui Rachel Price

Documentar

Polițist

Se filmează în 2024

☆ Acordă un rating

Echipa:

Ramsey Lee ... producător, regizor

James Myers ... operator cameră

Saba Iqbal ... departament sonorizare

Ash Maddox ... asistent cameraman

UNU

— CE CREZI CĂ S-A ÎNTÂMPLAT CU MAMA TA?

Pronunțat de el, cuvântul *i* se părea nepotrivit lui Bel. „Mama.” Nefiresc! Nu așa de rău ca „mami”. Acela îi trecea cu greu dincolo de buze, deformat și nebun, ca un limax umflat care evadează și mânjește podeaua ca să vadă toată lumea. Pentru că toți *se uitau*, așa cum făceau mereu. Cuvântul nu-și găsea locul în gura ei, așa că Bel nu-l pronunța decât dacă nu avea încotro. Măcar „mama” avea o oarecare răceală, dădea impresia de distanțare.

— E OK, te rog să nu te grăbești! a spus Ramsey cu vocale scurte, rostite clar.

Bel l-a privit, încercând să evite camera. Cute de îngrijorare brăzdau pielea brună a bărbatului, adunându-i-se în jurul ochilor care o fixau, pentru că ea, una, nu se grăbea defel, ba chiar trăgea de timp mai mult ca la alte interviuri preliminare din ultimele zile. El s-a scărpinat la tâmplă, chiar în locul unde părul negru și creț se rărea deasupra urechilor. Ramsey Lee, cineast, regizor, din sudul Londrei – la capătul lumii și totodată aici, în Gorham, New Hampshire, așezat în fața ei.

Ramsey și-a dres glasul.

— Hm! a început Bel, înecându-se cu limaxul acela. Nu știu!

Ramsey s-a lăsat pe spătarul scaunului și l-a făcut să scârțâie, iar Bel și-a dat seama, după licărul de dezamăgire de pe fața lui, că nu se descurca prea bine. De fapt, era chiar mai rău. Probabil că din pricina camerei de filmat. Camera schimba lucrurile, permanența lor. Într-o bună zi, mii de oameni aveau să urmărească documentarul, separați de ea doar prin sticla ecranului de televizor. Aveau să îi analizeze fiecare vorbuliță, fiecare pauză, și să comenteze. Aveau să îi studieze fața: pielea albă, caldă, când vorbea și mai ales când zâmbea, părul blond și scurt și ochii gri-albaștri. „Nu-i așa că seamănă perfect cu Rachel?” aveau să spună oamenii aceia din spatele ecranului. De fapt, Bel credea că seamănă mai mult cu tatăl ei. Mersi, totuși!

— Scuze! a adăugat Bel, apoi a închis pleoapele strâns și a văzut puncte portocalii și strălucitoare în locurile unde trei reflectoare erau orientate spre ea.

Trebuia doar să termine documentarul cu bine, pretinzând că nu urăște fiecare secundă. Trebuia doar să vorbească despre Rachel, și viața urma să revină la normal, iar ea nu mai avea să fie nevoită să vorbească despre asta.

Ramsey a clătinat din cap și a schițat un zâmbet.

— Nu-ți face griji! a liniștit-o bărbatul. E o întrebare dificilă!

Dar nu era, de fapt. Nici răspunsul nu era dificil. Bel chiar nu știa ce se întâmplase cu ea. Nimeni nu știa. Tocmai despre asta era vorba!

— Cred că a fost...

În spatele camerei, cineva s-a împiedicat de un cablu ieșit din perete. Un reflector a pălpăit și s-a stins în timp ce se leșina pe piciorul șubred. O mână s-a întins să-l prindă, înainte să cadă, și l-a îndreptat.

— Of, rahat! Scuze, Rams! a spus împiedicatul și a pus cablul înapoi în priză.

Acum, că lumina era stinsă, Bel l-a văzut bine pentru prima dată. Nu putea spune că-l observase până atunci, când Ramsey își prezentase echipa, căci fusese prea amețită de lumini și de camere. Probabil că era cel mai tânăr dintre cei patru și nu putea fi cu mult mai mare decât ea. Și mai era posibil și să fie cea mai ridicolă persoană pe care o văzuse Bel vreodată. Părul castaniu îi cădea până la umeri în onduleuri bogate, pieptănate pe o parte a feței palide, pline de umbre și unghiuri ascuțite. Purta pantaloni evazați din tartan și un pulover mov-aprins cu mici dinozauri verzi și galbeni care îi traversau pieptul.

— Scuze! a repetat el, iar felul în care a pronunțat cuvântul l-a dat de gol; probabil tot din Londra venea.

A mormăit când a băgat ștecărul în priză, iar lumina s-a aprins din nou, așa că Bel n-a mai putut să-l vadă. Slavă Domnului, pentru că puloverul acela urât îi distrăgea atenția!

— Ți-am spus să lipești toate cablurile de podea, Ash! a bombănit Ramsey și s-a întins să vadă dincolo de reflector.

— Așa am făcut..., s-a auzit vocea lui Ash de după reflector, o voce ascuțită, la fel ca fața lui. Până am rămas fără scotch.

— Amice, avem vreo cincizeci de mii de role la etaj, i-a răspuns Ramsey.

— Cincizeci de mii plus una, a spus femeia care stătea în spatele microfonului: un băț lung, așezat pe un trepied, cu un cap gri, pufos, atârnat între Bel și Ramsey, chiar deasupra cadrului.

Ramsey o strigase Saba și o prezentase drept „Sunetista”. Aceasta purta o pereche imensă de căști, care îi eclipsau fața și-i încrețeau nefiresc pielea maronie de pe obraji.

— Scuze! s-a auzit vocea lui Ash. Mă ocup mai târziu.

— E OK! a spus Ramsey, iar fața i s-a mai îmblânzit pentru o secundă. Pe urmă a vorbit cu cel din spatele camerei imense: James, de ce-l filmezi pe Ash?

— Credeam că vrem să filmăm documentarul în stilul ciné vérité, că poate ți-ar plăcea să surprind și scena asta, a răspuns operatorul.

— Nu, nu vreau scena asta! Hai să refacem cadrul și să mai tragem o dublă! De data asta, uitați-vă pe unde călcați!

Ramsey i-a zâmbit jenat lui Bel, care stătea pe o canapea de pluș față în față cu ei, cu pernele aranjate și rearanjate cu atenție la spate.

— Ash e cumnatul meu, i-a explicat el. Îl știu de când avea unsprezece ani. E prima lui slujbă, nu-i așa, Ash? Asistent cameraman.

Ash: asistent cameraman. Saba: sunetista. James: operator cameră. Și Ramsey: cineast, producător, regizor. Probabil era plăcut să ai asemenea cuvinte după numele tău, cuvinte alese de tine. Cuvintele de după numele lui Bel erau diferite: „Aceasta este Annabel. Fiica lui Rachel Price!” Ultima parte rostită într-un soi de șoaptă conspirativă. Pentru că, deși Rachel era dispărută, totul se raporta la ea. Gorham nu mai era un oraș de sine stătător, ci orașul în care trăise Rachel Price. Numărul 33 pe strada Milton nu era casa lui Bel, ci casa în care locuise Rachel Price. Tatăl lui Bel, Charlie Price, ei bine, el era „soțul lui Rachel Price”, deși numele Price era de la el.

— Ash, clacheta! i-a amintit Ramsey.

— O!

Ash a ieșit din spatele reflectorului cu o clachetă alb cu negru între mâini. Pe aceasta erau scrise cuvintele: *Dispariția lui Rachel Price*. Numele documentarului. Dedesubt, scris de mână: *Interviu cu Bel*. Până și ea s-a mirat sincer că nu scria doar *Fiica lui Rachel Price*.

Ash a pășit în fața camerei, iar tivul pantalonilor a fâșâit în timp ce mergea.

— Dubla șase, a anunțat el și a trântit clapa cu zgomot, după care s-a grăbit să iasă din cadru.

— Să o luăm de la început!

Ramsey a scos un oftat prelung. Erau aici de câteva ore deja, lucru care începea să i se vadă pe față.

— Mama ta a dispărut de peste șaisprezece ani. În tot acest timp, nu s-a găsit nici urmă de ea. Nicio activitate în conturile ei bancare, niciun mesaj către familie și nu s-a găsit niciun cadavru, în ciuda cercetărilor extinse. Sigur că a fost *văzută*, a spus Ramsey, apăsând prea tare pe cuvânt, așa că a sunat strâmb. Oameni de pe internet pretind că au văzut-o la Paris. În Brazilia. Acum câteva luni, ar fi fost văzută în apropiere de North Conway. Dar, bineînțeles, acestea sunt afirmații fără nicio bază. Mama ta a dispărut fără urmă pe 13 februarie 2008. Ce crezi că i s-a întâmplat?

Bel nu putea spune din nou „Nu știu”, altfel nu-i mai dădeau voie să plece.

— E un mister pentru mine, la fel ca pentru restul lumii, a răspuns și, când a văzut sclipirea din ochii lui Ramsey, a înțeles că dăduse un răspuns mai bun.

OK, dă-i înainte!

— Cunosc toate teoriile oamenilor despre ce s-a întâmplat. Și, dacă ar fi să aleg una...

Ramsey a dat din cap, încurajând-o.

— Cred că încerca să plece. A plecat. Pe urmă, poate că a fost ucisă de un criminal care a profitat de ocazie – aceștia sunt termenii folosiți de presă. Sau poate că s-a rătăcit în White Mountains și a murit în zăpadă, și un animal i-a descoperit rămășițele. De-asta n-am mai găsit-o.

Ramsey s-a aplecat în față și și-a cuprins bărbia cu degetele, dus pe gânduri.

— Așadar, Bel, spui că, după părerea ta, cel mai probabil scenariu este că mama ta e moartă?

Bel a dat ușor din cap și s-a uitat la măsuța de cafea din fața ei. Sticla de apă pe jumătate plină era doar de recuzită și nu avea voie să bea din ea. Tabla de șah din marmură, cu piesele aranjate, gata de luptă, genunchii ei îndreptați spre teritoriul nimănui. Sala de conferințe de la hotelul Royalty Inn, de pe Main Street, reamenajată, oferea cadrul pentru interviu. Sticla cu apă, tabla de șah și pernele erau recuzita. Nimic din toate astea nu era real, totul era doar de fațadă.

— Da! Cred că e moartă! Cred că a murit în ziua aceea sau la puțin timp după.

Chiar credea asta? Mai conta? Dispăruse și gata.

Acum se uita și Ramsey la tabla de șah.

— Ai spus că mama ta încerca să plece, a zis bărbatul și a ridicat ochii la ea. Vrei să zici că a fugit de acasă?

Bel a ridicat din umeri.

— Probabil!

— Dar există dovezi concrete care contrazic teoria că „a fugit de acasă”. Rachel nu a retras bani din cont în zilele sau săptămânile de dinaintea dispariției. Dacă plănuia să fugă și să înceapă o viață nouă, ar fi avut nevoie de bani pentru asta. Mai mult decât atât, nu și-a luat portofelul în care avea buletinul, iar cardurile au rămas acasă. Nu și-a luat nici telefonul. Nu și-a împachetat haine sau alte lucruri. Absolut nimic. Nu și-a luat nici măcar paltonul în ziua aceea geroasă; acela a rămas în mașină cu telefonul și portofelul.

Și cu mine, s-a gândit Bel.

— Ce părere ai? a întrebat-o Ramsey.

Ce voia să-i spună?

— Nu știu!

Bel s-a întors la cele două cuvinte și s-a ascuns în spatele lor.

Ramsey părea că simte baricada, așa că a dat înapoi și s-a îndreptat de spate.

— Acum ai optsprezece ani, Bel. Nu aveai nici doi ani când a dispărut Rachel. De fapt, aveai 22 de luni. Și, desigur, unul dintre cele mai importante aspecte ale cazului, care îl diferențiază de altele, este că tu erai cu ea. Erai cu mama ta când a dispărut.

— Da! a spus Bel, știind ce întrebare urma.

Nu conta de câte ori era întrebată; avea mereu același răspuns. Iar pentru Bel era mai rău, cu siguranță.

— Și nu-ți amintești nimic din ziua aceea? Că ați fost la mall? Că erați în mașină?

— Nu-mi amintesc nimic, a răspuns sec. Eram prea mică să-mi amintesc. Sau să spun cuiva ce am văzut în ziua aceea.

— Și iată cea mai nebunească parte!

Ramsey s-a aplecat în față, iar cuvintele au sunat mai apăsător pe la mijloc în timp ce încerca să-și mențină vocea monotonă.

— Erai un copil mic, prea mic să comunice cum trebuie cu cineva, cu poliția, de exemplu. *Dar*, dacă cineva a luat-o pe Rachel, a răpit-o din mașină acolo unde a fost găsită abandonată, cu tine înăuntru, asta înseamnă că tu ai văzut exact cine a fost. Ai văzut-o pe persoana aceea. La un moment dat, trebuie să fi știut, măcar în treacăt, răspunsul la acest mister.

— Știu.

Ce nebunie, nu-i așa? Cea mai mare, de altfel!

Bel a închis ochii și trei puncte strălucitoare i-au invadat lumea întunecată din cap. Luminile erau prea puternice! Oare emanau și căldură sau era doar în imaginația ei? Așa s-ar fi explicat de ce îi ardea fața.

— Te simți bine, putem să continuăm? a întrebat Ramsey.

— Da!

De fapt, nu avea de ales. Contractele fuseseră semnate; acordurile și autorizările, de asemenea. Mai important decât atât, îi promisese tatălui ei. De dragul lui, se putea preface că e drăguță. Să spună „da”, „nu” și „scuze” atunci când era cazul.

— Chiar nu-ți amintești nimic din ziua aceea?

— Nu!

Și nu avea să-și amintească nici data următoare când avea să o întrebe. Nici în următoarea. Nu-și amintea ce se întâmplase; nu avea nicio idee! Doar ceea ce a știut mai târziu, când era destul de mare să înțeleagă două lucruri: că fusese lăsată în urmă. Abandonată acolo, pe bancheta din spate a mașinii, indiferent cum se întâmplase.

— Acest caz este unul dintre cele mai discutate și studiate pe rețelele sociale și în podcasturile *true-crime* și a rămas în conștiința publicului chiar și după șaisprezece ani, a spus Ramsey cu ochii scăpărând. Numele Rachel Price e aproape sinonim cu misterul. Pentru că dispariția ei a fost ca un puzzle și e în firea umană să vrem să rezolvăm un puzzle, nu crezi?

Ce-ar fi trebuit să răspundă ea? Prea târziu!

— Și asta, a continuat Ramsey, pentru că Rachel pare să fi dispărut de două ori în ziua aceea. Poți să ne spui ce s-a întâmplat în după-amiaza cu pricina, la ora două? Unde ați fost tu și mama ta?

— Din nou?

— Da, te rog! Pentru cameră, a răspuns Ramsey, mutând vina de la Bel la cameră.

Camerele nu aveau sentimente. Ramsey era drăguț din punctul acesta de vedere. Dar, desigur, asta și voia să creadă ea, nu-i așa?

Bel și-a dres glasul.

— În după-amiaza aceea eram în mașină cu Rachel. A condus până la mallul White Mountains, care se află în Berlin. Nu departe de Gorham, la vreo zece minute distanță. Camerele de supraveghere ne-au surprins pe amândouă când am intrat în mall. Rachel mă ducea în brațe.

— Și de ce erați la mall?

— Mă ducea deseori acolo în zilele ei libere, din câte mi s-a spus, a răspuns Bel. Rachel lucrase acolo, la o cafenea. Se

întorcea pentru cafea și ca să-și vadă prietenii. Nu era ceva ieșit din comun. Cafeneaua se numea Moose Mouse.

Bineînțeles, Bel nu-și amintea asta, dar văzuse filmările de pe camere, ultimele imagini cu Rachel Price în viață. Stătea la cafea, cu Bel cea mică zvârcolindu-i-se în brațe, îmbrăcată într-o haină albastru-aprins, căptușită, cu mâneci pufoase. Înconjurată de mese goale. Siluetele acelea mici erau neclare, dar păreau fericite. Fără să știe că ambele aveau să dispară, dintre care una pentru totdeauna.

— Dar ceea ce *a fost* ieșit din comun, a replicat Ramsey, este că, după ce v-ați terminat băuturile, Rachel s-a ridicat să plece, cu tine încă în brațe. Ați ieșit din Cafeneaua Moose Mouse la 14.49, așa ne arată camerele și vă putem urmări pe filmare. Dar apoi ați dispărut după colț, într-un unghi pe care camerele nu-l puteau vedea, și...

Părea să aștepte ceva.

— Am dispărut, a continuat Bel, completând spațiul liber.

— Ați intrat în pământ, a adăugat Ramsey. Nu apăreți pe cameră, așa cum ar fi trebuit dacă Rachel ar fi mers mai departe. Nu apăreți pe nicio cameră după aceea, nici pe cele de la ieșiri. Nicăieri. Ceea ce înseamnă că n-ați fi putut pleca. Și totuși, ați făcut-o. Ați dispărut amândouă în mallul acela și nu există nicio explicație. Ai vreo idee de ce?

— Nu știu, nu-mi amintesc.

Deja era un laitmotiv.

— Polițiștii au analizat filmările după dispariția lui Rachel. Au studiat și numărat toate persoanele din mall și le-au numărat încă o dată. Numerele se verifică, în afară de voi două. Tu și Rachel. Singurele două care au intrat și n-au mai plecat. Poliția s-a gândit chiar că ați plecat deghizate, nu se știe din ce motiv, că v-ați schimbat înfățișarea, dar nu mai ieșeau numerele. Pur și simplu, ați dispărut.

Bel a ridicat din umeri, neștiind ce voia Ramsey să spună. Acum nu mai era dispărută.

— Pe urmă, ai reapărut. Ai fost găsită singură, în mașina lui Rachel, abandonată pe marginea drumului, aproape de Moose Brook State Park. Mașina era trasă pe marginea drumului, în zăpadă, cu farurile aprinse și motorul pornit. Un bărbat – Ramsey și-a verificat notițele –, Julian Tripp, a trecut cu mașina pe acolo și te-a găsit puțin după ora șase. A sunat imediat la poliție...

— De fapt, acum e dirigintele meu. Domnul Tripp.

Ramsey a zâmbit, nederanjat de întrerupere.

— Ce mică-i lumea!

— Ce mic e orașul! l-a corectat Bel.

— Cred că e clar de ce fanii *true-crime* s-au concentrat pe acest caz. De când s-a încheiat procesul, nu s-a găsit niciun răspuns. Este un caz nerezolvat și nu va avea niciodată vreun sens. Trebuie să fi fost cu atât mai greu pentru tine, pentru că ai fost acolo.

Ramsey a făcut o pauză.

— Cum a fost, Bel? Să crești în umbra acestui mister imposibil?

Nimeni nu se exprimase așa vreodată. Chiar o simțea ca pe o umbră, în cele mai multe zile, un lucru întunecat și neplăcut de la care îți întorceai privirea dacă știai ce e bine pentru tine. Iar Bel știa. S-a frecat la nas destul de tare, încât cartilajul dinăuntru să pocnească. Pe urmă și-a amintit că e filmată, iar microfonul plutea chiar deasupra ei. La naiba! Spera ca Ramsey să scoată asta la montaj.

— A fost OK, a răspuns într-un târziu. Am acceptat cu mult timp în urmă că nu vom primi niciodată răspunsuri. Nu e vina mea că nu-mi amintesc nimic; eram prea mică! Și, pentru că nu mai am acele amintiri, nu vom rezolva niciodată misterul lui Rachel Price, dar nu mă mai deranjează acest lucru. Sincer! Îl am pe tata!

Bel s-a oprit, iar un zâmbet abia schițat i-a lărgit gura și i-a ascuțit bărbia.

— A încercat din răspuțeri să-mi ofere o copilărie cât mai normală, date fiind împrejurările. E cel mai bun tată pe care mi l-aș fi putut dori. De-asta nu vreau ca oamenilor să le pară rău pentru mine, a spus cu sinceritate, sperând să se vadă și pe cameră. De fapt, sunt norocoasă...

— Ăăă, Ramsey! s-a auzit vocea lui Ash dincolo de reflector.

— Filmăm, Ash!

Ramsey s-a întors și i-a aruncat o privire chiorășă.

— O, știu!

A pășit mai aproape, iar Bel l-a văzut din nou, în sfârșit, clipind la el.

— Doar că am depășit programul și cred că...

Ash a făcut semn spre ușa care ducea către holul hotelului. În dreptul geamului se vedea o față lipită de sticlă care-i privea. Bel și-a pus mâna streășină la ochi, dar luminile erau prea puternice ca să vadă despre cine e vorba.

— Ea a venit deja, a spus Ash și s-a uitat la ceasul de pe telefon. A venit mai devreme.

— Cine e *ea*? a întrebat Bel.

Știa că mătușa Sherry și Carter filmau interviurile abia săptămâna următoare.

— Rahat! a șuierat Ramsey și s-a uitat la ceas.

I-a aruncat o privire lui Bel cu ochii mari, care nu mai păstrau cutele acelea binevoitoare.

Bel s-a aplecat în față, pierzându-și și ea bunăvoința. Vocea i-a sunat mai aspru.

— Cine e aici, Ramsey? Cine-i *ea*?

DOI

UȘA S-A DESCHIS ȘI A SCÂRȚĂIT DIN BALAMALE.

— Bună ziua! s-a auzit vocea femeii în încăpere. Fata de la recepție a spus că filmați aici.

Oare Bel cunoștea vocea aceea? I s-a părut că o recunoaște, dar nu știa de unde s-o ia, nu fără să-i vadă fața. A încercat să zărească ceva, iar stomacul i s-a strâns în timp ce limaxul aștepta în gură.

Tocurile bocăneau pe lemnul lustruit în timp ce femeia se apropia de ei.

Ramsey s-a ridicat de pe scaun și a dat din cap în același timp spre James, din spatele camerei.

— Bună ziua! a spus el vesel. Îți mulțumesc foarte mult că ai ajuns *așa* de devreme! Sper că ai avut o călătorie plăcută! Tocmai terminam aici, Susan.

Bel a înghițit în sec, iar maxilarul i s-a descleștat. Preț de o secundă, i se păruse că avea să spună R...

— Mă bucur să te cunosc în persoană! a spus femeia, apoi s-a dus la Ramsey și a întins mâna, iar brățările i-au zornăit în timp ce mișca încheietura în sus și-n jos.

Susan? De ce nu-și amintea Bel nicio Susan?

— Și eu la fel, a răspuns Ramsey.

Femeia a pășit în lumină, îmbrăcată elegant cu un taior negru cu fustă și o eșarfă verde cu volane, iar Bel a văzut în sfârșit despre cine e vorba. Bineînțeles! Fiindcă pentru Bel nu era Susan. Era bunica. Mama lui Rachel.

— Rams, să..., a început Ash, stând încă stângaci, apoi a făcut un gest incert cu mâna și a arătat cu degetul la Bel.

— O, măi să fie! i-a spus bunica lui Ash, măsurându-l din priviri. Nu-i așa că ești remarcabil?

Bel s-a ridicat de pe canapea, iar pernele au căzut din aranjamentul de la spate.

— Bună, bunico!

Camera s-a ridicat odată cu ea când James a scos-o de pe stativ și a pus-o pe umăr cu o mișcare rapidă, după care a pășit în spate ca să lărgască puțin cadrul.

Bunica a privit-o, clipind.

— Nu e Annabel a mea, nu-i așa? a întrebat ea, iar vocea i-a urcat spre sfârșit. Vai de mine, uită-te la tine!

În clipa următoare, Bel s-a trezit cu fața strivită de eșarfa verde smarald, în timp ce bunica o îmbrățișa strâns, iar mirosul pregnant de parfum îi pătrundea adânc în gât.

— Nu-mi vine să cred! Ce mare te-ai făcut!

— Păi, a răspuns Bel, simțind presiunea pe cutia toracică. Asta pentru că *am crescut*. Așa arăt de câțiva ani.

Bunica a făcut un pas în spate s-o analizeze, iar degetele osoase i s-au înfipt în umeri.

— Doamne, cât de bine semeni cu Rachel!

Pe dracu' semăna cu ea!

Ochii bunicii s-au încețoșat, iar buza de jos i-a tremurat când și-a mușcat-o.

— Bunicul ar fi fost incredibil de mândru să te vadă mare! Îmi pare rău că nu a apucat s-o facă! Numai de nu te-ar fi ținut

tatăl tău așa de mult departe de noi! O adevărată cruzime! Singura mea nepoată!

Bunica i-a dat drumul lui Bel și a băgat mâna în buzunar după un șervețel mototolit, apoi și-a suflat nasul cu zgomot, iar un sunet strident, ca strigătul unei păsări, a umplut încăperea.

— Nici măcar nu te-a lăsat să vii la înmormântare! s-a smiorcăit bunica.

Bel nu a lăsat-o să scape așa de ușor.

— Pentru că i-ai spus că nu-l vrei acolo, a răspuns fata, cu limba ascuțită și fălcile încleștate.

Oare avea voie s-o înjure pe femeia asta – câți ani avea? Șaptezeci și un pic? Era acceptabil, nu?

— Dar te voiam *pe tine* acolo, la fel și bunicul. Singurul lucru pe care și l-a dorit cu adevărat înainte să moară a fost să-l vadă după gratii pe ucigașul fiicei lui. Unde-i este locul! a spus femeia apăsând și și-a șters nasul din nou pentru efect. Apoi: Cancer. Acum patru ani, a zis în direcția lui Ramsey.

— Îmi pare foarte rău! a spus el aproape în șoaptă, de parcă nu voia să intervină în scenă, ci să dispară în fundal.

Oare trebuiau să filmeze chestia asta?

Bunica i-a zâmbit dulce, dar Bel nu se putea gândi decât la felul în care tata îi spunea lui Susan: „Mafurisita.” Pentru că era din Massachusetts și era o...

— O, mi-a venit o idee perfectă! a continuat bunica. Ar trebui să vii să stai la mine vara asta. Ar fi minunat; poți să mă ajuți cu caii! Să petreci puțin timp în casa în care a crescut mama ta și să scapi de bărbatul *acela*. Ce părere ai, Annabel?

Ce părere avea Bel? Era o ofertă nefondată și, dacă bunica ar fi ținut cu adevărat la ea, ar fi venit în vizită sau ar fi sunat. Dar nu o făcuse. Și, când camerele aveau să dispărea, avea să își ia tălpășița și să dispară și ea. Așa făceau oamenii.

— Sună prea frumos ca să fie adevărat! a spus Bel.

Și ea putea să fie afurisită.

— Iar bărbatul *acela* e tatăl meu.

Bunica a strâns din dinți.

— Bărbatul *acela* e...

— Nu a ucis-o pe Rachel!

Ochii lui Bel au scăpărat și au rămas numai ele în cameră... și o echipă britanică de filmare, care se ascundea în întuneric.

— Ai primit ce-ai vrut, bunico. A fost acuzat de omor calificat. A stat la închisoare cât a așteptat procesul. Și ghici ce? A fost găsit nevinovat.

— „Nevinovat” nu înseamnă că n-a făcut-o. Iar juriile mai și greșesc, a spus bunica, mișcând buzele prea mult în jurul cuvintelor. Și nu sunt singura care are aceeași părere. Toată lumea știe că el a făcut-o.

— A avut alibi! i-a întors-o Bel cu un zâmbet furios. În mod convenabil, se pare că ai uitat partea asta.

— Avea totuși timp, a pufnit bunica și s-a întors după Ramsey.

Nu, Bel nu voia să-i lase ultimul cuvânt; nu când erau urmărite de camere și nu când era vorba de tata.

— A fost la serviciu în ziua aceea. În jurul orei două, s-a tăiat la mână. Grav.

— Răni suferite când a ucis-o.

Bel a râs.

— A avut martori. Mai mulți oameni din atelierul de reparații l-au văzut când s-a tăiat la mână, bunico. S-a bandajat și a mers la Urgențe, la cel mai apropiat spital.

— În Berlin, unde erați tu și Rachel.

Ochii bunicii s-au luminat de parcă marcase un gol. Stai să vezi: Bel avea s-o îngroape!

— A fost o coincidență!

Și-a încleștat fălcile și a luat-o în vizor.

— A fost surprins pe camerele de supraveghere tot timpul cât a așteptat să vină o asistentă care să-i coasă rana. Tot timpul cât a fost în spital. A plecat la 17.38 și a condus spre casă. Asta a durat aproximativ șaisprezece minute, apropo, așa cum a spus și avocatul apărării. Așa ajungem la 17.54, când a sosit tata acasă. Domnul Tripp m-a găsit la șase și câteva minute. Poliția a venit și l-a sunat pe tata la 18.25, după ce m-au identificat după buletinul lui Rachel. Tata era acasă când au sunat. În plus, a sunat-o pe Rachel la 18.04, când se întreba unde eram, iar turnul de comunicații a dovedit că se afla acasă. Dacă spui că a condus direct la locul unde a avut loc răpirea, la distanță de nouăsprezece minute de spital, asta înseamnă că a avut doar opt minute la dispoziție s-o răpească pe Rachel, s-o omoare, să scape de cadavru și să ajungă acasă la timp pentru telefonul acela. Doar drumul până acasă durează șase minute. E imposibil. Nu el a făcut-o!

Bel s-a oprit să respire. Învățase totul cu mult timp în urmă; nu era prima dată când era nevoită să folosească informațiile.

— Ți se pare că e destul timp să omoare pe cineva și să ascundă cadavrul?

Bunica era palidă, iar pielea îi atârna încrețită în jurul gurii; o viață petrecută în cruntă.

— Vorbești despre mama ta.

Iar cuvântul acela! La fel de nefiresc spus pe vocea bunicii!

— Ce se întâmplă aici?

O nouă voce a răsunat în încăperea, o voce pe care Bel ar fi recunoscut-o oriunde.

— Tată? a întrebat ea, căutându-l în spatele luminii.

Charlie a traversat încăperea spre locul filmării; ghetetele îi răsunau greoi pe podea și umerii i se încordau în cămașa pătată de grăsime.

— Mi-ai spus că termini cu Bel la ora două, a zis el cu ochii la Ramsey și și-a trecut mâna murdară prin părul scurt,

castaniu-închis, asemenea cafelei pe care o bea, și cu câteva fire argintii la tâmpile. E aproape trei și jumătate. Mi-am făcut griji; are telefonul închis.

— Îmi pare rău! a spus Ramsey și și- a lăsat capul în jos. Nu ne-am dat seama când a trecut timpul.

— Charlie Price! a zis bunica și a pronunțat ultima silabă a numelui cu un șuierat prelung.

Charlie a dat în sfârșit ochii cu ea, holbându-se când a recunoscut-o. Bel a surprins mișcarea peste umărul tatei și a văzut când Ramsey s-a întors spre James. „Filmează mai departe!” a șoptit și a învărtit degetele. Iar camera s-a supus.

— Ea ce caută aici? a întrebat Charlie.

— Oamenii ăștia fac un documentar despre fiica mea, de ce să nu fiu aici? a răspuns bunica și s-a îmbătoșat pe sub eșarfa verde.

S-a uitat în jos și a strâmbat din nas.

— Văd că n-ai învățat nici acum să te speli pe mâini.

— Eram la muncă, Susan, a zis Charlie cu o voce monotonă. Unii trebuie să-și câștige existența muncind.

— Îh, iar începe! s-a smiorcăit ea. Mereu așa de combativ, Charlie! Cred că e îngrozitor să stai zilnic în preajma lui, dragă Annabel.

— Eu..., a început Annabel.

— E OK, Bel, nu ești nevoită să-i răspunzi.

Tata a clipit încet în direcția ei, iar ochii lui albaștri, depărtați, i-au spus tot ce trebuia să știe. Oamenii furioși par vinovați, mereu îi spusese asta.

— Nu te lasă să vorbești, scumpo?

— Susan, te rog! a zis Charlie printre dinți, mușcând din aerul închis.

— Ce temperament! a răspuns bunica, dar numai ea ridica case tonul.

Bel a simțit din nou nodul acela în stomac care se strângea tot mai tare, alergând după propria coadă.

— De ce mai filmați?

Charlie și-a îndreptat atenția spre microfonul de deasupra capului, în mâinile nemișcate ale Sabei.

— Nu mai înregistra, te rog!

— De ce, Charlie? l-a întrebat bunica. Nu vrei să vadă lumea cine ești cu adevărat?

Aerul din încăpere s-a îngroșat, devenind vâscos și dens, în timp ce Bel se forța să respire și să-și alimenteze nodul din stomac.

— Și cine sunt cu adevărat, Susan? a întrebat-o Charlie și s-a întors spre ea.

— Vrei să repet?

Charlie s-a dat înapoi, cu buzele strânse într-un zâmbet țeapăn și cu degetele peste țepii din barbă.

— Nu, e OK! Ai spus-o destul de-a lungul anilor. Mă mir că nu te-ai plictisit deja să discuți cu camerele!

— O să mă opresc atunci când toată lumea va afla adevărul! s-a răstit bunica.

— N-are niciun rost, a oftat Charlie. Ți-ai pierdut fiica în ziua aceea, Susan. Eu mi-am pierdut soția și viața, așa cum o știam. Haide, Bel, ia-ți lucrurile și hai să mergem! Cred că ți-e foame.

Probabil că așa era, dar Bel nu simțea nimic din cauza nodului din stomac.

— Îmi fac griji pentru Annabel! a spus atunci bunica și a încercat s-o prindă de braț, dar Bel s-a ferit. Îmi fac griji pentru ea în casa aceea, singură cu tine!

— Nu fi ridicolă! a ripostat Charlie. Bel, hai!

— Vin acum!

Dar Bel nu s-a mișcat; era blocată între ei și masa cu tabla de șah, undeva, pe teritoriul nimănui.

— Ridicolă, zici? a întrebat bunica, mai mult cu un țipăt, iar marginile cuvintelor ei s-au ciocnit parcă între ele. Ce e ridicol e că femeile care se apropie de tine sfârșesc moarte.

În cameră s-a lăsat o tăcere bolnăvicioasă, copleșitoare.

Charlie a mijit ochii, iar mișcarea i-a făcut riduri pe față ca și cum ar fi râs.

— Ce vrei să spui cu asta?

Bunica și-a întins gâtul peste eșarfa verde, având senzația că e pe cale să câștige războiul.

— Mama ta a murit când aveai șaisprezece ani, nu-i așa?

Bel a încercat să nu icnească. Doar nu insinua că...

— A fost un accident tragic, a răspuns Charlie cu voce joasă și un zvâcnet în obraz. A căzut pe scări și s-a lovit la cap. Eu dormeam atunci.

— Sigur că dormeai! a exclamat bunica pe un ton batjocoritor, de parcă ar fi alinat un copilăș. Dar să știi, Charlie, că două decese tragice seamănă cu un tipar.

Charlie a râs, scoțând un sunet spart ca să-și mascheze durerea, și a clătinat din cap.

— Minunat! a spus el. Deci mi-am ucis soția și acum mi-am ucis și mama. Grozav!

Futu-i! N-ar fi trebuit să spună asta. Era sarcastic, evident, oricine și-ar fi dat seama, dar camera încă filma, iar fragmentul acela ar fi arătat foarte rău în mâinile nepotrivite. De ce acceptase tata să facă acest documentar? Nu putea să iasă nimic bun din asta. Bel trebuia să facă acum ceva mai grav, mai rău, ca să-l ajute.

— Du-te-n mă-ta, Susan! Du-te-n mă-ta cu caii tăi nenorociți, n-ai decât să ți-o tragi cu ei! a spus ea.

Cineva din încăpere chiar a icnit.

Bunica a încetat să își mai întindă gâtul și s-a holbat la Bel cu gura căscată. Lovitură câștigătoare! Lupta luase sfârșit!

— Hai, puștoaico! a spus Charlie și și-a înăbușit un zâmbet în timp ce se priveau în ochi. Să mergem!

Fața i s-a înăsprit în clipa următoare.

— Ramsey, vreau să vorbesc cu tine afară! Lasă camera aici!

— Da, sigur, a răspuns acesta și a reapărut din fundal. Ash, vezi dacă Susan vrea ceva de băut. O ceașcă de ceai? O cafea?

— E prea târziu pentru cofeină, a scâncit bunica și s-a așezat înfrântă pe un colț al canapelei.

— O, în regulă! a spus Ash și s-a apropiat stânjenit. Hm... bere?

— Nu, Ash! l-a contrazis Ramsey și a ieșit după Charlie. Dă-i apă sau ceva!

— Apă sau ceva, imediat!

Ash a ridicat ferm un deget spre tavan și l-a urmat pe Ramsey afară din cameră, punându-și în mișcare picioarele îmbrăcate în tartan.

Bunica nu se uita la Bel, o evita – nimic nou – și căuta ceva în poșetă. De fapt, acum nu se mai uita nimeni la ea, căci Saba și James își îndreptaseră atenția spre aparatele lor și umblau la butoane și comutatoare, iar camera era întoarsă în altă parte. Asta era șansa lui Bel!

A întins mâna cu degetele răsfirate și a șterpelit regina neagră de pe tabla de șah, apoi a băgat-o în mânecă înainte s-o vadă cineva. Acum era a ei! Nodul din stomac s-a desfăcut, presiunea a scăzut, iar pe ea a cuprins-o o nouă ușurare când a simțit marmura rece pe piele. O senzație puternică, dar care nu dura niciodată. Măcar obiectul în sine era permanent.

Bel a plecat fără să se mai uite la tabla rămasă fără regină sau la femeia din spatele ei pe care abia dacă o cunoștea.

— Pa, bunico! a strigat peste umăr, veselă și senină. Mă bucur că ne-am văzut! Mai vino pe la noi!

Afară, în parcare, briza răcoroasă de aprilie îi mângâia fața, iar ușurarea începea deja să se disipeze, făcând loc în stomac

unui nou nod de tensiune care stătea la pândă. Main Street era gălăgioasă; o șoaptă zgomotoasă de mașini, huruitul ca de cutremur al unui tir și niște copii care țipau peste stradă în timp ce se jucau cu un elan de plastic în fața Magazinului General Scoggins.

Bel i-a zărit pe tatăl ei și pe Ramsey, undeva, pe la mijlocul parării, aproape de mașina gri de teren a tatei, care era prăfuită și stropită de noroi.

— Îți jur! spunea Ramsey cu mâinile împreunate la piept. Nu a fost intenționat! Am depășit timpul cu Bel, pentru că i-a luat ceva timp să se relaxeze. Iar Susan a venit cu o oră mai devreme decât i-am spus. Nu trebuiau să se suprapună, îți jur!

Bel știa că Ramsey spune adevărul, dar bărbatul nu o ajutase mai devreme, așa că trebuia să se descurce singur.

— Asta nu te-a oprit să profiți de situație și să filmezi în continuare, a spus Charlie în timp ce-și ștergea o pată de pe cămașă. Uită-te la mine: nu știam că o să fiu filmat azi.

— Îmi pare rău, dar facem un documentar. Practic, asta e meseria noastră, să filmăm permanent. Ai fost de acord, ai semnat un contract.

— Dar nu așa, și o știi prea bine!

— Hai, Charlie, doar ești recompensat cât se poate de bine! Și ți-am scris un e-mail despre interviul lui Susan!

Charlie s-a scărpinat în cap de frustrare.

— Uite ce e! a zis Ramsey și s-a uitat drept la el. Filmul e despre tine și familia ta. E prima dată când vorbești public, când oferiți o imagine despre viața voastră și cum v-a fost afectată de dispariția lui Rachel. Părerea lui Susan despre tine face parte din povestea asta. Lumea a mai auzit-o vorbind. Depinde de tine însă cum modelezi povestea pe care vrei s-o spui. Și, dacă mai contează, mi s-a părut că te-ai descurcat foarte bine mai devreme.

Indiferent ce făcea Ramsey, funcționa. Charlie a oftat și și-a scos în afară buza de sus.

— Bine! a zis. Dar gata cu *suprapunerile*! Gata cu surprizele! Ramsey și-a ridicat mâinile în semn de capitulare.

— Gata cu surprizele, s-a făcut! Deci ne vedem cu tine și cu familia mâine, la tine acasă? Începem să ne instalăm la unsprezece, dacă mai ești de acord?

— Da, bine! a zis Charlie, gata de plecare; Bel a văzut-o în felul în care și-a schimbat poziția umerilor.

— Te-ai descurcat de minune azi, Bel! a spus Ramsey și i-a zâmbit. Foarte bine! Mulțumesc!

Oare uitase deja de câte ori răspunsese cu „nu știu”? Poate că întâmplarea cu bunica putea să compenseze. Păcat, pentru că Bel probabil păruse drăguță și dulce până în acel moment. În fine! *Ea* avea voie să nu dea bine.

Aproape ajunseseră la mașină când tata s-a întors în sfârșit s-o privească în ochi.

— Să ți-o tragi cu caii? a întrebat-o el, râzând. Cine te-a crescut?

— O, un om îngrozitor!

Tata a râs și mai tare. Bine, pentru că voia să-l facă să râdă după tot ce se întâmplase. Apoi, uitând de toate, a întrebat-o:

— A fost OK interviul? Nu a fost prea dificil, prea tulburător?

— Nu, a fost în regulă! Dar prea lung! Și n-am avut voie să mă ating de apa aia falsă.

A întins mâna spre mânerul portierei.

— A, stai! a oprit-o tata. Am niște scule și lucruri pe locul din față. Ce-ar fi să urci în spate, puștoaico?

Bel s-a uitat la bancheta din spate prin geamul unsuros. A înghițit în sec și a întors capul.

— Nu, stau în față! a spus repede și a deschis portiera din dreptul pasagerului.

— Bel, sunt numai porcării pe scaun! Urcă în spate!

— Nu, nu, nu, e în regulă! Uite!

Fata a urcat în mașină, peste cutia masivă și teancurile de hârtii, ambalajele de mâncare și sticlele de Mountain Dew – pentru că tata încă era un copil care bea porcăria asta. Apoi s-a făcut cât a putut de comodă pe scaun, punându-și trusa în poală. Cutia era grea și incomodă, iar Bel nu avea loc pentru picioare între gunoaie și rucsac.

— Vezi, am loc destul!

Tata a clătinat din cap și a pornit motorul.

— Sandviciuri cu bacon la prânz? a întrebat el, fără să caute un răspuns, pentru că nu avea nevoie de unul.

— Mă cunoști prea bine!

TREI

BEL A GĂSIT-O ÎN LOCUL LOR PREFERAT: LA CAPĂTUL ÎNDEPĂRTAT al cimitirului, sub arțarul roșu care își împrăstia frunzele pe kilometri întregi. Așa erau ele, morbide. Tocurile pantofilor bocăneau în piatra zidului înălțat.

Bel a mers spre ea, pe lângă pietrele funerare pestrițe și îngerii fără ochi sau pe lângă buchetele vechi de flori care începeau să miroasă. S-a oprit la vreo șase metri de ea cu mâna streășină la ochi.

— Măi să fie! a strigat Bel. O fi Carter Price, balerina extraordinară și viitoarea vedetă de documentar?

Carter s-a mișcat, iar Bel i-a zărit pomeții înalți și ochii albaștri – un albastru diluat, ca apa tulburată. Mai frumoși decât ochii lui Bel. Ochii familiei Price. Carter a înclinat capul, iar părul până la talie, castaniu-arămiu, i-a căzut peste umeri și a captat lumina soarelui strălucitor, păstrând-o între șuvițe.

— Mai taci!

Carter și-a privit mâna și a ascuns ceva între degete.

— Fumezi? a întrebat-o Bel și s-a urcat lângă ea.

— De unde ți-a venit ideea asta?

Carter a ridicat țigara la buze.

— De când?

— De ieri.

Carter a tușit.

— Să nu-i spui mamei! Am luat-o din poșeta ei.

— Eu nu spun nimic nimănui, a zis Bel și s-a apropiat până li s-au atins genunchi. Dă-mi-o și mie!

Carter a prins țigara între două degete subțiri și i-a întins-o.

— Mersi!

Bel a împins capătul între buze și a tras adânc. Pe urmă a stins-o de zid și a lăsat-o să cadă în iarbă.

— Hei!

Carter s-a întors enervată spre ea.

— Te-am văzut fumând de multe ori.

— Păi, tu ești un om mai bun decât mine. Și ai doar cincisprezece ani.

Bel a bătut-o pe spate, fără să-i pară superioară. Era treaba ei, la urma urmei: era verișoara mai mare.

— Fir-ar a dracu' de treabă! a șuiert Carter.

Bel și-a retras mâna.

— Ce-ți mai fac picioarele azi?

Carter s-a uitat în jos la tenișii negri Converse care se mișcau încolo și încioace la capătul picioarelor goale, cu mușchii de pe pulpă încordați.

— Sunt nenorocite! Dar bine, știi?

— La fel ca noi toți, a zis Bel cu un zâmbet, gata s-o împungă la subraț, locul unde se gâdila cel mai tare.

Carter i-a sesizat intenția și i-a dat peste mână mai tare decât era nevoie, carne peste carne, os peste os.

— Au! s-a plâns Bel, dar a râs și s-a apucat de mână. Suntem într-un cimitir, n-ar trebui să lovești. Nu ești respectuoasă față de morți.

— Du-te-n mă-ta!

— Futu-i, nici n-ar trebui să înjuri!

— Păi, de la tine am învățat, a ripostat Carter.

Străinii le luau uneori drept surori. Nu prea semănau; Carter luase cu siguranță genele bune din partea ei de familie. Dar crescuseră împreună, aproape la fel de apropiate ca surorile. Bel și tatăl ei locuiau la numărul 33 pe strada Milton, iar frațele lui, Jeff, locuia cu mătușa Sherry și Carter la numărul 19. La o aruncătură de băț, mă rog, la vreo două; Carter și Bel încercaseră o dată. Bineînțeles că dăduseră de necaz, pentru că doamna Băgăreață din vecini le pârâse.

— Ei sunt? a întrebat Carter și a arătat cu vârful ascuțit al nasului.

Bel i-a urmărit privirea. De aici, aproape se vedea strada din fața casei lui Bel, forma minusculă de LEGO a dubei albe trase în față, omuleții care ieșeau sau brațele și picioarele care se mișcau.

— Instalează luminile și alte chestii. Probabil va trebui să mă întorc în curând.

— Cum a fost interviul?

Carter își rodea unghiile, acum, că nu mai avea țigara. Întotdeauna era în mișcare; niciodată nu stătea locului. Bătea dărabana cu degetele și își legăna picioarele.

— Ca dracu', dar bine, știi? a imitat-o Bel. Pe urmă a apărut mama lui Rachel.

— *Mafurisita?* a îngăimat Carter și s-a holbat la ea.

— Aha!

Carter a plescăit din limbă și a înțeles spațiile dintre cuvintele lui Bel, un limbaj doar al lor.

— Nu știu de ce vor să apar în documentar, a spus ea. M-am născut după ce a dispărut mătușa Rachel. Nici măcar n-am cunoscut-o.

— Nici eu n-am cunoscut-o cu adevărat, a adăugat Bel de parcă era o competiție. O, ar trebui să te avertizez! Unul din echipa documentarului, asistentul cameramanului, e cea mai ciudată persoană pe care o vei întâlni vreodată. Practic, e copilul

din flori al unei vedete rock depășite și al unui clown. Și e inutil; e clar că Ramsey i-a dat slujba asta doar pentru că e cumnatul lui. Dacă ne plictisim azi, putem să facem mișto de el.

— Bel, fii cuminte!

Bel a sâsâit și s-a ascuns de soare.

— Nu pot, mă arde!

Carter a clătinat din cap. Un râset mic, apăsător de ceva.

— Nu ai emoții, nu? a întrebat Bel. O să fii în regulă! Mai bine să te obișnuiești cu asta, nu-i așa? În curând, o să fii prea celebră să-ți amintești de biata ta verișoară!

— Scuze, cum ziceai că te cheamă? a întrebat-o Carter.

Bel a înghiontit-o și a nimerit-o de data asta.

— Credeam că o să aștepți până intri la Juilliard și te cari la New York pentru totdeauna ca să uiți de mine.

Toți plecau în cele din urmă. Nu doar Rachel Price. Oamenii erau ceva temporar. Era singurul lucru pe care puteai să contezi: oamenii plecau mereu, chiar și Carter.

— S-ar putea să nu intru, a spus Carter cu o voce timidă.

— Normal că o să intri, dacă îți dorești cu adevărat asta.

Bel a împuns-o și i-a simțit duritatea coastelor.

— Hai, ar trebui să ne întoarcem! Publicul te așteaptă!

A strigat ultima parte ca s-o facă de râs pe Carter în fața morților care râdeau de ele din morminte.

Casa de la numărul 33 pe strada Milton forfotea deja de oameni și de echipamente. Mai multe cutii metalice mari erau deschise și scoteau la iveală componente de camere și stativ lungi, iar reflectoarele zăceau neasamblate în jur, pe covorul din living, în timp ce Charlie pășea cu atenție printre ele și le oferea membrilor echipei căni de cafea pentru care nu le ajungeau mâinile.

Unchiul Jeff și mătușa Sherry erau deja acolo. De îndată ce Bel și Carter au intrat pe ușa deschisă, Sherry a luat-o pe Carter deoparte.

— Ți-am pregătit o ținută, scumpo! a zis ea. Era pe pat.

Probabil Sherry se pregătise ore întregi: avea părul aranjat în bucle castanii, pielea ei palidă avea o nuanță portocalie acum, pudra i se aduna în cutele din jurul ochilor și se dăduse cu un strat gros de rimel și fard din belșug ca să obțină pomeții pe care Carter îi avea de la natură.

Jeff făcea ce știa el mai bine: stătea în calea tuturor.

— Deci, Ramsey, a spus bărbatul, luându-se după acesta în timp ce încerca să se pregătească. Am mai văzut ceva făcut de tine?

— Am făcut câteva documentare, a răspuns Ramsey și a luat în mână un ghem de cabluri. Am filmat unul acum câțiva ani despre un husky din Alaska care trăgea la sănii. Se numea *Câinele zăpezii*. L-a cumpărat Disney.

— O, da! a zis Jeff și s-a scărpinat în părul cărunt. Prietenul meu, Bob, din Vermont, avea un husky. Cred că am auzit de filmul acela.

Nu, nu auzise!

— Câinele moare, un film care a stors multe lacrimi.

Ramsey l-a ocolit pe Jeff ca să ajungă la un reflector abia ridicat.

— A fost ultimul la care ai lucrat? a insistat unchiul cu întrebările.

Ramsey s-a uitat spre ușă: singura cale de scăpare.

— Nu, am mai filmat un documentar anul trecut. Despre un director de liceu din Millinocket, Maine.

— Cred că am auzit și de acela!

Ramsey a zâmbit.

— Probabil te gândești la altul, amice. Nu a fost preluat de niciun post. Nu o să-l vadă nimeni.

— De ce? a întrebat Jeff, fără să înțeleagă atmosfera din cameră.

De altfel, se întâmplau *multe* în cameră.

— Hm..., a zis Ramsey, lungind cuvântul cu stângăcie și întorcându-și ochii în jur în căutare de ajutor.

Privirea i s-a oprit la Bel. Niciun ajutor din partea ei, *amice*.

— Da, Ramsey! a zis fata, atacându-l la rândul ei. De ce?

El a închis ochii strâns, de parcă știa că Bel încerca să-i facă zile fripte, dar i se părea și amuzant. Probabil că ajungi să cunoști destul de bine pe cineva atunci când ești închis ore în șir într-o cameră cu persoana respectivă și repetați aceeași conversație. Poate că Bel îl plăcea totuși pe Ramsey.

Într-un final, regizorul a cedat.

— Unele rețele au spus că îi lipsea „elementul uman”. Nu știu cum au ajuns la concluzia asta – era numai despre oameni. Cu intrigi și răsturnări de situație – nu se putea scrie, sincer, a zis Ramsey, clătinând din cap.

— Dar în mod clar au crezut că lipsește ceva.

— Exact.

Jeff era încă în conversație.

— Ce păcat! Ai găsit un post pentru *Dispariția lui Rachel Price*?

— Încă nu, i-a răspuns Ramsey și i-a zâmbit. Dar vom găsi. E o poveste incredibilă!

— Cu intrigi și răsturnări de situație, a comentat Bel.

Regizorul a salutat-o cu mâna în care avea lentila de la cameră.

Jeff încă nu terminase cu Ramsey, dar Bel nu i-a mai dat atenție când tatăl ei s-a apropiat și i-a oferit o cafea. În cana lui preferată, care avea forma feței bulbucate a lui Moș Crăciun.

— Doamna Băgăreață ne urmărește de peste stradă, să știi, l-a anunțat ea și a luat cana a cărei suprafață se crăpa ușor, iar pe fața de porțelan a Moșului se vedeau cele o mie de Crăciunuri.

— Doamna Nelson, Bel! a corectat-o Charlie în timp ce îi ridica bărbia cu un deget. Până nu uit: n-ai legat cum trebuie gura sacului de gunoi azi-dimineață. Trebuie să legi șnurul, să nu uiți, e...

— E sezonul urșilor negri, știu, a terminat Bel în locul lui.

Totuși, parcă își amintea că-l legase și agățase cordonul elastic. Dar poate își amintea o altă ocazie.

— Scuze!

— Noroc că e tatăl tău aici să se lupte cu urșii!

— Hei, eu sunt aia rea! a pufnit Bel. Mă lupt eu!

Charlie i-a zâmbit, apoi s-a întors și l-a bătut cu palma pe spate pe Jeff. Din întâmplare, amândoi purtau blugi și pulovere verzi.

— Jefferson, nu-i mai face capul calendar lui Ramsey! Lasă-l să-și vadă de treabă!

Deși era cu trei ani mai mare, Jeff a ascultat de fratele lui și s-a dus să bată la cap pe altcineva.

— Când vine tatăl tău? l-a întrebat Ramsey pe Charlie, în timp ce alegea alte cabluri.

Charlie s-a uitat la ceas.

— Îngrijitorul ar trebui să apară dintr-o clipă în alta. A avut o dimineață mai grea.

— Grozav! Noi suntem aproape gata. James, unde e cablul HDMI?

— Sunt gata să instalez microfoanele, a spus Saba, apărând ca o fantasmă din mijlocul haosului. Ash, tu pune-le microfoanele lui Charlie și Bel, de ceilalți mă ocup eu!

Ash s-a ivit din spatele celui mai mare cufăr de metal. Purta un tricou alb cu căpșune desenate pe sub o cămașă albastră din denim băgată într-o pereche de blugi de un albastru mai închis. Bineînțeles, evazați, în caz că vă întrebați.

— Mă duc să-mi schimb puloverul, a spus Charlie și a dispărut pe hol.

— Fără dungi, te rog! a strigat Ramsey din urma lui.

— Bună, din nou!

Ash s-a apropiat de Bel și a scos un dispozitiv cu microfon.

— Pot?

— Poți? a întrebat Bel și a întins brațele ca o sperietoare, de parcă asistentul era pe cale s-o percheziționeze.

— Prima dată îl fixează aici.

Ash a pășit în față atât de aproape de ea, încât fata i-a simțit răsuflarea caldă și mentolată. Asistentul avea ochii verzi, ceva ce Bel nu remarcase până atunci; un verde murdar, ca iarba de pe un teren de fotbal. Ash i-a agățat microfonul minuscule de gulerul cămășii de baseball și a desfășurat firul.

— Pe acesta îl ascundem aici, a zis el și a dat stângaci din cap spre partea din față a bluzei.

Apoi a tras ușor de materialul de la guler, ferindu-și ochii în timp ce strecura dispozitivul pe dedesubt, a ridicat firul și l-a coborât pe pieptul fetei.

— Și ce preferi, a întrebat-o, merele sau bananele?

— Hm? a răspuns Bel.

— Păi, e puțin aiurea să te pipăi în felul ăsta, așa că m-am gândit să fac conversație, i-a explicat Ash și a scos, în sfârșit, dispozitivul pe sub tricou.

— *Faci* conversație, nu-i așa? a întrebat Bel în timp ce pielea o furnica unde se atinge de firul rece.

— Păi, a funcționat. Conversăm.

Ash a ridicat aparatul.

— Țsta se prinde la spate. Ai un buzunar la pantaloni sau...
Bel s-a întors cu spatele la el.

— N-ar trebui să mai facem conversație dacă urmează să-mi atingi fundul?

— O, am văzut un elan azi-dimineață! a spus Ash, umblându-i la buzunarul din spate. Era mare de tot!

— Păi, acum ești în New Hampshire!

— OK, ți-am instalat microfonul.

Bel s-a întors cu fața spre Ash și l-a măsurat din priviri, mișcându-și doar ochii, nu și capul.

— Blugi la dublu, a remarcat ea.

— O, mersi! a răspuns Ash și și-a netezit hainele.

— Nu era un compliment.

— Unde-i cablul HDMI? s-a auzit vocea lui Ramsey, mai disperată de data asta.

— L-am lăsat acolo! a strigat Ash și a arătat peste umărul lui Bel. Lângă trep.

— Aha! a răspuns Ramsey, care a găsit cablul cu ajutorul instrucțiunilor.

— Trep? l-a întrebat Bel pe Ash.

— Trepied. Am decis să-l scurtez. Câștigi o secundă de fiecare dată când abreviezi. Secundele acelea se adună. Timpul înseamnă bani.

— Dar tocmai ai irosit alte nouă secunde cu explicația asta.

— O, da! a spus tânărul și și-a privit cu atenție degetele, de parcă le-ar fi numărat.

Bel a mijit ochii.

— Nu ești un om adevărat, nu-i așa?

Ash a ridicat din umeri și a privit-o în ochi cu un zâmbet calm. Nu era reacția la care se aștepta ea.

— O să... mă duc acolo, a anunțat Bel, vrând să plece dacă nu pleca el.

— Ah, stai să te pornesc!¹ a spus Ash cu glas tare în timp ce zgomotul scădea în jurul lor.

Bel simțea cum îi urcă pe față un val cald și nechemat de căldură.

— Poftim? a întrebat, cu vocea stângace și gâtuită.

— Microfonul, a lămurit-o Ash cu un zâmbet aproape înțelegător, umblând din nou la buzunarul din spate al lui Bel.

La naiba, oare știa ce joc făcea ea? Poate era chiar mai priceput decât se așteptase. Bel îl subestimase: trebuia să fie și mai antipatică dacă voia să câștige.

— Bun, ești gata de treabă!

Ash s-a îndreptat cu același zâmbet pe față. Îh, ce enervant!

Bel s-a îndepărtat fără să mai spună nimic. Dacă n-ai nimic frumos de spus, mai bine taci.

Atunci a coborât tatăl ei, îmbrăcat într-un pulover bleumarin, și chiar în clipa aceea s-a auzit o bătaie în ușa laterală unde instalase rampa.

— Probabil e Yordan cu bunicul.

S-a dus să-i salute.

— OK, familia Price, puteți merge pe canapea? a strigat Ramsey. Suntem gata să începem!

— Chiar părem cu cinci kilograme mai grași pe cameră? l-a întrebat mătușa Sherry pe Ramsey în timp ce stătea între Charlie și Jeff pe canapeaua verde pădure și se uita la cameră.

---

¹ Joc de cuvinte intraductibil: *let me turn you on* (în eng. în original), care se poate traduce atât prin „stai să te pornesc”, cât și prin „stai să te excit” (n. red.).

— Arăți minunat, Sherry! i-a răspuns Ramsey din spatele camerei și s-a uitat la monitor. Acum, hai să punem fetele să stea în fața canapelei! Da, exact așa, în spațiile dintre voi. Perfect!

Cineva a strâns-o pe Bel de umăr; era tata.

— Carter, trage-ți picioarele într-o parte! a șoptit Sherry. Nu, da, exact așa! Ce fată bună!

— Tată, nu atinge chestia aia, e microfonul tău! s-a auzit Charlie.

Scaunul cu roțile al bunicului era lipit de marginea canapelei și o extindea în acest fel.

Yordan, îngrijitorul, stătea stingher în spatele camerei și al echipei. Avea părul negru tuns foarte scurt, dar barba nu la fel de mult. În zilele în care își amintea cine e, bunicul se plângea mereu că Yordan nu se bărbierește.

— E totul în regulă? l-a întrebat Ramsey pe Charlie.

— Deocamdată, a confirmat Charlie. O să-l rog pe Yordan să-l ducă pe tata acasă dacă e prea mult pentru el.

— Sigur. Mulțumesc că ești alături de noi, Patrick! a spus Ramsey cu voce tare și spații clare între cuvinte.

Bunicul a îndreptat spre regizor un deget tremurător.

— Tu ești cineastul din L-L-Londra!

— Da, eu sunt!

Ramsey a zâmbit. N-ai fi zis că avuseseră aceeași conversație cu câteva minute în urmă.

— Mă bucur să te cunosc!

— N-am fost niciodată la Londra, a spus bunicul. Nu-i așa? S-a uitat la Charlie.

— Putem merge cu toții, Pat, a zis Sherry și s-a aplecat în față. Să o vedem pe Carter dansând într-o bună zi la Royal Ballet.

O, deci acum era Londra? Chiar mai departe decât New Yorkul.

— Mamă, îl zăpăcești pe tataie! a zis Carter încet.

„Tataie” era numele pe care îl folosisese Bel prima oară, când era micuță și îi era prea greu să pronunțe silabe diferite. Bel nu știa dacă asta se întâmplase înainte sau după Rachel, iar acum nici bunicul nu-și mai amintea.

— V-am conectat la televizorul de aici, a spus Ramsey, vorbind mai clar de dragul bunicului. O să punem trei clipuri din filmările făcute de voi mai demult, și le mulțumim lui Charlie și lui Jeff că ni le-au trimis acum câteva săptămâni! Vreau să le urmăriți împreună, ca o familie, și doar să reacționați. Natural, așa cum vă vine. Spuneți-mi ce simțiți, dacă aveți amintiri despre Rachel pe care vreți să le împărtășiți etc! Eu voi interveni cu întrebări. În regulă?

— În regulă, a răspuns Charlie în numele tuturor.

Mă rog, așa stăteau lucrurile în cazul lui, pentru că lui Bel nu i se părea deloc în regulă. Nu era sigură că mai văzuse aceste filmări și nici că voia să le vadă, nu când avea camera îndreptată spre ea. Carter i-a dat un ghionț în coaste și s-a îndreptat de spate.

— Camera? a întrebat Ramsey și a făcut un pas în spate ca să iasă din cadru.

— Filmează, a răspuns James.

— Ash?

Băiatul a venit în față cu clacheta alb și negru. Astăzi, scena avea numele: *Depănarea amintirilor*.

Ash a trântit clapa.

Sunetul l-a făcut pe bunic să tresară.

— Primul clip e de la Crăciunul din 2007, a spus Ramsey și s-a ghemuit lângă laptopul conectat la televizorul care oglindea ecranul. Cu șapte săptămâni înainte de dispariția lui Rachel.

L-a pornit, iar televizorul s-a deschis.

Și atunci a apărut ea: Rachel Price.

La fel cum arăta în fotografia pe care o folosiseră în afişele care-i anunţau dispariţia. Zâmbetul larg care îi ascuţea bărbia, ochii gri-albaştri, părul lung şi blond, aproape la fel de lung ca al lui Carter în momentul acela. Purta fes, aşa că nu i se vedea micul semn din naştere de pe partea dreaptă a frunţii, un cerc de pistrui maronii. Un „semn de identificare” dacă îi găseau vreodată cadavrul, ceea ce nu se întâmplase până acum.

Rachel părea tânără, dacă Bel o privea cu atenţie; nu fusese niciodată mai în vârstă de-atât.

Rachel mihea ochii şi se uita direct la Bel, prin Bel.

Fata s-a cutremurat şi a simţit cum i se ridică părul pe braţ, dar nu voia să o arate.

Nu în faţa camerei.

Nu în faţa lui Rachel.

PATRU

RACHEL PRICE PRINSESE VIAȚĂ DIN NOU, CĂLĂTORIND ÎN TIMP, iar buzele întredeschise lăsau să i se vadă dinții în timp ce zâmbea în frig.

— *Jeff*, a spus ea cu o voce care părea aproape reală. *Înregistrezi?*

— *De ce ai impresia asta?* s-a auzit vocea lui Jeff, distorsionată și spartă, prea aproape de microfon. *Din pricina camerei pe care o țin în mână?*

Jeff, cel de acum, a râs de propria glumă.

Unghiul s-a schimbat când Jeff a pășit în față, iar Bel a văzut un copil bine înfățoșat în brațele lui Rachel, cu trupul lipit de al ei, dormind dus. Nu era un copil oarecare, ci Bel, iar ea știa asta, dar se simțea detașată de pruncul adormit; erau din două lumi diferite.

— *Ia te uită!* a spus Sherry cea de acum, exact când versiunea ei din trecut a vorbit: *Eu renunț dacă nu mă ajută nimeni cu omul de zăpadă!*

Sherry cea tânără a intrat în cadru, iar în urma ei au apărut urme de pași, apoi și Charlie. Purtau haine groase, mănuși și căciuli care le arătau doar jumătate din fețele înroșite de ger.

Un bulgăre de zăpadă a explodat în pieptul lui Sherry și i-a lăsat urme albe pe bărbie.

— *Jeff, te omor!* a strigat ea la cameră. *Puteai să nimerești copilul.*

— *Anna e în regulă!* a zis Rachel și i-a zâmbit fetiței cu ochii strălucind. *Poate să doarmă indiferent ce se întâmplă.*

Bel a uitat, pentru o clipă, că ea era în filmare; prima parte a numelui pe care și-l amputase cu ani în urmă îi suna straniu. Nu știa că Rachel îi spunea Anna; nimeni nu-i povestise asta vreodată.

— *Haideți, Charlie, Jeff! Unul din voi să urce!* s-a auzit vocea bunicului – o voce de om în vârstă, însă mai tânără decât acum.

Părea să fie încă el însuși; lui Bel îi lipsea chestia asta. Camera s-a întors și l-a surprins cum stătea pe o sanie albastră, mult prea mică pentru el, darămite pentru încă un bărbat în toată firea.

Un zâmbet a apărut pe fața tatălui ei, în varianta lui mai tânără, în zăpadă. A strâns-o de umăr pe Rachel în timp ce trecea și a chicotit când s-a așezat în partea din față a saniei, între picioarele bunicului.

— *Hai, tată!* a strigat Jeff.

Bunicul a împins cu picioarele în zăpadă, iar sania s-a pus în mișcare. Jeff alerga după ei, iar zăpada îi scârțâia sub picioare. Camera s-a întors, moment în care Bel a văzut, în sfârșit, unde erau. Și-a dat seama după mormanul de mașini ruginite și echipamente vechi din depărtare. A recunoscut camionul roșu și vechi din mijlocul mormanului și cadrul înalt care i se păruse mereu că semăna cu o girafă mecanică. Îl botezase Larry. Erau la Depozitul de cherestea Price & Fiii, care era al bunicului și îi aparținuse cândva tatălui și bunicului său. În urmă cu vreo treizeci de ani, dăduse faliment, înainte ca tatăl ei sau Jeff să fi avut ocazia să devină *acei* fii, dar avea o pantă bună spre râu și era locul perfect să se dea cu sania când era zăpadă din belșug. Câtă vreme nu te apropiai de camionetele vechi, de ferăstraie și de echipamentele periculoase, pentru că bunicul se supăra.

Dar acum nu era supărat și râdea în timp ce el și Charlie goneau la vale.

Sania s-a răsturnat, pentru că Charlie o făcuse intenționat, împrăștiind o cascadă de zăpadă scânteietoare peste el și bunicul. Pe jumătate îngropați în nămeți, râdeau întruna, în felul acela care devine dureros dacă durează prea mult.

Vocea lui Rachel a plutit de undeva din spatele camerei, separată de trup:

— O, nu, s-au dus, Anna! I-am pierdut în zăpadă pentru totdeauna.

Clipul s-a terminat, iar ecranul televizorului s-a făcut negru.

— Uau! a exclamat Sherry. Parcă am și uitat cât de tânără era când s-a întâmplat.

— Foarte tânără, a încuviințat Jeff. Adică, acum sunt doar nouă ani, Bel, între tine și cât avea mama ta atunci.

Părea o diferență mult mai mare.

— Era o diferență de vârstă destul de mare între voi, nu-i așa? a spus Ramsey. Nouă ani, Charlie, între tine și Rachel.

— Da! a răspuns acesta, în ciuda nodului din gât.

Nimeni nu l-ar fi remarcat în afară de Bel. Își făcea de lucru cu mâna stângă.

— Cum ți se pare să vezi aceste amintiri fericite cu familia?

— E greu! s-a smiorcăit Charlie. Când o văd pe Rachel zâmbind așa, îmi vine și mie să zâmbesc cu ea, ca din instinct. Bucuria ei era contagioasă. Știu că așa zice lumea câteodată și poate că nu lumina *toate* încăperile în care intra, dar mie așa mi se părea.

A făcut o pauză. Bel s-a uitat la el și a observat că ochii îi deveniseră sticloși din pricina amenințării tacite a lacrimilor.

— Dar știu că n-am s-o mai văd niciodată, iar corpul meu are nevoie de o clipă să-și revină. E greu! a repetat. Uneori e mai ușor să nu-i văd fața.

— Nu pot să nu remarc că încă mai porți verigheta, a comentat Ramsey.

Nici Bel nu mai putea acum să nu remarce, pentru că tatăl ei se juca cu ea și o învârtea pe degetul umflat, înainte și înapoi.

Charlie s-a uitat în jos, la inel, de parcă îl vedea pentru prima oară.

— Da, încă mai port verigheta.

A afișat un zâmbet reținut, dureros.

— Dacă e să fiu sincer, nu cred că aș mai putea s-o scot nici dacă aș vrea.

Zicând acestea, Charlie a dat s-o scoată și a tras de inelul de metal.

— Nu, a rămas fixată acolo! Cred că degetele mele sunt mai groase acum decât erau odinioară. E gravată pe interior cu data nunții: 23 iulie 2005. Cea mai frumoasă zi din viața mea...

Un râset sec, menit să alunge lacrimile.

— Îmi place să port verigheta! E ca o amintire despre Rachel și despre viața pe care am avut-o împreună, oricât de scurtă a fost. Înseamnă că ea încă mai e aici, chiar dacă doar prin acest gest mărunț.

— Ce frumos ai zis, Charlie! a comentat Sherry și s-a întins să-l mângâie pe genunchi. O să mă faci să plâng!

Ramsey părea aproape deranjat de intervenția ei, pentru că fața tatei s-a înseninat odată ce a trecut momentul.

— Carter, a spus Ramsey, iar fata aproape a tresărit, mirată să-și audă numele. Tu n-ai cunoscut-o pe mătușa Rachel; te-ai născut la patru luni după dispariția ei. Cum a fost copilăria ta când Rachel era atât de prezentă în viața ta, deși nu ai întâlnit-o niciodată?

Carter și-a dres glasul și și-a mișcat picioarele.

— Păi, cred că e chiar cuvântul acela. „Prezentă.” Poate că a dispărut, dar a făcut mereu parte din familia mea și a fost o

Price, deși nu ne-am suprapus. E la fel ca în cazul rudelor mai în vârstă pe care nu ajungi să le cunoști, ca bunica Price.

Carter a făcut semn spre bunicul, care se uita în gol.

— Simți că-i cunoști datorită amintirilor și poveștilor spuse de alții. Și, fără Rachel, n-aș avea-o pe Bel, așa că...

Carter s-a oprit și i-a zâmbit lui Bel, un gest care era suficient, care era grăitor. Dar nu avea să dureze la nesfârșit, oamenii nu rămâneau la nesfârșit, iar Carter avea să plece peste doi ani și ceva.

— Grozav răspuns, scumpo! a spus Sherry și s-a șters la ochi. Carter și-a tras picioarele înapoi.

— Da, așa a fost! a încuviințat Jeff. Și, într-un fel oarecare, te-ai suprapus cu Rachel în clipul acela. Pentru că, Sherry, de Crăciunul acela erai însărcinată cu Carter, nu-i așa?

Sherry a calculat în minte, privind când într-o parte, când în cealaltă.

— Da, ai dreptate! a răspuns ea. Era pe la început; încă nu se vedea burta.

— Slavă Domnului, altfel ar fi trebuit să te cărăm pe sania aia!

Charlie s-a aplecat în față s-o tachineze, iar Bel i-a simțit răsuflarea în păr.

— S-a umflat ca o balenă pe la șase, șapte luni. Și pe urmă...

Charlie s-a oprit și s-a frecat la nas.

— În fine, am fost arestat în iunie, am stat la închisoare, așa că nu te-am văzut când erai foarte mare, iar pe Carter am văzut-o prima oară abia când avea șase luni.

— E un sentiment grozav când cumnatul tău te descrie drept o balenă! a spus Sherry râzând și întinzându-și înainte bărbia pudrată. Dar are dreptate, m-am umflat din senin. Îmi amintesc că încă nu spuseserăm nimănui. Eu și Jeff am încercat mult timp să facem un copil.

Sherry a luat mâna lui Jeff și și-a așezat-o în poală.

— Încercam de aproape zece ani, așa că eram obișnuiți să nu vorbim despre asta și să nu ne entuziasmăm prea tare în prima perioadă. Eu aveam 38 de ani când am conceput-o pe Carter, micul nostru miracol. Pe urmă, știi cum e, a intervenit dispariția lui Rachel și nu voiam să sporim stresul și îngrijorarea. Așa că am păstrat secretul până când nu a mai fost secret.

— Din cauza burții de balenă, a adăugat Charlie.

— Ei bine, acum nu mai arată ca o balenă!

Sherry s-a aplecat și a gădilat gâtul lung al lui Carter. Fata a încercat să se ferească, așa că Sherry a renunțat la zâmbet, dar i-au rămas gropițele, o viață de apoi conservată în machiaj. S-a retras și s-a uitat la Ramsey.

— Scuze, știu că nu despre asta e documentarul! Despre noi. Puteți să eliminați scenele inutile, nu-i așa?

— Nu, nu! a corectat-o el. Chiar despre *asta* e documentarul. Toate aceste amănunte legate de viața voastră, de familia voastră și de felul în care dispariția lui Rachel a afectat alte aspecte ale vieții de zi cu zi la care oamenii nu s-ar gândi. Faptul că tu ți-ai ascuns sarcina, că Charlie și-a întâlnit nepoata abia la șase luni din cauza procesului... Asta e povestea pe care vreau s-o spun. Prezența lui Rachel în toate. Toate sunt lucruri utile.

— Toate sunt utile, Carter!

Sherry a zâmbit fericită în timp ce-și trecea degetele prin părul arămiu al fiicei ei.

— Probabil am știut că avea să fie înaltă și frumoasă, nu? Am botezat-o după Carter Dome, un munte aflat în apropiere. Acolo eu și Jeff...

Charlie a tușit și a întrerupt-o, prefăcându-se că se îneacă.

— Ce e?

Sherry s-a întors spre el. La fel și Bel.

Charlie a râs jenat pe nas.

— Știu că Ramsey a spus să fim sinceri, dar nu trebuie să spunem chiar *tot* în fața camerei.

— La ce te referi? l-a întrebat Sherry. Acolo ne-am logodit eu și Jeff.

— O! a exclamat Charlie cu buzele ținute, o formă pe care au păstrat-o câteva clipe.

Apoi încă un „O!” înainte de a izbucni în râs, un râs zgomotos, șuierător, care ieșea din piept.

— Credeam că o să spui că acolo a fost Carter, știi tu, *concepută*.

— Poftim? Nu! a țipat Sherry cu mâinile ridicate defensiv. Chiar credeai că de-asta am botezat-o așa?

— Tată!

Bel și-a făcut datoria și l-a pus la colț, împărțind cuvântul în două silabe lungi și dezaprobatore.

Jeff și Sherry hohoteau și ei.

— Îh, unchiu' Charlie! s-a strâmbat Carter și s-a uitat la Ramsey și la restul echipei. Cred că nu-ți poți alege familia, nu-i așa? a spus ea și a pufnit pe nas.

— E perfect, oameni buni! a zâmbit Ramsey cu ochii la monitor. Chiar grozav! Următorul clip e din ianuarie 2009.

Apoi a apăsat un buton, iar televizorul s-a aprins cu un pârâit, transportându-i pe toți în alt living: cel din casa bunicului.

Cadrul se fixase pe scaunul din colțul camerei. Bel stătea în brațele bunicului în timp ce acesta citea dintr-o carte veche cu copertă cartonată. Ea era mult mai mare decât o văzuseră ultima oară, dar tot micuță, căci cartea era aproape cât copila.

— „...hoțul de amintiri s-a uitat la ceafa capului ei roșcat și frumos”, citea bunicul cu vocea gravă de povestitor. „Încă mai ținea cuțitul în mână.”

— Pat, s-a auzit vocea lui Sherry pe cameră, *sunt destul de sigură că e o carte nepotrivită pentru vârsta ei. Nici măcar n-are poze.*

— Nu fi absurdă, Sherry! a respins-o bunicul și și-a întors ochii la carte. *Nu știe despre ce e vorba, doar cum sună, nu-i așa, Annabel?*

— Da, tataie, a răspuns Annabel, care avea aproape trei ani și dădea cu degetele pe foaie.

— *Îi place. E o carte specială, nu-i așa, micuțo?*

Camera s-a întors spre un scaun de mașină pentru copii așezat pe canapea. Acolo dormea un bebeluș, Carter, cu fața rozalie.

— *Ar trebui să se întoarcă în curând, nu?* a întrebat Sherry cu un tremur în voce.

— *Dintr-o clipă în alta*, a răspuns bunicul cu același tremur.

— *Stai!* Respirația lui Sherry părea întretăiată din spatele camerei. *Aud o mașină. Cred că ei sunt. Annabel, hai cu mine, scumpo!*

Sherry a ieșit în grabă din cameră, iar imaginea a devenit neclară. A deschis ușa de la intrare, iar din spatele ei s-au auzit strigătele pițigăiate ale unei fete.

— *Annabel, e tăticul tău, uite!*

O camionetă mică și neagră a oprit în fața casei. Portiera șoferului s-a deschis, iar Charlie a coborât din mașină într-un costum elegant, cu cravata desfăcută ca doi șerpi care-i fluturau peste umeri.

— *Unde e?* a strigat el la Sherry cu un zâmbet pe buze. *Unde-i Annabel?*

Unghiul a tremurat când căpșorul blond a trecut printre picioarele lui Sherry.

— *Uite-o!*

Charlie s-a ghemuit cu brațele deschise și vocea încărcată de lacrimi. Unchiul Jeff a apărut de după camioneta din spate, dar Charlie avea ochi doar pentru ea.

— *Vino încoace, fetițo!*

— *Tăticul meu!* a țipat micuța Annabel în timp ce picioarele alergau sub ea, nesigure și dezechilibrate când s-a aruncat cu capul înainte spre el.

Tatăl a prins-o înainte să cadă. S-a îndreptat și a strâns-o tare în brațe în timp ce ea își îngropase fața lângă a lui, udă de lacrimile și sărutările lui.

— *Tati e acasă, a spus el și i-a ciufulit părul. Nu mai plec. Nu te mai părăsesc niciodată, Annabel.*

Fetița a dat din cap și a înhățat promisiunea din aer, apoi și-a apăsât gura cu mâna. Charlie a plescăit din buze peste mâna ei.

— *Tati, oprește-te! Vino să-mi vezi bebelușul!*

A arătat cu degetul grăsuț spre cameră. Spre ea, cea de la optsprezece ani, care stătea pe jos în living și urmărea clipul.

Ecranul s-a întunecat.

În spatele lui Bel s-a auzit un smiorcăit; tatăl ei plângea și în prezent și se ștergea la ochi cu mânecile tot mai închise la culoare.

— Scuze! a zis el și a tușit stânjenit.

Bel și-a întins brațul peste piciorul lui.

— Nu, nu-ți cere scuze! a spus Ramsey cu blândețe. Poți să ne spui ce se întâmpla în clipul acela?

— Nu cred că pot, a răspuns Charlie și s-a înfiorat.

Și-a ascuns fața.

Plângea și Sherry, dar într-un mod mai drăguț, cu fața intactă.

Bunicul nu-și mai amintea, așa că mai rămânea doar Jeff.

— A fost ziua în care s-a dat verdictul, a spus acesta, reușind să strecoare și el o vorbă. Juriul a luat decizia după două zile de deliberări. Sherry a rămas acasă să aibă grijă de copii. Tata nu suporta să vină la tribunal; avea emoții cumplite, era îngrozit că juriul avea să-l găsească vinovat, așa că m-am dus singur. Juriul a dat verdictul de *nevinovăție*. Ceea ce însemna că Charlie era în sfârșit liber și că se putea întoarce acasă. A fost o zi foarte emoționantă!

— Ai fost închis șapte luni, Charlie, în așteptarea procesului, a încercat Ramsey să i se adreseze din nou. Probabil ți s-a părut o perioadă îndelungată.

Charlie a dat aprobator din cap.

— Prea îndelungată! Să fiu departe de Bel când era așa de mică! Dar aceea a fost o zi plăcută. Dulce-amăruie, pentru că

nu o mai aveam pe Rachel și nici răspunsuri despre ce se întâmplase cu ea. Dar a fost sfârșitul unei perioade îngrozitoare din viața mea. M-am bucurat foarte mult să mă întorc lângă familie.

— Și noi ne-am bucurat că te-ai întors! a adăugat Jeff.

— Da! a scâncit Sherry. Nu că nu ne-ar fi plăcut să avem grijă de Bel. A stat la noi când l-au arestat pe Charlie și aveam și un copil pe drum. De unde înainte nu aveam niciun copil în casă, ne-am trezit cu doi unul după altul. A fost...

Sherry a făcut o pauză, dusă pe gânduri.

— Plin de evenimente. Puțin copleșitor. Dar Bel era o fetiță așa de dulce! Ne întreba „Unde-i mami? Unde-i tati?” Nu-i așa, Jeff? Dar, în cele din urmă, n-a mai întrebat. Și după ce s-a născut Carter, a devenit obsedată de ea. Îi spunea „bebelușul meu”, cum a făcut pe filmare.

Bel s-a întors spre Carter și i-a șoptit „bebelușul meu”, mai demonic decât descria Sherry.

Carter a pufnit pe nas.

— Iar Patrick ne-a ajutat mult, nu-i așa? l-a întrebat Sherry pe bunicul. Am născut acasă când a venit Carter pe lume – nu-mi plac spitalele, acele și toate prostiile alea.

„Toate prostiile alea.” Să nu înceapă cu ceaiurile ei homeopate!

— ...așa că Pat a luat-o pe Bel la el acasă timp de câteva zile după ce s-a născut Carter. Ne-a ajutat mult cu fetele, își iubește nepoatele! Îți plăcea să-i citești lui Bel, nu-i așa, Pat? Toți învățam împreună cum să ne comportăm ca o familie. Cred că am făcut o treabă foarte bună!

— Da, așa e! a spus Charlie încet. Și vă sunt foarte recunoscător că ați fost alături de Bel când eu n-am putut. N-am să vă pot mulțumi niciodată îndeajuns! Nu cred c-am spus-o atât de des pe cât ar fi trebuit!

— Nu-i nevoie s-o faci, a zis Jeff și s-a uitat la el peste Sherry, schimbând o privire ca frații. Pentru asta există familia! De-asta

m-am dus la tribunal cu mașina lui Charlie; știam că va dori să conducă până acasă, ca un om liber.

— Așa e! a spus Charlie și s-a șters la ochi. Ford Seria F. Cât am iubit mașina aceea! O cumpărasem cu doar câteva săptămâni înainte să fiu arestat și eu...

— Trebuie să merg la baie! a spus Jeff repede, apoi s-a ridicat și s-a îndepărtat de canapea înainte să mai apuce cineva să spună o vorbă.

Ramsey a făcut ochii mari. Cei din echipă au schimbat o privire.

— Jeff, nu poți să...

Dar Jeff putea, pentru că plecase deja, ieșise pe hol și închisese ușa de la baie după el. Unchiul Jeff nu se pricepea să citească atmosfera din cameră.

O clipă mai târziu, Ash a făcut o mutră chinuită și și-a ridicat căștile de pe urechi, ținându-le pe cap ca pe o coroană.

— Încă mai are microfonul, a spus.

— Îl auzi cum face pipi? l-a întrebat Bel.

— O, da! Îi dă tare!

Carter s-a plesnit peste frunte.

— Omorâți-mă acum, pe bune!

— Credeam că nu vrea să-l vadă nimeni plângând, a spus Charlie, care avea în sfârșit ochii uscați. Dar, dacă tot a venit vorba despre urinat și mașina mea preferată..., a început el.

— Să nu îndrăznești!

Bel s-a întors și i-a aruncat o privire.

Charlie a chicotit și i-a ciufulit părul.

— Hai! a zis el. E o poveste drăguță!

Nu, nu era drăguță, dimpotrivă. Și mai era și o întreagă echipă britanică de filmare acolo. Fără a mai pune și camera la socoteală.

Tatăl ei a înghiontit-o în spate.

— Am început deja!

Bel a oftat și s-a întors cu spatele la el. Bine, dacă asta îl înveselea! Totuși, nu voia să-l ajute să spună povestea.

— Am iubit mașina aia! i-a zis Charlie lui Ramsey și s-a apucat să povestească după ce a primit permisiunea. Aș fi păstrat-o pentru totdeauna. Dar... Eu și Bel eram în North Conway, nu-mi mai amintesc de ce.

Bel își amintea.

— Am fost la Story Land când am împlinit doisprezece ani.

— Exact! a confirmat Charlie. Ne-am oprit la Taco Bell când ne întorceam spre casă. Am lăsat-o pe Bel în mașină cât m-am dus să iau mâncarea. Și, când am ieșit, făcuse pipi pe *toată* bancheta din spate.

Chicotea și dădea din mâini în timp ce povestea.

— Adică *peste tot*. Enorm de multă urină!

— Unchiu' Charlie! a spus Carter cu o voce muștrătoare, care a sunat mai joasă când i-a pronunțat numele.

— M-ai lăsat acolo vreo trei ore! a protestat Bel cu o roșeață în obraji mai rea decât povestea în sine.

Charlie a râs și mai tare.

— Au fost zece minute. Maximum cincisprezece. Cred că au fost prea multe pahare de milkshake la Story Land, puștoaico.

S-a aplecat în față și a cuprins-o într-o îmbrățișare din spate, sărutând-o enervant de mult în creștetul capului.

— Dar n-am mai scăpat niciodată de mirosul de urină. Așa s-a terminat povestea cu mașina mea frumoasă, prima cu care am mers când am fost eliberat.

— Odihnească-se în pace! a murmurat Bel.

— Odinească-s în pipi? a adăugat el.

Bel a refuzat să-i răspundă.

După ce s-a auzit apa la toaletă, Jeff s-a întors, fluierând. Era clar că nu se spălase pe mâini. Carter s-a pleoștit și mai tare pe podea.

— Jeff!

Ramsey s-a ridicat, cu o voce cât mai senină și veselă cu putință.

— Nu-i mare lucru, dar data viitoare poți să aștepti până se termină un segment ca să mergi la toaletă?

— Trebuia neapărat să fac pipi, a răspuns Jeff și s-a așezat la loc pe canapea.

— O, știm! a bombănit Ash și și-a pus căștile la loc pe urechi.

— Voiam să revenim la ceva ce-a spus Jeff despre clip, a zis Ramsey. Pe urmă, mai blând și totodată cu tonul mai ridicat, a întrebat: Patrick, îți amintești de ce n-ai vrut să mergi la tribunal când s-a citit verdictul? Patrick?

— Ce e? a întrebat bunicul răgușit când și-a auzit numele.

— Aveai emoții că verdictul avea să fie de vinovăție?

— Cine-i ăla?

Charlie s-a foit pe canapea ca să se apropie de bunicul.

— Tată? a întrebat el încet. Te întreabă de proces. Mai ții minte? Ce-a fost cu Rachel?

— Rachel, a spus bunicul și s-a înecat cu cuvântul acela ascuțit, iar un fir subțirel de salivă i-a apărut în colțul gurii. Rachel! Iubita lui Charlie.

— Soția, l-a corectat Charlie cu un zâmbet blând. E OK, nu te grăbi, tată!

Charlie s-a apropiat și mai mult și și-a prins părintele cu brațul pe după umeri.

— Rachel, a încercat din nou. E-era, nu era... Încetează! s-a răstit bunicul deodată, apoi și-a ridicat o mână din poală și a întins-o spre fața lui Charlie.

Palma s-a lipit cu o izbucnire slabă de violență înainte ca Charlie să-l prindă de mână și să i-o cuprindă încet între mâinile lui mult mai mari. Mai sigure.

— E OK, tată! i-a șoptit el. Sunt aici! N-ai de ce să-ți faci griji.

— Jeff? l-a întrebat bunicul.

— Nu, sunt Charlie. Sunt aici!

Yordan a devenit atent în spatele camerei.

— E OK! i-a spus Charlie și s-a uitat la Bel ca să-i spună și ei. Și era OK, dacă așa spunea tata.

Și-a întors privirea spre Ramsey.

— Tata și-a pierdut o mare parte din memorie când a avut primul atac, vara trecută. A fost unul grav. După al doilea, a rămas în scaunul cu roțile. Are demență vasculară, așa că-și pierde tot mai mult din memoria funcțională, din vorbire, din amintirile mai vechi. Poate deveni agresiv fără să vrea.

Probabil că Ramsey știa toate aceste lucruri; probabil că tatăl ei îi explicase deja. Poate că o spunea acum doar pentru cameră, ca oamenii să nu creadă că bunicul e rău.

— Cred că a pierdut aproape toată perioada în care Rachel a fost cu noi. Nu sunt sigur dacă și le mai amintește pe fete, a spus Charlie întristat, refuzând să se uite la ele.

Să nu-ți amintești și să pleci erau aproape același lucru.

— Nu mai păstrează acele amintiri. Nu sunt sigur că e corect să-l întrebăm despre Rachel, pentru că nu facem decât să-l tulburăm.

Și poate că Bel era singura care înțelegea acest lucru cu adevărat.

— Sigur, îmi pare rău! s-a scuzat Ramsey. N-ar fi trebuit să întreb. Mi s-a părut că l-am văzut zâmbind când urmărea clipul. Îmi pare rău!

— E OK!

— Putem continua?

Puteau, pentru că asta a spus tata în timp ce o pată mică și roșie i se întindea pe obraz.

— Ultimul clip e important, a spus Ramsey și s-a uitat atent la Bel.

Grozav, era rândul ei să fie în centrul atenției? Încercase să treacă neobservată, ceea ce însemna același lucru cu a fi dispărută. Sherry și tata erau scuturi ușoare.

— Motivul pentru care e special, a continuat Ramsey, este că ar putea fi ultima filmare cu Rachel Price, în afară de cele de pe camerele de supraveghere de la White Mountains Mall. Filmarea a fost făcută de Rachel la 11 februarie 2008, cu două zile înainte să dispară.

Și-a lăsat cuvintele să plutească în aer o clipă.

— Să începem!

A apăsat pe play.

Un prim-plan cu un copil într-o salopetă galbenă, întins pe covor, cu zâmbetul numai gingii și dinți de copil mic îndreptat spre cameră. Piciorușe grăsuțe și desculțe stăteau lipite ca niște mâini gânditoare, care așteptau ceva.

— *Cine-i cea mai bună fetiță din lume?* a întrebat din spatele camerei o voce blândă și catifelată, de parcă știa deja răspunsul.

Părea și familiară. O mână prea mare a coborât, picând ca din cer să gâdile fetița. Aceasta a chicotit și și-a strâns pumnișorii de copil, scuipând salivă în timp ce limba fericită ieșea printre dinți. Când mâna s-a retras, a încremenit, de parcă prindea viață doar când era atinsă. Când era gâdilată.

— *Ești fetița lui mami?* a întrebat vocea.

Fetița a chițăit drept răspuns.

— *Ești, nu-i așa? Ești fetița lui mami, Anna-Belly-Boo.*

— *Ma-ma!* a răspuns fetița, vesel și sacadat.

— *Da, Anna. O iubești pe mama, nu?*

— *Dea!* a spus fetița, convinsă că e un cuvânt corect. *Dea ah mama blong-itf.*

Încrezătoare că e o propoziție.

— *Da, fetiță bună!* a spus Rachel, prefăcându-se că înțelege. *Și mami te iubește mai mult decât orice pe lumea asta. Nu-i așa?*

S-a auzit un sunet și ușa de la intrare închizându-se ușor, dintr-un loc care nu se vedea pe cameră.

— *Ai venit deja!* a spus vocea lui Charlie, înăbușită în fundal. *Cum ai ajuns acasă?*

— *M-a adus Jules cu mașina,* a răspuns Rachel.

— *Aș fi venit să te iau,* a spus el. *Rachel, scumpo!*

Mai aproape de această dată.

— *Iar n-ai închis ușa de la intrare. Trebuie neapărat să verifici, e ger afară! Nu ți-e frig?*

— *Nu chiar,* a răspuns ea. *Nu ne e frig, nu-i așa, puiule?*

Micuța Annabel și-a ridicat picioarele și a scos fericită încă un balon de salivă.

Clipul s-a încheiat.

Ecranul s-a făcut negru.

Bel a înghițit în sec, iar saliva densă i s-a lipit de gât. În cameră era liniște, și toți așteptau ca ea să spună ceva.

— Da, a zis, aproape ca și cum n-ar fi spus nimic. Nu l-am mai văzut până acum.

Spunea ceva fără să spună, de fapt, nimic. Bel s-a întors spre cameră și i-a atras privirea lui Ash. El a ridicat degetele mari în sus și le-a ținut în dreptul pieptului acoperit de căpsune. Îh, n-avea decât să-și bage degetele alea în...

— La ce te gândești, Bel? a întrebat-o Ramsey. Cum te simți când vezi acest clip? Cu doar două zile înainte ca totul să se schimbe pentru totdeauna.

Cum se simțea? Stânjenită, cu gâtul blocat și cu palmele ude.

— E frumos! a mințit ea. Să vezi un moment normal ca acesta. Nu-mi amintesc astfel de momente cu ea. Dar aici paream fericită.

— Da, așa e!

Ramsey i-a zâmbit încurajator.

— La fel și Rachel, aș crede. Foarte fericită și fără să dea vreun semn despre dezastrul care a urmat. Recunosc că și eu

m-am emoționat când l-am văzut prima oară, pentru că se vede cât de mult te iubea mama ta, a zis Ramsey.

Oare? Mai mult decât orice pe lumea asta? Păi, atunci de ce o lăsase pe Bel pe bancheta din spate a mașinii doar 48 de ore mai târziu? Dispărută pentru totdeauna. Explicați-o pe asta!

— Încă un lucru pe care n-am putut să nu-l remarc! a continuat Ramsey.

Nu putea să nu remarce multe lucruri, nu-i așa? Poate că trebuia să meargă la un doctor.

— Există o asemănarea fizică între tine și Rachel, dar ceea ce mă surprinde este cât de asemănătoare vă sunt vocile. Vocile voastre, când vorbiți, par aproape identice.

— Da, am observat! a intervenit Jeff. Foarte asemănătoare, acum, că ai crescut. Probabil v-am confunda mereu la telefon dacă...

Da, dacă...

Bel știa că au dreptate. De-asta i se părea așa de familiară vocea lui Rachel, pentru că sigur nu o știa din memorie. Nu avea amintiri cu vocea ei. Ramsey aștepta ca ea să continue, dar nu voia să vorbească din nou cu vocea lui Rachel.

— Am mai văzut ceva în clipul acela.

Ramsey și-a îndreptat atenția spre tatăl ei.

— Charlie, la procesul tău din decembrie 2008, ai declarat că în lunile și săptămânile dinaintea dispariției lui Rachel ai observat o schimbare în comportamentul ei. Era uitucă, părea preocupată, neatentă. Acestea sunt cuvintele pe care le-ai folosit. Poți să ne spui ceva despre asta?

Charlie s-a așezat mai drept, iar canapeaua veche a scârțâit sub el.

— Nu era nimic grav! Exact cum ați văzut acolo, cu ușa de la intrare. Rachel uita lucruri pe care nu le-ar fi uitat altă dată. Lăsa aragazul pornit, ardea mâncarea. Uita că Bel era în cadă. Aragazul, robinetele, ferestrele, monitorul pentru copil. Lucruri

din astea! Credeam că suferă de – cum îi zice –, da, de „creier de mămică”. Poate că se întorsese prea repede la serviciu, chiar și cu jumătate de normă. Sunt convins că asta a fost!

Bel s-a mișcat, simțind că podeaua devenise deodată prea dură sub ea. Pentru că nu era sigură că asta fusese tot. Să lase ușa de la intrare deschisă fără să vrea, apa să curgă după ce ieșea din duș, să nu lege punga de gunoi la gură, deși era sezonul urșilor negri și deși știa că trebuie s-o facă și credea că o făcuse. Tatăl ei nu se supăra niciodată, mai degrabă era foarte drăguț cu ea. Oare observase asemănările? Nu pomenise niciodată de asta. Ceea ce era bine, pentru că Bel nu voia să fie ca Rachel Price. Dacă ea lumina încăperile în care intra, Bel le întuneca. Dacă era uitucă, Bel trebuia să se străduiască și mai tare să nu fie la fel.

— Și Bel, a spus Ramsey, știu că au trecut șaisprezece ani și crezi că mama ta e cel mai probabil moartă. Dar, dacă s-ar întoarce, cumva, după atâta timp, ce-ai vrea să-i spui?

Bel nici nu știa de unde să înceapă să răspundă. Totuși, asta era în regulă, pentru că nu-i datora lui Ramsey să-i spună tot ce-i trecea prin minte. Putea să păstreze o parte numai pentru ea.

— Nu știu, nu o cunosc cu adevărat.

— Știu, a spus Charlie, intervenind să o ajute. M-am gândit mult la asta, uneori îmi apare și în vis. Aș vrea doar s-o îmbrățișez. Să o cuprind cu brațele și să-i spun cât de mult o iubesc. Ce mult mi-a lipsit. Înainte de orice întrebări, pentru că acelea ar veni mai târziu.

Sherry și-a suflat nasul zgomotos.

— Ești OK, scumpo? a întrebat-o Jeff.

Ea i-a făcut semn s-o lase în pace.

— Știu că nu se va întâmpla niciodată așa ceva, a zis Charlie cu vocea sfâșiată și și-a înăbușit lacrimile înainte să cadă. Dar asta aș face!

CINCI

NOPTIERELE ERAU FĂCUTE PENTRU SECRETE. IAR BEL AVEA mai multe secrete decât majoritatea oamenilor, atât de multe, încât fusese nevoită să elibereze un raft din șifonier pentru ce avea în plus, lucruri ascunse după șosetele făcute ghem. Și sub pat.

A deschis sertarul noptierei, iar conținutul a zornăit. Balsamuri de buze și dezinfectante pentru mâini, o solniță mică de la Rosa's Pizza, semne de carte, pixuri, un AirPods – cel după care îi părea rău –, oă, o mănușă cu eticheta încă atașată, o figurină pe care o primise ca jucărie la un Happy Meal, o șurubelniță micuță și regina din marmură neagră din setul de șah de la Royalty Inn. Bel a mai adăugat un secret la adunătura aceea: elasticul de păr pe care îl luase azi de pe pupitrul unei boboace în laboratorul de științe. O senzație de rușine a cuprins-o pe Bel, care avea pielea animată de furnicăturile calde. S-a uitat în jos la colecția de lucruri furate, toate destul de mici cât să încapă în palmă.

Bel a închis sertarul, ascunzându-le. Ascunse, dar nu uitate. Lucrurile nu puteau să o ia din loc și să plece, pur și simplu. Numai dacă erau într-un film Pixar, iar Bel era convinsă că nu trăiește într-un asemenea film.

A urcat în pat și a zărit cartea care o aștepta pe noptieră. Intriga nu devenise încă interesantă – multe detalii din trecut –, dar urma să se întâmple ceva palpitant: titlul o promitea.

Și-a verificat telefonul – nu pentru mesaje, nu avea de unde să le primească –, ci ca să se asigure că-și fixase alarma pentru a doua zi, să meargă la școală.

Acum, că încetase să se mai foiască, auzea un murmur slab de voci de la parter. Nu era televizorul; emisiunea tatei se terminase la ora zece. Probabil era cineva acolo. Cine venise așa de târziu la ei?

Bel a dat cuvertura la o parte și a traversat camera desculță și cu pași ușori. Apoi a întredeschis ușa. Vocile s-au auzit mai clar când a împins ușa tare și a rămas pe jumătate în cameră, pe jumătate pe hol, cu ochii la scările luminate.

Acum vorbea tatăl ei în livingul de jos.

— ...mult prea târziu, nu știu de ce spui asta acum. Ce s-a întâmplat? Nu a fost în regulă azi, la interviu?

— Nu, a fost bine!

Era unchiul Jeff, îi recunoștea vocea, dar avea o asprime, o neliniște, pe care nu o auzea prea des.

— Bine, cred! Am răspuns la toate întrebările. Dar am avut emoții să nu spun din greșeală ceva care să te pună într-o lumină proastă, așa că m-am gândit bine ce să răspund dinainte, iar Ramsey a comentat că am cam tras de timp. Așa că poate părea că am încercat să ascund ceva. Nu știu.

— Dar nu ascunzi nimic, a spus Charlie cu voce împăciuitoare. Nimeni nu ascunde nimic, așa că n-ai de ce să te îngrijezi. Totul e în regulă!

— Poate. Nu știu, Charlie. Nu știu dacă a fost o idee bună documentarul ăsta. Lucrurile nu mai sunt normale de multă vreme. Nici măcar bune. Doar știi cum era atunci când a dispărut sau după proces. Toată atenția, toată presa, oamenii din oraș

care aveau *păreri*, ferestrele sparte, psihopatul care era obsedat de caz. Habar n-ai ce viziune va avea documentarul; ar putea să te scoată pe tine vinovat. Pot s-o facă, să știi. Să editeze. Muzica, perspectiva. E ușor să faci pe cineva să pară un ticălos. Nu știu de ce facem asta, de ce riscăm să atragem din nou atenție negativă asupra noastră.

— O facem pentru că trebuie, Jeff, a răspuns tata, încă drăguț și calm, dar Bel detecta o urmă rară de nerăbdare. Crezi că eu mi-am dorit treaba asta? Crezi că am vrut camerele în jur, să se bage în viața noastră și să dezgroape toate amintirile astea vechi și dureroase? Dar trebuie s-o facem, și totul va fi bine, îți promit! Nu mă pot face să par vinovat pentru că nu sunt vinovat, o știm cu toții. O să termine în câteva săptămâni și pe urmă ne putem vedea de viețile noastre. Hei, poate o să fie chiar ceva pozitiv documentarul ăsta. Oamenii o să ne vadă așa cum suntem, cum e familia noastră și cât de mult am iubit-o pe Rachel. Poate așa o să-mi reabilitez numele o dată pentru totdeauna.

— Dar poate nu e prea târziu să...

— Nu e prea târziu pentru *ce?* i-a tăiat vorba Charlie. Am semnat un contract; participarea familiei a făcut parte din înțelegere. Le-am vândut drepturile asupra vieții mele, Jefferson. Mi-au plătit 40 000 de dolari. E prea târziu să dau înapoi, iar discuția asta n-are niciun rost.

Bel și-a schimbat poziția, iar genunchii i-au trosnit în tăcerea aceea, în timp ce-și ținea respirația ca să audă mai bine.

— Eu doar încerc să te ajut, a spus Jeff. Nu cred că te-ai gândit la toate aspectele.

— M-am gândit la toate de sute de ori! a spus Charlie, care acum se înfuriase de-a binelea.

Bel nu-l auzise niciodată furios.

— Tu nu te oferi voluntar să plătești pentru îngrijirea tatei, Jefferson. Ai idee cât costă să aibă îngrijitor permanent? Te-ai

gândit vreodată? Nu, pentru că e tot treaba mea să mă ocup de toate. Aveam nevoie de bani, Jeff. Mai mulți decât am eu sau tu. Documentarul plătește pentru îngrijirea lui. Poate tu nu vrei s-o faci, nici *eu* nu vreau s-o fac, dar nu avem de ales.

Bel asculta, afla lucruri, dar era clar că Jeff nu făcea același lucru.

— Trebuie să existe o altă modalitate de a-l ajuta pe tata și...

— Ai dreptate, Jeff! a spus Charlie răgușit. Am avut două opțiuni ca să obținem așa de mulți bani. Una era să participăm la documentar. Cealaltă era să solicit în sfârșit certificatul de deces al lui Rachel ca să-i pot încasa asigurarea de viață. Asta ne-ar fi adus mai mulți bani, cu siguranță. Dar care dintre cele două m-ar pune într-o lumină mai proastă, după părerea ta? Care m-ar face să par vinovat?

Avea dreptate, desigur. Tata avea mereu dreptate! Întreaga familie avea să se prăbușească fără el. El își făcea griji, el se gândea, el planifica, tocmai ca să nu o facă ei. Bel știa că trebuia să aibă un motiv întemeiat să accepte apariția camerelor după atâția ani.

— Îmi pare rău! a spus Jeff și a dat înapoi, renunțând la tăișul din voce. Nu m-am gândit... la tata, la bani. Nu mi-am dat seama că de asta ai fost de acord cu documentarul. Îmi pare rău! Îți mulțumesc că ai grijă de tata și că-l pui pe primul loc!

— N-am nevoie de mulțumiri, a spus Charlie, cu tonul revenind la normal. E tata. Aș face orice pentru el. Aș face orice pentru oricare dintre voi.

— Știu că așa e! a răspuns Jeff.

Bel nu-i mai auzise niciodată certându-se pe tata și pe unchiul Jeff. Unele dispute în glumă, desigur, tachinări ca între frați și exagerări, dar niciodată o ceartă care să necesite un „îmi pare rău” sincer. Pentru că tata nu se certa; nu era în firea lui. El și Bel nu avuseseră niciodată o ceartă serioasă, nici nu ridicaseră vocea unul la altul și nici nu spusese cuvinte pe care să le regrete

mai târziu. Bel încercase, bineînțeles, de foarte multe ori, când simțea nevoia să-și direcționeze furia cumva. Dar, de la primul semn, tata îi spunea pur și simplu că avea să plece de acasă ca să aibă ocazia să se calmeze fiecare în ritmul și în spațiul lui și să găsească niște vorbe mai blânde ca să rezolve problema. De cele mai multe ori, nu era nevoit să plece deloc. Funcționa de fiecare dată, orice fitil se stinge și orice neînțelegere se lămură. Era priceput la asta; singurul care nu avea s-o părăsească niciodată. Iar Bel găsea alte metode de a-și direcționa furia.

— Îmi pare rău! a zis Jeff acum la parter. Am să termin filmările. De câte ori au nevoie de mine. Ba chiar o să încerc să mă distrez!

Bel a promis să facă la fel.

— O, duceți-vă naibii! a spus Bel când i-a zărit pe Ramsey și toată echipa în fața intrării de la Gorham Middle & High School a doua zi dimineață.

Carter a tras-o de umăr în timp ce traversau strada.

— Știai că azi filmează aici? a întrebat-o pe șoptite și și-a înăbușit zâmbetul.

— Nu!

Bel a strâns mai tare de chingile rucsacului până când oasele dădeau să iasă prin piele ca o armură.

— Nu are nicio legătură cu noi.

— Dacă nu are nicio legătură cu noi, de ce îți face Ash semn cu mâna?

Ash purta pantaloni negri cadrilați – cu partea de jos aproape normală –, dar își completase ținuta cu un pulover de culoarea muștarului pe deasupra unei cămăși cu gulerul mare, cu volane, și avea părul strâns într-un coc mic în vârful capului. Doamne, era la un liceu american; puștii aveau să-l mănânce de

viu! Oamenii îl arătau deja cu degetul și se holbau, deși poate se uitau la cameră.

Bel și Carter s-au apropiat. Nu aveau de ales; echipa bloca intrarea.

Era și directorul acolo și discuta aprins cu Ramsey, iar sprâncenele și dinții îi dansau pe față. Cel mai palpitant lucru care i se întâmplase tot anul, probabil; nu arătase așa de plin de el de la meciul cu cei de la Pittsburgh High, când Joe Evans vomase Gatorade roșu pe terenul de baschet. Oamenii țipaseră pentru că arăta ca sângele. „Hai, câinii husky!”

— Bună, Bel, Carter!

Ramsey le-a zărit și le-a folosit drept scuză ca să fugă de lângă directorul Wheeler. O fi fost regizorul capabil să citească oamenii, dar și ea îl putea citi pe el!

Bel s-a gândit dacă să pretindă că nu-l auzise.

— Bună! a răspuns Carter bucuroasă, dejucându-i planul.

— Carter! a strigat o voce de dincolo de semicercul de iarbă.

Prietenele fetei o așteptau acolo, făcându-i semn cu mâna, în vreme ce se înghesuiau una în alta, iar rucsacurile li se ciocneau.

Carter s-a uitat la Bel de parcă aștepta să-i acorde permisiunea să plece.

Bel voia să spună nu, dar ce rost avea?

— Ne vedem mai târziu! a zis și a lăsat-o pe Carter să o ia din loc pentru că oricum avea să o facă; așa se întâmpla întotdeauna.

Carter s-a îndepărtat în fugă, fără să mai privească în urmă. Prietenele au refăcut grămada în jurul ei și au început să vorbească entuziasmate.

— Bel! a spus Ramsey și i-a captat din nou atenția.

Oamenii se adunaseră în jurul lor, blocând ușa.

— Știu că am programat să filmăm cu tine abia sâmbătă, pentru reconstituire.

Ochii lui scăpărau.

— Foarte palpitant! a adăugat Ramsey.

— Fantastic! Abia aștept!

— Dar azi filmăm în jurul școlii, vedem locul unde a lucrat mama ta, cum a fost pentru ea să predea engleza la liceu, cum era viața ei în afara casei. Le vom lua interviu câtorva profesori care au lucrat cu ea: directorul Wheeler, doamna Torres și, desigur, domnul Tripp.

Domnul Tripp – de mate. Acesta era și dirigintele lui Bel și cel care o găsisese în mașină în urmă cu șaisprezece ani. Totuși, de ce o duruse să audă numele lui pronunțat de Ramsey? Bel nu știa că predase aici în aceeași perioadă cu Rachel. Poate că de aceea fusese întotdeauna drăguț cu ea. Rachel lua totul.

— Dar acum, că te-am prins..., a spus Ramsey.

— La propriu, a murmurat Bel.

Ramsey a continuat:

— M-am gândit că ar fi frumos să te filmez cum mergi prin aceleași săli în care a predat mama ta. Ar fi o paralelă frumoasă! Și ar fi grozav să vorbim cu o parte din prietenii tăi la prânz, dacă semnează acordurile.

Bel a inspirat adânc și și-a controlat expresia feței.

— Da, sigur! La prânz. O să-i caut pe prietenii mei.

Își simțea limba prea groasă în jurul ultimelor cuvinte și le pronunțase aiurea, cu încă un limax în gură.

— Perfect! a spus Ramsey și și-a dezvelit dinții.

Bel s-a întors ca să intre prin ușile duble și a dispărut în mulțime după ce a trecut de Ash. Un mușchi a zvâcnit pe buzele băiatului, dar nu era chiar un zâmbet, ci mai degrabă un rictus trist. De parcă Ash știa ce refuzase ea să spună și-i părea rău. Ei bine, avea să-i pară rău cu adevărat dacă o mai privea așa.

Tenișii lui Bel scârțâiau pe podeaua lustruită de pe hol. Mai lustruită ca de obicei. Un grup de fete stăteau lângă

dulapuri – eleve în clasa a XI-a – și-l urmăreau pe Ash prin uși, chicotind și îmbrâncindu-se una pe alta.

— Și cocul de bărbat! a pufnit una dintre ele, stârnindu-le din nou.

Bel a lăsat bareta rucsacului să-i cadă de pe umăr când a trecut pe lângă ele, iar geanta grea s-a legănat și a lovit-o cu putere pe fata respectivă.

— Hei! a strigat ea, căutând ceartă sau măcar o scuză.

— Nu te-aud! i-a șoptit Bel și a arătat la căștile inexistente de o parte și de alta a capului.

A mers mai departe pe coridor, pe lângă clasele de engleză. Dacă se gândea mai bine, în fiecare zi trebuia să treacă fix pe lângă *Altarul lui Rachel*: o colecție de fotografii și certificate expuse pe perete, scrisori vechi și poezii compuse pentru și despre „cea mai bună profesoară de engleză din lume”. Ideea era să nu se uite la el, să pretindă că nu e acolo. Fără îndoială, Ramsey voia să filmeze azi în fața altarului.

— Bel, bună! a prins-o din urmă o voce, urmată de sune-
tul de pași.

Bel s-a oprit și a mijit ochii înainte să se întoarcă.

Era Sam Blake; părul ei lung și brunet i se revărsa ca o cascadă peste umăr, la fel ca întotdeauna.

— Am auzit ce-a spus tipul, că vrea să vorbească și cu prietenii. Nu mă deranjează... s-o fac, adică.

Un bolovan s-a prăbușit în stomacul lui Bel și s-a transformat în nodul acela dur de tensiune.

A adoptat un ton mai aspru:

— Nu știu, Sammie. Încă mai crezi că tata e un ucigaș și că te simți stânjenită când vine să mă ia după ce dorm la tine?

— Eu... eu...

Sam a deschis și a închis gura, fără efect, fără cuvinte.

Bel a afișat un zâmbet letal, iar Sam s-a îndepărtat încet până s-a făcut mică de tot, dispărând cu totul.

Era ușor să alungi oamenii când știai cum s-o faci. Bel avea un istoric perfect; se pricepea de minune la asta! Îi făcea pe oameni să o părăsească. În final, rezultatul era același, pentru că toți plecau până la urmă, doar că durea mai puțin. Asta era viața, iar secretul era să alegi calea mai puțin dureroasă.

Asta avea să facă și acum.

A deschis ușa clasei și a trântit-o de perete, făcându-l pe domnul Tripp să tresară în spatele biroului.

— Doamne, Bel! a exclamat profesorul și s-a apucat cu mâna de piept ca să ascundă ce avea în palmă.

Dar Bel văzuse deja; își verifica părul castaniu într-o oglindă mică de buzunar.

Era pregătit pentru camere.

Pielea lui era însă tot pământie, cu aceleași cearcâne vineții sub ochi. Pe acelea nu le rezolvase.

— Domnule Tripp, tocmai mi-a venit menstruația și e una urâtă, cu sânge peste tot.

El a privit-o prin ochelarii cu rame de baga, întorcându-și ochii în toate direcțiile și deschizând gura.

— Și nici nu mă simt prea bine.

Bel s-a prefăcut că tușește și că împrăstie microbi prin cameră.

Domnul Tripp s-a holbat la ea și mai tare și și-a împins scaunul în spate.

Bel a tușit iar. A gemut. Și-a pus mâinile pe burtă.

— Nu mă simt bine deloc. O fi Covid. Poate ar trebui să mă trimitеți acasă.

ŞASE

ZĂPADĂ ÎNTR-O DIMINEAȚĂ CALDĂ DE APRILIE CARE AVEA gustul începutului de vară, în vreme ce strada era scăldată de soare, iar copacii erau înverziți și bogați. Zăpada era falsă. Din hârtie mărunțită, îi spusese Ramsey. Nu peste tot, ar fi fost mult prea scump și nu aveau un buget așa de mare. Dar destul cât să „pregătească scena”, acoperind pământul din jurul mașinii.

— E aceeași mașină, a spus Ramsey, mult prea mulțumit de el însuși. O Honda Accord din 2007, albastru-regal.

Bel s-a prefăcut impresionată. De fapt, nu putea fi aceeași mașină; probabil aceea era undeva în depozitele poliției, dar aceeași în toate felurile care contau. Parcată strâmb pe marginea drumului, în același loc în care fusese găsită, conform fotografiilor făcute de autorități. În mijlocul unei șosele mici, fără nume, care ieșea spre US Route 2 și Moose Brook State Park la celălalt capăt. Drumul era blocat pentru filmări, cu dubele și camioanele parcate pieziș la intrare și la ieșire într-un cor matinal de claxoane furioase.

Ochii lui Bel se blocaseră pe conturul mașinii. Aceeași mașină pe care Rachel o conducea în ziua aceea, cea din care dispăruse, cea în care o lăsase pe Bel.

Ramsey o urmărea din priviri.

— Să-mi spui dacă e prea ciudat pentru tine! a îndemnat-o regizorul.

— E prea ciudat pentru mine!

Dar cineva îl chemase deja pe Ramsey în altă parte. Mai erau patru membri ai echipei în preajmă, încă o cameră, alte microfoane, alte cufer de metal și alte voci. Una îi șoptea chiar acum în ureche.

— Bună, Bel! a salutat-o Ash, iar vocea băiatului părea nela-locul ei pe acest drum, într-un anotimp și un moment nepotrivit.

Bel s-a întors cu spatele la decorul cu zăpadă și cu fața spre el.

Ash avea o cameră mică montată pe umăr, iar capătul pufos al microfonului extern era atașat în vârf. Lumina roșie de înregistrare clipea. A clipit și Bel la ea.

— Rams vrea să filmez în culise, i-a explicat Ash.

— Zăpadă falsă, a spus Bel.

— Da, e un coșmar! Sunt aici de la cinci. Trebuie doar să terminăm cu filmările, și viața poate reveni la normal.

— Amin!

Hei, poate că nu erau chiar așa de diferiți! De fapt, nu: Ash purta o cămașă cu dungi albe și negre băgată în pantalonii evazați verzi, cu bretele roz cu capse. Avea mânecile suflecate ca să i se vadă antebrațul tatuat.

— Văd că ai venit îmbrăcat ca de iarnă, a spus ea.

— Întotdeauna.

— Măcar o să sperii urșii, a adăugat Bel, încercând să fie la fel de iute ca el.

— Cum, sunt urși în New Hampshire?

Ash a înghițit în sec și s-a uitat neliniștit la copaci.

Bel a râs, dar a râs și băiatul. Era o glumă. Era enervant că de-acum asistentul avea să creadă că e amuzant. Nu era, de fapt.

Ash se foia în loc.

— Ramsey a spus că joi ai fost bolnavă. Sper că te simți mai bine!

— Ce sunt alea? l-a întrebat și l-a arătat cu degetul.

— Tatuaje. Lumea nu are tatuaje în New Hampshire?

— Da, dar ce reprezintă? a întrebat Bel și s-a uitat cu atenție la modelele de pe unul dintre brațe, unde carnea palidă semăna cu niște afluenți în jurul desenelor cenușii.

— Sunt amintiri. Chestii de familie, știi?

— Nu, nu știu, i-a răspuns Bel cu insistență.

El a întins brațul în timp ce camera încă filma.

— Trandafirul acela e pentru sora mea, Rosie. Am scos spini pentru că ea e drăguță mereu. Crinul de lângă e pentru sora mea – ai ghicit –, Lily.

— Și frunza?

— O frunză de smochin pentru sora mea cea mai mare, Eve. E măritată cu Ramsey. Eu sunt cel mai mic, mezinul. Țsta sunt eu, focul de tabără. Ash, apropo. Nu m-am prezentat niciodată cum trebuie: Ash Maddox. Pasărea aceea de deasupra cotului e mama mea, Bridget, dar toți o strigă Birdie.

Ash și-a răsucit brațul și i-a arătat porțiunea goală, expusă, de lângă încheietură.

— O să-mi fac unul și pentru Ramsey. Nu-i place ideea să fie un berbec¹ bătrân cu coarne.

— Cel cu focul de tabără e cel mai urât, l-a înțepat Bel ca să se răzbune pentru faza cu urșii.

— Mie-mi spui!

Un smârcâit amuzat care avea o însemnătate mai mare.

— Toți sunt oameni minunați: mama, surorile mele, Rams. Eu sunt singurul ratat.

— Te-ai gândit vreodată să încerci, știu și eu, să fii normal?

---

¹ *Ram*, „berbec” în lb. eng. (n. red.).

Chiar atunci a oprit o mașină pe drum, salvându-l pe Ash de înțepăturile lui Bel. Probabil mutaseră camioneta ca să-i facă loc.

— Ramsey, a venit tipa! a strigat Ash și s-a folosit de pretext ca să se îndepărteze de Bel.

Nu rezistase prea mult.

— A venit.

Cine era „tipa”? Cu siguranță nu cea care și-o trăgea cu caii. Bel era singura din familie care trebuia să filmeze azi, singura de care aveau nevoie, pentru că doar ea fusese acolo când dispăruse Rachel.

Mașina s-a oprit la zece metri distanță, iar lumina soarelui s-a reflectat în parbriz.

Portiera din dreptul pasagerului s-a deschis.

Din mașină a coborât Rachel Price.

Bel a încremenit.

Un vânt rece de iarnă pe care îl simțea doar ea, și în afară, și înăuntru, când a început să se destrame.

Nu putea fi adevărat!

Rachel și-a protejat ochii de soare. Îmbrăcată în aceleași haine pe care le purta când a dispărut. Blugi negri și o bluză roșie cu mâneci lungi, pe sub o haină matlasată gri, voluminoasă. Haina pe care o lăsase în mașină. Avea aceeași vârstă pe care ar fi avut-o în ziua aceea.

— Bună! a spus ea fără să i se adreseze cuiva anume, cu vocea clară a unei newyorkeze.

— Bună, Jenn, bine ai revenit! a salutat-o Ramsey și a alergat spre ea. Bel, permite-mi să te prezint!

Regizorul a prins-o pe Bel de cot, a dezlipit-o de drum și a condus-o spre Rachel.

Nu era Rachel!

Doar o falsă Rachel.

Bel vedea acum, în timp ce mintea i se dezgheța parcă și îi picura rece pe ceafă.

— Mersi că m-ai avertizat din timp, la naiba! a șuiert ea și și-a smuls cotul din mâna lui Ramsey în timp ce Ash îi urmărea cu camera.

Ramsey și-a plecat privirea, cu o expresie blândă și îngrijorată. Da, sigur!

— Ți-am spus că e o reconstituire, a spus el. Credeam că ai presupus.

S-au oprit.

— Bel, ea e Jenn, actrița care va juca azi rolul mamei tale. Jenn, ea e Bel, fiica lui Rachel Price.

— Îmi pare bine de cunoștință! a spus Jenn și a întins mâna în timp ce plescăia din guma de mestecat.

Bel nu a dat mâna cu ea. Era ocupată să o studieze pe străina din fața ei. Diferențele erau clare, acum, că stătea așa de aproape: culoarea ochilor, forma bărbiei, nu avea semnul din naștere pe frunte. Dar preț de o clipă...

— Semenii cu ea, a spus Bel în loc de salut.

— Și tu la fel, a răspuns Jenn.

De parcă nu-i displăcea deja destul!

— Dar nu ești la fel de frumoasă, a adăugat Bel ca să o înțepe.

— A, păi, mama ta era frumoasă! Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu ea! a spus actrița, jucându-se cu o șuviță din părul blond. Sunt obsedată de cazul ăsta, Doamne! Am ascultat un podcast toamna trecută care se numea *Vin și crime* sau ceva de genul ăsta și sunt obsedată. Ob-se-da-tă!

A despărțit cuvântul în silabe și s-a agățat de el ca un șarpe.

— Da, așa ai spus! De trei ori!

Bel și-a întors ochii spre Ramsey. A clipit destul de încet, încât el să înțeleagă. Zăpada falsă și această falsă Rachel! Idioata asta care mesteca gumă? A clipit și el, de parcă era aproape de aceeași părere.

Ramsey a plesnit din palme.

— Ne așteaptă o zi lungă. Cu cât începem mai devreme, cu atât încheiem mai devreme!

— Nu îndeajuns de devreme.

— Așa te vreau, Bel!

Toată lumea aștepta. Ash stătea lângă mașină, cu căștile în jurul gâtului, și-i făcea semn lui Bel să ia loc pe bancheta din spate.

Falsa Rachel stătea la volan.

— Totuși, nu mă puneți să conduc azi, nu-i așa? N-am permis.

Ramsey a clătinat din cap de pe scaunul pasagerului.

— OK! a spus Ash, ceva mai tare de data asta, și a făcut din nou semn spre bancheta din spate.

Geamul de pe cealaltă parte era coborât, iar o cameră era montată pe jumătate în mașină, orientată direct în fața lui Bel. O altă cameră era instalată pe un trepied în fața mașinii și filma prin parbriz. Erau înconjurați de reflectoare mici, pe bază de baterii.

— Să începem! a spus Ramsey pe geamul deschis. Urcă, Bel!

„Urcă!” De parcă era al dracului de simplu. O, o să „urce”, nu glumă!

Bel a făcut un pas spre bancheta din spate, iar nodul din stomac a început să crească precum un bulgăre artificial de gheață ce o ustura acolo unde se topea. Și-a plecat capul, și-a ținut respirația și a urcat în mașină în timp ce Ash stătea prin preajmă de parcă ar fi putut să grăbească lucrurile în acest fel. Bel s-a lăsat pe spate, și-a împreunat mâinile în poală și le-a lipit de abdomen ca să maseze nodul din interior.

— Ești OK? a întrebat-o Ash de parcă îi citea naibii gândurile.

Bel s-a răstit la el. Era cel mai aproape de ea.

— Închide portiera și gata! i-a trântit-o și a tresărit în același timp cu el.

Bun, OK! Acum era pe banchetă. Nu era așa de rău, nu? Cu nimic diferit de locul din față. Nu chiar.

— Ieri am filmat reconstituirea completă.

Ramsey s-a întors ca s-o implice și pe Bel în conversație.

— Louise, din echipă, are o fetiță în vârstă de doi ani care a jucat rolul tău, Bel. Foarte drăguță. Dar azi, că te avem aici pe tine, cea *reală*, va fi mai degrabă partea de interviu a secvenței. Eu o să-i pun întrebări lui Bel și, Jenn, azi nu vreau să vorbești sau să reacționezi în vreun fel, aproape ca și cum n-ai fi aici.

Falsa Rachel era doar recuzită, ca zăpada de hârtie și apa care nu se bea.

— Atunci, *de ce* e aici? a întrebat Bel.

— Vom intercala interviul cu imagini din timpul reconstituirii, așa că trecem de la Bel cea mică la tine, stând pe același loc și descriind ce se întâmplă și ce simți. E greu să filmezi o reconstituire când nu știi exact ce s-a întâmplat, dar m-am gândit că e important ca Rachel să fie prezentă în ambele sfere temporale. E aici, chiar dacă nu e.

Bel avea ceva usturător de zis, dar era prea târziu, căci Ash stătea în fața mașinii și ținea clacheta în fața camerei.

Altcineva a strigat „Se filmează!” destul de tare, încât să împrăstie păsările.

— Cum te simți, Bel? a întrebat Ramsey și s-a întors spre ea. Să fii aici, în aceeași mașină, pe același drum de unde a dispărut mama ta? Să retrăiești momentul?

Se puna dacă nu-ți aminteai primul moment?

— Bine! a zis ea. Puțin ciudat.

— De ce e ciudat?

Pentru că o femeie se dădea drept mama și stătea chiar în fața ei.

— Pentru că sunt aici, la fel ca acum șaisprezece ani. Nu-mi amintesc să fi fost aici, dar știu că am fost. Chiar aici, într-un paltonaș albastru.

Astăzi purta un pulover albastru, așa cum o rugase Ramsey, de aceeași culoare, ca să se asorteze. Priviți cum crește fetița drăgălașă, în vârstă de doi ani, a lui Louise din echipa de filmare; îți dai seama după albastrul-aprins că e vorba de aceeași persoană!

— Mă întreb dacă îți stârnește vreo amintire faptul că ești aici, în aceleași condiții? Vreo imagine, vreun sentiment?

— La naiba, da, dacă tot ai adus vorba! Tocmai mi-am amintit tot și am rezolvat cazul, îți vine să crezi? Ce întorsătură de situație!

Nu asta voise să spună. Doar că Ramsey era acum cel mai aproape, în bătaia puștii ei. Și se simțea inconfortabil aici, pe bancheta din spate. Dar memoria nu funcționa așa. Dacă dispăruse, dispăruse sau nici măcar nu existase. Dacă Ramsey voia de la ea vreo epifanie extraordinară ca să facă un film bun, atunci avea să-l dezamăgească.

— Scuze!

— Nu îți cere scuze! a spus Ramsey. Îmi plac chestiile autentice, momentele când ai garda jos.

Garda jos? Era cu garda mai sus decât oricând, *amice*. Structuri de fier și oțel pe sub piele.

— Poate că e mai bine să începem cu puținul pe care îl cunoaștem, a spus Ramsey ca să detensioneze situația. Spune-ne cum ai fost găsită! Știu că nu-ți amintești, dar din ce ți s-a spus ulterior.

— Tot ce știu e din declarația lui Julian Tripp. Am fost găsită aici, pe bancheta din spate, a spus Bel atât de încordată, încât nu stătea cu adevărat lipită de scaun, încercând să nu se scufunde și simțind o durere puternică în partea de jos a spatelui. Afară era ger. Ninge. Zăpadă adevărată, nu de hârtie. Dar motorul mergea, așa că radiatorul funcționa, iar farurile erau aprinse.

Domnul Tripp venea din sens opus, de pe Route Two. A observat farurile, a văzut că mașina se abătuse pe margine și că rămăsese jumătate pe drum.

Bel s-a uitat pe geam, așa cum ar fi făcut acum șaisprezece ani, dar cu ochii mai mici. Fusesse speriată atunci, când stătea singură pe întuneric? Oare știa măcar ce înseamnă să fie speriată?

— S-a apropiat de geam. Era întuneric înăuntru, dar avea lanternă și m-a văzut pe bancheta din spate. Le-a spus polițiștilor că a strigat de câteva ori „Hei! E cineva acolo?” Când nu a răspuns nimeni, a deschis portiera ca să vadă dacă eram OK.

— Și erai? a întrebat Ramsey, deși avea deja toate răspunsurile.

— Le-a spus polițiștilor că da, eram în regulă. Nu păream tulburată, ca și cum aș fi fost lăsată acolo prea mult timp. Radiatorul mergea, așa că nu îmi era frig. Eram bine, nu plângeam. A spus că bolboroseam cuvinte și sunete fără sens, încercând să vorbesc cu el. Mă mai văzuse și altă dată, dar nu m-a recunoscut imediat. După ce a verificat că sunt în regulă, domnul Tripp a sunat la poliție. Totul s-a întâmplat imediat după ora șase în seara aceea. A stat cu mine ca să fie cald în timp ce așteptam să vină poliția. Mi-a dat o cutie de suc pe care o găsisese la picioarele lui. A văzut că haina și poșeta lui Rachel erau pe scaunul pasagerului, unde ești tu acum.

Ramsey a rămas tăcut, păstrând o tăcere respectuoasă de pe scaunul din față. Ceea ce era o prostie, pentru că nici măcar nu era aceeași mașină. Rachel nu fusese niciodată aici.

— Era frig în seara aceea. Ger, de fapt.

Ramsey s-a uitat la ecranul telefonului.

— 23 de grade Fahrenheit sau -5 Celsius la ora șase.

— Frig, a încuviințat Bel.

— Nu e ușor să supraviețuiești ceva în condițiile astea vitrege doar cu o bluză subțire, roșie, fără haină, a continuat Ramsey și și-a trecut mâinile peste palton.

Nu cel adevărat; acela era la poliție.

— Nu, nu ar fi fost ușor, a încuviințat Bel.

Decât dacă aveai un plan.

— Dar poate că nu a fost prea mult timp afară, a continuat Ramsey. Poliția a venit cu echipa canină a doua zi dimineată. Câinii au adușmecat mirosul lui Rachel din mașina abandonată. I-au luat urma la vreo treizeci de metri mai departe pe drum, în direcția aceea – a arătat prin parbriz –, unde au pierdut-o în mijlocul drumului. Poate de vină au fost condițiile meteo, cu vânt și ninsoare, iar asta nu înseamnă că Rachel nu a luat-o printre copaci, dar polițiștii au crezut inițial că Rachel se urcase acolo în altă mașină și de asta i-au pierdut urma. Din proprie inițiativă sau nu.

— N-ai avea nevoie de palton dacă ai urca în altă mașină, a spus Bel, ca să pună capăt direcției în care o luase discuția asemenea urmei lui Rachel, făcând-o să dispară în vânt.

— Ai adus vorba de ceva care îi obsedează pe mulți teoreticieni de pe internet. Faptul că motorul era pornit, la fel ca radiatoarele. Dacă cineva a răpit-o pe Rachel din mașină, oamenii se gândesc că a lăsat motorul pornit și a închis portierele în mod voit, ca să rămâi în siguranță, Bel, ca să nu mori de frig. Oamenii cred că este posibil ca răpitorul să te fi cunoscut, adică să fie vorba de cineva care ținea la tine și nu voia să pățești ceva rău.

Fusesse unul dintre argumentele acuzării în procesul împotriva tatălui ei. Se agățaseră de orice fir pentru cazul lor nefondat.

Bel a ridicat din umeri.

— Nu cred, a spus ea. Dacă cineva a luat-o pe Rachel din mașină, probabil că motorul mergea deja și, dacă a închis portierele, poate motivul a fost că nu l-a lăsat inima să omoare un copil de doi ani. Sau a crezut că locul crimei va fi mai greu de remarcat dacă portierele sunt închise. Sau poate au fost închise

chiar de Rachel, care m-a lăsat acolo. Poate a vrut să mă lase pentru doar câteva minute sau... mai mult.

Cu atât mai plauzibil. Rachel se îndepărtase de mașină, își abandonase viața și o lăsase pe Bel în urmă, dar nu voise ca fiica ei să moară. Mama anului!

— În ce privește opinia publică și obsesia continuă față de acest caz misterios, de nerezolvat...

Aici ar fi trebuit să vorbească cu Falsa Rachel. Ea ascultase podcastul acela și era ob-se-da-tă.

— Te deranjează dacă te întreb despre Phillip Alves?

Păi, întrebuse deja, cu sau fără permisiune.

— E în regulă!

Bel și-a dres glasul.

— Phillip Alves, un instalator din Boston, care avea 37 de ani când a dispărut Rachel, a devenit obsedat de caz când a apărut prima oară în presă. O obsesie care a crescut odată cu trecerea timpului și lipsa de răspunsuri. A venit la Gorham, convins că el e cel predestinat să rezolve cazul și să o găsească pe Rachel Price. Poliția bănuiește că vă urmărea casa, vă scotocea în gunoarie, vă făcea poze... Poți să ne spui ce le-a făcut atunci unchiului Jeff și mătușii Sherry?

— Era pe la început, înainte ca tata să fie arestat, a răspuns Bel. Polițiștii erau mereu pe aici, după cum îți poți imagina, și voiau să discute cu toată lumea. Phillip Alves s-a costumat în polițist și s-a dus să îi supună unui *interogatoriu* pe Jeff și pe Sherry, punându-le întrebări despre Rachel și familia noastră. Ei nu și-au dat seama că e un impostor; au aflat abia când i-au spus șefului poliției, Dave Winter, despre interogatoriu, dar poliția nu l-a găsit.

— Se pare că Phillip făcea drumuri regulate la Gorham, a spus Ramsey, în lunile și în anii care au urmat, ca să-ți hărțuiască familia și s-o caute pe Rachel, devenind tot mai instabil. Soția

l-a părăsit și și-a pierdut slujba pentru că-și petrecea zilele făcând cercetări și citind mesajele de pe internet. Obsesia lui a ajuns la apogeu în octombrie 2014. Poți să ne povestești despre incidentul acela?

Bel putea povesti de data asta din propriile amintiri și din propriile declarații făcute la poliție.

— Hm, aveam opt ani; eram în școala primară. Era într-o joi și așteptam să mă ia tata la finalul orelor. Dar a apărut un polițist care i-a spus profesoarei că venise să mă ia. Ea l-a crezut, pentru că avea uniformă și legitimație. Așa că am mers cu el, m-a dus la mașină și mi-a spus să urc pe bancheta din spate și să-mi pun centura. Așa am făcut. Dar nu era polițist. Era Phillip Alves.

— Te-a răpit, a spus Ramsey cu voce șoptită, ca un icnet, de parcă nu știa deja cum se termină povestea.

Lui Bel nu-i plăcea să folosească acest cuvânt. I se părea prea dramatic.

— Nu m-a dus nicăieri și n-am *dispărut* pentru multă vreme. A condus la vreo două străzi distanță, a parcat, apoi s-a întors spre mine să vorbim. Cam cum faci tu acum.

Bel a observat că lui Ramsey nu-i plăcea comparația. Nici lui Bel nu-i plăcea că e acolo, din nou pe bancheta din spate.

— Despre ce a vrut să vorbești?

— Voia să-mi pună întrebări. Mă rog, la început a țipăt. Asuda, era furios. „Spune-mi ce-ai văzut în ziua aceea!” a șoptit-strigat Bel cu vocea lui Phillip Alves. „Ai văzut cine a luat-o pe Rachel, spune-mi cine-a fost! Trebuie să-ți amintești ceva, erai chiar acolo. Trebuie să știi ce-ai văzut!”

Bel s-a oprit; o durea gâtul.

— A fost înfricoșător? a întrebat-o Ramsey. Aveai opt ani și erai în mașina unui străin care țipa la tine și-ți cerea răspunsuri pe care nu știai să le dai?

Bel era atunci destul de mare să știe ce înseamnă frica. Dar acum era mai mare și știa că e mai bine să păstreze secretul.

— Îi spuneam întruna „nu știu”. Profesoara aceea a sunat la poliție imediat după ce m-a lăsat să plec, când și-a dat seama că făcuse o greșală. Dave Winter, șeful poliției, m-a găsit și m-a scos din mașină. *Dispărusem* doar de vreo șapte, opt minute. Phillip a fost arestat, iar poliția și-a dat seama că era același bărbat care îi luase la întrebări pe Jeff și Sherry. Că ne urmărea de ani întregi.

— Desigur, poliția l-a cercetat pe Phillip în legătură cu dispariția lui Rachel, dar nu s-a găsit vreo dovadă că ar fi fost implicat, a spus Ramsey ca să termine povestea în locul ei. Phillip a pledat vinovat la acuzațiile de urmărire, răpire și faptul că se dăduse drept polițist și a stat trei ani la penitenciar. A fost eliberat acum șase ani și, după eliberare, familia ta a obținut un ordin de restricție împotriva lui, nu-i așa?

— Da! Nu are voie să se apropie de noi.

Ramsey și-a dres glasul și a zis:

— Am încercat să luăm legătura cu el, să vedem dacă vrea să stea de vorbă cu noi pentru documentar. Dacă îl găsim și acceptă să fie intervievat, ai vreun mesaj pe care vrei să i-l transmitem?

Bel s-a gândit o clipă, acum, când era cu zece ani mai mare și cu zece ani mai rea.

— „Du-te-n mă-ta”, cred. „De ce crezi că ai mai multe drepturi la adevăr decât ceilalți oameni?”

Ramsey părea mulțumit de răspunsul ei.

— Bine! a zis regizorul. E foarte bine, Bel! OK, cred că ne putem opri pentru prânz!

Prânzul a fost jalnic, cu sandviciuri fleșcăite și o pungă de chipsuri. Bel a mâncat în tăcere și s-a uitat la Ash și la James, care umblau la camera care intra pe geamul mașinii, în timp ce Ash primea ordine să meargă de colo-colo și să ia una sau alta.

Falsa Rachel stătea în apropiere, cu fața în direcția opusă. Nu mâncase pentru că nu consuma carbohidrați și aparent dădea o probă săptămâna următoare. Avusese grijă să le dea de știre tuturor.

— N-am mai făcut un documentar până acum, îi spunea ea cuiva din echipă.

Din câte înțelegea Bel, vorbea cu Louise, mama Falsei Bel.

— Nu? Ce părere ai de cazul ăsta? Uluiitor, nu? a întrebat-o Louise și s-a uitat repede într-o parte și-n alta ca să se asigure că nu le aude nimeni.

Surpriză! Bel stătea chiar acolo, la șase metri în spatele lor. Ar fi trebuit să verifice cu mai multă atenție.

— Nu-i așa? a răspuns Jenn. Păi, cum au dispărut la mall, ca și cum n-ar fi fost, și pe urmă fetița a apărut aici, singură?

Nici *fetița* nu știa.

— Ce nebunie! a încuviințat Louise. Ce crezi că s-a întâmplat?

— Sincer, a spus Jenn cu o voce hârâită, dar deloc mai încet. Cred că e destul de evident ce s-a întâmplat.

Evident, nu? Te rog, spune mai departe!

— Soțul a făcut-o!

Nodul din stomacul lui Bel a crescut și mai mult. S-a răsucit pe șira spinării cu forța unui piton.

— Cu siguranță, el a ucis-o pe Rachel. E varianta logică.

— Cred că întotdeauna soțul e vinovat, a spus Louise, doar pe jumătate convinsă.

— Sincer, îmi pare rău pentru fiica ei, a continuat Jenn. Ce viață tristă, dată peste cap!

Bel și-a încleștat pumnul în jurul pungii de chipsuri și a strâns cu putere. Cum dracu' îndrăznește să spună așa ceva? Dacă Bel rămânea două minute singură cu ea, Jenn ar fi fost cea cu fața tristă și dată peste cap. Mult succes la probă!

Bel a aruncat punga mototolită în capul Falsei Rachel.

— Hei!

O nimerise.

Zece puncte!

Dar Bel trecea deja pe lângă ele, cu pași rapizi și furioși pe drumul de pământ. Nici măcar n-a privit în urmă.

Asta era părerea tuturor celor din echipă? Cei care veniseră azi și cei patru de la început, cei în care Bel începea să aibă încredere. Ash? Ramsey? Poate Bel nu controlase niciodată povestea, fiind doar o piesă de recuzită, poziționată acolo unde o voiau ei.

Nodul creștea în interior și trăgea mai tare, așa că Bel a iuțit pasul, aproape alergând.

Dincolo de replica mașinii, a lăsat urme în zăpada artificială spre desişul copacilor.

Aceștia au înghițit-o cu totul și au primit-o între umbrele lor ca s-o ajute să dispară.

— Bel?

Mă rog, nu de tot.

— Măi! s-a auzit o voce care o urmărea printre copaci.

Ash!

— Măi! a repetat Bel și a grăbit pasul. Nu mă lua cu „măi”, ce naiba înseamnă asta?

— Unde te duci?

Ash se străduia să țină pasul cu ea în timp ce tivul pantalonilor i se agăța de vegetația din pădure.

— Plec furioasă! s-a răstit ea.

— Ah, în regulă! a spus asistentul. P-poți să pleci ceva mai târziu? Mai avem câteva scene de filmat.

Bel s-a întors cu ochii scăpărând și un mârâit în gât.

— Du-te-n mă-ta, Harry Styles!

Așa că el s-a dus.

ȘAPTE

BEL A LUAT-O LA FUGĂ.

Copacii o ascundeau și-i făceau semn să treacă, mici poteci deschizându-se în fața ei și apoi închizându-se. Oare făcuseră cândva la fel pentru Rachel Price, încărcăți de zăpadă în întunericul iernii?

Autostrada era aproape, iar mașinile treceau în goană, suierând și acoperind zgomotele făcute de Bel. Inima îi bătea cu putere în piept și dădea viață nodului din stomac.

Ce prostie! Niciodată n-ar fi trebuit să accepte să apară în documentar. Să lase niște străini cu camere de luat vederi să-și bage nasul în viața ei tristă și dată peste cap. Ei nu i se părea tristă și dată peste cap, dar asta vedeau cei din afară.

În cele din urmă, copacii s-au rărit și au scos la iveală un drumeag rezidențial care făcea o buclă și reentra în autostradă. Bel putea să-l sune pe tata și să-l roage să o ia de acolo. Era la serviciu, dar nu s-ar fi supărat.

Însă nodul era încă puternic, așa că nu voia să dea telefon acum; nu voia să-i explice de ce plecase de la filmări. Tata nu merita asta, iar Bel voia să găsească mai întâi cuvintele potrivite, cuvinte mai blânde, așa cum o învățase el, pentru că nimic din ea nu părea blând în clipa aceea.

Putea merge pe jos de aici până acasă. Mai putea spune că plecase furioasă când avea să-i ia aproape o oră să ajungă la destinație? Să meargă acasă, să se calmeze, să-l sune pe tata. Un plan în trei etape pe care Bel putea să-l urmeze doar pas cu pas.

A început să meargă pe marginea autostrăzii, tulburată când un camionagiu cu gânduri perverse a claxonat-o și i-a zdruncinat pământul de sub picioare. Încerca să se calmeze, fir-ai tu să fii, domnule!

Pășea în lungul umbrelor proiectate în miezul zilei de cablurile electrice de deasupra, ca un acrobat pe sârmă care merge pe jos. Un ATV cu steagul Statelor Unite fluturând în vânt a trecut duruind prea aproape. Până să treacă Bel de Circle K pe Main Street, a simțind că o ustură ceva la călcâi – începutul unei bășici. Dar mai avea de mers.

A numărat mașinile până le-a pierdut șirul.

A numărat norii, dar au întrecut-o și au lăsat-o în urmă.

Când a apărut McDonald's în față, și-a dat seama că aproape ajunsese acasă. Arcadele acelea aurii îi arătau drumul.

A făcut dreapta după magazinul cu produse la un dolar, de pe Church Street. Către șinele de tren unde ea și Carter făceau provocări. Avuseseră necazuri și din cauza lor.

Bel și-a lipit vârful degetelor de la picioare de buza de metal a șinei când a traversat. Niciodată nu putea trece printre ele, mereu trebuia să le atingă. O regulă tacită.

A ridicat ochii și a văzut cimitirul, după care ajungea acasă.

Nu era singură. O femeie tocmai traversase șinele în fața ei, pe cealaltă parte a drumului. Mergea încet.

Nici măcar nu mergea, mai degrabă își târșâia picioarele. Le trăgea după ea pe ciment în niște încălțări prea mari, cu tălpile desprinse care plescăiau ca niște guri de pești pe uscat. În timp ce pășea, scotea un scârțâit oribil și șchiopăta greoi într-o parte, de parcă mergea de mai multă vreme decât Bel.

Pe urmă, Bel i-a remarcat hainele.

O bluză roșie cu mâneci lungi. Blugi negri.

Părul blond tuns scurt.

Nenorocita de Rachel cea falsă! Cum ajunsese aici înaintea lui Bel?

— Îți iei rolul prea în serios, nu crezi? a strigat-o Bel. Nu e ca și cum o să câștigi un Oscar.

Bel s-a apropiat și mai mult, dar drumul le despărțea, ceea ce era bine pentru Falsa Rachel, pentru că furia lui Bel nu se domolise de tot. Mai de aproape, Bel a observat un lucru ciudat. Bluza roșie nu mai era la fel de deschisă la culoare, fiind ștearsă, murdară, cu pete maronii și puncte albe. Era plină de găuri, insulițe de carne se întrezăreau în marea de roșu, era ruptă la poale și avea o mânecă pe jumătate sfâșiată. Și blugii negri păreau uzați, de un gri spălăcit, cu o despicătură pe spatele unei coapse și firele deșirate pe marginea rupturii.

Bel a mijit ochii.

— Ce s-a întâmplat? Ai căzut într-un canal pe drum încoace?

Dar cum i se schimbase și părul în ultima oră? Ceva mai închis, tăiat scurt la ceafă, încâlcit și murdar.

— Ce...

Dar Bel nu a mai apucat să termine întrebarea. S-a apropiat de femeie fără să o scape din ochi, mergând în ritmul pașilor ei lenți, târșâiți.

— Cine ești? a strigat Bel de peste drum.

Femeia s-a oprit, s-a întors încet spre Bel și a clipit în lumina soarelui.

Nu a avut nevoie de răspuns.

Bel și-a dat seama cine e femeia aceea. A înțeles undeva în adâncul sufletului, în măduva oaselor, ceva ce nu putea fi aflat, ci doar știut, doar simțit. Inima îi dansa periculos de aproape

de buza prăpastiei, prăbușindu-se în acidul clocotitor din stomacul ei.

Ochii gri-albaștri care semănau cu ai ei. Bărbia ascuțită, delicată. Pielea pământie mai palidă decât și-o amintea, mai ridată, cu urmele celor șaisprezece ani care trecuseră. Micul semn din naștere din vârful frunții.

Femeia s-a uitat lung la ea, de parcă și ea știa ceva.

Era Rachel Price!

Reapăruse!

OPT

BEL NU PUTEA SĂ RESPIRE, DAR RACHEL RESPIRA ÎNTRETĂIAT și greoi, strâmbându-se din pricina strălucirii soarelui, a presiunii din picioare, și ținându-și corpul într-un unghi ciudat, strâmb. Probabil era dureros să te trezești din morți.

Rachel a întins o mână palidă să se apere de soare, iar degetele au dat-o de gol, tremurânde și slăbite. O privea pe Bel de peste drum și se legăna ușor ca trestia în bătaia brizei, de parcă vântul ar fi putut s-o ia pe sus și s-o facă din nou să dispară. Reală, cu siguranță era reală, dar cumva și nepermanentă.

A mijit ochii, apoi i-a căscat și a clipit prelung, de parcă făcea o fotografie cu privirea și recunoștea ceva în imaginea lui Bel.

A pășit în față pe drum.

A scos un croncănit când a încercat să vorbească, un sunet aspru și neomenesc. O voce de pe altă lume, unde ajungeau lucrurile pierdute. Și de unde nu le era menit să se mai întoarcă.

Sunetul a zguduit-o pe Bel și i-a redat aerul cu un icnet panicat. I-a adus inima înapoi, iar instinctul de a fugi sau de a lupta i se zbătea în coaste, înăbușindu-i urechile. Picioarele i s-au mișcat înainte să le spună să o facă, întrucât groaza preluse controlul. O proteja.

Bel a fugit.

A fugit de acolo.

Încălțările îi bocăneau pe ciment, la întrecere cu inima ei dezlănțuită, în timp ce o lăsau pe Rachel în urmă.

Dincolo de cimitir.

A făcut stânga.

S-a uitat peste umăr și a căutat-o, așa cum nu trebuia să faci în coșmaruri sau în iad.

Rachel Price nu o urmărea.

Dispăruse din nou.

Dar Bel n-a încetinit, ci a zburat pe trotuar. Scotocind în buzunarul din față al blugilor după cheie cu un strat de transpirație pe buză.

S-a abătut din drum, a sărit direct peste stratul de flori al tatălui ei și a urcat scările până la ușa din față. Nu a nimerit broasca și a făcut o zgârietură în lemnul vopsit în verde. A reușit a doua oară, răsucind cheia și intrând pe ușa deschisă.

A apucat ușa și a trântit-o. S-a asigurat o dată și încă o dată, distanțându-se de lumea nouă din afară.

S-a prăbușit pe podea și s-a sprijinit de ușă.

Ținând-o pe loc.

Ascunzându-se.

Îmbrățișându-și genunchii.

Nu se putea una ca asta! Era imposibil! Și totuși, nu. Aceea de pe drum era Rachel Price, nu exista dubiu. Niciunul! Dacă Bel se străduia mai tare, oare reușea să descopere vreo urmă de îndoială? Ar fi dat orice pentru una. Avea halucinații? Ideea că Rachel e vie i se implantase în creier în timpul reconstituirii? Era cumva o scenă de care Ramsey uitase să-i spună? Nu, nu fi proastă, nu existau camere! Și cum ar fi putut o actriță să-i fure fața lui Rachel ori nasul care se încrețea la fel ca nasul lui Bel?

Adevărul nu avea logică. Dar era singurul lucru care avea sens.

Rachel Price se întorsese, iar Bel își pierduse mințile.

Trebuia să și le regăsească în curând, pentru că trebuia să facă ceva, nu? Nu putea să stea acolo, la ușă, și să-și dorească să

dispară toate acestea, nu-i așa? Ba putea, la naiba, dacă așa voia. Rachel Price mai dispăruse o dată, pentru toată viața de până acum a lui Bel; poate avea să dispară din nou dacă Bel rămânea pe loc și nu se mișca, aproape fără să respire. Dacă lăsa misterul să intervină din nou și să o ia pe Rachel înapoi.

Să facă ceva sau să nu facă nimic. Acestea erau opțiunile. Și care din ele era mai puțin dureroasă? Niciuna! Asta voia Bel. Să stea aici și să spere că viața ei avea să fie la fel ca acum cinci minute. Bel, tata și universul care se învârtea în jurul lor. Poate oamenilor li se părea o viață tristă și dată peste cap, dar era a ei, era ceea ce știa și era bucuroasă, pe cuvânt!

Pe urmă, s-a gândit la tatăl ei. S-a gândit cu adevărat. La asta se reduceau alegerile ei în final: cum să-l facă fericit. O merita, după tot ce se întâmplase. Și el făcuse la fel pentru ea, pentru veșnica lor echipă de doi. Ce alegere ar fi făcut el?

Bel a văzut cu ochii minții cum își învârtea verigheta pe deget, înainte și înapoi, într-o buclă fără sfârșit. Vedea în ochii lui lacrimile pe care nu le vărsase. Cuvintele lui când Ramsey îl întrebase ce ar face, ipotetic vorbind, dacă Rachel s-ar întoarce. Doar că acum nu mai era ipotetic.

„Aș vrea doar s-o îmbrățișez”, spusese tata. „Să o cuprind cu brațele și să-i spun cât de mult o iubesc. Ce mult mi-a lipsit. Înainte de orice întrebări, pentru că acelea ar veni mai târziu.” Visase aceste lucruri: vise, nu coșmaruri. Coșmaruri trebuie să fi avut destule. O viață grea, bântuită de ideea cumplită că oamenii încă îl considerau a fi un ucigaș. Și totuși, iată dovada nevinovăției lui care șchiopăta pe afară! În sfârșit, dovada incontestabilă: tata nu o omorâse pe Rachel.

Iar Rachel îl făcea pe tata fericit. Lumina încăperile pentru el. Rachel avea să-l facă din nou fericit și să-i îmbunătățească viața. Asta își dorea Bel.

Așa că a ales.

Să facă ceva.

Să iasă din nou afară. Să o găsească pe Rachel. Și s-o aducă acasă.

Bel s-a ridicat în picioare, iar genunchii i-au trosnit exact când cineva a ciocănit la ușă.

De trei ori, cu degetele pe ușă, cu osul pe lemn. Iar inima lui Bel bătea mai tare de fiecare dată. O fantomă neclară prin geamul opac, față în față cu ea.

Bel știa!

Nu era pregătită, dar era momentul să se prefacă. A întins mâna și a înfășurat degetele pe clanță; metal rece, piele caldă.

A deschis ușa pe jumătate și a dat ochii, în sfârșit, cu mama ei, moartă de mult, și totuși vie.

Rachel Price!

Chiar acolo, peste prag, separată acum de doar câțiva centimetri, nu de șaisprezece ani, nu de viață și moarte. Respira greoi și clipea des. Un miros metalic de sudoare și de ceva mai aspru. Rachel s-a cutremurat și s-a prins de tocul ușii ca să rămână dreaptă, lăsând acolo o urmă unsuroasă.

Un scârțâit ca de ușă în gâtul lui Rachel, grav și tulburător.

— Locuiești aici? a întrebat femeia, gutural și aspru, o voce care fusese folosită prea puțin sau prea mult.

Bel și-o pierduse pe a ei, căci i se ascundea în spatele dinților. A dat din cap.

— Tu e-ești...? a întrebat Rachel și s-a oprit, cu ochii grei și umezi, în timp ce o analiza pe Bel de la păr până la mâini.

Era o întrebare completă, dacă știai cum stau lucrurile.

— D-da, a răspuns Bel, despărțind cuvântul, de parcă uitase să vorbească. Eu sunt.

— Annabel, a rostit femeia, o șoaptă aspră, care de data asta nu mai era o întrebare.

De parcă Rachel trebuia s-o spună, să asocieze cele două lucruri. Fața și numele. Să uite și să învețe din nou.

Rachel și-a luat mâna de pe tocul ușii, lăsând-o să plutească prin aer spre Bel și să se întindă spre ea, s-o atingă, poate ca să se asigure că e reală. Se imaginau una pe alta și nu le ieșea. Mâna nu a mai ajuns la Bel, pentru că aceasta a făcut un pas în spate. A lăsat ușa să se deschidă până la capăt și a invitat-o astfel pe Rachel să intre, pentru că nu-și găsea cuvintele.

— Tata nu e aici, a spus Bel și s-a dat înapoi.

Rachel a pășit șchiopătând peste prag în casă. Casa ei. Casa lor. S-a uitat în jur cu ochii umezi.

— Arată exact la fel, a spus ea încet, lăsând urme pe pereți unde punea mâna.

Bel a ocolit-o, cu ochii la ea, ca să închidă ușa de la intrare. Ca să se închidă amândouă în casă, împreună.

O urmă întunecată de la intrare. Nu era doar noroi. Rachel sângera prin încălțări pe podelele de lemn.

— O veioză nouă, a spus Rachel la intrarea în living.

— Oare să...

Rachel a început să tușească, scoțând un sunet gros și urât care a făcut-o să se îndoiaie de la mijloc.

— Ar trebui să stai jos! a spus Bel și a evitat-o când a trecut pe lângă ea. Îți aduc puțină apă.

Bel a fugit la bucătărie și, cu toate că era stângace și mâinile îi tremurau, a scos un pahar din dulap. L-a umplut și l-a luat cu ea după ce și-a amintit să închidă robinetul.

Urme de sânge proaspăt și noroi pe covor până la Rachel, care se trântise pe canapea.

— Poftim!

Bel i-a întins paharul.

— Mulțumesc, Anna!

Rachel și-a dus paharul la buzele crăpate și a băut cu nesaț, ca un copil care se jucase prea mult, vreme îndelungată. A golit

paharul și l-a pus pe masă, iar zgomotul a făcut-o pe Bel să tresară când i-a reverberat în piept.

Rachel s-a uitat la ea cu răbdare, de parcă aștepta ca Bel să vorbească prima. Sau poate îi dădea ocazia s-o facă. Bel nu știa ce să-i spună; de-abia mai ținea minte cum să vorbească. Cum era posibil? Cum de stătea Rachel Price aici, în fața ei?

Cu urechile țiuind și cu inima bătând cu iuțeala unui colibri, o amorțeală ciudată s-a scurs pe gâtul lui Bel. Oare așa te simțeai când erai șocat?

— Probabil că ar trebui să sunăm pe cineva, a spus Bel într-un târziu, neștiind dacă asta trebuia să facă. Pot să-l sun pe tata; ar fi aici în câteva minute.

Un licăr în ochii lui Rachel. Bel nu știa ce înseamnă. Femeia asta era o străină pentru ea.

— Cred că prima dată ar trebui să sunăm la poliție, a spus Rachel răgușită, neștiind nici ea ce să facă, fiindcă ambele erau pierdute.

Bineînțeles, așa era logic! Să sune la poliție.

Bel a dat aprobator din cap.

— Asta pot să fac. Rămâi aici! Mai ai nevoie de apă?

— Sunt în regulă, a spus Rachel și a emis un șuierat când și-a scos pantofii prea mari care se lipiseră de ea și i se destrămau în mâini. Picioarele îi erau praf; umflate, învinețite, murdare și pline de sânge. O unghie atârna într-o parte. De unde apăruse? Cât timp îi luase să ajungă acasă? De ce venise direct aici și nu ceruse mai întâi ajutor?

Rachel a observat că Bel o privea.

— Nu-i așa de grav.

I-a zâmbit într-un fel care semăna mai mult cu o grimasă.

— Nu-ți face griji!

— O să chem pe cineva să ne ajute!

Bel a mers cu spatele spre bucătărie și a scos telefonul din buzunar. Să o ajute pe Rachel sau pe ea însăși? Nu era același

lucru? Bel nu putea face chestia asta de una singură, era prea mult. Atât de mult, încât mintea i se bloca și nu reușea să gândească decât la două secunde distanță față de momentul prezent.

A deblocat telefonul. Cinci apeluri ratate de la Ramsey. O, futu-i! Ce surpriză îl aștepta! Pe el și restul lumii, care – exact în clipa aceea – încă o mai considerau pe Rachel Price dispărută pentru totdeauna, la fel ca oricare alt dispărut. Numai că Bel și Rachel știau adevărul. Dar asta avea să se schimbe.

Rachel voia să sune la poliție și așa părea corect să facă, dar nu avea chef. Cu ce îi ajutase vreodată Poliția din Gorham? Avuseseră la dispoziție șaisprezece ani și nu o găsiseră pe Rachel. Poliția nu făcuse nimic, doar dăduse vina pe tata, pentru că era mai ușor. Dar tata avea să știe ce e de făcut, el era cel care-și făcea griji, care se gândea la toate, care plănuia și ajuta. Și, dacă Bel suna la poliție, atunci tata nu avea să mai aibă niciodată parte de momentul acesta cu Rachel, cel la care visase. Bel nu putea să i-l răpească.

A șters 911 de pe tastatură și a format în schimb numărul tatălui ei.

A răspuns la a patra sonerie.

— Bună, sunt cu un client, a spus el cu vocea ca o pătură caldă: sigură, familiară, adică opusul lui Rachel. Te sun înapoi peste...

A cuprins-o panica, smulgându-i pătura caldă.

— Nu, tată! Trebuie să vii acasă acum! Chiar acum. E o urgență!

Bel șoptea ca să nu o audă Rachel.

— Ce se întâmplă?

Era îngrijorat de-acum, noroc că era cel mai bun la asta!

— Nu pot să-ți spun la telefon.

Nu putea, pentru că nu voia să o audă Rachel și nici să strice momentul pentru tata. Îl aștepta de șaisprezece ani.

— Te rog, vino acasă chiar acum!

— Bel, ce e...

— Tată, te rog!

— Vin! a spus tata, iar ea i-a auzit sunetul bocancilor pe pământ și portiera trântită.

Normal că venea; doar îl rugase.

— Poți să rămâi la telefon?

— Nu, nu pot! Grăbește-te!

— Ești în pericol? a întrebat-o.

— Nu! i-a răspuns Bel, deși nu era într-un totu convinsă.

Corpul ei nu credea ce spunea, căci inima îi bubuia în piept.

— Nu e asta. Doar vino cât de repede poți!

— Sunt pe drum, puștoaico.

— Anna?

Bel s-a răsucit pe călcâie și a închis telefonul. Rachel stătea acolo, o siluetă întunecată în dreptul ușii, cu ochii scăpărând în timp ce lăsa urme roșii pe gresia cu alb și negru.

— Tocmai am sunat la poliție, a spus Bel. Sunt pe drum.

O minciună mărunță. Dar Rachel nu o cunoștea, nu putea s-o citească așa cum ar fi trebuit să facă o mamă.

— Mulțumesc! a îngăimat Rachel și a înaintat, și-a tras un scaun la masa din bucătărie și s-a prăbușit pe el.

Bel a făcut un pas în spate până a atins blatul.

— Nu trebuie să-ți fie frică, Annabel! a spus Rachel cu urme curate de lacrimi pe fața murdară. Acum totul va fi OK, îți promit!

Cum putea Bel să-i spună că totul era deja OK?

— Nu-mi vine să cred că sunt acasă!

Rachel a aruncat o privire prin bucătărie, studiind-o cu atenție, la fel cum făcea și cu Bel.

— Frigiderul e nou.

Bel a înghițit în sec.

— Știu că ai multe întrebări pentru mine, Anna, a spus Rachel și și-a împreunat palmele.

— E Bel, a răspuns ea repede înainte să-și piardă curajul.

— Poftim?

— Bel. Numele meu. Acum e Bel, nu Anna. Nu mai e Anna de mult timp.

— O!

Rachel s-a uitat drept înainte, undeva, departe, și a văzut ceva ce Bel nu vedea. Poate vedeau doar cei care dispăruseră.

— Eu îți spuneam Anna. În tot acest timp, așa m-am gândit la tine, drept Anna.

— Îmi pare rău!

— M-am întrebat cum arătai la fiecare vârstă. Ce făceai de ziua ta. La ce erai bună și la ce nu. Dacă îți plăceau aceleași mâncăruri ca și mie. Ce anume te făcea fericită. Aveam o imagine a ta în minte și asta mă făcea să continui.

Rachel s-a scuturat de locul acela, oriunde ar fi fost, și s-a uitat la Bel.

— Ești mai bine decât mi-aș fi imaginat. Mi-a fost tare dor de tine, Anna! Scuze! Bel.

— E OK! a zis Bel, ceea ce era bine, pentru că nu trebuia să răspundă la cealaltă parte.

Dacă era adevărat că lui Rachel îi fusese dor de ea, asta însemna că până acum nu se putuse întoarce? Un munte de întrebări dificile, și Bel nu știa de unde să înceapă: cu începutul, în ziua aceea de februarie în care ningeă, când Rachel dispăruse nu o dată, ci de două ori, ca să completeze golurile din memoria lui Bel, sau cu ziua de azi, șaisprezece ani mai târziu, și cu tălpile acelea sfâșiate?

— Unde ai fost?

Rachel a dat din cap și s-a uitat la mâinile murdare. Când a vorbit din nou, vocea i-a sunat aspru:

— Nu știu!

NOUĂ

„NU ȘTIU!”

Cele două cuvinte pe care Bel le cunoștea mai bine decât oricine. Deopotrivă adevărul și o barieră, după care să se ascundă atunci când avea nevoie. Dar acum, că era de cealaltă parte a acelor cuvinte, înțelegea, în sfârșit, de ce se enervau alții atât de tare, încât să răpească o fetiță speriată și să țipe la ea în timp ce aceasta se afla pe bancheta din spate a mașinii.

— Cum adică nu știi? a întrebat Bel și s-a uitat la Rachel, aplecându-se și lovind cu piciorul ca să scape de barieră.

— Nu știu unde am fost.

Rachel s-a smiorcăit, repetându-se, așa cum Bel era mereu nevoită să facă.

— Nu știu unde m-a ținut el.

Mintea lui Bel s-a blocat și s-a agățat de cuvintele ei în căutarea oricărei informații.

— El? Cine este el?

— Nu știu, a spus Rachel din nou.

Un val cald de frustrare respingea picăturile reci ale șocului.

— Nu știi? a întrebat Bel, incapabilă să-și ascundă frustrarea din voce.

Rachel s-a făcut mică.

— Bărbatul care m-a luat. N-am știut niciodată cum îl cheamă. Nu-l vedeam mai deloc.

— Cum...

— Mă ținea pe întuneric, a întrerupt-o Rachel. Cred că era o pivniță. Nu sunt sigură.

Bel s-a oprit și s-a gândit puțin. Întrebările i se rostogoleau de pe limbă și se prăbușeau în stomacul ei ca un bănuț aruncat într-o fântână. Dar nu exista nicio dorință aici. În schimb, tot ce-a găsit de cuviință să spună a fost:

— În tot acest timp?

Rachel a dat aprobator din cap. De parcă era suficient pentru toată groaza aceea. Și doar cu atât putea să vină.

— C-cât timp a fost? a întrebat Rachel acum. Am încercat să țin socoteala, dar nu era ușor mereu. Știam cu aproximație, dar...

Bel nu s-a mișcat în timp ce Rachel o privea și căuta indicii pe fața ei.

— Cât timp? a repetat ea.

— Șaisprezece ani și două luni.

Rachel a respirat întretăiat și și-a șters o nouă lacrimă înainte să se formeze.

— Acum ai optsprezece ani, a spus ea de parcă acesta era cel mai trist lucru.

Ratase mult mai mult decât ziua când Bel împlinise optsprezece ani.

— Da!

— Îmi pare rău! a spus Rachel.

Pentru ce îi părea rău? Pentru că fusese luată, că fusese reținută? Pentru toate celelalte lucruri? Încă nu ajunseseră la „îmi pare rău”; erau încă prea multe întrebări! Nici măcar nu ajunseseră la fondul problemei, doar țineau ghearele scoase, înfometate. Dar era un răspuns care pentru ea însemna mai mult

decât orice și se întrezărea printre zgârieturi. Dacă un bărbat o răpise pe Rachel și o ținuse în tot acest timp într-o pivniță întunecată, asta însemna că nu o părăsise, de fapt? Asta era? Sau nu?

Asta ar fi schimbat totul.

Bel a făcut un pas mai aproape și a alunecat pe lângă blat.

— Cum ai evadat? a întrebat apoi, pentru că voia să savu-
reze cea mai importantă întrebare; încă nu era pregătită pen-
tru schimbare.

Deja se schimbaseră prea multe.

— N-am evadat, s-a smiorcăit Rachel. N-am reușit nicio-
dată. Am încercat de multe ori, în multe feluri.

— Atunci, cum se face că ești aici?

— M-a lăsat să plec, a venit răspunsul.

— De ce?

— Nu știu.

Aceleași cuvinte. Dar Bel nu mai era furioasă de data asta; nu
aveai de unde să știi ce nu știai, indiferent de câte ori te întreba
lumea. Avusese și ea experiența asta, de multe ori.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Bel, trecând la ceea ce Rachel
avea de unde să știe.

Rachel a clătinat din cap.

— Nu-i nevoie să afli toate astea, Anna. Nu-i nevoie să știi,
nu vreau să știi, nu e drept...

— Te rog? a insistat Bel cu o privire mai aspră.

Rachel s-a uitat în ochii ei.

— OK. A... a venit jos. Credeam că-mi aduce mâncare. Dar
nu avea nimic. Mi-a pus o pungă pe cap, una din ma... un fel
de material textil, ca o plasă, ca să nu văd, dar să pot respira. Pe
urmă, m-a dezlegat.

Rachel s-a uitat în jos, la glezna stângă. Bel i-a urmărit pri-
virea: pielea era roșie și bășicată într-un cerc de carne jupuită.

— Cu bandă adezivă? a întrebat Bel, ca s-o încurajeze.

— Nu, era un lanț. O cătușă.

Bel a dat din cap.

— Niciodată nu mă scosese de acolo. Nu plecasem de acolo de când ajunsesem prima oară. Dar m-a condus la etaj. Probabil printr-o casă, dar nu vedeam nimic. M-a așezat pe bancheta din spate a unei mașini. Am întrebat ce se întâmplă, dar nu a vrut să vorbească. Niciodată nu vorbea prea mult.

— Și? a întrebat Bel, apropiindu-se.

— Am mers cu mașina vreo două ore. Am încercat să număr, dar nu eram atentă. Mi-era frică! M-am gândit că mă duce undeva și mă omoară, în sfârșit. Ar fi fost și o ușurare. Un sfârșit. Mi-am luat adio în gând.

Își luase adio și de la Bel, nu-i așa? Poate ea era cea mai importantă.

Bel a pășit în față și apoi s-a apropiat de tot, așezându-se pe scaun față în față cu Rachel.

— Dar pe urmă ne-am oprit, a continuat femeia, iar cele două, mamă și fiică, s-au privit în ochi peste masă. Nici măcar nu a oprit motorul. A coborât, a deschis portiera și m-a tras afară. Era iarbă, o simțeam, fiindcă eram desculță și îmi aminteam cum se simte iarba. Credeam că o să-mi spună să stau în genunchi. Credeam că se terminase. Dar... Am auzit portiera cum s-a trântit, iar mașina s-a îndepărtat. M-a lăsat acolo. Am așteptat câteva minute și am ascultat ca să fiu sigură, pentru că încă mi se părea că aud motorul. Pe urmă, mi-am scos punga de pe cap. Plecase! Eram singură pe drum, printre copaci. M-am gândit că trecuse tare mult de când nu mai văzusem copaci. Era întuneric! Eram lângă un râu, asta am auzit.

Bel a dat din cap și s-a întrebat cum era să uiți cum arată copacii, cum sună râul, cum se simte iarba. Nu-și putea imagina.

— Am urmat cursul râului până am ajuns la o stradă. Și am mers mai departe. Nu era nimeni în jur. Erau case, dar cred că

era foarte târziu sau foarte devreme. Nu voiam să trezesc pe nimeni ca să-i sperii. Am mers mai departe până am dat de un indicator. Lancaster. Eram deja pe Route Two. Știam că, dacă merg mai departe spre est, am să ajung acasă. Voiam doar să ajung acasă. Mă bucur așa de mult că nu v-ați mutat!

Rachel a scos un râset mic, înlăcrimat, fără să zâmbească și fără să-și arate dinții.

— Ai mers pe jos? a întrebat Bel. Tocmai din Lancaster? Cred că ți-a luat...

A calculat puțin.

— Vreo opt ore.

Rachel s-a uitat la picioarele ei distruse în loc să răspundă.

— Am găsit încălțările alea în gunoiul cuiva. Prea mari pentru mine. Dar mai bune decât nimic.

— Te-au văzut oamenii? a spus Bel.

— M-au văzut. După ce a răsărit soarele.

— A încercat cineva să te ajute?

— O singură persoană, a spus Rachel. Dar nu aveam de gând să urc în mașină cu un necunoscut. Știam drumul spre casă și am ajuns singură.

— Futu-i! a oftat Bel.

Nu era la capătul lumii, nu era nici măcar în afara statului, dar – futu-i! – era mult de mers! O reapariție lentă, dureroasă. Nu cât ai clipi, așa cum ea dispăruse.

Bel s-a uitat la străina din fața ei, mai puțin străină decât în urmă cu cinci minute, cum se legăna pe scaun, cât pe ce să cadă doar din pricina efortului de-a clipi.

Probabil era foarte obosită și flămândă.

— Ți-e foame? a întrebat-o Bel, căreia i se părea ciudat să întrebe un lucru ridicol de normal.

Normalul nu-și găsea locul aici, între ele două, o persoană matură față în față cu un copil în timp ce prima înviase din morți.

— Aș... aș putea să-ți fac un sandvici sau...

Ușa de la intrare s-a trântit dincolo de living.

Rachel a tresărit și a făcut ochii mari, întunecați de adrenalină. S-a prins cu brațele de spătarul scaunului și s-a ridicat.

— E OK, e doar tata!

S-a ridicat și Bel.

Rachel și-a întors ochii aceia nepământești spre ea și s-a îndreptat într-un mod care probabil îi stârnea dureri. A șuierat printre dinți și și-a dus mâna într-o parte.

— Bel? a strigat Charlie prin casă, îngrijorat. Bel, unde ești?!

— În bucătărie! a strigat ea, iar Rachel a tresărit când i-a auzit vocea.

— Ce se întâmplă? Ce faci...

Charlie a apărut în prag și s-a uitat la urmele de noroi și sânge de pe gresie.

— Ce s-a...

— Tată! a spus Bel ca să-l facă să ridice ochii.

Și i-a ridicat, mai întâi spre Bel, mijiți, cu riduri între ei. Atunci a zărit-o pe persoana aceea nouă care stătea acolo, întorcându-și privirea de la urmele de pași la ea.

— Ce...

Cuvântul i s-a blocat în gât și a căscat ochii de parcă puteau să se mărească la nesfârșit până îi înghițeau fața cu totul.

Se holba la Rachel fără să se miște.

A scăpat cheile pe jos cu zgomot.

Nimeni nu se mișca; erau piese de șah orientate una spre alta și stăteau în pătrățelele lor pe gresia în alb și negru.

Buza de jos a lui Charlie s-a desprins și el a rămas cu gura căscată. Bel se întreba ce-i trecea prin minte. Așa visase el că se va întâmpla?

— Nu, a spus el abia șoptit, apoi s-a dat înapoi spre perete și a icnit când s-a lovit de el. Nu e posibil!

Bel se uita cum se priveau părinții ei, deși nu vedea decât fața tatălui și ceva nu era în regulă.

Avea gura căscată. Clipea intens cu ochii la Rachel, de parcă ar fi putut să dispară cât închidea pleoapele. Surprins de fiecare dată când nu se întâmpla așa.

Nu era bine! Ar fi trebuit să fie fericit. Să o cuprindă pe Rachel în brațe și să-i spună cât de mult o iubește. Soția lui, reabilitarea lui, față în față cu el după atâta timp.

Era în stare de șoc? Pentru că nu părea fericit. Ci speriat.

— Cum e posibil?

Își regăsise cuvintele. Dar întrebările trebuiau să vină mai târziu. Trebuia să o îmbrățișeze mai întâi, să-i spună că o iubește și că îi fusese dor de ea. Ordinea lucrurilor era greșită.

— Bună, Charlie! a spus Rachel, iar el a pășit înapoi când i-a auzit vocea gravă, după care s-a lipit de perete și a dat peste ceas.

Ceasul s-a spart.

Sunetul a reverberat în stomacul lui Bel, unde a găsit nodul care creștea, se răsucea și se învârtea, învăluit în spini. Nu era deloc cum trebuie!

— Cum e posibil? a repetat Charlie, mai sigur de data asta, de parcă ieșise dintr-un vis, chiar dacă nimic nu fusese conform planului. Cum de ești aici?

— M-am întors.

— Cum? a întrebat Charlie mai tare.

— El m-a lăsat să plec, a răspuns Rachel mai încet.

— Cine-i „el”? a zis Charlie, încordându-și ochii și vocea.

— Bărbatul care m-a luat.

— Cine e?

— Nu știu, a răspuns Rachel.

Pieptul lui Charlie se umfla cu fiecare respirație.

— Cine? a repetat el.

— Nu știe cine e, a intervenit Bel, dar tata nici nu s-a uitat la ea, de parcă doar una din ele putea să existe într-un moment oarecare, iar ochii lui erau îndreptați acum spre Rachel.

— Cum te-a luat? a întrebat Charlie.

Pentru că existau multe, multe întrebări, și ele aveau prioritate, misterul era cel mai pregnant. Poate „te iubesc” și „mi-a fost dor de tine” aveau să vină mai târziu.

— Din mașină.

Rachel s-a mișcat de pe un picior pe altul în timp ce șuiera printre dinți.

— M-a urmărit – ne-a urmărit – de la mall. Nu știu cine era, dar știam că mă urmărește. Am luat-o pe drumurile acelea lăturalnice ca să scap de el. M-a depășit, mi-a tăiat fața și m-a făcut să ies de pe drum. Deodată, m-am trezit că mă scoate cu forța din mașină. Am reușit să închid portiera, pentru că speram să nu o observe pe Annabel.

Rachel s-a uitat la Bel cu ochii plini de ceva. Poate amintirea ultimei dăți când îi văzuse fața lui Bel, a fetei prinse cu centura de bancheta din spate în timp ce Rachel dispărea în fața ei.

— M-a târât prin zăpadă spre mașina lui. M-a lovit cu capul de portbagaj înainte să mă împingă înăuntru. Nu puteam să ies. A pornit mașina. Nimeni nu mă auzea cum țipam.

Bel și-a lăsat capul în jos și și-a imaginat scena, recreând amintirea pe care nu o avea, ce văzuse și uitase, pentru că era prea mică să-și găsească vorbele ca s-o descrie. Adevărul despre ce se întâmplase și răspunsul care conta cel mai mult pentru ea, dintre toate celelalte. Rachel nu o părăsise. Fusesse răpită. Ar fi trebuit să fie plăcut, așa că de ce nu era? De ce era camera așa de înăbușitoare și de ce nodul din stomacul ei se strângea tot mai tare?

Dar, în mod clar, pentru tata, răspunsul nu era cel mai important. Mai erau multe altele de aflat.

— Și la mall? a întrebat el în timp ce se dezlipea de perete. Rachel părea nedumerită.

— Ai dispărut de două ori, Rachel. Camerele te-au surprins cum ai intrat, dar nu când ai ieșit. Explică-mi! De ce ați dispărut tu și Bel în mall mai înainte? Cum?

— Ai sunat la poliție? a întrebat-o Rachel pe Bel.

— Da! a mințit ea din nou și s-a uitat la tatăl ei, întrebându-se dacă nu cumva era momentul să sune.

Poate după întrebările tatălui ei și partea care venea după aceea avea să urmeze și partea pe care el o așteptase atâta vreme.

— Rachel? a întrebat el, împărțindu-i numele în două.

Era încă speriat, încă șocat. Oare Bel scăpase de propriul șoc?

— Ce s-a întâmplat?

Bel s-a clătinat și s-a întors cu fața spre el.

— Bărbatul era și acolo. Atunci am observat prima oară că ne urmărea, că se holba la mine. A fost prima dată când l-am observat eu, dar nu cred că a fost prima dată când m-a observat el. Mă simțeam privită de câteva zile, de parcă mă urmărea cineva. Ceva părea foarte, foarte în neregulă, și știam că se va termina prost dacă ne urmărea până la mașină. Așa că, după ce am plecat de la cafenea, am dispărut pentru o vreme. Ne-am ascuns.

— Unde v-ați ascuns? a insistat Charlie, dar nu în modul acela blând cum făcea Ramsey.

— Am lucrat cândva la mall, a răspuns Rachel cu vocea mai fermă. Restaurantele erau după colț de cafenea. Când goleau tomberoanele, scoteau mereu sacii printr-o ușiță „Doar pentru angajați”. Am luat-o pe acolo; era descuiată. Doar un coridor mic, plin de tomberoane pentru gunoi și materiale reciclabile. Mă temeam că ne văzuse bărbatul acela și am crezut că ușa spre exterior avea alarmă, așa că ne-am ascuns. Într-un coș pentru reciclare. Cel pentru sticlă. Fiindcă cel pentru hârtie era plin.

— Te-ai ascuns într-un tomberon cu fiica noastră? a întrebat Charlie aproape ca și când nu o credea.

Măcar era mai bine decât să fie speriat, mai aproape de normal. Rachel a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Voiam să aștept destul cât să mă asigur că bărbatul nu ne găsea, că plecase. Poate o oră și jumătate. Lui Annabel îi era somn. Pe urmă am auzit voci, iar tomberonul s-a mișcat. Cineva ne trăgea afară pe roți, niște angajați. Nu știau că suntem acolo. Am avut grijă ca Anna să nu facă zgomot. Ne-au scos pe ușă, ne-au dus după un colț, iar cineva s-a plâns că era multă sticlă înăuntru. Cred că reciclabilele urmau să fie colectate.

— Așa am ieșit din mall? a întrebat Bel. În tomberon?

Răspunsul unui mister imposibil, la înălțimea căruia nu se putea ridica.

— Eram în tomberon, a confirmat Rachel. După ce au plecat angajații, am deschis capacul și am coborât. Eram în partea din spatele parcării. Cred că acolo nu aveau camere dacă nu ne-au văzut când am plecat și dacă nimeni nu și-a dat seama ce se întâmplase. Nu m-am gândit niciodată la asta, i-a spus ea lui Charlie.

Iar Rachel avusese destul timp să se gândească la toate.

— Ne-am întors la mașină, la câteva străzi distanță, și am pornit spre casă. Dar probabil că el ne așteptase să ne întoarcem. Poate îmi văzuse mașina, poate o știa după ce mă urmărise cu altă ocazie, nu știu. Dar știam că el era în spatele nostru. De-asta n-am condus direct spre casă, de-asta am luat-o spre Moose Brook, ca să scap de el. Dar ne-a prins din urmă.

Rachel părea ceva mai ușoară, în dreptul umerilor, acum, că aproape terminase de povestit și că partea îngrozitoare era aproape gata. Tata își putea vedea visul cu ochii, până la urmă. Dar Bel nu era sigură că avea să mai fie așa.

Se întâmpla ceva între ei, ceva ce ea nu înțelegea. Ceva dens plutea în aer. Poate șaisprezece ani însemna prea mult timp.

Mai puteai iubi pe cineva dincolo de universul acela vast de timp, spațiu și mister? Poate era prea ciudat acum, dar aveau să se obișnuiască iar. Încet și dureros, nu cât ai clipi. Asta era diferența dintre vise și viața reală.

— Acolo ai fost? a întrebat Charlie, și un nor i-a întunecat ochii. Timp de șaisprezece ani?

— În pivnița lui, a răspuns Rachel.

— Cine e? a încercat Charlie din nou, încleștându-și pumnul.

Se concentra pe *cine* acum, după ce aflate *cum*. Cine îi făcuse toate astea lui Rachel? Și lui? Cine îi merita furia? Bărbatul care îi răpise soția și acum o adusese înapoi.

Acum se concentra și Bel tot la *cine*, pentru că mai devreme nu se gândise până la capăt: același bărbat fără nume din povestea lui Rachel era un om adevărat și era încă liber. Bel s-a uitat în curte pe fereastră. Le urmărise; oare le urmărea și acum?

— Nu știu cum îl cheamă, n-am aflat niciodată. Aș putea să descriu cum arată, dar m-a ținut mai mult pe întuneric.

Charlie a făcut o jumătate de pas în față, iar sticla spartă a ceasului i-a scârțâit sub bocanci.

— Și ți-a dat drumul? Azi? Cum? Cum ai ajuns aici?

Rachel s-a clătinat, s-a prins de scaun și s-a agățat de el ca de o cârjă.

— A coborât în pivniță, mi-a dezlegat glezna și mi-a pus o pungă pe cap. Una textilă. Nu mi-a spus nimic. Doar m-a dus la etaj, cred că printr-o casă, și m-a urcat într-o mașină.

— Cât timp ați mers?

— Nu știu, am pierdut șirul. Poate vreo două ore.

— Ai văzut vreun reper, ai recunoscut ceva?

Rachel a tușit în pumnul strâns.

— Nu! Aveam o pungă pe cap.

— Dar aveai mâinile libere? Ai fi putut s-o ridici?

Charlie a pășit în față, iar sticla a scârțâit din nou.

— Nu voiam să fac ceva care l-ar fi determinat să mă omoare, a răspuns Rachel. A parcat undeva și a oprit motorul. M-a scos din mașină și m-a lăsat acolo. Eram în Lancaster. Am găsit autostrada și am mers până acasă. M-a găsit Annabel.

Nu pomenise că Bel fugise de ea, că se ascunsese. Povestise o versiune mai frumoasă. Stai puțin... Mai era ceva diferit! Ceva se schimbase de la povestea pe care i-o spusese lui Bel și cea pe care tocmai i-o spusese lui Charlie. Mai devreme, Rachel zisese că bărbatul lăsase motorul pornit când o scosese din mașină și o lăsase pe drumul acela, nu? Dar lui Charlie tocmai îi spusese că bărbatul oprise mai întâi motorul.

Da, mașina se schimbase de la o versiune la alta, se schimbase în timp, Bel era convinsă! Era destul de mare acum încât să țină minte asemenea lucruri.

O greșeală?

Bel a mijit ochii și s-a uitat cu atenție la ceafa lui Rachel.

O singură variantă putea fi adevărată. Probabil Rachel greșise. Ori acum, ori cu Bel. Da, trebuie să fi fost o greșeală, pentru că singura alternativă era că mințise, și de ce ar minți Rachel cu asemenea lucruri, cu un detaliu nesemnificativ într-o poveste așa de importantă?

O greșeală!

Da, era doar o greșeală mărunță! Dar corpul lui Bel nu credea, nu de tot. Ceva nu era în regulă, ceva în aer, în bâzâitul din urechile ei. Oare o simțea și tata? De-asta stătea din nou retras în colțul acela, unde atârna ceasul înainte, cu riduri de teamă pe față, deși așteptase acest moment timp de șaisprezece ani?

Bel și tatăl ei în colțurile bucătăriei, Rachel la mijloc, cu privirile lor ațintite asupra ei. Ca o creatură cu dinți căreia nu trebuia să-i întorci spatele.

Era doar o greșeală, nu?

Sau poate că Bel era problema – oare auzise greșit?

Dar ideea s-a oprit acolo când s-a auzit o bătaie în ușa de la intrare. Puternică. Nu un ciocănit, ci o bătaie cu pumnul.

Charlie a tresărit cel mai tare și s-a lovit cu capul de perete.

— Cine e? a întrebat el și s-a îndepărtat de perete să iasă din bucătărie, mergând grăbit spre living.

Rachel s-a uitat la ea cu brazde curate pe fața murdară, alte lacrimi, deși Bel nu le văzuse căzând. Bel a dat din cap și i-a făcut semn: Rachel trebuia să iasă prima.

Rachel a trecut prin living, cu tălpile mai uscate acum, mai degrabă exfoliindu-se decât sângerând.

Bel s-a uitat la ferestrele din față și la luminile roșii și albastre care se învârteau prin geam odată cu soarele după-amiezii.

Sunetul ușii deschise.

— Îmi pare rău că te deranjez, Charlie! s-a auzit o voce puternică în casă care a spart tăcerea vibrantă, ca de vis, care o cuprinsese.

Viața reală bătea la ușă.

Bel a urmat-o pe Rachel pe hol și a păstrat suficient spațiu între ele.

Charlie bloca aproape toată ușa, dar Bel tot i-a văzut fața lui Dave Winter, șeful poliției, care plutea în spațiul de peste umărul tatei. O față cenușie și părul cărunt, ascuns sub chipiul lucios și țuguat al uniformei. Cei doi stătuseră de multe ori așa. Cel care bătea la ușă și cel care răspundea.

— Am primit niște telefoane ciudate. Unul de la vecina ta, doamna Nelson. Spune că a văzut-o pe Ra...

Ochii negri ai lui Dave au căutat în casă și au trecut de la Bel la Rachel. Care stătea acolo.

A rămas cu gura căscată, cu mustața căzându-i peste dinți.

— Fir-ar să fie! a exclamat el.

Și-a scos chipiul și l-a strâns în dreptul insignei prinse deasupra inimii.

— E adevărat!

ZECE

O FOAIE DE HÂRTIE PE MASĂ ÎN FAȚA EI, CU UN PIX AȘEZAT ÎN diagonală deasupra. Declarația dactilografiată a lui Bel.

— Dacă ai citit-o până la capăt și ești mulțumită de ce scrie, poți să semnezi în partea de jos, a spus Dave Winter, al cărui chipiu țuguiat era acum așezat pe masa din camera de interogatoriu.

Bărbatul își trecea mâinile prin părul rărit mult prea des ca să mai aibă vreun sens să-și țină chipiul pe cap – un tic nervos. Dacă el era neliniștit, oare cum credea că se simte Bel?

— Unde e acum?

Bel s-a uitat la pagina pe care notase povestea întoarcerii lui Rachel Price așa cum o trăise, moment cu moment, acum câteva ore, și totuși o viață de om.

— Mama ta? a întrebat-o Dave și s-a așezat din nou. E cu agenții federali. Încearcă să afle dacă a fost ținută în afara statului, adică dacă e un caz federal sau nu. Pe urmă, vor vorbi cu ea și cei de la procuratură.

Bel a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Semnează când ești gata!

Oare trebuia să aducă acum subiectul în discuție? Poate că momentul îi scăpa printre degete. Totuși, bărbatul acesta nu era prietenul ei, fiindcă îl acuzase pe tata și-l luase de lângă ea.

Bel nu putea și nici nu trebuia să aibă încredere în el. Dar acum trăiau cu toții într-o lume diferită, cu trepidații și zguduiri. Rachel se întorsese, trăia, toate detaliile erau acum în altă lumină, alianțele se schimbau și se formau noi tabere. Poate că asta îi împinsese acum pe ea și pe șeful poliției în aceeași tabără, după ce îl urâse atâta amar de vreme.

Poate nu era nevoie să spună nimic; poate exista o altă cale.

— Chiar a mers pe jos tocmai din Lancaster? a întrebat Bel, păstrând un ton senin, ca și cum nu era foarte important. Ar dura vreo opt ore, nu-i așa?

Dave a fluierat.

— Mult de mers. E o femeie curajoasă. Înțeleg de ce nu a urcat în mașina nimănui după tot ce i s-a întâmplat.

— Există vreo dovadă? a insistat Bel.

— Ce dovadă?

— Că a mers pe jos din Lancaster, cum a spus ea?

Dave și-a atins privirea asupra ei. Bel a clipit și a ridicat barierele în spatele ochilor.

— Încă n-am apucat să verificăm vreo filmare, ca să confirmăm. Dar oamenii au sunat la vreo două secții de poliție azi-dimineață, îngrijorați că au văzut o femeie murdară mergând pe autostradă. Deci, da, chiar a mers pe jos tot drumul ca să ajungă acasă la tine.

— Ați trimis pe cineva pe drumul unde a fost lăsată? a întrebat Bel și s-a aplecat în față. Cu siguranță, îl puteți găsi. Există punga aia acolo? Cea pe care a avut-o pe cap? Rachel a spus că a scos-o. Ar trebui să fie tot acolo.

Dacă era, evident însemna că Rachel spusese adevărul, că treaba cu motorul exact asta era: o greșeală. Bel avea nevoie de o dovadă pentru ea și nodul din stomac.

— Ați găsit punga?

— Încă nu, i-a răspuns Dave. Dar toate probele vor fi analizate, nu-ți face griji! Hainele ei, locul unde a fost eliberată – când îl vom găsi –, urmele de cauciucuri. Vom obține imaginile de pe camerele de supraveghere, cele din trafic, orice putem găsi, ca să-l descoperim pe bărbatul care a luat-o. Să-l deferim justiției. O să-l găsim, asta e meseria mea! Nu-ți face griji!

Nu de asta își făcea ea griji. Nu încă. Voia doar o dovadă că Rachel spusese adevărul, ca să nu o mai roadă și să alimenteze nodul acela.

Bel s-a uitat la declarația ei și a dat cu degetele pe tușul uscat, care nu i s-a luat pe mână.

— Ar trebui să vă spun un lucru, a zis ea și s-a uitat la deget.

— Ce anume?

— E doar un detaliu, probabil nu înseamnă nimic.

Scaunul lui Dave a scârțâit când acesta și-a mutat greutatea pe el.

— A fost ceva, a continuat Bel, o mică discrepanță, cred, între ce mi-a povestit Rachel și ce i-a spus tatei. E în declarația mea, nu știu dacă ați observat.

Nu te puteai baza pe Dave Winter să observe ceva; niciodată nu se deranjase să observe că Charlie Price e nevinovat.

— Ce anume? a întrebat polițistul, iar ochii lui obosiți și înroșiți s-a limpezit.

— Motorul. Rachel mi-a spus că bărbatul acela a lăsat motorul pornit când a lăsat-o pe drum. Dar mai târziu i-a spus tatei că mai întâi a oprit motorul. E doar un detaliu, de fapt.

S-a prefăcut că ridică din umeri.

— Doar o greșeală, nu?

— Da, desigur!

Dave și-a schimbat iar poziția, de parcă nu meritase să o ia în seamă.

— Mama ta a trecut prin iad. Iad! Cel mai rău lucru prin care poate să treacă cineva. Gândește-te cât de epuizată era, gândește-te la emoția de a-și revedea soțul și fiica după atâta timp! La încercarea de a da explicații în starea aceea de delir. Nu e un moment potrivit pentru declarații riguroase; normal că a făcut greșeli, că nu a nimerit ceva. Acum, că a avut timp să se odihnească și să proceseze tot, ne-a spus toată povestea, nu-ți face griji!

Vezi? Acum putea să creadă, când o spusese altcineva. Doar o greșeală, nu însemna nimic mai mult.

— Știu că e o schimbare enormă pentru tine, a spus Dave, încercând să fie amabil, pentru că luase tăcerea ei drept altceva. Nimeni nu se aștepta la asta. Nimeni! Nici măcar nu pare real. Dar în curând toate acestea vor deveni noua ta normalitate. Familia ți s-a reunit; e un final fericit. Și îmi dau seama că trebuie să fie înfricoșător să știi că bărbatul care a răpit-o pe mama ta și care v-a distrus familia e încă în libertate. Dar o să-l prindem, îți promit! Va fi deferit justiției.

Oare acesta era mottoul lui Dave – „deferit justiției”? Îl folosea și în pat cu soția?

— E o mare schimbare și pentru dumneavoastră, a spus Bel, gata să muște și să se repeadă la polițist în ciuda amabilității pe care o afișa acesta. Doamne, cred că vă simțiți oribil să știți că v-ați înșelat așa de tare în privința tatei! Credeați că e un ucigaș și ați încercat să-l băgați după gratii. Dar nu a ucis-o el pe Rachel, pentru că nu a ucis-o nimeni. Aproape că asta-i cea mai rea parte, nu credeți?

Dave a oftat și și-a lăsat capul în jos, până când acesta a ajuns să îi atârne între umeri.

— Îmi pare rău, Annabel! Sincer! Am vorbit deja cu tatăl tău azi, după interogatoriu, și i-am cerut scuze pentru ce-am făcut.

— O, i-ați cerut scuze? a întrebat Bel cu un zâmbet fals, ca de plastic, dar destul de tăios, încât să-l sfâșie. Ei bine, v-ați achitat pentru șaisprezece ani de coșmar. Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut, domnule polițist!

Zicând acestea, fata a făcut o plecăciune.

— Da, OK, a spus el și a ridicat capul. Ești gata să semnezi?

Bel a luat pixul. L-a apăsât pe partea de jos a paginii și s-a semnat cu litere buclate. Ceea ce era în regulă, pentru că fusese doar o greșeală, iar acum putea să nu se mai gândească la asta.

— Și... ce urmează acum? a întrebat Bel după ce i-a întins polițistului declarația semnată.

A ezitat un pic cu degetele pe foaie, iar hârtia s-a întins înainte să cedeze și să-i dea drumul.

— Acum te duc la echipa de la laborator, care o să-ți ia o probă de pe interiorul obrazului. Cu permisiunea ta, desigur.

Bel s-a uitat la el cu întrebarea evidentă în priviri.

— Test ADN, a venit explicația. Am luat o probă și de la Rachel. Să demonstrăm cine este.

— E posibil... să nu fie Rachel Price? a întrebat Bel.

Și poate asta era, senzația aceea că ceva nu e în regulă. Pentru că, dacă era cu adevărat mama ei, Bel n-ar fi simțit...

— Nu, nu, sigur că ea e!

Dave aproape a izbucnit în râs și s-a ridicat în picioare.

— Femeia aceea este, cu siguranță, mama ta, nu încape îndoială. Nici măcar una! Doar că așa e procedura, înțelegi?

S-a îndreptat spre ușă.

De îndată ce s-a întors cu spatele, Bel a acoperit pixul cu palma și l-a băgat în mânecă dintr-o singură mișcare fluidă.

— Și pe urmă? a întrebat.

Dave s-a întors cu mâna pe clanța ușii.

— Păi, o să fie mult de lucru cu echipa noastră de investigație. Trebuie să rezolvăm cu jurisdicția. Și va trebui să ne pregătim

pentru conferința de presă. Cel mai probabil va avea loc luni dimineată. Totul se schimbă când află presa, așa că trebuie să fim pregătiți.

— Nu, adică ce se întâmplă acum! Adică, în seara asta. Mai târziu.

Dave a mijit ochii.

— Unde se duce? a întrebat Bel. U-unde se duce Rachel?

— Mama ta? a întrebat polițistul cu o privire îmbunată și o tentativă de zâmbet în ochii care i se încrețeau la colțuri. Anabel, poate să vină acasă cu voi.

— O!

UNSPREZECE

STĂTEAU ÎN LIVING – BEL, TATA ȘI RACHEL – ȘI NU ȘTIAU CE să-și spună, ce să facă sau cum să se poarte, iar camera vibra de absența vieții.

Bel devenise subit foarte interesată de propriile unghii și și le tot ciugulea.

Tata a cedat primul și i-a salvat pe toți.

— Ăă, vrei să faci un duș? a întrebat-o pe Rachel.

O întrebare care nu avea cu adevărat nevoie de răspuns. Era încă îmbrăcată în treningul gri mult prea mare și papucii căpătați la poliție, când îi luaseră hainele pentru probe. Dar era încă murdară, iar aerul era îmbâcsit în jurul ei și mirosea aspru și stătut. Sânge, transpirație, urină și tot restul.

Doar mâinile ei păreau aproape normale; probabil se spă-lase după ce terminaseră polițiștii de luat probe și de făcut fotografii. Echipa medicală îi curățase și picioarele, îi dezinfectase rănile, bășicile și pielea jupuită, zgâriată, de pe gleznă. I se spusese că nu e necesar să meargă la spital, dar că avea nevoie de odihnă – multă odihnă – și hidratare. Apoi fusese trimisă acasă cu o sticlă de analgezice.

Rachel s-a uitat lung la el.

— Da! a răspuns cu o voce sumbră și gravă, de parcă îi aparținea însăși nopții. Mi-ar plăcea foarte mult să fac un duș!

— Știi unde e, a spus Charlie stângaci, iar oasele i s-au încleștat la fel ca ale lui Bel, numai unghiuri și linii. E un duș nou, de fapt. L-am refăcut acum mulți ani. Sunt prosoape curate în dulapul cu lenjerii.

Rachel a dat din cap, dar nu s-a mișcat.

De ce nu pleca?

— Avem șampon bun acolo, a spus Bel, îndemnând-o cu grijă. Îl oblig pe tata să cumpere numai mărci bune.

Rachel i-a zâmbit. Dinții îi erau încă în stare bună; poate reușise să și-i spele, oriunde ar fi fost. Probabil și tata se gândea la același lucru.

— Avem periute noi sub chiuvetă, a adăugat el. Servește-te!

— Așa o să fac!

Dar Rachel tot nu se mișcase.

— Haine? Sau mi le-ați aruncat? Probabil ați crezut că am murit, așa că...

Charlie s-a scărpinat în cap.

— Cred că mai sunt câteva în debara. O să le caut eu.

Rachel nu a spus nimic.

— Cât faci duș, o să pregătesc dormitorul de oaspeți, a continuat el. O să pun în comoda de acolo lucrurile pe care le gălesc. Îți aduc trei perne; știu că așa îți plăcea.

Rachel a ridicat din umeri.

— Orice pernă e bună.

Un mod ocolit de a accepta aranjamentul. Asta trebuia să te supere, nu? Să afli că părinții tăi dorm în camere separate. Dar Bel nu avea cum să simtă ceva în privința asta, pentru că era cealaltă chestie care ticăia în stomacul ei, ca motorul care era fie oprit, fie pornit. Trebuia să stea de vorbă singură cu tata.

— OK! a spus Rachel într-un târziu, cu mâinile ascunse în mânecile prea lungi. O să cobor repede.

— Stai cât ai nevoie!

Charlie și-a lăsat capul în jos când Rachel a trecut pe lângă el, de parcă îi evita privirea.

Au auzit pașii ei ușori care urcau la etaj și se estompau. Sunetul ușii închise la baie și încuietoarea.

— Mă duc să-i pregătesc camera, a spus tata cu oasele deblocate acum și a strâns-o de umăr pe Bel. Stai jos, puștoaico! Ai avut o zi lungă!

Dar Bel nu putea să stea jos, nu pentru mult timp, așa că a urcat după tatăl ei câteva minute mai târziu. Și a trecut pe lângă sunetele ca de pădure tropicală din baie și aburul care ieșea pe sub ușă. Zgomotul unui trup care se mișca sub apă. Și încă un sunet: oare Rachel fredona acolo? Melodia lentă și parcă improvizată i-a ridicat părul pe brațe lui Bel. A trecut în grabă pe lângă ușă de parcă ceva ar fi întins mâna s-o prindă.

— Tată? a șoptit Bel când l-a găsit în dormitorul de oaspeți, aflat lângă al ei.

Charlie pune două perne noi în două fețe de pernă albe. Un morman de haine stăteau împăturite la capătul patului: o pereche de blugi bleu, vreo două tricouri și pulovere, o pereche de pijamale în dungii. Bel nu știa că tata păstrase hainele lui Rachel.

— Tată? a șuierat ea mai tare ca să acopere zgomotul dușului.

— Hm? Ești OK, puștoaico?

Nu, deloc, ce întrebare prostească! Dar poate era una pe care trebuia s-o pui, să te prefaci că lucrurile sunt normale, când de fapt nu aveau să mai fie normale niciodată.

— Dar *tu* ești OK? l-a întrebat ea.

El s-a uitat la pat și și-a trecut mâinile peste cuvertura cu model, netezind cutele.

— Sunt OK, i-a răspuns, deși ochii lui, pe care și-i ferea, nu spuneau același lucru. Doar că... sunt încă în stare de șoc, atâta tot. Nu pare real. Parcă aș putea să mă trezesc în curând și toate astea...

Bel a terminat ideea în locul lui: „Toate astea or să dispară.” Rachel o să dispară.

— Va dura ceva să ne obișnuim, a spus tata, apoi a luat în brațe hainele împăturite și le-a pus în sertarul de sus al comodei goale. Ai ceva lenjerie, Bel, pe care i-o poți împrumuta mamei?

Bel a strâmbat din buză, dezvelindu-și dinții.

— Scuze! a spus el.

— Tată!

Bel și-a înăsprit vocea ca să-i atragă din nou atenția. Nu știa cât timp aveau la dispoziție. Rachel nu era aici, nu putea să-i audă, dar chiar și distanța până la baie părea prea mică. A început iar să șoptească:

— Tată, crezi că... crezi că spune adevărul?

Charlie a mijit ochii și i-a întors dintr-o parte în alta, la fața lui Bel și dincolo de ea.

— Ce vrei să spui?

— Despre ce s-a întâmplat cu ea? Cum a dispărut, cum a reapărut...

Trăsăturile lui s-au mișcat parcă în jurul cuvintelor neros-tite. Pe urmă, le-a rostit:

— De ce ar minți?

Nu era o întrebare prostească.

— Nu știu, a răspuns ea.

— Uite ce e, Bel!

Tata a luat-o de umeri cu un gest blând, dar ferm.

— Cred că a trecut prin ceva oribil, ceva de necrezut, de-asta ne e greu s-o credem

Lui Charlie i-a zvâcnit un mușchi pe obraz și un zâmbet trist, fantomatic, i-a apărut pe buze.

— Dar nu are niciun motiv să mintă, Bel, iar tu nu ai niciun motiv să nu o crezi.

Asta a durut-o. Bel a făcut un pas în spate ca să-și recapete echilibrul. Credea că tatăl ei avea să fie de aceeași părere. Întotdeauna era de partea ei. Și dacă el zicea că Rachel spusese adevărul, atunci Bel trebuia să o creadă. În condițiile astea, de ce îi era așa de greu s-o facă? Discrepanța aceea se agăța cu mâinile de gâtul ei și o făcea să o respingă.

Tata s-a dus la noptieră și a deschis sertarul ca să verifice dacă e gol, apoi a șters cu mâneca un strat de praf de pe suprafață. A aprins veioza mică și galbenă, în formă de ciupercă de metal.

— Nu te bucuri că s-a întors, nu-i așa?

Bel își dădea seama. Își dăduse seama din clipa în care el intrase în bucătărie și o văzuse, o recunoscuse pe Rachel.

— Mă bucur că s-a întors, a spus tata; ba nu, a insistat. Mă bucur că trăiește, normal că mă bucur! E soția mea, femeia pe care am iubit-o cel mai mult pe lume. Doar că nu mă simt așa cum credeam că o să mă simt după atâta timp. Suntem cu toții în stare de șoc. Lucrurile vor fi ciudate o perioadă, puștoaico, și-mi pare rău! Dar asta nu înseamnă că sunt nemulțumit. OK?

A ciocănit cu degetul în bărbia ei și a trecut pe lângă ea.

— Le am pe fetele mele. Familia mea. Tata s-a uitat la ceas, apoi a zis: E nouă. Știu că e târziu, dar ar trebui să pregătesc cina, nu? Niciunul dintre nou n-a mâncat cum trebuie.

Tata a făcut un semn din cap spre hol și baia aburindă.

— Ce crezi că ar vrea să mănânce?

— Nu știu, nu o cunosc! a răspuns Bel, încă supărată.

Oare era posibil ca Bel să fie cea care greșise, nu Rachel? Poate că nu ascultase cum trebuie. Uneori, mai uita lucruri. Tata

spusese că lucrurile aveau să fie ciudate o perioadă și se referise și la Bel. În mod sigur, se simțea ciudat.

— Pizza, a spus tata și a dat din cap, de acord cu el însuși. O să comand pizza! Dacă a existat vreodată o scuză bună să comandăm mâncare...

Nu a mai continuat, lăsând-o pe Bel în cameră, și a ieșit pe hol exact când s-a oprit dușul.

Stăteau în living. Tata s-a așezat pe fotoliu – era locul lui –, așa că Bel și Rachel erau pe canapea, la capete opuse, cea dintr-unu ținându-și picioarele întinse în față. Extrem de atentă de fiecare dată când simțea o mișcare a pernelor sau surprindea o schimbare cu coada ochiului.

Era și mai ciudat, acum, că Rachel era curată și semăna mai bine cu ea, cea de odinioară. Cu Rachel Price din filmele de familie, afișele de după dispariție și știrile de la televizor. Fața unui mister de nerezolvat, acum rezolvat, versiunea în vârstă de 43 de ani dispărută la 27. Purta pijamalele ei vechi, cu dungi albe și albastre. Avea obrajii încă îmbujorați după dușul fierbinte, iar pielea, curată și albă, cu pete roz unde se frecase prea tare. Era desculță: își acoperise tălpile crăpate și pline de bășici, ghemuindu-se pe canapea. Avea părul ud, pieptănat peste cap, așa că i se vedea semnul din naștere. Acum mirosea a nucă de cocos și aloe vera, ceea ce era și mai ciudat pentru că acele mirosuri erau de obicei ale lui Bel.

Rachel s-a aplecat după încă o felie de pizza din cutie și a pus-o pe farfurie. Nu a mâncat-o imediat, iar imaginile de pe ecranul televizorului îi dansau în ochi.

A observat că Bel o privea. Un zâmbet i s-a întins pe față, de la o ureche la alta, scoțând la iveală riduri noi, care nu se vedeau înainte. Bărbia ascuțită, la fel ca a lui Bel, care o furase de la ea. Părea bucuroasă să fie acasă. Bel a încercat să zâmbească și ea.

— Ți-am împrumutat peria de păr, Anna, a spus Rachel. Scuze, Annabel, Bel! Sper că nu te superi!

Dar Bel era supărată. Mai mult din cauza numelui.

— E OK, a spus și s-a forțat să mai mănânce o felie de pizza ca să nu fie nevoită să vorbească.

— Uau! a exclamat Rachel cu ochii la televizor. Uitați-vă la grafica aia! Aproape că arată ca un dragon adevărat. Mă rog, știți voi!

Dar niciunul din ei nu știa, așa că nimeni nu a vorbit până când Charlie nu și-a dres glasul.

— Aveai televizor în pivniță? a întrebat el cu ochii la dragon, nu la ea.

Rachel a clătinat din cap și l-a făcut totuși să o privească.

— Fără televizor. Rachel a mușcat din felie și a continuat să vorbească cu gura plină: Fără cărți. Îmi dădea hârtie și pixuri. Desenam. Am devenit destul de pricepută. Ceva care să mă țină ocupată. Și scriam povești. Multe. Despre tine, de fapt.

Rachel s-a uitat la Bel.

— Despre voi. Despre ce făceați. Îmi imaginam capitole noi din viața voastră. Îmi imaginam viața noastră dacă n-aș fi fost răpită. Le scriam și le păstram ca să le recitesc, luni sau ani mai târziu. Nu sunt eu vreo Jane Austen...

A scos un râset mic, controlat. Cine putea să râdă de așa ceva, când vorbea despre propria celulă?

— Dar aveam o ocupație. Așa îmi păstram sănătatea mintală.

Nimeni nu a mai spus nimic o vreme, iar tăcerea era insuportabilă, gâdilând-o pe spinare pe Bel.

— Mai e o felie de pizza, a spus ea și a scuturat cutia.

— Nu, mersi, Rachel! a spus Charlie fără să-și ridice ochii. Servește-te!

Bel și-a încleștat fălcile.

— Tată, eu am vorbit, a spus fata încet.

— O, scuze, Bel! a zis tata și s-a îmbujorat. Nu, ia-o tu, eu m-am săturat!

Rachel nu a reacționat, dar probabil se gândea la ceva și nu o arăta.

Dragonul de la televizor dispăruse. Acum era un bărbat care ar fi trebuit să fie un prinț și împingea o femeie într-un perete umed de temniță. Îi ridica rochia. Ea îl implora să n-o facă.

Charlie a luat telecomanda și a schimbat canalul.

— Ceva mai vesel, a spus pe înfundate și s-a oprit la o animație în care personajele înjurau mai mult decât Bel.

Îl urmărea și Rachel cu ceva nou în expresie, ceva doar pe jumătate descifrabil.

— Nu m-a atins, a spus ea, nimănui anume. Niciodată în felul acela. M-au întrebat și polițiștii. Doar stătea pe trepte și mă privea uneori. Se apropia doar ca să-mi aducă mâncare și hârtie. Cred că-i plăcea să mă țină acolo, atâta tot.

— OK, a spus Charlie după o clipă, pentru că ce trebuia să spui după așa cea?

— Așa că poți să dai înapoi la dragoni dacă vrei, a adăugat Rachel. Sunt OK.

— Oricum, cred că trebuie să mergem la culcare.

Charlie a închis televizorul, s-a ridicat și s-a întins stângaci.

— Ne-ar prinde bine un somn bun și lung. Toți am avut o zi... Bel, duci tu farfuriile la bucătărie?

Rachel își molfăia obrazul.

Bel s-a întins să ia farfuria din față și a așezat-o peste a ei și a tatei. Le-a dus la bucătărie și le-a pus în mașina de spălat vase fără să se concentreze la ceea ce făceau mâinile, ci ascultând cu urechile ciulite.

Până să se întoarcă în living, Charlie începuse să explice unde țineau acum paharele din bucătărie. Bel nu știa dacă mai locuiseră vreodată și în altă parte.

— Dulapul de deasupra cuptorului cu microunde. Părea un loc mai potrivit. Dacă vrei să-ți iei apă în dormitor sau ceva...

Acum se ridica și Rachel.

— Ai tot ce-ți trebuie? a întrebat-o Charlie. Pentru culcare?

— Da, am tot ce-mi trebuie! a venit răspunsul.

Dar a spus-o aproape ca o amenințare.

— Bine!

Charlie a schițat un zâmbet șters, disperat, străduindu-se să-l mențină pe buze.

— Păi, atunci, noapte bună! N-ne vedem dimineață!

— Da! a spus ea și s-a frecat la ochi cu mâneca în dungi. Noapte bună! Noapte bună, Annabel!

— Noapte bună! a spus Bel, cât pe ce să cedeze din cauza acestei situații ciudate în care se jucau de-a familia, de-a cât de anormale păreau aceste lucruri normale.

Bel nu putea să doarmă. Inima îi bătea ca la alergători și-i bubuia în urechi. Se întreba dacă aerul care intra prin crăpăturile din ușă era același aer pe care îl respirase deja Rachel Price.

Ultima oară se uitase la telefon la trei dimineața. Lumina era stinsă acum, dar asta nu o ajuta cu nimic, căci somnul dansa în fața ei, mereu prea departe ca să-l ajungă. Trebuia să doarmă, trebuia! Pentru că atunci s-ar fi trezit și poate ar fi descoperit că nimic din toate astea nu e real. Că tocmai căzuse pe șinele de tren și se lovise la cap, iar tot ce urmase era invenția ei. Rachel Price ar fi dispărut din nou, așa cum era firesc.

Însă doar pentru că își dorea asta nu însemna că era și adevărat. Rachel era aici și cât se poate de reală, dar asta nu însemna că și povestea ei era la fel. Dave Winter credea că fusese o greșeală. Și tata o credea pe Rachel sau așa spunea. Dar poate că o făcea de dragul lui Bel. O puneă pe primul loc. Poate credea că are nevoie de o mamă.

Dar nu avea. Nu avea nevoie de nimeni.

Bel a vrut să se uite din nou la ceas, dar, când a întins mâna, a auzit un clic în întuneric. Foșnetul ușii deschise peste covorul gros. Bel și-a lăsat mâna în jos și și-a ținut respirația. În dreptul ușii era o siluetă întunecată, un contur argintiu în lumina lunii.

Nu era tata.

Ci Rachel!

Bel a închis ochii și s-a prefăcut că doarme. Inima îi bătea mai repede acum, în ritmul panicat al unui cuvântului care suna astfel: *pe-ri-col, pe-ri-col, pe-ri-col*. Stomacul i se răsucea pe sub pături.

Bel a auzit cum Rachel a făcut un pas în cameră. Furtuna blândă a respirației care intra și ieșea pe nas.

Rachel o privea cum doarme.

Numai că nu dormea.

Pleacă! a spus Bel în gând și a închis ochii mai strâns. *Te rog să pleci!* Lupta se dădea în mintea ei. Respingând-o pe Rachel.

Probabil a funcționat. Câteva clipe mai târziu, ușa a scârțâit din nou și s-a închis.

Bel a deschis un ochi să verifice și a căutat spectrul pe întuneric.

Dar Rachel plecase.

DOISPREZECE

ÎN CELE DIN URMĂ S-A FĂCUT DIMINEAȚĂ, O PROMISIUNE gălbuie pe cer și la fereastra ei. Bel se ascundea în camera ei. În fortăreața ei slab apărată, înconjurată pe toate părțile de posibilitatea apariției lui Rachel Price. Putea fi oriunde, o siluetă cu chipul mamei ei care se furișa, revendicând spațiul din casă, deși Bel locuia de mai multă vreme acolo.

Bel aștepta și asculta cu urechea lipită de ușă. A perceput sunetul pașilor la parter și un zăngănit în bucătărie, dar nu știa dacă era tata sau Rachel. Părea să fie o singură persoană, căci nu se auzeau voci.

Ușa din față s-a trântit, iar Bel a tresărit. Pași noi, mai grei, și foșnetul sacilor de plastic. Probabil era tata, dar unde fusese? Asta însemna că o lăsase pe Bel singură în casă cu Rachel? Slavă Domnului că nu ieșise din cameră!

Acum se auzeau voci slabe și înăbușite.

Bel s-a îndreptat cu stomacul ghiorăind.

Era în siguranță acum, că era și tata acolo. Mă rog, mai în siguranță.

Charlie era pe jumătate băgat în frigider și scotea cumpărăturile din pungă.

Rachel stătea lângă blat și a zărit-o prima pe Bel, de parcă exact asta aștepta să facă, căci avea ochii îndreptați spre ușă.

— O, bună dimineța! a spus ea cu un zâmbet luminos ca soarele. Tocmai voiam să-ți aduc asta! Ți-am făcut o cafea, Anna.

Rachel a pășit în față cu o cană în mână.

— Scuze! Bel. Nu mă pot obișnui.

Bel nu a întins mâna după cană.

— Ți p-place cafeaua? a ezitat Rachel, și i-a pierit zâmbetul. Îmi pare rău! Nu știu astfel de lucruri. Încă. Dar vreau să le învăț. Pe toate.

Tata s-a uitat cu o împunsătură în privire. Era normal să fie ciudat, nu mai ținea minte?

Bel a făcut un pas în față, cedând puțin în fața lui Rachel.

— Îmi place cafeaua! a spus.

Zâmbetul a reapărut.

— Cu lapte, da?

Rachel i-a întins cafeaua, degetele li s-au atins din nou, iar Bel a rămas cu o senzație rece pe piele acolo unde o atinsese Rachel. Măcar unghiile ascuțite și prea lungi dispăruseră. Bel s-a uitat la cafea.

— Are prea mult lapte? Sau nu e destul? Vreau să învăț, a repetat Rachel, fără să dea înapoi, așa cum ar fi trebuit, și ocupând prea mult spațiu.

— Pare perfectă!

Bel a luat o guriță și a folosit-o ca pretext să se așeze pe scaun la masa din bucătărie.

Rachel i-a zâmbit.

— Mai dorești ceva? Suc de portocale? Ți place sucul?

— E în regulă! a spus Bel, cu cuvintele răsunându-i în cană.

— Pregătesc ouă și șuncă la micul-dejun, a spus Charlie după ce a scos capul din frigider și a mototolit punga de plastic în mână

Deci de asta plecase; făcuse cumpărături! Nu o lăsase singură pe Bel.

Tata a început să umble cu oale și tigăi, făcându-și de lucru la aragaz. A scos două farfurii din sertar, pentru că uitase, apoi s-a întors după a treia și le-a pus pe blat. Rachel s-a așezat față în față cu Bel, cu cana de cafea înaintea. Cana cu Moș Crăciun; preferata tatei.

— Bel! a spus Charlie și a spart ouăle într-un castron. Ai crăpat o farfurie aseară când ai încărcat mașina de spălat vase?

Așa făcuse? Nu-și amintea, dar în momentul acela nici nu era conștientă de propriile mâini, fiindcă toată atenția îi era dirijată spre urechi, ascultând ce vorbeau părinții în cealaltă cameră. Probabil îi scăpase una din mână.

— Scuze, nu mi-am dat seama!

— Nicio problemă, puștoaico! Doar te-am anunțat.

Tata i-a zâmbit și a întins feliile de șuncă în tigaie în șiruri militărești.

— Deci, Anna-bel, a spus Rachel cu glas tare și, cât pe ce să greșească, a împărțit stânjenită numele lui Bel în două. Probabil ești în ultimul an de liceu, nu mai ai mult. Mergi la Gorham High? Ce medie ai? Te-ai înscris la facultate?

Ochii ei o studiau pe Bel.

Bel a clipit să se apere și s-a uitat la cafea.

— Da, merg la Gorham High. Media e bună.

Pentru că era mai ușor să spună că e bună decât „deosebit de mediocră”, cum o descria directorul Wheeler.

— Încep programul de științe umaniste la White Mountains Community College în toamnă.

O alegere bună, ca să poată rămâne acasă cu tata, o promisiune tacită între cei doi de a nu se abandona reciproc. Numai că acum avea să fie și o străină în casa lor.

— Grozav! a spus Rachel cu un zâmbet ascuns după cana cu Moș Crăciun. Știi ce meserie ai vrea să ai? Eu nu știam când eram de vârsta ta și nu-mi plăcea să fiu întrebată. Scuze!

Mai era vreo întrebare în tot ce spusese?

— Nu știu, a răspuns Bel.

Se agăța de cuvintele acelea sigure, pe care se putea baza.

— E în regulă, ai tot timpul din lume să afli! Ce hobbyuri ai? Sporturi – practici vreunul?

— Nu chiar.

Rachel a clipit și a zâmbit încordat.

— Ce preferi să faci ca să te distrezi?

Bel a ridicat din umeri.

— Doar, nu știu, să stau acasă.

— Prietenii tăi vin pe aici?

De ce naiba îi puneia Rachel atâtea întrebări? Pe Charlie nu-l întrebase nimic. O interoga pe Bel, o împingea la colț. Și, de obicei, când era prinsă la colț, Bel riposta. De data asta, s-a abținut și s-a străduit din răspuțeri, pentru că nu era gata de război; încă nu știa dacă ea și Rachel erau în aceeași tabără.

— Carter vine des, a spus ea.

Rachel a dat din cap cu o sclipire recunoscătoare în ochi.

— Și cine-i Carter?

Bel uitase: nu se intersectaseră. Carter știa despre Rachel, dar nu și invers.

— E verișoara mea, a spus Bel. Fiica lui Jeff și Sherry. S-a născut la câteva luni după ce ai plecat.

Bel a făcut ochii mari. Poate observaseră amândoi ce cuvânt folosisese Bel. „Plecat.”

Rachel și-a dus mâna la piept, cea cu inelele: verigheta și inelul de logodnă. Le păstrase pe deget în tot acest timp.

— Ce frumos! Mă bucur pentru ei; mereu și-au dorit un copil!

— Nu mai e un copil, a spus Bel. Are aproape șaisprezece ani.

— Mai locuiesc la numărul 19? a întrebat Rachel. Jeff și Sherry?

— Da! a răspuns Charlie de data asta.

— Dar Pat, Charlie? a întrebat Rachel deodată și a mijit ochii. Mai e...?

— E în viață, da, a pufnit Charlie în timp ce amesteca ouăle. Am fost chiar acum, dimineață, la el. A avut două atacuri cerebrale, primul vara trecută. Acum are și demență vasculară, așa că nu-și amintește prea multe. Nu o duce prea bine. Are un îngrijitor permanent.

— O, îmi pare rău!

Rachel a pus cana pe masă cu zgomot, iar cafeaua s-a vărsat peste margine, făcându-l pe Moșul să verse lacrimi maronii.

— Cred că vă e greu. Dar părinții mei? O, ar trebui să-i sun!

S-a ridicat de pe scaun, de parcă voia s-o facă în clipa aceea.

— Rachel! a spus Charlie cu o voce joasă și nu s-a întors spre ea când a vorbit: Tatăl tău a murit acum patru ani. De cancer. Și mie îmi pare rău!

Ea s-a așezat la loc, iar zâmbetul i s-a șters încet de pe fiecare mușchi.

— Îmi pare rău! a repetat Charlie, deși moartea bunicului nu era din vina lui.

Rachel s-a dus „să se spele pe mâini pentru micul-dejun”. Nu s-a întors timp de șase minute, iar când a revenit avea ochii roșii. Ouăle, șunca și pâinea prăjită erau gata și o așteptau.

— A sunat Dave Winter, a spus Charlie și a rupt o bucată de șuncă în două. Șeful poliției, a explicat când a văzut expresia derutată a soției sale.

Poate că nu îi era imposibil să o citească.

— Cei de la poliție vor veni în după-amiaza asta să discutăm detaliile despre conferința de presă care va avea loc

măine-dimineață. Și să vadă cum te simți, bineînțeles. Vor să te programeze la un psihiatru.

Rachel a dat absent din cap.

A mai luat o înghițitură înainte de a întreba:

— Îl cunoști bine pe șeful poliției?

— Am avut de-a face cu el, a răspuns Charlie și a tușit ca să înghită șunca mai ușor. M-a arestat pentru uciderea ta, Rachel.

Cu o privire timidă, tata a lăsat ochii în farfurie.

— Înțeleg, a spus ea, la fel de timidă, și a luat o furculiță plină de ouă pufoase.

Aveau să vină alte întrebări mai târziu, și-a zis Bel, în timp ce Rachel își făcea curaj. Erau mine peste tot, deschideai gura și explodau. Tați decedați și arestări nedrepte, nepoate de care nu știa că există.

Chiar atunci a sunat telefonul lui Charlie, vibrând furios pe masă, o pauză binevenită care să alunge tensiunea.

El s-a uitat la ecran și a blocat apelul fără să i se citească nimic pe față.

A început să sune și telefonul lui Bel, vibrând în poala fetei. Aceasta s-a uitat în jos la ecran – *Ramsey Lee* – și l-a lăsat să sune.

— Ar trebui să-i suni, a spus Rachel cu ochii la liniile ascuțite ale dispozitivului dreptunghiular din fața lui Charlie, de parcă era prima oară când vedea un telefon mobil și înțelegea la ce folosește. Pe fratele tău și pe Sherry. Invită-i aici! Mi-ar plăcea să-i văd și să o cunosc pe fiica lor. Ar trebui să afle înainte să afle restul lumii, la conferința de presă de mâine. Ar trebui să-l suni pe Jeff.

— OK!

Rachel probabil că nu avusese în minte chiar momentul acela, când el nici nu terminase de mâncat, dar Charlie a pus iute mâna pe telefon, a ieșit din bucătărie și a dispărut la etaj de parcă aștepta un pretext să scape. De parcă era insuportabil

pentru el să stea acolo și să fie o familie de trei persoane. Bel s-a ridicat să strângă masa ca să scape și ea, agățându-se de murmurul jos al vocii tatei care pătrundea prin tavan.

Un ciocănit la ușă. Unul stângaci, prea serios și prea caraghios totodată, cinci bătaii înghesuite într-o melodie. Probabil era unchiul Jeff, care nu reușea să-și dea seama care e atmosfera dintr-o încăpere nici măcar atunci când nu se afla înăuntru.

Tata tocmai îi povestise la telefon și repetase până când Jeff îl crezuse. Așa că știau la ce să se aștepte toți trei. Dar n-ai fi zis, după fețele lor, când Bel a deschis ușa, cu Rachel în spatele lor, încă îmbrăcată în pijamaua în dungii.

— O, Doamne! a icnit Sherry, între o șoaptă și un țipăt, oscilând între cele două. O, Doamne!

Mai degrabă un țipăt de data asta, când a trecut în fugă pe lângă Bel și a strâns-o în brațe pe Rachel.

— O, Doamne!

Sherry s-a îndepărtat un pic de Rachel s-o privească și să-și treacă degetele prin părul ei scurt. Rachel avea un zâmbet asemănător și ochii mari și umezi.

— Rachel, scumpa mea! Nu-mi vine să cred că trăiești! a strigat Sherry. Toți am crezut că ai plecat pentru totdeauna. Nu-mi vine să cred că ești aici, draga mea! Nu poate fi adevărat!

Sherry a strâns-o din nou în brațe pe Rachel, apoi a început să plângă în hohote care le zguduiau pe amândouă, captive în același cutremur.

— Ce dor ne-a fost de tine! a continuat Sherry. Doamne, e o minune!

— Dă-te la o parte, Sher! a spus Jeff când a intrat în casă. Lasă-mă s-o văd!

Rachel a făcut un pas într-o parte, iar lacrimile i se revărsau peste zâmbetul de pe buze.

— Bună, Jeff! a spus ea răgușită, dar se uita dincolo de el, la Carter, care acum stătea lângă Bel.

Carter a strâns-o de mână pe Bel; Bel a strâns-o la rândul ei. Nu era mereu nevoie să vorbească, gestul acela spunea destule, era propria lor limbă.

— Vino înapoi! a spus Jeff cu brațele deschise ca un clește în care a prins-o pe Rachel. Nu-mi vine să cred că te-ai întors! A trecut atâta vreme! Mereu am sperat, dar n-am crezut niciodată că... S-a retras apoi.

— Mă bucur că te-ai întors, Rach!

— Și eu mă bucur că m-am întors, a spus ea și s-a uitat la ușa din față, la Bel și la Carter, care stăteau în bătaia soarelui. Jeff i-a urmărit privirea.

— O, Rachel, ea e fiica noastră, Car...

— Carter, a completat Rachel în locul lui și a dat din cap, aproape ca o plecăciune. Bel mi-a povestit deja despre tine.

Carter a făcut un pas în față și a dat stângaci din mână.

— Bună, mătușă Rachel! Îmi pare bine să te cunosc!

A înaintat și Rachel și a întâmpinat-o la mijlocul drumului. S-au îmbrățișat, cu brațele înlănțuite.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc, scumpo! a spus Rachel și s-a dat înapoi, cu ochii umezi.

„Scumpo.” Lui Bel încă nu-i spusese așa. De fapt, nici măcar nu-i spunea numele cum trebuie. Dacă se gândea mai bine, Rachel nici măcar nu încercase s-o ia în brațe pe Bel. Sau pe Charlie, de altfel, propriul ei soț. Oamenii pe care ar fi trebuit să-i iubească cel mai mult. Dar Sherry, Jeff și Carter intră pe ușă și primesc îmbrățișări, zâmbete și cuvinte precum „scumpo”.

— Mă bucur că te cunosc! a spus Rachel cu încă un zâmbet pentru Carter și încă o împunsătură pentru Bel.

Nu era vorba de gelozie, termină cu prostiile! Era altceva, un efect secundar al acestei nedreptăți, al prezenței lui Rachel

și al tuturor lucrurilor pe care le spunea și le făcea ea. Ceva nu era în regulă, indiferent ce voia tata să creadă.

— Când e ziua ta, Carter?

— Pe 10 iulie, a răspuns ea, încă prea aproape de Rachel.

Ceva în sufletul lui Bel voia s-o tragă pe verișoara ei de-acolo și să o protejeze de privirea lui Rachel.

Apoi Rachel a dat din cap.

— Înseamnă că erai gravidă, Sherry, când am fost răpită?

— Eram. Dar încă nu se vedea.

— Sunt sigură că toți avem multe de povestit, după șaisprezece ani. Nu le putem povesti pe toate aici, în hol, a spus Rachel, care acum nu mai plângea, deși buza de jos îi tremura aproape inobservabil și amenința să-i stârnească lacrimile din nou.

Poate acum își dădea seama; oamenii aceștia avuseseră o viață plină cât fusese ea plecată.

— Vă rog, haideți să luăm loc!

Jeff și Sherry au intrat în living și l-au salutat pe Charlie cu alte „O, Doamne!” și „Nu-mi vine să cred!” Rachel s-a uitat la Bel cu o privire pe care încă nu o putea descifra. Pe urmă, i-a făcut semn lui Carter să intre și a spus cu amabilitate „După tine”, mergând în urma ei.

Bun, deci nimeni nu o lua în seamă pe Bel! În concluzie, aceasta a închis ușa de la intrare cu mai multă forță decât era necesar.

Tata a pus din nou de cafea. Iar Sherry venise cu brișe; le avea făcute, așa că se gândise să le aducă. Dar nu părea în regulă glazura aceea veselă, cu galben și albastru și cu fulgi de ciocolată pe deasupra, care transforma totul într-un fel de sărbătoare. Bel era sătulă de la micul-dejun: nu dorea brișe, mersi!

Nimeni nu a întrebat nimic despre perioada în care Rachel fusese dispărută, toți evitau cei șaisprezece ani cu ocolișuri mari și stângace. Probabil că așa îi rugase tata să facă. Rachel părea

mulțumită și se concentra la toți cei din jur. Poate că era sătulă de povestea dispariției și a reapariției ei, de câte ori fusese nevoită s-o repete în ultimele 24 de ore: lui Bel, lui Charlie, departamentului de poliție din Gorham, poliției statale, agenților federali, procuraturii. Probabil era obositor, mai ales să încerci să-ți amintești toate detaliile. Greșise deja o dată. Bel trebuia să nu se mai gândească la asta; poate era mai bine să ia o prăjitură.

— Carter, povestește-mi despre tine! a spus Rachel în timp ce-și studia nepoata, înghesuită pe canapea între părinții ei. Ce discipline îți plac la școală? Cum te distrezi?

Iar întrebarea aceea. Oare Rachel uitase ce înseamnă „distracție” sau așa te comportai după ce dispăreai timp de șaisprezece ani?

— Cel mai mult îmi place engleza.

Carter se juca distrat cu măneca.

— Serios? a zis Rachel și a zâmbit. Ești la Gorham High cu Bel? Și eu am predat literatură engleză acolo.

Carter a dat politicos din cap. Știa asta deja; și ea trebuia să treacă zilnic pe lângă Altarul pentru Rachel. Probabil Rachel încă nu știa că e cel mai popular mister din oraș.

— Care e cartea ta preferată? a întrebat-o Rachel.

Pe Bel încă nu o întrebuse. Și lui Bel îi plăcea să citească.

— Hm, îmi place...

— Carter e balerină, Rachel, a intervenit Sherry și a sorbit dramatic din cafea. Balerină! Are potențial să ajungă departe.

— Uau, serios? a spus Rachel, și i s-au luminat ochii. Uimitor! Mi-ar plăcea să te văd dansând.

Carter a înghițit bucata de prăjitură.

— Vom avea un spectacol la școala de dans în câteva săptămâni, a spus ea.

Era o invitație? Carter nu o invitase niciodată pe Bel să vină și s-o vadă.

— Probabil e un angajament serios, pe lângă tot ce faci pentru școală, a spus Rachel. Ți place să dansezi, Carter?

— Îi place, a răspuns Sherry în locul fetei, pe care a strâns-o cu mândrie de genunchiul osos. Pentru asta trăiește!

Carter a dat din cap a încuviințare. Îi spusese la un moment dat lui Bel că-i e mai ușor să o lase pe mama să vorbească în locul ei; lui Sherry îi plăcea să vorbească, lui Carter, nu întotdeauna. Colaborau bine în felul acesta, așa cum trebuiau să facă mama și fiica.

— Spune-mi, Rachel! a reluat Sherry și și-a îndreptat din nou atenția spre ea. Charlie a zis că o să fie o conferință de presă mâine-dimineață. Ești gata să afle lumea că te-ai întors? O să fie o furtună de rahat în presă, scuzați-mi limbajul!

Rachel părea că nu știe ce să spună.

A vorbit Charlie în locul ei; tăcea de ceva vreme, în dreptul scaunului lui Bel.

— Am mai avut de-a face cu furtuni de rahat în presă și-n trecut, putem s-o facem din nou. Ca o familie!

— Vești mai bune, de data asta, a adăugat Jeff. În sfârșit, o șansă de a-ți reabilita numele pentru totdeauna, Charlie! Nimeni nu mai poate acum să creadă că ți-ai ucis soția.

— Nu am cu ce să mă îmbrac, a spus Rachel încet și s-a înroșit de rușine când s-a uitat la pijamaua ei în timp ce toți ceilalți erau îmbrăcați adecvat.

— Scumpo! a spus Sherry și și-a împins afară buza de jos într-un gest de compasiune, dând în același timp din mână. Nu-ți face griji pentru asta; îți împrumut eu ceva! Sau poate are Bel ceva să-ți împrumute.

Sherry a îndemnat-o pe Bel din priviri.

— Voi două purtați aceeași mărime. Bel, sigur ai ceva de îmbrăcat pentru mama ta. O rochie neagră, ceva drăguț?

Toți așteptau să răspundă.

— Hm, da! a zis Bel. O să găsesc eu ceva.

— Mersi, Anna! i-a spus Rachel cu un zâmbet reținut, la fel ca vocea ei.

Era Bel, fir-ar să fie! Spera să o corecteze cineva pe Rachel în locul ei, dar i-a salvat o bătaie în ușa.

Charlie s-a încordat.

— Ai comandat ceva, Bel?

Fata a clătinat din cap și a ieșit din cameră după tata, ca să scape de ochii lui Rachel, care semănau prea mult cu ai ei.

Charlie a deschis ușa și a tras brusc aer în piept.

Ramsey stătea în prag. James era lângă el, cu camera cocoțată pe umăr. Saba și Ash erau pe trepte în spatele lor, iar Ash avea părul creț acoperit de o șapcă galbenă, întoarsă, și ținea microfonul atârnat deasupra tuturor.

— Îți cer scuze că am venit neanunțați! a început Ramsey și a scos un foșnet când și-a trecut mâna peste țepii din barbă. Am tot încercat să vă sun pe amândoi de când ai plecat ieri, Bel.

Părea că regretă acest lucru, de parcă aflase deja de ce se întâmplase așa și rezolvase mini-misterul din umbra misterului mai important. Nu știa că acum se rezolvase și acela. Deși Bel ar fi pariat că avea să afle în *trei*...

— Am reprogramat reconstituirea, dar nu de asta am venit. ...doi...

— Uitați, nu știu exact cum s-o spun, dar circulă un zvon ciudat. Kosa – care deține hotelul – spune că a auzit de la cineva că Rachel a re...

...unu...

Ramsey s-a albit dintr-odată și a scrâșnit din dinți în forma cuvântului întrerupt. A făcut ochii mari. De groază, de uimire sau poate ambele.

Iat-o acolo, pe hol, în spatele lor, de parcă fusese chemată doar pentru că i se pronunțase numele. Nu funcționase timp de șaisprezece ani, dar acum funcționa de fiecare dată.

— ...apărut, a șoptit Ramsey restul cuvântului.

Ash s-a ridicat pe vârfuri din spate și s-a uitat să vadă ce văzuse și Ramsey, începând cu Bel și terminând cu femeia din spatele ei.

— Futu-i! a șoptit el și a rămas cu buzele deschise în jurul cuvântului.

— Bună! a zis Rachel și a mijit ochii, surprinsă să vadă la ușă o echipă britanică de filmare care se holba la ea de uimire.

— R-Rachel? a încercat Ramsey. Rachel Price?

Rachel a pășit în față și s-a uitat la Bel, apoi la Charlie, de parcă le cerea acordul. Niciunul nu a încercat să o oprească.

— Eu sunt!

Și-a lăsat capul în jos.

— Voi cine sunteți?

— Iisuse Hristoase! a spus Ramsey și a fluierat. Nu, nu asta e numele meu. Sunt Ramsey Lee, cineast.

A întins mâna spre ea, și un tremur vizibil a trecut prin el în aceeași clipă. Era speriat sau era cel mai bun lucru care i se întâmplase vreodată? Probabil acum avea să-i fie mai ușor să găsească un post care să-i difuzeze documentarul.

— Scuze, e aproape ireal! a exclamat Ramsey și a tras aer în piept. Noi făceam un documentar despre tine. Nu-mi vine să cred că trăiești. După atâta vreme.

— A fost o surpriză pentru noi toți, a spus Charlie.

Mă rog, nu și pentru Rachel. Ea știa că trăiește.

— Îmi pare rău, n-am apucat încă să-ți povestesc! i-a zis Charlie lui Rachel și a arătat cu mâna la echipă.

— Doamne, e așa de ciudat să te cunosc! a continuat Ramsey. Am făcut atât de multe cercetări despre tine în ultimele luni, încât mi se pare că ne-am cunoscut deja!

— O, hei, stai așa! a spus Charlie deodată cu o nuanță de furie în glas care i-a făcut pe toți să se dea înapoi, inclusiv pe Rachel și Bel. Filmați?

Se uita la camera de pe umărul lui James.

Ramsey a pășit înapoi peste prag – familia Price înăuntru, echipa afară, cu liniile trasate din nou între ei.

— Păi da, a răspuns el fără să-l privească în ochi pe Charlie. Voiam să-ți văd reacția în legătură cu zvonul acesta nebunesc. Niciodată în viața mea n-aș fi crezut că Rachel chiar...

— Nu mai filma!

Charlie a ridicat mâinile să blocheze camera.

— Nu e acasă nici măcar de o zi întreagă. Încă încercăm să ne obișnuim cu toate astea. Investigația e în desfășurare. Polițiștii n-ar fi de acord să vorbim cu voi până nu stabilesc ce informații vor fi făcute publice.

Charlie i-a împins înapoi și i-a făcut să coboare treptele în aceeași formație, fără să rupă rândurile. Ash era pe alee și se uita la Bel de parcă încerca să-i atragă atenția. Ea l-a privit preț de o secundă.

„Ești OK?” a mimat el întrebarea.

Bel și-a îndreptat atenția în altă parte.

— Mâine-dimineață va fi o conferință de presă la primărie, a spus Charlie și i-a împins mai departe. După aceea, o să vorbim cu poliția și o să vedem cum rămâne cu documentarul.

— OK, a zis Ramsey și și-a plecat capul repede, cu un deget ridicat, dar eu...

— Cum se numește? a intervenit Rachel, care aștepta în dreptul ușii, cu ochii ferți de soare. Documentarul?

Ramsey a înghițit în sec în timp ce se uita la ea.

— *Dispariția lui Rachel Price*. Numai că acum cred că va trebui să-i schimbăm numele.

— În ce?

TREISPREZECE

LUMEA A AFLAT ÎNAINTE DE ORA PRÂNZULUI ÎN ZIUA DE LUNI.

Rachel Price, reapărută, cu un microfon amplasat pe o masă în fața ei și îmbrăcată cu rochia croșetată lungă și neagră a lui Bel. Stătea între Charlie și Bel, în timp ce șeful poliției, Dave Winter, se afla la capătul opus al mesei late față de un agent FBI.

Acum dădeau din nou știrea la televizor; era deja a treia oară când rula pe acest post. Bel se uita la ea însăși pe ecran, trădată de propria față, căci camera o făcea să semene cu Rachel, care stătea alături.

— Suspectul rămâne în libertate, repeta Dave, după ce îi făcuse o descriere vagă, aceeași pe care o oferise Rachel și care era arătată pe ecran sub formă de schiță. Vă rugăm să sunați la următorul număr de telefon dacă aveți informații care să ne ajute în anchetă!

Charlie și Bel nu vorbiseră deloc, deși li se puseseră microfoane în față. Fuseseră doar recuzită, imaginea unei familii reunite. Bucuroși, dar nu prea bucuroși, așa spusese Dave. Nu era un final cu adevărat fericit decât după ce îl prindeau pe vinovat.

La final, i se dăduse cuvântul lui Rachel pentru un mic comentariu:

— Sunt foarte recunoscătoare că sunt în siguranță și că m-am întors acasă la soțul și la fiica mea! Aș aprecia dacă toată lumea ne-ar respecta intimitatea în această perioadă, când ne readaptăm la o viață normală.

„Normal” era un cuvânt foarte ciudat; viața *fusesse* normală înainte să se întoarcă ea. Cu alte cuvinte, ea era cea care pusese capăt acelei vieți.

După intervenția lui Rachel nu se mai puseseră întrebări și se rostiseră doar „mulțumim” și „la revedere”. Ieșiseră din încăpere în timp ce jurnaliștii murmurau înfometați și se declanșau blițurile, băgându-le fulgere în ochi.

— Poftim!

Rachel se înălța acum deasupra ei, luând-o prin surprindere cu o farfurie pe care se afla un sandvici. Bel l-a luat cu grijă, atentă să nu-i atingă mâna lui Rachel.

— Are cașcaval, șuncă și murături și e tăiat în formă de triunghi.

Rachel s-a așezat lângă ea pe canapea, îmbrăcată în blugii vechi și tricoul pe care le găsisese tata pentru ea, ambele prea mari.

— Ai spus că e preferatul tău, nu-i așa, Anna?

Așa îi spusese cu o zi în urmă. Dar nu își dăduse seama că informația avea să fie folosită împotriva ei în acest fel. Așa credea Rachel că urma să redevină mama lui Bel? Încercând să fie prea normală, prea curând – nu era în regulă. Mai mult decât atât; părea greșit.

— Mersi!

Bel s-a uitat la sandvici, nu prea flămândă. I se părea o mică înfrângere să ia acum o mușcătură, dar trebuia; Rachel stătea chiar acolo și o privea, așteptând.

Bel a mușcat dintr-un colț și a mestecat.

— E bun, mulțumesc! a spus.

Rachel a zâmbit triumfător.

Charlie a intrat chiar atunci în cameră și a remarcat farfuria lui Bel. Rachel nu-i pregătise și lui un sandvici. Bărbatul purta haina de lucru, iar cheile de la mașină îi atârnau de degete. O, nu!

— Pleci? l-a întrebat Bel.

Spunea asta ori de câte ori își lua cheile; făcea parte din rutina lor, din ritualurile lor. Dar acum avea altă semnificație.

— Trebuie să mă întorc la muncă, puștoaico. I-am spus lui Gabe că mă duc.

Nu putea să-și ia liber tot restul zilei? Bel nu se ducea la școală; nu avea niciun rost. Și știa că avea să fie îngrozitor; toți aveau să se holbeze la ea când urmau să afle adevărul.

— Trebuie? a întrebat Bel și a simțit un nod de panică în stomac în timp ce-i dădea tatei ocazia să se răzgândească, să rămână cu ea.

— Mă întorc la cină.

Bel s-a uitat la telefon. Era ora două; mai erau cel puțin cinci ore până la cină. Chiar avea de gând să o lase singură aici cu Rachel?

— Tată?

Ar fi putut să insiste să meargă la școală la ultima oră. Ce-ar fi fost mai rău: să înfrunte privirile altora sau să rămână aici?

În fața casei s-a trântit o portieră de mașină – s-a auzit destul de aproape, încât să-i atragă atenția lui Bel. Și a lui Charlie, care s-a dus la fereastră și a dat perdeaua la o parte să vadă.

— Grozav! a bombănit bărbatul, apoi a tras perdeaua și a rămas în dreptul ei.

— Ce e? l-a întrebat Rachel înaintea lui Bel.

— O dubă de la postul TV Fox tocmai a tras în față, a răspuns Charlie. CNN e deja aici. Și uite așa începe!

Charlie s-a șters la nas cu mâneca.

— Țineți draperiile trase! Să nu vadă nimic!

Bel a dat din cap. Rachel, nu.

— N-ar trebui să le duc ceva? a întrebat ea. Cafea? Trebuie să stea acolo toată ziua.

— Cel mai bine e să nu le dai atenție, a spus Charlie fără să o privească în ochi. Am mai trecut o dată prin asta, Rachel!

— N-am spus că n-ați trecut prin asta, l-a contrazis ea.

Bel a înghițit în sec. Toți împingeau cu piciorul într-o altă mină de teren. Tata nu avea s-o lase, pur și simplu, aici, nu-i așa?

— O, Charlie! a spus Rachel și l-a oprit din drum.

Vocea ei nu mai suna la fel de răgușită și de aspră, ci mai apropiată de normal. Ceea ce era, într-un fel, mai rău decât înainte, pentru că acum furase și chestia asta de la Bel.

— Poți să-mi lași cardul tău?

Charlie s-a uitat lung la ea, cu mâinile ascunse în buzunare.

— M-am întors de două zile deja, a explicat ea, apoi s-a ridicat de pe canapea și a făcut un pas ferm pe pământul instabil. Am nevoie de unele lucruri. Un telefon. Haine, ca să nu mai fur de la Annabel. Până voi avea din nou acces la banii mei, dacă au mai rămas.

— Da! a răspuns Charlie, înghițind în sec. OK, sigur!

Și-a căutat portofelul în buzunar.

— Poftim!

S-a apropiat apoi de ea și a pus cardul pe masă cu un plesnet. S-a dat înapoi, retrăgându-se de pe terenul minat.

S-a uitat la amândouă și și-a tras fermoarul la haină.

— O să ne descurcăm, nu-i așa? a întrebat Rachel cu un zâmbet prea dulce, prea forțat, pentru Bel, ceea ce făcea ca nodul din stomac să se strângă și mai tare. Ar fi drăguț să petrecem puțin timp doar noi două. Am putea să ne uită la un film. Să pregătim cina împreună. Să jucăm ceva. Orice vrei tu, Annabel! Tu alegi!

Ceea ce voia Bel era să-l păstreze pe tata aici, să nu-l lase să plece. Sau să se baricadeze în camera ei, departe de Rachel. Asta era alegerea ei.

— Tată?

Bel s-a dus după el pe hol și l-a văzut apropiindu-se de ușa de la intrare, cu mâna întinsă spre clanță.

— Tată, stai!

Lui Bel îi venea să plângă. Ea nu plângea niciodată, dar ar fi făcut-o acum doar ca să-l împiedice să plece.

— Mai avem Monopoly? a întrebat Rachel din spatele ei.

Tata a deschis ușa.

— Ne vedem mai târziu! a spus el fără să se mai uite în urmă, deși ochii lui Bel îl ardeau în ceafă, încercând să-l rețină.

— Dar șah? a întrebat Rachel, care nu observase furtuna din sufletul lui Bel.

Ușa s-a închis, răpindu-l pe tata și izolând casa în urma lui.

Bel încă mai stătea pe loc, rămasă singură cu Rachel.

Afară a erupt un cor de voci, înăbușite de sticlă:

— Charlie! Cum te simți acum, când soția ta s-a întors acasă?

— Ce face Rachel? Cum se obișnuiește familia cu întoarcerea ei subită?

— Cum e să scapi în sfârșit de suspiciunile privind uciderea soției tale? E un sentiment grozav, nu-i așa?

— Ai vreun comentariu despre...

O bufnitură. Huruitul motorului de camionetă, care astupa vocile.

— Charlie! Charlie Price!

Numele alerga în urma lui în timp ce mașina dădea cu spatele și se îndepărta.

S-a lăsat o tăcere ciudată după plecarea lui, cu spume pe margini parcă, iar Bel s-a întors în living, evitând privirea lui Rachel și uitându-se la televizor în timp ce crainicii prezentau încă o reluare a conferinței de presă cu titlul *Știri de ultimă oră: Rachel Price, găsită în viață după 16 ani în care s-a presupus că a murit.*

Bel a înghițit în sec: și ea se numărase printre cei care *presupuseseră*.

Rachel a închis televizorul fără să o întrebe, apoi a întins mâna spre măsuta de cafea. A luat cardul tatei de pe margine și l-a ridicat.

— Hei? a spus ea și s-a întors zâmbind spre Bel. Dacă n-ai chef să jucăm ceva, n-ai vrea să mergem la cumpărături?

Bel s-a uitat la ea.

— Hm?

— Eu, tu! Să mergem împreună la mall.

Rachel a fluturat cardul, aproape ca și când își făcea vânt.

— Asta fac mamele și fiicele, nu? Merg la shopping? Fac parada modei în living când se întorc acasă. Cred că e unul dintre lucrurile importante pe care noi două le-am ratat. Ai nevoie de o geacă nouă?

Rachel a pus cardul în buzunar, iar acum aștepta răspunsul ei.

Bel a ezitat și s-a sprijinit de brațul canapelei, încercând să găsească motive s-o refuze.

— Ai voie? a întrebat-o. Vestea abia s-a aflat, ancheta poliției e în desfășurare, iar bărbatul acela e încă liber. Ai voie să ieși din casă?

Lui Rachel nu-i plăcea întrebarea; Bel și-a dat seama după schimbarea din privirea ei. Poate nu era chiar *asa* de indescifrabilă.

— Am stat închisă în casă timp de cincisprezece ani, Anna, a spus ea cu voce blândă și o nuanță de tristețe. Nu mai sunt obligată să stau în casă vreodată, indiferent de motiv. Hai, o să ne distrăm, îți promit!

Lui Bel i s-a strâns stomacul. I-a luat o secundă să se prindă, să vadă dincolo de numele greșit și să se agațe de celălalt aspect care nu era în regulă.

— Șaisprezece ani, a spus ea, subliniind ideea pentru amândouă.

Rachel s-a oprit cu o expresie reținută.

— Asta am spus, nu?

— Ai spus cincisprezece.

Rachel a mijit ochii preț de încă o secundă, apoi a clătinat din cap, cu fața impasibilă și garda ridicată.

— Chiar așa? Scuze! Voiam să spun șaisprezece. Evident!

Evident că asta voise să spună, dar nu asta făcuse. Încă o greșeală nevinovată, ca aceea cu motorul. Dar oare cele două greșeli nu creau un tipar? Era oare o greșeală de exprimare sau lui Rachel îi scăpase adevărul? Trebuia să existe o explicație: de pildă, că pierduse șirul anilor în pivnița aceea, exact cum povestise. Pentru că singura explicație alternativă era că Rachel mințea, cine știe din ce motiv, și că nu fusese niciodată închisă undeva un număr de ani, or asta era imposibil, nu? Doar o altă eroare; a doua pe care Bel o observase în tot atâtea zile. De ce nu mai era nimeni de față ca să le audă?

— Ce zici? a întrebat Rachel și s-a uitat la ea cu aceeași intensitate pe care o avea și Bel în priviri.

— Nu știu! a răspuns Bel, alegându-și cuvintele cu grijă. Sunt banii tatei. Suntem cam strâmtorați acum. Nu știu dacă ar fi bine să mergem să-i cheltuim.

Un zâmbet i-a încrețit obrajii lui Rachel, un zâmbet puțin inexpresiv, care-i intensifica privirea.

— Annabel, scumpo, nu trebuie să-ți faci griji! Luăm doar lucruri necesare, i-a spus ea și i-a făcut cu ochiul. În plus, probabil e plătit pentru documentarul acesta despre mine pe care a acceptat să-l filmeze.

Rachel nu se înșela, dar banii aceia erau pentru bunicul.

Bel aproape că nu mai avea scuze, fiindcă Rachel le respin-
gea pe rând.

— Nu avem mașină, a încercat din nou.

— E OK. Putem lua autobuzul până la Berlin. Sau un taxi.

Aceea fusese ultima scuză. Șah-mat, Rachel câștigase. Însemna că ea și Rachel mergeau la cumpărături, asta dacă Bel sau Rachel nu reușeau să-și rupă un picior în următoarele minute. Aveau să fie în public, înconjurată de alți oameni, dar tot singură cu Rachel rămânea.

Stai, asta îi dădea lui Bel altă idee!

— Știu! a spus ea, prinsă la colț, dar revenind în forță. Ar trebui să rugăm echipa de la documentar să vină cu noi.

Rachel a făcut un pas în spate.

— S-serios? a întrebat ea. Asta vrei să facem?

— Sigur!

Bel și-a șters genunchii.

— Le-ar plăcea să aibă filmări cu tine la White Mountains Mall, primul loc în care ai dispărut, mă rog, de unde *am* dispărut. Sunt încântați de asemenea lucruri. E artistic, pricepi?

Acum era rândul ei să-i facă lui Rachel cu ochiul, un gest la fel de forțat ca al mamei.

— Poate ar fi drăguț să avem o amintire cu prima noastră ieșire la cumpărături, să sărbătorim evenimentul. Nu poți să te bazezi mereu pe memorie când e vorba de astfel de lucruri.

Când a zâmbit, i s-au văzut dinții.

— O, d-da! s-a bâlbâit Rachel. Dacă vrei tu! Credeam doar că ne putem petrece ziua doar noi...

— Super, îl sun pe Ramsey!

Bel și-a scos telefonul.

— O să se bucure, poate chiar o să chiuie.

A apăsă pe numele lui pe ecran și s-a îndepărtat de Rachel, spre bucătărie.

Ramsey a răspuns de la prima sonerie.

— Bel?

— Bună, Ramsey! a spus ea veselă.

— Ce faci?

— Nimic, doar voiam să vorbim.

— Bel? a întrebat el, pronunțându-i numele ciudat, de parcă îi citea intenția.

— Am o idee! a spus ea cu glas tare, să se audă. Eu și Rachel mergem la cumpărături la White Mountains Mall să luăm câteva lucruri. Ne întrebam dacă ați vrea să veniți cu noi, să filmați? Chestii artistice!

Ramsey respira zgomotos la telefon.

— Serious?

— Da!

— E o idee bună, Bel, și o apreciez, sincer! Dar nu vrei să petreci puțin timp singură cu mama ta? A venit acasă de doar 48 de ore.

— Nu, e OK! a răspuns Bel și mai veselă.

Ramsey s-a oprit, iar în microfon s-au auzit respirația lui și o briză mai intensă.

— Ești sigură? a întrebat el, fără să pară prea sigur.

— Sunt sigură! Spune-i lui Ash să se îmbrace cu ceva normal, nu vrem să atragem atenția!

— De fapt, suntem aici pe stradă, îi filmăm pe jurnaliștii din fața casei.

— Bine! a spus Bel. Înseamnă că puteți veni în treizeci de secunde.

Bel a închis, oprind convorbirea cu Ramsey. Pe urmă, s-a aplecat spre living și i-a făcut semn lui Rachel cu degetele mari ridicate.

— Vin în curând, a anunțat.

— Grozav!

Rachel a încercat să zâmbească și a bătut din palme.

— O să ne distrăm. Mulțumesc, Annabel!

— Nicio problemă!

— Ar trebui să mănânci restul sandviciului înainte să plecăm, a spus Rachel și a arătat cu degetul la el.

— E OK, nu prea mi-e foame. Mersi, totuși!

Nu doar cuvinte: manevre și contramanevre, o luptă nerostită, sandviciuri și cumpărături.

O greșeală se putea ierta, era logic. Dar două? Două păreau cu totul altceva. I-a zâmbit lui Rachel, iar aceasta i-a zâmbit la rândul său. Părea real, dar dacă nu era? Bel nu era sigură; putea doar să se încreadă în nodul din stomacul ei. Iar acesta îi spunea ceea ce voia să audă.

Era posibil ca Rachel Price să mintă.

PAISPREZECE

WHITE MOUNTAINS MALL AVEA PE TAVANE LUMINI PUTER-
nice din pricina cărora te dureau ochii și muzică veselă, în
surdină, care nu se potrivea deloc. Cel puțin, după părerea lui
Bel; dar nu-și dădea seama dacă asta era și părerea lui Rachel.

Camera era sprijinită pe umărul lui James, iar Saba ținea
microfonul peste capul lor și se străduia să-l țină în echilibru
în timp ce mergea în grabă. Ramsey umbla paralel cu camera,
în afara cadrului, iar Ash era undeva, în spate, luminos pre-
cum citricele cu bluza galbenă, cu buline, băgată în pantalonii
portocalii.

Rachel mergea prea repede, asta era problema, de parcă fugea
de ceva sau de parcă era alergată de cameră. Bel ținea pasul cu
ea, mergând în același ritm, dar nu prea aproape, uneori chiar
luând-o înaintea ei de parcă se întreceau spre o linie de sosire
necunoscută.

— Așadar, Rachel, a început Ramsey cu prudență. Cum ți se
pare să fii din nou aici? În același mall în care ai dispărut prima
oară în urmă cu peste șaisprezece ani.

— Sunt anumite lucruri pe care nu am voie să le discut, a
răspuns ea, pentru că investigația e încă în desfășurare.

Nu s-a întors când a vorbit, așa încât nu și-a arătat fața la cameră.

— Bineînțeles, înțeleg! a spus Ramsey și a dat respectuos din cap.

Discutaseră deja despre asta, când Ramsey încercase să poarte o conversație cu ea în drum spre mall. Bel era pe scaunul din față, lângă el, iar Rachel singură în spate și se uita cu atenție la priveliște, zâmbind ori de câte ori treceau pe lângă copii sau câini.

Ramsey a încercat din nou.

— Ți se pare ireal să fii aici, acum, când știi că acest loc a jucat un rol important în misterul dispariției tale?

Atunci Rachel s-a întors și a zâmbit la cameră.

— M-aș bucura să vorbim altă dată, în cadrul unui interviu, a spus ea fără răutate. Poate mâine, când se întoarce Anna la școală.

Ramsey părea nedumerit de nume; nu era singurul, de altfel. Cât de greu era? Trebuia pronunțat finalul numelui, nu începutul.

— Dar deocamdată, a continuat Rachel și a zâmbit mai larg, arătându-și dinții și mai mult, vreau doar să o duc pe fiica mea la cumpărături. Am așteptat multă vreme acest moment!

— Da, sigur, a dat Ramsey înapoi. De-acum înainte o să ne vezi, dar nu o să ne mai auzi. Promit! Prefă-te că nu suntem aici!

— Așa o să fac! a spus Rachel tot fără răutate, dar sensul cuvintelor ei era clar.

Părea ceva ce ar fi spus Bel. Un licăr micuț a apărut pe buzele lui Ramsey, de parcă observase același lucru. Nu, încetează, nu semănau deloc!

Mallul nu era aglomerat; era luni după-amiaza, așa că nu se aflau decât mămici și tătici cu cărucioare. În scurt timp însă, toate privirile s-au întors spre grupul lor, ceea ce ar fi reprezentat

un pariu sigur dacă Bel ar fi primit câte cinci dolari de fiecare dată când le recunoștea cineva. Un zumzet tot mai mare de șoapte când oamenii o recunoșteau pe *acea* Rachel Price de la știrile de dimineață, reapărută acum cu tot cu o echipă de filmare și intrând la H&M.

— OK! a spus Rachel în magazin în timp ce brațul ei îl atinge pe al lui Bel. Am nevoie doar de câteva chestii elementare, de fapt. Câteva perechi de încălțări. O geacă. Poate niște bluze. Poate și o fustă, nu știu.

A clipit timidă și nesigură.

— Mă ajută să caut? Să-mi spui ce arată bine? Toate hainele au talia mai înaltă decât îmi amintesc eu.

— Sigur, a răspuns Bel din nou, pentru că Rachel o prindea mereu în capcană. Ce culori îți plac?

— Oricare, sincer, a spus Rachel cu voce mieroasă.

Nu se potrivea cu ochii ei.

— Dar poate nu roșu.

Au avut aceeași idee în aceeași clipă; bluza roșie în care dispăruse, filmările neclare chiar din acest mall, aceeași bluză roșie murdară pe care fusese forțată s-o poarte în ultimii șaisprezece ani. Dacă povestea ei era adevărată, bineînțeles. Deja avea două argumente contra.

— Fără roșu! a încuviințat Bel.

Bel a plecat în misiunea care îi distrăgea atenția de la nodul încordat din stomac. Rachel și echipa s-au luat după ea ca niște rățuște, strecurându-se printre culoare. O parte din ea voia să fugă și să se ascundă de Rachel printre haine, așa cum nu reușise să facă în copilărie. Un gest care le făcea pe mame să intre în panică dacă își iubeau copiii cu adevărat; presupunea că de-asta se comportau copiii astfel. Totuși, era prea mare pentru așa ceva, iar testul nu ar fi funcționat, pentru că Rachel știa mai bine decât

ea cum să dispară. Nici măcar nu se cunoșteau una pe alta, dar mite să se iubească.

Bel a ales câteva bluze drăguțe, niște pulovere subțiri de purtat ziua, ghete negre până la gleznă, adidași albi, simpli...

— Versatile, a spus ea și i-a întins încălțările.

Niște pantaloni cadrilați pe care Ash probabil i-ar fi invidiat. Un trenchi scurt, gri...

— Țsta se potrivește cu orice, i-a spus lui Rachel și i-a întins umerașul. Poți să porți mai multe straturi pe dedesubt. Nu vrei ceva prea gros pentru vară.

Rachel a scos un sunet din gât. Ochii îi străluceau de parcă stătea să plângă. Haina aia nu era chir *așa* de frumoasă.

O fustă midi, kaki, cu nasturi pe toată lungimea. O rochie neagră...

— Poți să te îmbraci elegant sau mai puțin elegant, ca să pară lejer.

Bel a adăugat-o la mormanul din brațele lui Rachel.

Niște bluze și pantaloni sport.

— Știi, ca să stai comod în casă.

Rachel nu a spus nimic în tot acest timp, iar Bel s-a uitat în spate să vadă dacă mai era acolo. Da, era, dar plângea și se străduia să-și șteargă obrajii cu hainele în brațe.

— Nu-ți plac? a întrebat-o Bel, stingheră între culoare.

— Ba da, îmi plac toate, mulțumesc!

Rachel a reușit în sfârșit să nimerească o lacrimă și s-o șteargă.

Bel a simțit o împunsătură nouă în stomac, ceva mai puțin presant decât nodul. Expresia i s-a îmblânzit, schițând un zâmbet către Rachel.

Aceasta din urmă l-a completat, zâmbind pe de-a-ntregul.

— Mulțumesc că faci asta, Anna!

Anna, din nou! De fapt, era doar nodul din stomacul ei, mai strâns acum, după ce Bel îi dăduse atenție. Probabil remarcase și Rachel schimbarea.

— Nu vrei nimic pentru tine? a spus ea cu ochii mari. Am văzut că te uitați la o bluză verde. Altceva? Și salopeta aceea.

A gesticulat din cap, pentru că avea brațele încărcate.

— Aceea ar arăta bine pe Carter, nu-i așa?

— N-am nevoie de nimic, a spus Bel și s-a întors cu spatele.

Au mers la cabinele de probă și au lăsat echipa de filmare în spate. Aveau prea multe articole și mult prea multe umerase în brațe, dar femeia de la intrare a făcut o excepție. Poate o recunoscuse pe *acea* Rachel Price. Bel presupunea că trebuie să se obișnuiască.

— Poftim!

Bel a agățat hainele în cabina din capăt și i-a făcut semn lui Rachel să intre.

Rachel s-a mișcat mai încet și s-a uitat în cabină înainte să intre. Bel s-a întins să închidă ușa, dar Rachel a blocat-o cu mâna.

— Poate nu trebuie s-o închidem de tot, a spus ea cu voce șoptită, aproape înspăimântată. E destul de înghesuit aici.

Înghesuit, cum ar fi șaisprezece ani într-o pivniță.

Încă o împunsătură în stomacul lui Bel. Poate era nedreaptă. Două greșeli nu făceau din Rachel neapărat o mincinoasă, nu? Lucrurile păreau ciudate, iar Rachel *era* ciudată, dar era normal, nu-i așa? Dacă fusese atâta vreme închisă singură, pe întuneric.

— Sigur, o putem ține întredeschisă, a spus Bel cu blândețe și a deschis ușa ca să-i lase lui Rachel câțiva centimetri.

A rămas în fața cabinei, zărind fragmente de piele și material textil prin crăpătura mică a ușii.

— Sutienele sunt mai complicate decât înainte, a pufnit Rachel din cabină.

Bel s-a luptat cu un zâmbet, dar a pierdut.

— Ești OK? a întrebat.

— Aproape, a răspuns Rachel.

A ieșit câteva minute mai târziu în fusta kaki ce-i ajungea la pulpe, o bluză neagră cu volane și adidașii albi în picioare. I-a arătat lui Bel, care stătea pe loc cu mâinile într-o poziție tristă, supusă.

— Îmi place, a spus Bel, străduindu-se, deși nu era ceva firesc pentru ea. Stai!

S-a apropiat și s-a aplecat spre genunchii ei.

— Ce e? s-a uitat și Rachel în jos. Nu e forma potrivită?

— Nu, arată grozav. E vorba de șosetele tale, a spus Bel și a întins mâna.

A ezitat, cerându-i voie din priviri. Rachel a dat aprobator din cap.

— Nu se mai poartă așa. Trebuie să le împingi în jos.

Bel i-a rulat șosetele lui Rachel peste bandajul de la glezna stângă, unde fusese încătușată. Acum, că era așa de aproape, a mai remarcat ceva care se vedea pe deasupra plasturelui.

Era o cicatrice mare pe interiorul gleznei. Un semicerc deform și vindecat, cu pielea sidefie și încrețită. De unde o avea? De când? Tata nu pomenise de cicatrice și nu era nici în comunicatele de presă care îi descriau semnul din naștere ca unica trăsătură distinctivă. Probabil o căpătase în perioada care fusese dispărută.

— Mai bine? a întrebat-o Rachel.

Bel s-a îndreptat de spate și a făcut un pas în spate.

— Mai bine! a confirmat.

De ce nu menționase Rachel niciodată amănuntul acesta în povestea ei? Zisese că bărbatul care o răpise nu o atinsese niciodată. Așadar, de unde se alesese cu cicatricea? Era oare

rezultatul unei răni cu care nu te puteai alege dacă erai închis într-o pivniță tot timpul?

— Următoarea ținută? a întrebat Rachel, apoi s-a retras în cabină și a lăsat ușa întredeschisă.

Nu, încetează! Bel chiar încerca. Îi dădea o șansă lui Rachel. Probabil acolo i se frecase cătușa de piele, era aceeași rană ca mai jos, dar într-o versiune mai timpurie. A ignorat nodul din stomac; nu o asculta niciodată.

Rachel a ieșit iar și acum îmbrăcase pantalonii cadrilați, o bluză albă, ghetele negre și jacheta.

Bel și-a dres glasul ca să încerce din nou.

— Arată foarte bine! a spus.

Rachel și-a ridicat privirea, urmărindu-se în oglinda lungă, fără să se uite în propriii ochi.

— Nu-ți place? a întrebat-o Bel.

— Ba da! a spus Rachel. Doar că e ciudat să mă văd.

Bel nu reușea să citească în ochii lui Rachel, pentru că nu stăteau într-un loc și alergau între ea și oglindă. Se întorcea când pe o parte, când pe cealaltă.

— Arăt... drăguț!

Din gâtul lui Rachel s-a auzit un sunet, ceva între un scâncet și un râset. Bel a ales în locul ei și a râs încetișor.

— Da, așa e! Ai putea să faci ținuta mai elegantă cu niște bijuterii.

Rachel a întins o mână, pe care mâneca s-a întins, și s-a uitat la încheietura goală.

— Ca brățara aceea de aur pe care o ai, a spus ea.

Bel s-a oprit cu gura căscată. Despre ce brățară vorbea Rachel?

— Cea cu cranii? i-a explicat Rachel de parcă i-ar fi auzit gândurile.

Lui Bel nu-i plăcea ideea. Dar exista altceva care îi plăcea încă și mai puțin. Râsul i-a încremenit pe față, iar zâmbetul i-a devenit amar.

— Nu o mai am.

A fost doar o secundă. Rachel a făcut ochii mari și s-a uitat la imaginea lui Bel, ascunsă în spatele oglinzii. Pe urmă, expresia i-a dispărut la fel de repede, căci Rachel și-a lăsat brațul în jos și și-a recompus zâmbetul.

— Probabil mă gândeam la cea pe care o purta Sherry.

Bel a simțit cum nodul i se răsuțește în stomac.

— Da! a răspuns ea. Probabil!

— Cred că asta e tot!

Rachel i-a zâmbit imaginii din oglindă, apoi i-a zâmbit și lui Bel în timp ce intra din nou în cabină.

Ușa s-a închis, iar Bel și-a șters zâmbetul de pe față, pentru că nu mai era urmărită, așa că nu mai avea de ce să fie precaută.

Brățara aceea!

Cea pe care Sam Blake i-o dăruise lui Bel când aceasta împlinise paisprezece ani. Cea pe care Bel o aruncase în râu după doar o săptămână, când Sam spusese ce spusese despre tata. Nu era ca și cum Rachel ar fi putut să vadă brățara prin casă când se întorșese; doar dispăruse de mult. Și atunci, de unde dracu' știa de ea?

Încă o întrebare! Încă o greșeală?

Bel nu voia, dar nodul persista.

Și-a scos telefonul și a derulat aplicațiile până a găsit Instagram. Și-a deschis profilul, neatins de ani buni. Ultima fotografie postată de Bel: un selfie cu ea și Sam; Bel zâmbea la cameră, în timp ce Sam își lipise nasul de obrazul ei. Încheietura lui Bel pe pupitrul din fața lor, cu brățara de aur captând lumina, cu două cranii mici atârinate lângă încheietoare. Probabil singura fotografie pe care o făcuse cu brățara aceea, singura dovadă a existenței ei înainte ca Bel s-o facă să dispară.

Prin crăpătura ușii, a văzut că Rachel încă se schimba. N-ar fi avut de unde să știe de brățară decât dacă văzuse fotografia acum, după ce reapăruse în viețile lor. Dar nici asta nu era posibil. Rachel încă nu avea telefon și nici acces la niciun dispozitiv cu conexiune la internet. Și nici timp nu avusese; de când se întorsese Rachel, Bel se aflase lângă ea în permanență, mai puțin la secția de poliție și în orele în care dormea. Era imposibil să fi văzut fotografia online de sâmbătă încoace. Și atunci, de unde dracu' știa de brățară dacă ieșise din pivniță doar de două zile?

Răspunsul era clar de această dată: nu avea de unde.

Un lucru pe care Rachel îl știa și pe care nu avea cum să-l afle dacă povestea ei era adevărată. Ceea ce însemna că nu era adevărată. Ci o minciună. Iar asta însemna că nici celelalte două nu fuseseră greșeli.

Trei minciuni!

Bel o prinsese acum!

Și dacă acelea erau minciuni, ce alte minciuni mai spusese? O parte din toată povestea ei? Restul poveștii? Asta era tot, o poveste, născocită să se potrivească cu detaliile dacă era nevoie, să se încadreze în mister? Nici măcar nu avea sens: de ce ar fi lăsat-o bărbatul acela să plece după atâția ani? Dacă nu exista niciun bărbat?

Rachel Price dispăruse și reapăruse. Iar acum Bel știa sigur că mințea în unele privințe, dacă nu chiar în toate.

Ușa s-a deschis, iar Rachel a ieșit în hainele ei vechi, indiferentă sau prefăcându-se indiferentă, cu un morman de haine noi în brațe care aproape îi ascundeau fața.

— Ești OK? a întrebat-o pe Bel, încercând să-i deslușească privirea.

Bel a respins-o și s-a uitat în jos. Tabla de joc se schimbaseră din nou, iar locurile se rearanjaseră la capete opuse. O minciună și cea care o descoperise.

— Da! a răspuns.

Rachel nu i-a dat pace.

— Vrei apă? a întrebat-o. Pari înfierbântată.

— De la cumpărături..., a răspuns Bel, de parcă așa se explica starea ei.

S-au așezat la rând la casă în timp ce echipa le aștepta în fața magazinului.

Un pumn de fier s-a înfășurat în jurul nodului din stomacul lui Bel, strângându-i și prinzându-i în menghină toate organele. Un moment de criză pe care Bel nu mai putea să-l ignore.

Rachel era neatentă, uitându-se la rafturile cu șosete, așa că acum era șansa ei. Bel a întins mâna spre cel mai apropiat raft și a strâns în pumn un recipient mic cu balsam de buze. L-a strecurat sub mânecă, apoi în buzunarul gecii de blugi, în siguranță.

Micul balsam îi hrănea nodul din stomac, satisfăcându-l. O ușurare, o eliberare răcoritoare și necesară, o atracție și o respingere, o altă luptă tainică în care Bel nu trebuia să aleagă o tabără pentru că ea era câmpul de bătălie.

Bel a întors capul și a remarcat ochii lui Ash ațintiți asupra ei în timp ce stătea lângă accesorii și-și trecea degetul peste o bentiță roz-aprins. Nu o văzuse, nu?

Ușurarea nu a durat mult, căci stătea incredibil de aproape de Rachel, care a înaintat la rând până a auzit „Următorul, vă rog!” Nodul s-a dublat, trăgând de firele lui Bel în timp ce Rachel scotea cardul tatei. Înțepătura usturătoare a rușinii, la momentul potrivit.

Ash nu a spus nimic, chiar dacă o văzuse.

Mallul era mai aglomerat când au plecat de la H&M. Ceea ce era normal pentru o după-amiază de luni. Sau se răspândise vestea? Oamenii veneau să vadă cu ochii lor. Nu toți o recunoșteau pe Rachel imediat, dar știau că trebuie să se uite la ea: „E actrița aceea din filmul cu avocata în roz?” Nu, nu era, dar asta nu

însemna că Rachel nu juca un rol chiar și acum, cu o pungă de hârtie într-o parte, identică cu aceea din mâna lui Bel.

Oamenii nu mai făceau doar să se holbeze și să arate cu degetul. Își scoteau telefoanele și îi filmau pe Rachel, pe Bel și pe membrii echipei în timp ce treceau. Își făceau selfie cu ei în fundal și își dădeau la schimb fețele pentru aprecieri și comentarii. Bel s-a scărpinat la nas cu degetul mijlociu ca să le strice filmările.

Rachel s-a oprit brusc, iar tălpile i-au scârțâit pe podea în timp ce privea fix în față.

— O! Acum e Starbucks aici.

Mestecându-și obrazul, s-a întors spre Ramsey să-i explice. Probabil nu își dădea seama că el știa deja tot ce se putea ști despre ea.

— Aici era o cafenea, Moose Mouse Coffeehouse. Am lucrat aici după facultate. Făceau cele mai bune rulouri cu scorțișoară. Visam să mai mâncăm unul. Annabel, cred că tu nu-ți amintești. Îți întindeai tot zahărul pe față.

Bel a clătinat din cap. Nu, rulourile cu scorțișoară se risipiseră odată cu amintirile despre dispariția lui Rachel și ceea ce se întâmplase cu adevărat. Ceea ce era diferit de ce pretindea Rachel că se întâmplase.

— Voiam să mâncăm unul împreună.

Vocea lui Rachel s-a stins, iar ochii i s-au întunecat.

James a lărgit cadrul ca să le surprindă pe amândouă în față la Starbucks. Deși cafeneaua nu mai era aici, era același loc unde Rachel fusese văzută ultima oară în viață, înainte ca ea și fetița să dispară ca și cum n-ar fi fost.

— Probabil se vând rulouri cu scorțișoară și la Starbucks, a sugerat Bel.

— Nu-i același lucru, a răspuns Rachel abătută și a trecut mai departe.

Bel nu a avut ce face decât s-o urmeze.

La colțul culoarului, Rachel s-a aplecat spre ea.

— Acolo, a șoptit ca să nu fie auzită pe cameră și de membrii echipei și a arătat spre ușa pe care scria *Doar pentru angajați*. Tomberoanele pentru reciclare. Unde ne-am ascuns.

Ochii ei erau prea aproape și stăteau ațintiți în ochii lui Bel într-un mod tulburător.

Secretul lor, pe care doar una dintre ele și-l amintea. Bel a clipit ca să întrerupă legătura și s-a dat înapoi. Oare trebuia să creadă măcar partea aceea a poveștii? Cum altfel dispăruseră ele din fața camerelor de supraveghere?

Ultima lor oprire a fost la T-Mobile ca să-și cumpere Rachel un telefon. Ash l-a rugat pe vânzător să semneze un formular de consimțământ: tipul era săritor, mult prea săritor, pozând în cel mai bun unghi pentru el în timp ce vorbea cu Rachel despre contracte și telefoane și-și verifica părul în fereastra magazinului.

Au ales cel mai nou iPhone cu un contract lunar: totul nelimitat. Bel s-a strâmbat în numele cardului când Rachel a plătit cu el.

— Ar putea să vi se pară puțin dificil de instalat, a spus tipul, agățându-se de cele cincisprezece minute de celebritate. Acum, telefoanele sunt cu ecran tactil. Sunt sigur că fiica dumneavoastră o să vă ajute.

— Mă ajuți, Anna? Scuze, B-Bel! Mă ajuți să configurez telefonul? a zis Rachel și s-a uitat la ea.

— Sigur că vă ajută, a răspuns vânzătorul în locul ei.

Bel a zâmbit pentru că era încă filmată.

— Bineînțeles!

A lăsat-o pe Rachel acolo și a mers în spatele magazinului și al camerei ca să nu mai fie nevoită să joace teatru. Era și Ash acolo. Doar o coincidență, nu încerca să stea cu el.

— Așa deci! a spus Ash cu voce joasă și mâinile în șolduri. S-a mai întâmplat ceva de sâmbătă?

Bel a rânjit.

— Nimic deosebit. M-am apucat de tricotat.

— Serios? a zis el și a clătinat din cap a neîncredere. Eu, unul, nu te-aș lăsa să pui mâna pe andrele.

— De ce nu?

— Pari genul care se înjunghie, a spus băiatul, și s-au privit în ochi, clipind încet.

— Mulțumesc! i-a răspuns Bel și s-a aplecat spre el. Arăți ca o mandarină tristă!

— Și *eu* îți mulțumesc!

Ash și-a însoțit răspunsul cu un mic semn cap.

Era enervant cu câtă plăcere îi făcea în ciudă și cum i-o plătea doar cu un zâmbet! Așa scăpa de cei mai mulți oameni, de toți, de fapt, astfel că Ash nu putea fi zdravăn la cap. Bel nu știa cum să procedeze.

— Incredibil, nu-i așa? a spus el, serios acum, cu ochii la Rachel. Tot ce se întâmplă. Incredibil!

Bel l-a studiat pe ascuns, de la conturul nasului drept până la umflătura buzelor, strânse într-un gest meditativ. Știa ce voia el să spună; „incredibil” însemna extraordinar, șocant, uluitor. Dar oare lăsase să se înțeleagă și celălalt sens? Că nu prea credea povestea lui Rachel, cel puțin, cât știa el din povestea ei, și că păstra o fărâmbă de îndoială.

Dacă Bel i-ar fi spus totul, oare ar fi crezut-o? Ar fi fost de partea ei, ar fi putut vorbi cu el?

Nu, se purta ridicol! Bel și-a întors privirea. Lui Ash nu-i păsa. Erau aici doar ca să facă un film, iar pe urmă aveau să se ducă dracului înapoi în Anglia pentru totdeauna. Bel nu avea de ce să-l respingă; pentru că pleca oricum.

— Da! Incredibil! a spus ea, dar se gândea la celălalt sens al cuvântului.

CINCISPREZECE

— CUM TE SIMȚI ACUM, ANNABEL, CÂND MAMA TA S-A ÎNTORS acasă?

— Nu sunt Annabel, i-a răspuns Carter reporteritei agresive care le urmărea pe trotuar, cu microfonul întins spre ele și cameramanul gâfâind din urmă.

— O!

Reporterita și-a îndreptat atenția asupra lui Bel și s-a întins peste Carter.

— Cum te simți acum, Annabel, când mama ta s-a întors acasă?

Bel a dat cu mâna peste microfon, apoi peste încă unul, de parcă erau niște molii enervante care se loveau de un bec fără să obțină ce voiau.

— Haideți, dați-vă înapoi! Am spus să vă dați înapoi! a strigat polițistul în uniformă și a făcut un gest larg, prinzând gloata de jurnaliști gălăgioși într-o plasă invizibilă și împingându-i în spate. Lăsați fetele în pace, încercați doar să ajungă la școală! Înapoi, am spus!

Dave Winter trimisese niște polițiști de dimineață să o ajute pe Bel cu cercul mediatic care se instalase la ei acasă.

— Te temi că răpitorul mamei tale e încă în libertate? Că s-ar putea întoarce după ea? a strigat alt reporter care scăpase din plasa invizibilă.

Nu, Bel nu se temea de asta. N-avea decât să vină și s-o ia, pentru că probabil nici nu exista.

— Nu o să vă răspundă la întrebări! a vorbit acum celălalt polițist, ridicând tonul. La o parte, vă rog!

— ÎNAPOI!

Reporterii au renunțat când au ajuns la colțul cimitirului și s-au târât înapoi la tabăra făcută în fața casei de la numărul 33.

Dar polițiștii n-au plecat, ci au mers în spatele lor la oarecare distanță, dând ascultători din cap când Bel și-a întors capul spre ei. Nu aveau niște infracțiuni de care să se ocupe?

— Cum a fost, de fapt? a întrebat-o Carter, acum, că erau aproape singure. Am văzut o filmare cu voi la mall ieri. Cineva a postat-o pe internet. Cred că a fost drăguț, nu, să mergeți împreună la cumpărături?

— A fost în regulă.

Bel a ridicat din umeri. Nu fusese chiar în regulă, dar măcar acum știa sigur și putea să nu se mai îndoiască. Rachel Price era o mincinoasă! Doar că, pe moment, nu știa ce putea face cu informația asta și cine ar fi crezut-o.

— Ce ai mai văzut pe internet? a întrebat.

Trebuia să mai fie cineva care să aibă dubii în privința poveștii lui Rachel; era imposibil ca Bel să fie singura, serios acum, pentru asta existau pagini pe Reddit și Twitter.

— Cineva a postat o filmare cu camera de pe bordul mașinii în care apare Rachel mergând pe autostradă, a răspuns Carter. A apărut pe TikTok. N-am vrut s-o văd; părea rănită. Cred că poliția a șters filmarea.

Bel s-a uitat pieziș la ea.

— Era reală?

— Așa părea.

— Unde?

— Pe TikTok.

— Nu, unde pe autostradă? a întrebat Bel, purtându-se de parcă nu conta ce răspuns primea.

— În fața Satului lui Moș Crăciun.

Satul lui Moș Crăciun din Jefferson era cam la jumătatea drumului între Lancaster și casă. Futu-i! Deci exista o dovadă video că Rachel mersese pe US Route 2. Poate chiar mersese timp de opt ore de la Lancaster înapoi. Păi, sigur își rănise picioarele cumva, dar era OK; nu însemna că restul detaliilor despre dispariția și reapariția ei erau adevărate. Cel mai bun mod de a ascunde o minciună era să o îngropi la un loc cu unele adevăruri, iar Bel știa asta.

— Ești OK?

Carter a mijit ochii. Bel tăcea de prea mult timp, iar Carter o cunoștea incredibil de bine.

— E ciudat, atâta tot!

Putea să aibă încredere în Carter, să-i spună ce îndoieli avea? Bel avea încredere în ea în cele mai multe privințe, rareori rămânea ceva nespus între ele, dar problema asta părea mai importantă, și era mai greu ca lucrurile să revină la normal odată ce o spunea cu glas tare. Totuși, a încercat.

— Rachel e... Adică, sunt niște chestii pe care le-a spus și care nu ies la socoteală. Niște contradicții.

Carter a oftat și i-a dat un ghiont lui Bel.

— Bel, iar faci cum faci tu de obicei, a spus ea încet, de parcă ar fi mers în vârful picioarelor pe propriul lor teren minat. Încerci să vezi partea negativă în orice. Cauți motive să respingi oamenii, ceea ce înseamnă că mereu le găsești. E un lucru bun ce s-a întâmplat. Cu siguranță, asta ai sperat o viață întreagă. E un miracol că s-a întors, Bel! Majoritatea oamenilor nu sunt așa

de norocoși! Iar Rachel pare de treabă. Foarte de treabă. Trebuie să-i dai o șansă, doar e mama ta.

Era rândul lui Bel să ofteze. O duruse. Mai mult pentru că verișoara ei se uitase în adâncul sufletului ei și înțelesese total greșit. Bel nu respingea oamenii, doar urgenta procesul, lucrul acela inevitabil. Carter nu avea dreptul la opinie, pentru că ea era cea care avea să plece. Nu înțelegea pentru că pe ea nu o părăsea nimeni; era un magnet cu părul lung și picioare lungi.

— Încetează! a spus Carter și s-a încruntat.

— Ce să încetez?

— Nu te mai supăra!

— Nu sunt supărată! a mințit-o Bel.

— Încerci să fii.

— Ba nu!

— Mincinoaso! a zis Carter, cu un zâmbet mai stânjenit decât de obicei. Ziceam și eu. Încearcă să nu cauți motive! Cunoaște-o mai bine! Cred că s-ar putea să-ți placă.

Bel avusese dubii dacă să-i spună lui Carter pe bună dreptate, iar Carter putea acum să se comporte precum cea rațională, cea rezonabilă, care o calma pe verișoara ei nestăpânită. Nu Bel era problema, ci Rachel.

— Poți să mă lovești dacă așa te simți mai bine.

— OK!

Bel a lovit cu pumnul în carnea moale a brațului lui Carter.

— Au! a scâncit ea și și-a masat locul. Nu credeam c-ai s-o faci, Doamne!

— Credeam că mă cunoști foarte bine, nu? a răspuns Bel.

— Da, exact.

Carter a strâns din dinți și a dezarmat-o pe Bel cu o lovitură puternică în coaste, apoi a luat-o cu brațul de gât și a făcut-o să se aplece, prinzând-o în capcană. Bel a încercat să o lovească

în picioare și să scape de Carter. De ce avea picioarele așa de lungi? Trișoarea!

— Îți dau drumul când încetezi să mai fii morocănoasă, a râs Carter în timp ce rucsacurile li se loveau unul de altul.

— Nu sunt morocănoasă niciodată, a spus Bel, morocănoasă. Dă-mi capul înapoi!

Carter nu i-a dat drumul.

— Spune „te rog!” Și „Te iubesc, Carter Price!”

— Te rog și te iubesc, Carter Price!

— Bine!

Carter i-a dat drumul, iar Bel s-a îndreptat de spate. Părul i se electrizase și se asorta cu roșeața care îi acoperise obraji.

— O să te omor în somn! a spus Bel, apoi și-a îndreptat rucsacul și a mers mai departe.

— Polițiștii sunt chiar în spatele nostru, a șoptit Carter pe sub mână.

— Nu m-ar prinde.

Polițiștii le-au condus pe Main Street până la școală. Nici n-au apucat să intre, că deja lumea se holba la ele și nu le ajuta nici faptul că erau însoțite de poliție. Nu erau priviri tăcute, combinate cu șoapte animate, iar numele „Rachel” se auzea de la distanță, cu scrâșnetul acela la mijloc.

— Să nu omori pe nimeni azi! a spus Carter și i-a deschis ușa.

— Nu promit nimic!

Mulțimile de elevi adunate înainte să sune clopoțelul se dădeau la o parte din fața lor, un zumzet de voci care atingeau intensitatea unui fierăstrău în timp ce elevii se îmbrânceau să se holbeze mai bine.

— Hei, Bel! a strigat-o cineva pe nume.

Bel s-a uitat în cealaltă parte, ignorând salutul.

— Bel, cum e ea?

Fata a ignorat și întrebarea aceea.

Coridorul s-a împărțit, iar Bel și Carter au luat-o fiecare pe alt culoar. Bel se simțea mai expusă fără ea, o armată formată dintr-o singură persoană. Și-a încrucișat brațele la piept, ca și cum gestul acesta i-ar fi oferit un strop de apărare.

A trecut pe hol pe lângă Altarul pentru Rachel. N-ar trebui să-l desființeze acum? Nu se păstrau altare pentru oameni care trăiau.

Clopoțelul a sunat exact când a intrat în clasă, iar discuțiile s-au întetit, gata să dea pe dinafară. S-a așezat lângă fereastră și a pus rucsacul pe scaunul de lângă ea ca să-l protejeze.

— Bună, Bel! s-a auzit o voce gravă deasupra ei.

Era domnul Tripp, care își trăgea neliniștit de reverele sacoului. Profesorul era îmbrăcat elegant azi și cu părul roșcat pieptănat pe spate.

— Ți-am simțit lipsa ieri la școală, i-a spus Tripp, al cărui tic nervos îi bloca buzele într-o jumătate de zâmbet.

— Am fost la cumpărături.

— E OK, credeam că o să-ți iei mai mult timp liber, știi, să te adaptezi.

Domnul Tripp și-a împins ochelarii mai sus pe nas.

— Îmi place școala prea mult! a răspuns ea.

Domnul Tripp s-a aplecat până a ajuns să se sprijine cu cotul de masă.

— Cum se simte mama ta?

A vorbit mai încet, dar evident că elevii amuțiseră ca să-i asculte.

— Bine! Pe urmă, când a văzut privirea îngrijorată a profesorului, a adăugat: Dată fiind situația.

Acesta s-a îndreptat și și-a luat coatele care scârțâiau de pe pupitru.

— Dacă vrei să vorbești despre ceva, Bel, știi că sunt aici!

— Da, chiar acolo!

Febra Rachel îl afectase și pe el; toată școala suferea din cauza asta. Ziua de azi avea să fie un coșmar, dar măcar Bel avea la dispoziție următoarele șapte ore fără Rachel.

Rachel era acolo.

Nu trebuia să fie, doar Bel venise la școală să scape de ea. Și totuși, era acolo când Bel și Carter au ieșit din școală la sfârșitul zilei și stătea pe iarba de afară. Era înconjurată de un cerc de profesori vorbăreți, iar vocea directorului Wheeler se auzea cel mai tare.

Era și domnul Tripp, dar ceva mai în spate, și se uita la ea. Nici nu clipea, probabil de teamă că Rachel avea să dispară în jumătatea de secundă în care își ținea ochii închiși. Data trecută fusese nevoie doar de câteva clipe.

— Rachel! a găngurit directorul. O să căutăm pretexte să angajăm alt profesor de engleză? Fostul tău birou încă te așteaptă.

Rachel a zâmbit și l-a refuzat, fluturând din mână.

— Nu sunt încă pregătită să mă gândesc la asta.

— Sigur că nu, a spus doamna Torres. N-ar trebui să mai muncești nicio zi din viața ta, scumpo.

— Nici asta nu știi. Benzina e mai scumpă decât îmi aminteam.

Asta i-a făcut pe toți să râdă sobru și políticos, în timp ce își foșneau picioarele.

— Bună, Julian!

Rachel l-a remarcat pe domnul Tripp când publicul ei a început să se miște. S-a apropiat de el, făcându-și loc ca să-l îmbrățișeze. El a strâns-o prea mult în brațe, de parcă asta dovedea că totul este real.

— A trecut multă vreme!

— Prea multă! s-a smiorcăit domnul Tripp. Credeam că ai murit.

— Trăiesc, a spus Rachel și s-a răsucit stângaci de la mijloc. Cred că e mai ciudat pentru restul lumii. Eu am știut mereu că trăiesc. Mereu mi-am dorit să mă întorc. Voiam să-ți mulțumesc, Jules. Că ai găsit-o pe Annabel cu atâția ani în urmă.

— S-a întâmplat să trec pe acolo, a zis el și s-a șters la nas. Dacă aș fi trecut mai devreme!

— „Dacă” nu ajută pe nimeni, a spus Rachel cu un zâmbet pe care l-a afișat pentru toți cei de față. Ar fi frumos să stăm de vorbă pe îndelete într-o zi. Mi-am cumpărat un telefon nou. Fiica mea o să mă ajute mai târziu să-l configurez.

Bel nu o făcuse cu o zi în urmă; se prefăcuse că are niște teme de care uitase ca să se ascundă în camera ei.

— Poate îmi dați în scris numerele voastre de telefon.

— Sigur, scumpo! a zis doamna Lawrence, strângând-o ușor de umăr. Am eu pix și carnețel.

Le-a scos imediat din poșetă și a început să scrie, apoi le-a pasat carnețelul celorlalți care lucraseră cu Rachel pe vremuri. Domnul Tripp a rămas la urmă, apoi a rupt pagina și i-a dat-o lui Rachel.

— Mulțumesc! a zis ea și a strâns la piept bucata de hârtie. Mă bucur că v-am văzut! Ar trebui să o găsesc pe fiica mea... O, Annabel! Bună! Anna! Carter!

Rachel le-a făcut cu mâna și a ieșit din grupul de profesori. Acum, Bel vedea că Rachel purta trenciul nou, cu pantalonii cadrilați și adidașii albi care străluceau, mult prea noi.

— Bună! a spus Carter prima când Rachel s-a apropiat de ele.

— Bună, fetelor!

Le-a zâmbit și a strecurat foaia de hârtie în buzunarul hainei. Ceva a zornăit în clipa aceea, ca un mănunchi de chei.

— Cum a fost la școală?

— Bine! a răspuns Carter.

— În regulă! a zis Bel.

Rachel a făcut ochii mari, de parcă aştepta răspunsuri mai elaborate.

— Cum a fost azi, mătuşă Rachel? a întrebat Carter.

— Am fost foarte ocupată, a spus ea şi a luat-o pe Main Street, privindu-le în aşa fel încât Bel şi Carter să o urmeze, forţându-le să meargă. Se pare că sunt multe treburi administrative când te întorci din morţi.

Un râset mic, sec.

— Alte interogatorii la poliţie. O programare la psihiatrul lor. Am fost la Departamentul de autovehicule ca să obţin permisul provizoriu de conducere. Am redeschis contul bancar, mi-am făcut chei de la casă, iar pe urmă a venit mama să bem o cafea.

Deci femeia care şi-o trăgea cu caii se întorsese în oraş! Avea să recunoască vreodată că se înşelase în privinţa tatei, acum, că Rachel era – înţelegeţi – vie?

— Am vorbit duminică, dar a luat avionul azi şi rămâne în oraş vreo două săptămâni. Pe urmă, m-am întâlnit cu echipa care face documentarul.

— Chiar ai *avut* o zi plină! a spus Carter, atentă la tot ce spunea Rachel.

Bel prefera să se uite la încălţărilor ei mult prea albe, care aveau doar tălpile murdare.

— Chiar mai plină, a continuat Rachel şi a grăbit pasul în timp ce Carter se ţinea după ea, iar Bel rămânea în spate.

Venise să le conducă până acasă? Circul mediatic avea să fie încântat.

— După-amiază, Sherry m-a dus la reprezentanţa de maşini de la marginea oraşului. Am cumpărat o maşină la mâna a doua.

A scos un set de chei cu eticheta de la magazin încă agăţată, atârnat de degetul mijlociu.

— Nimic deosebit. Dar m-am gândit să o scot la o plimbare şi să vin să vă iau de la şcoală. Aici e!

Rachel a apăsât un buton, iar mașina a scos un țuit, clipind la ele de pe fâșia de iarbă care înconjura parcare de la Royalty Inn. Un Ford Escape argintiu, cu ochi răutăcioși și o mască semănând cu un zâmbet larg.

— Haideți!

Rachel a pășit pe iarbă cu pas sprinten, iar Carter s-a luat după ea.

Bel a rămas pe trotuar.

— De obicei, mergem pe jos, a spus ea. Nu e departe!

— O, știu! a spus Rachel și a deschis portiera șoferului. Dar am vrut să vin să vă iau. Niciodată nu v-am mai luat de la școală și, dacă nu sunt atentă, o să ratez ocazia. Nu vă faceți griji, încă mai știu să conduc!

Bel a traversat porțiunea de iarbă și s-a oprit chiar înainte de a ajunge la mașină. Carter se îndrepta spre locul pasagerului, cu mâna rămasă în aer.

— În față sau în spate? a întrebat-o pe Bel, lăsând-o să decidă. Aștepta și Rachel, sprijinită de capotă.

— Urcă! a spus ea și și-a păstrat zâmbetul care semăna cu al noii sale mașini.

Bel a înghițit în sec, cu coatele și fălcile încleștate. Era clar că Rachel voia să stea în față, lângă ea. Dar nu lăsa oare impresia că lui Bel totul i se părea OK sau normal? Să urce, asta era destul de simplu, dar nimic din ce spunea Rachel nu era simplu; existau straturi, dar și factori de atracție și de respingere. Ce avea Rachel de câștigat dacă Bel spunea da?

— Bel?

Carter i-a aruncat o privire și a arătat spre locurile din față și din spate, așteptând un răspuns.

Bel putea alege bancheta din spate, care era mai departe de Rachel și echivala cu un fel de refuz, dar era totuși bancheta din spate.

O alegere binară, una sau alta, în față sau în spate, însă Bel nu-și dorea niciuna dintre opțiuni.

— Tocmai mi-am amintit, a spus deodată, ferindu-se de privirile lor și uitându-se la cer ca să caute o minciună. I-am promis cuiva că ne întâlnim după ore.

Carter a mijit ochii.

— Cui?

Știa! Știa că Bel nu se întâlnește cu nimeni. Aceiași prieteni inexistenți cărora Ramsey voia să le ia interviu săptămâna trecută.

— Avem un grup care lucrează la un proiect pentru niște credite în plus la biologie. Cu tot ce s-a întâmplat, am uitat că am stabilit să ne vedem marți după-amiază.

— O!

O umbră a apărut în ochii lui Rachel și i-a șters și zâmbetul de pe față.

— Ar trebui să plec, a zis Bel și a arătat cu degetul peste umăr, apoi s-a îndepărtat de mașină. Nu vreau să-i las să mă aștepte.

— Ești sigură? a întrebat Carter sugestiv în timp ce fața ei exprima altceva, ceva ce Rachel nu vedea.

Carter știa, sau credea că știe, că Bel făcea ce făcea de obicei. Dar Carter nu era la fel de implicată în povestea asta, așa că nu vedea totul.

— Da! a spus Bel fără să dea niciun răspuns secret cu expresia pe care o afișa. Trebuie să plec!

— S-să te iau mai târziu? a întrebat Rachel în timp ce-și apăsa degetele în obraz așa de tare, încât lăsa urme albe pe piele.

— Nu știu sigur când terminăm. Nu-ți face griji, vin pe jos acasă, mersi! Ne vedem mai târziu!

Bel a ridicat mâna să-și ia la revedere, bătând palma cu briza și întorcându-se cu spatele când a ajuns la trotuar. O portieră s-a închis, iar alta s-a deschis. S-a uitat înapoi la Carter, care s-a

urcat în față cu Rachel și au început să stea de vorbă de parcă depășiseră deja stânjeneala lăsată în urmă de Bel. Se pricepea la asta, strălucind mai tare în compensație.

O răsucire în stomacul lui Bel, care strângea nodul și mai tare. Nu-i plăcea să o lase pe Carter singură cu Rachel, dar care era alternativa? Carter nu o asculta. Era OK, avea să dureze doar câteva minute până să o lase Rachel la numărul 19. Dar nodul nu asculta de rațiune și se hrănea cu sentimente negative, chiar și cu cele mărunte.

Bel a auzit huruitul motorului care se amesteca acum cu zgomotul mașinilor de pe Main Street în timp ce Rachel ieșea în trafic și o lua pe Carter cu ea. Cât ai clipi, au dispărut amândouă, blocate de un convoi de mașini.

Și acum? Tata era la muncă. Carter era cu Rachel. Bunicul nu-și amintea de ea.

Lui Bel îi plăcea să stea acasă. Lumea ei se mărginea la Milton Street, numărul 33. Dar casa ei fusese ocupată, o invazie lentă cu un zâmbet sugestiv, iar Rachel avea acum propriile chei.

Bel voia să păstreze distanța, dar nu avea unde să se ducă sau cu cine să se întâlnească sau cu cine să vorbească. Absolut pe nimeni.

Poate doar în afară de...

ȘAISPREZECE

ASH TOCMAI PLECA DE LA HOTEL CÂND BEL A AJUNS LA UȘĂ, cât pe ce să dea peste el și camera pe care băiatul o ținea în mână, orbită de propria ei imagine.

— O, bună!

Ash a strâns camera și mai tare în mâini.

— Mă omoară Ramsey dacă o stric!

— Ar face documentarul mai palpitant, a spus Bel și s-a dat un pas în spate ca să-i facă loc. E cam siropos dacă nu moare nimeni.

— Nu ești într-o dispoziție bună.

Ash a măsurat-o din priviri, la fel cum a făcut și ea. Șapcă întoarsă, salopetă roșu-burgund cu o cămașă în dungi.

— Ce faci?

— Nimic! i-a răspuns ea. Tocmai am terminat orele. Școala e chiar acolo. Treceam pe aici. Dar tu ce faci? l-a întrebat acuzator parcă.

— Ramsey a avut întâlniri toată ziua, așa că m-a rugat să filmezi niște reacții prin oraș. Ce simt localnicii în legătură cu reapariția lui Rachel și tot restul. Tocmai ieșeam iar.

— Și ce simt localnicii? a întrebat Bel, folosind trucul lui Rachel, apoi a început să meargă și l-a forțat pe Ash s-o urmeze.

— Sunt șocați, în cea mai mare parte.

Ash a schimbat poziția camerei ca să țină pasul cu ea.

— Dar sunt bucuroși că povestea are un final fericit.

— Final fericit, a bombănit Bel în barbă.

Șeful poliției spusese că nu era un final cu adevărat fericit până nu-l prindeau pe bărbatul care o răpise pe Rachel. Așadar, dacă nu exista în realitate, nu aveau nicio șansă.

— N-nu crezi că e așa? a întrebat-o Ash timid.

— Serios? a râs ea. Vrei să discutăm despre *problemele mele cu mama?*

— Par să fie cele mai presante dintre problemele tale.

Și-a dres glasul.

— Doar că ieri, la mall, am remarcat că nu erai OK. Dacă toți cred că ar trebui să fii fericită, iar tu nu ești, m-am gândit că poate vrei să stai de vorbă cu cineva. Cu cineva din afară, vreau să zic.

Ash era mai mult decât cineva din afară; erau din lumi diferite. Avea trei surori mai mari și o mamă pe care o iubea atât de mult, încât se tatuase pe mână.

Oare trebuia să-l testeze? Ash nu putea fi decât dezgustat de ea, lucru în favoarea lui Bel, care l-ar fi respins în sfârșit, înainte să apuce el să se apropie prea tare, iar ea să ajungă să creadă că ține la el.

În orice caz, nu avea nimic de pierdut.

Și avea să fie fără minele de teren ale familiei de care să se fe-rească, fără cineva care să creadă că o cunoaște pe Bel mai bine decât se cunoștea ea însăși.

— Cred că Rachel minte, a spus ea direct și i-a pândit reacția.

— Înțeleg!

Și-a mușcat buza, neștiind ce voia Bel să spună.

— Ce minciuni a spus?

— Legate de dispariția ei. Și reapariția ei. Și unde a fost cu adevărat în ultimii șaisprezece ani.

Ochii lui Ash au scăpărat, mijiți în bătaia brizei create de un camion care trecea pe stradă.

— Și de ce crezi asta?

Îi dădea o șansă? Bel a profitat de ea și a vorbit repede, înainte ca Ash să-și ia șansa înapoi.

— A greșit de câteva ori, încurcând detaliile. Mi-a spus că bărbatul a lăsat motorul pornit când a lăsat-o pe drum, dar tatei i-a spus că l-a oprit mai întâi. A spus, fără să vrea, că a stat închisă cincisprezece ani, nu șaisprezece. Dacă ar fi adevărat, ai ține minte un astfel de număr, nu? Și ieri, la mall, știa despre o brățară pe care am avut-o cândva. Am aruncat-o în râu acum câțiva ani, după ce prietena mea... În fine, singura dovadă că brățara aceea a existat este o fotografie veche de pe contul meu de Instagram. Rachel nu a intrat pe internet de când s-a întors, așa că e imposibil să-mi fi văzut profilul în acele 48 de ore. Nici n-ar trebui să știe ce este Instagramul. Probabil a văzut fotografia cu altă ocazie. Ceea ce înseamnă că e imposibil să fi fost închisă într-o pivniță până în dimineața aceea de sâmbătă. Și mai e ceva: bărbatul acela a ținut-o acolo atâta vreme, pe urmă i-a dat drumul fără nicio explicație, iar ea nu poate să ofere o descriere detaliată? Și...

Bel s-a oprit, uitându-se în ochii lui.

— Cred că o simt, pur și simplu. Că e ceva în neregulă, că nu spune adevărul.

Ash și-a cuprins bărbia cu degetele și a dat din cap.

— OK, a spus el.

— OK? l-a întrebat Bel și și-a desfăcut brațele. Nu-mi spui că mă înșel, că exagerez, că e normal ca lucrurile să pară ciudate sau că o resping pentru că am sentimente latente de abandon?

Ash a strâns din buze, zâmbind și nu prea.

— De ce aş face aşa ceva? Eşti absolut înfricoşătoare!

— Mulţumesc! a înclinat ea capul. Deci... mă crezi?

Nodul s-a strâns; aştepta.

— Mda, a răspuns el.

Cât de simplu! Nici măcar un cuvânt întreg. Dar, Doamne, avea mare nevoie să-l audă şi se simţea cuprinsă de o senzaţie de uşurare în stomac care o făcea să se ridice în vârful picioarelor. O credea sau, cel puţin, spunea că o crede, iar asta era suficient deocamdată. Cineva era de partea ei, oricât de improbabil sau de ridicol era ce spunea.

O familie formată din patru persoane a trecut pe trotuar pe lângă ei şi toţi s-au holbat, fără să încerce măcar să-şi ascundă curiozitatea, armonizându-şi parcă indiscreţia. Băiatul acela colorat, îmbrăcat ca un clown, şi fiica lui Rachel Price. Intruşi, dar intruşi aflaţi în aceeaşi tabără.

— Dacă minte, a spus Ash când au rămas singuri, ar trebui să aibă un motiv, nu? În primul rând, pentru că a dispărut, apoi pentru că a reapărut după şaisprezece ani. Dacă ambele au fost aranjate.

— Nu ştiu, a spus Bel.

Era prima dată când reuşea să analizeze situaţia cu voce tare, folosindu-l pe Ash ca pe un zid de cărămidă pentru gândurile care o rodeau.

— Dacă ai reuşit să dispari în aşa fel încât toţi să te creadă moartă, ce motiv ai avea să te întorci şi să rişti să fii demascată?

— Cred că motivul ar fi acelaşi din majoritatea cazurilor: banii, a spus Ash şi a sprijinit camera în îndoitura cotului.

— Dar ce bani? a zis Bel şi a gesticulat şi ea cu mâinile goale.

— Nu ştiu, a răspuns Ash, trăgănând cuvintele la sfârşit, de parcă ar fi dus undeva, nu oprindu-le de tot, cum făcea Bel de obicei. Rachel s-a întâlnit azi cu Ramsey pentru contracte, ca să participe la interviuri şi la filmări. Nu a vrut să vândă drepturile

asupra vieții ei până când Ramsey nu i-a oferit o mulțime de bani. A negociat și niște chestii anterioare, o manevră isteată!

Bel s-a oprit, dusă pe gânduri.

— Câți bani?

— Nu știu cifra exactă, dar mult mai mulți decât în contractul tatălui tău. Probabil pentru că *ea* e subiectul și, odată cu întoarcerea ei, Ramsey știe că documentarul sigur va fi preluat de un post. De fapt, azi are întâlniri pe Zoom cu toate posturile importante.

Un nod în capul lui Bel, asemănător cu cel din stomac, se zvârcolea și scuipa afară întrebări și scenarii.

— Pare convenabil, a spus ea, ca o echipă de filmare să facă un documentar despre ea exact când s-a întors din morți. Ce sincronizare impecabilă pentru ambele părți! Unde e Ramsey?

S-a întors spre Ash.

— În sala de ședințe, încă are întâlniri. De ce?

Bel a arătat spre camera lui.

— Pot s-o împrumut?

— Da, sigur.

Ash i-a dat camera, care era mai grea decât se așteptase, iar ea nu a tresărit când li s-au atins degetele.

Bel a plecat înapoi spre hotel.

Ash s-a luat după ea, nedumerit.

— De fapt, stai! i-a spus cu panică în glas. De ce-am făcut asta? Dă-o înapoi! Frate, e scumpă!

— Nu-ți face griji, n-am s-o scap și nici n-am s-o sparg la nervi!

Bel s-a apropiat de ușa de la intrare.

— De ce spui asta? Pare a fi exact ceva ce ai fi în stare să faci.

Ash a urmat-o în holul hotelului în timp ce-și molfăia neliniștit degetul mare.

— Cum înregistrez? a întrebat ea și a luat-o spre sala de ședințe.

— Dă-mi-o înapoi, unde te duci? a șuierat Ash.

— Nu-mi strica cheful, *frate*! Cred că e butonul ăsta mare și roșu. Numai dacă nu e butonul de autodistrugere.

L-a apăsât și imaginea a apărut prin vizor în timp ce înregistra. Bel a scos un sunet ca de explozie și și-a împins afară aerul din obraji, prefăcându-se că scapă camera din mână doar ca să se bucure de expresia speriată a lui Ash.

— E prea ușor cu tine! a spus ea.

Ar fi trebuit să poată ține pasul cu ea.

Bel a deschis ușa cu o mână.

— Ce...

Fața lui Ramsey a apărut din spatele unui MacBook așezat pe masă.

— Ash, ți-am zis că am întâlniri! Ai noroc că tocmai am terminat una!

— E numai vina ei, a spus ea și a arătat spre Bel.

— Bună, Ramsey! l-a salutat Bel senin, privindu-i fața prin vizor cum își schimba expresia din surpriză în confuzie.

— Mai știi când ți-am zis să ai grijă de cameră, Ash? a întrebat regizorul.

— Da!

Ash s-a scărpinat în cap pe sub șapcă, apoi a ridicat-o și și-a arătat capul lunguiet.

— Din greșeală, i-am dat-o lui Bel.

— De ce?

— Pentru că m-a rugat.

— Întotdeauna îmi bagi camerele în față, a spus Bel. E rân-
dul meu. Cum a fost azi?

A zâmbit larg, aproape un rânjet.

Ramsey a făcut ochii mari.

— A fost bine, de fapt. Am avut niște discuții interesante cu posturile de televiziune. Toți sunt disperați să pună mâna pe documentar, acum, că s-a întors Rachel. Am schimbat oficial și titlul în *Reapariția lui Rachel Price*.

A subliniat titlul cu degetele, alungindu-l prin aer.

— Plin de imaginație! a spus Bel. Drăguță aliteratie!

— Așa mi-am spus și eu, iar directorii au fost de aceeași părere. Tocmai am încheiat o întâlnire cu N-ul mare și roșu, dacă știi ce vreau să spun.

Bel știa, dar s-a strâmbat de parcă nu înțelegea.

— Începe cu N, a spus Ramsey și s-a ridicat în picioare. Se termină cu *-etflix*.

— Îmi pare rău, n-am auzit de el! a răspuns Bel încruntată, dezarmându-l înainte de a interveni.

Trucul ei a funcționat; Ramsey a clătinat din cap și a zâmbit cu ochii în jos. Doamne, era adorabil de enervantă, nu-i așa? O fată ca ea nu putea fi și deșteaptă, nu?

— Ce vrei, Bel?

Ramsey se uita la cameră de parcă simțea ceva.

— M-am gândit că e rândul tău să răspunzi la niște întrebări. Un interviu în sens invers.

— OK, am să mușc momeala!

Ramsey s-a sprijinit de masă și și-a încrucișat picioarele. Își pusese o cămașă albastră, elegantă, pentru N-ul mare și roșu.

— Ce vrei să mă întrebi?

— E mai mult un comentariu decât o întrebare, a răspuns Bel. Gândește-te numai ce coincidență incredibilă că făceai un documentar despre dispariția lui Rachel când ea s-a întors miraculos din morți în toiul filmărilor! Ce material grozav înainte și după eveniment. Și toate posturile îl vor și probabil că oferă o mulțime de bani. Ceea ce e grozav, pentru că tu și Rachel

profitați de asta. Ce sincronizare perfectă! Suspectă, ar spune o persoană cinică.

Ramsey a strâns din buze; știa că Bel e persoana cinică.

— Spune mai departe! a zis el ca s-o încurajeze, aproape ca și cum savura momentul.

— Tu și Rachel ați colaborat ca să-i orchestrați reapariția și ca să aveți de câștigat amândoi de pe urma acestei furtuni din presă? Probabil erai disperat, nu, după ce ultimul tău documentar nu s-a vândut și nu o să-l vadă nimeni niciodată?

Ramsey a tresărit; ultima remarcă îl duruse puțin.

— Nu, Bel! Nu asta am făcut, a spus el încet cu o expresie dojenitoare și impresionată totodată, atât în viața reală, cât și în versiunea miniaturală prin vizorul camerei. N-am orchestrat nimic. Prima dată când am întâlnit-o pe Rachel Price a fost când am bătut la ușa voastră duminică dimineța. Sincer, Bel, credeam că e moartă, la fel cum credeai și tu. Sută la sută, fără nicio îndoială, eram convins că Rachel Price e moartă. Sunt la fel de șocat ca restul lumii că s-a întors. E un lucru unic în viață să fii martor la asta. În ceea ce o privește pe Rachel, aceasta a fost închisă într-o pivniță până acum trei zile, așadar nu avea cum să ia legătura cu nimeni ca să orchestreze ceva.

— Da, a spus Bel. Deci e doar o coincidență.

Ramsey a ridicat din umeri.

— Se mai întâmplă.

Bărbatul o studia cu interes, într-un mod diferit de cel superficial în care se holbau *localnicii*. O citea, nu doar o vedea, iscodind-o cu ochii lui de cineast.

— De ce crezi că mama ta *nu* a fost închisă într-o pivniță timp de șaisprezece ani?

— Eu pun întrebările aici, eu țin camera în mână.

Camera îi tremura în mâini.

— Interesant! a spus Ramsey și și-a trecut mâna peste obraz. De ce crezi că instinctul îți spune că mama ta minte, Bel?

— Nu-mi spune asta, a răspuns ea.

— E mai puțin dureros să crezi că a avut control asupra situației, că a plecat intenționat? Că s-a întors dintr-un motiv anume?

— Nu mai pune întrebări, *eu* pun întrebările!

Bel a respirat adânc.

— Atunci, de ce ai ales-o pe Rachel, de ce ne-ai ales pe noi ca următorul tău subiect?

— Sincer? a spus Ramsey și și-a încrucișat picioarele invers, cu ochii la Ash. Nu mai auzisem până atunci de cazul Rachel Price. Știu că *aici* e celebru, dar, știi, America e plină de crime și de persoane dispărute. Am început să-l cercetez abia anul trecut când eram în Maine; am scris ceva trist pe Twitter, că trebuie să abandonez filmările la ultimul documentar. Cineva mi-a răspuns că un subiect interesant pentru documentar ar fi cazul Rachel, dacă eram în căutare de o idee nouă. Am căutat pe Google mai mult de ciudă, de fapt, iar restul e istorie. Așa că totul se reduce la necunoscutul acela care a comentat. Nu e nicio conspirație aici, da? Ne-am înțeles? Dar să revenim la motivul pentru care cauți tu o conspirație.

— Nu, să nu revenim! a spus Bel tăios, dansând în jurul lui. După toate cercetările tale, ai găsit ceva care să contrazică ceea ce spune Rachel că i s-a întâmplat?

Ramsey s-a uitat din nou lung la ea. Bel își dorea să înceteze. Putea s-o analizeze, dar putea și ea să-l analizeze. Să-i sară la jugulară; să mai facă o remarcă despre documentarul lui eșuat.

— Păi, a spus el, mâine și joi îi luăm interviuri, așa că încă nu-i cunosc toată povestea sau povestea pe care o lasă poliția s-o spună. Dar nu, din câte îmi dau seama. Nu există contradicții, niciun motiv să nu cred tot ce spune. Mă rog, dacă nu pui la

socoteală toate acele apariții imaginare de-a lungul anilor. În Brazilia. La Paris.

Ramsey a râs, scoțând un sunet vag, disprețuitor.

— Stai! l-a oprit Bel, scotocind în memorie. Ai spus că a fost una recentă, în New Hampshire. Unde a fost? Cine a fost?

— Serious? a întrebat Ramsey.

— Serious, a venit răspunsul.

— OK!

El a cedat și s-a plesnit peste coapse. Bel l-a urmărit cu camera în timp ce se întorcea la laptop, dând clicuri și tastând.

— Era în North Conway, a spus el. Stai să cauți în documente! Aha! Da! North Conway. O femeie pe nume Alice Moore. A postat pe Facebook, în ianuarie, că a fost cineva în magazinul ei și putea să jure că era Rachel Price.

— Unde pot s-o găesc? a întrebat Bel. Cum se numește magazinul?

— Tipa e proprietara unui mic magazin de haine, a spus el și și-a consultat notițele. Se numește *Baa-Baa Boutique*. Dar...

— Super!

Bel a pășit în față să așeze camera – care încă înregistra – pe masă, blocându-l pe Ramsey în cadru.

— Trimite-i adresa lui Ash!

— Poftim? a zis Ash când și-a auzit numele.

— Bel, a început Ramsey, nu sunt sigur că ar tre...

— Hai, Ash! a spus Bel și l-a bătut pe spate. Să mergem! Conduci tu!

— Ce... fac? a întrebat el îngrozit. Dar nu am...

— Poftim! a spus Ramsey, care își schimbase brusc atitudinea și avea o lumină nouă în ochi.

Cineastul a scotocit în buzunarul de la spate și a aruncat un set de chei prin cameră. Ash le-a prins cu greu și s-a uitat la cei doi ca o căprioară prinsă în lumina farurilor.

— Să conduci pe partea dreaptă, da?

— Dar...

— Ash! au spus amândoi, în timp ce Bel aștepta la ușă și bătea nerăbdător din palme.

— Ia camera! a șuierat Ramsey, apoi a luat-o și i-a pus-o în brațe lui Ash, făcându-i cu ochiul când credea că Bel nu poate să-l vadă. Să ții mâinile nemișcate și să încadrezi imaginea cum trebuie! i-a șoptit apoi.

— O, O-OK! s-a bâlbâit Ash când s-a prins.

— Stai!

Ramsey s-a întors la masă.

— Formulare de consimțământ. Oamenii trebuie să le semneze, a spus el și i-a îndesat lui Ash câteva în mână. Ai pix?

— Băga-mi-aș, am eu pix! a spus Bel. Acum, hai să mergem până nu mă răzgândesc! Mulțumesc, la naiba!

ȘAPTESPREZECE

CLAXOANE ȘI STRIGĂTE DE „HEI, FII ATENT!” ÎN TIMP CE ASH ieșea de pe șoseaua principală și intra într-o parcare lângă bibliotecă North Conway.

— Șoselele americane sunt un coșmar, a spus el și a dat din mână pe geam, să se scuze, după care a oprit motorul.

— Sinceră să fiu, ești un șofer jalnic! a spus Bel.

El s-a uitat urât la ea și și-a pus șapca pe cap.

— Ca să fiu și mai sincer, tu ești un pasager îngrozitor. Ai fi putut să mă avertizezi înainte să urlu la mine să virez.

— N-ar fi fost la fel de distractiv.

Bel a luat rucsacul dintre picioare și a deschis portiera.

— Ești o belea! a bombănit Ash pe înfundate, deși nu a specificat ce însemna asta, și a coborât pe cealaltă parte.

După care a luat camera de pe bancheta din spate, și-a trecut degetele peste învelișul pufos al microfonului și apoi a verificat că are baterie. Pe urmă și-a luat geanta, un mini-rucsac de piele. Arăta aiurea pe el.

— Drăguță geantă!

— E a mamei, i-a explicat Ash. De la ea și de la surorile mele primesc cele mai bune lucruri.

Bel a dat din cap, cu ochii mari și răutăcioși care îi contraziceau zâmbetul. Ea nu avusese și nu primise niciodată lucruri de

la alții, doar îi pasase diverse chestii lui Carter când erau mici, cum ar fi blugii care nu o mai încăpeau.

Au traversat strada în timp ce Bel se uita spre Baa-Baa Boutique. O fațadă nostimă: scânduri de lemn vopsite în alb și albastru ca la mare, deși marea era foarte departe. Alături era un magazin care se numea World Magic Gifts, cu vitrine pline de capcane pentru vise și coarne, sculpturi care se uitau la Bel și Ash în timp ce se apropiau.

Ash a pornit butonul de înregistrare și a prins-o pe Bel, apoi a lărgit cadrul ca să se vadă numele buticului și micul logo cu o oaie.

— Nu e nevoie să spui „Acțiune” sau „Se filmează” sau ceva?

— Acțiune, se filmează sau ceva, a spus el cu un zâmbet strâmb.

Bel a deschis ușa, iar un clopoțel a sunat deasupra capului. Nu i-a ținut ușa și lui Ash, lăsându-l să se chinuie ca să intre. A trecut pe lângă un suport cu haine, printre care și un tricou galben scurt în față pe care scria *Câini, nu droguri*, cu un mops gras și trist în mijloc. Genul de lucru pe care l-ar fi purtat Ash. S-a întors și l-a văzut cum îl privea și întindea mâna spre tricou.

— Concentrează-te! i-a atras ea atenția și i-a dat peste degete. N-am venit la cumpărături.

— Dar pare așa de trist micuțul ăsta! Are nevoie de un cămin iubitor!

Ash și-a scos în afară buza de jos.

Bel și-a dat ochii peste cap la cameră, chiar sub nasul lui Ash. A mers spre casă, unde o femeie de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată cu o bluză în dungi albe și albastre care semăna cu fațada magazinului, scria etichete.

— Bun-venit la Baa-Baa Boutique! a spus ea plictisită, cu ochii sticloși, până l-a văzut pe Ash.

În secunda imediat următoare, femeia s-a îndreptat și și-a întins gâtul, dându-și părul brunet într-o parte.

— Cu ce vă pot ajuta? l-a întrebat pe Ash.

— Am venit să discutăm cu proprietara, Alice Moore, a spus Bel, fără să reușească să-i distragă atenția de la tânărul care o însoțea.

— Eu sunt, a spus femeia și a făcut riduri la gură când a remarcat camera din mâinile lui. Ce e...

— Filmăm pentru un documentar, i-a explicat Bel. *Dispariția lui Rachel Price*.

Ash a tușit.

— De fapt, acum e *Reapariția lui Rachel Price*.

— O, eu... Știrile... E absolut minunat, serios...

Alice s-a oprit și s-a uitat, în sfârșit, la Bel, rotindu-și ochii.

— Dar semeni așa de bine cu... Trebuie să fii...

Bel a lăsat-o pe Alice să se bâlbâie, abandonând-o pe ea și propozițiile ei neterminate.

— Da, ea e Bel, a intervenit Ash. Fiica lui Rachel.

— O, scumpo!

Alice îi acorda acum toată atenția ei.

— Cred că ești așa de fericită că mama s-a întors în sfârșit acasă!

— Da, așa e, a spus Bel și a făcut din nou o pauză stângace pentru Ash.

— Vă pot da să semnați un formular de consimțământ? a spus el și a scos unul din rucsacul amuzant de mic. Ca să vă exprimați acordul ca fața și vocea dumneavoastră să apară în documentar.

— Da, desigur!

Alice a luat formularul și l-a semnat după ce i-a aruncat o privire fugitivă, fără să-l citească însă, apoi i l-a dat înapoi.

— Deși nu sunt sigură de ce mă filmați. Nu știu pe nimeni care s-o cunoască pe Rachel.

— De fapt, a spus Bel, preluând controlul, am venit să vorbim cu tine despre ceva ce ai postat pe Facebook în ianuarie. Ai crezut că ai văzut-o pe Rachel Price aici, în magazin.

— O, da!

Alice și-a lăsat capul în jos și a râs ușor, ca și cum ar fi împărtășit gluma cu ei.

— E clar că m-am înșelat; nu putea fi ea, acum, când știm unde a fost cu adevărat biata Rachel.

— Dar ai putea să ne povestești ce ai văzut, adică despre femeia pe care ai văzut-o? Chiar dacă acum știm că nu putea fi Rachel, a insistat Bel.

Femeia a mijit ochii.

— Nu înțeleg!

— Știi, a dat Bel înapoi și a vorbit cu ea cu mâna peste gură, de parcă erau prietene vechi.

Așa vorbeau prietenii vechi, nu?

— E doar o completare pentru documentar, niște materiale care să îmbrace părțile mai incitante, ca să arătăm cât de cunoscut era cazul lui Rachel înainte să se întoarcă.

Bel nu i-a mai lăsat spațiu de manevră și a insistat din nou. Poate femeia asta avea răspunsuri care să demaște minciunile lui Rachel, iar Bel avea să le obțină, la naiba!

— Și ce ne poți spune despre femeia pe care ai văzut-o?

Alice a făcut o pauză să-și dreagă vocea.

— Păi, n-am văzut-o prea bine, poate de-asta m-am convins că e Rachel. Purta mască, știi, din aia chirurgicală, pentru Covid, așa că i-am văzut doar ochii, de fapt. Și avea căciulă pe cap; era ger afară. Dar avea părul lung, aproape până la talie, un blond-închis, ca atunci când a dispărut Rachel. N-am interacționat prea mult, doar când a venit la casă; nu a fost nimic ieșit din comun. Dar m-am uitat la ochii ei și mi-a trecut prin minte „Doamne, arată ca Rachel Price!” N-am spus nimic și pe urmă mi-a fost ciudă, când m-am convins singură că era ea. Trebuia să-i spun cuiva, pentru orice eventualitate, ca să nu mi se mai pară că e secret. Așa că am postat pe Facebook. Deși,

acum *chiar* mi-ar fi fost ciudă dacă i-aș fi spus ceva, pentru că e clar că nu era mama ta.

— Bineînțeles! a spus Bel, deși nu vorbea serios, pentru că era posibil ca femeia asta să o fi văzut pe adevărata Rachel Price, și atunci cui trebuia să-i fie ciudă?

Dar dacă era Rachel, Bel avea nevoie de o dovadă. De probe.

— Ai camere de supraveghere în magazin? Ar fi putut s-o înregistreze pe femeia aceea?

— Da! a spus Alice. Am verificat imaginile a doua zi, ca să văd dacă nu cumva îmi pierdusem mințile.

— Le-am putea vedea și noi? a insistat Bel.

— Nu le mai am; se șterg în fiecare săptămână.

Bel s-a dezumflat.

— Dar am făcut o captură de ecran cu cea mai clară imagine, când stătea exact unde stai tu acum. Nu e cea mai bună calitate, dar s-ar putea s-o mai am în telefon. Stai puțin!

Bel și Ash au făcut întocmai, schimbând o privire în timp ce Alice tasta pe ecran.

— Scuze, am multe poze cu cățelul! a spus ea în timp ce derula. Uite-o!

A întins telefonul ca să le arate poza, iar Ash a micșorat cadrul și l-a lărgit din nou ca să surprindă reacția lui Bel. Ea s-a aplecat și a mijit ochii. O femeie cu o geacă neagră, de puf, și mască, cu părul de aceeași culoare ca al lui Rachel și destul de lung, încât să se prindă în îndoitura cotului când și-a rearanjat masca de pe față. Nu i se vedea chipul prea bine, iar căciula ascundea locul unde ar fi fost semnul din naștere. Ar fi putut să fie Rachel; nimic nu elimina varianta asta în care purta mască și căciulă ca să se deghizeze și să se ascundă la vedere. Sau putea fi doar o femeie palidă cu aceeași culoare de păr. Nu era ca și cum erau puține pe aici.

— Poți să-mi trimiți poza prin AirDrop? a întrebat Bel.

— Te rugăm! a adăugat Ash pentru ea.

Alice s-a uitat lung la ei.

— Nu știu ce înseamnă asta.

— Poftim! a spus Bel nerăbdătoare și i-a luat telefonul din mâini.

A apăsât apoi pe spirala albastră și a așteptat s-o găsească, apoi a dat clic ca să accepte transmiterea pozei în telefonul ei. I-a dat telefonul înapoi lui Alice fără să se uite.

— Mulțumim! a completat Ash din nou, dar Bel asculta doar pe jumătate, mărind fața pixelată, din care se vedea doar o treime.

Era imposibil să fii sigur, iar instinctul ei oscila între da și nu. Exista o direcție în care voia să încline. Dar dacă era Rachel, ce căuta aici?

— A venit la casă? a întrebat Bel, dar nu asta era adevărata ei întrebare. A cumpărat ceva?

Alice a dat din cap, de parcă era un răspuns suficient.

— Și? a spus Bel, supărată că mai era nevoie să întrebe. Ce a cumpărat femeia asta?

— Doar două lucruri, dacă îmi amintesc bine.

Alice s-a frecat pe față de parcă Bel ar fi ars-o. O, de-ar fi fost așa!

— A plătit numerar, deși aveam o pancartă afară pe care scria că preferăm cardul.

S-a oprit să le arate pancarta respectivă.

— Cred că a cumpărat o pereche de blugi și o bluză, asta a fost tot.

Bel a ciulit urechile, așa cum s-a întâmplat și cu ghemul de nervi din stomacul ei care stătea să asculte.

— Ce fel de bluză?

— Una simplă, cu mâneci lungi. Roșie, cred. Eu nu vând culori plictisitoare.

Lui Bel îi bătea inima mai tare.

— O bluză roșie, cu mâneci lungi, a repetat apoi ca să se asigure că auzise bine.

— Da!

— Și blugii erau negri?

— Așa cred. Ceva mai versatili decât cei albaștri, nu-i așa? Poți să-i porți și seara.

Bel s-a oprit, căzând pe gânduri. Alice nu-și dădea seama ce spusese. Poate o recunoscuse pe Rachel Price din fotografia aceea, cea pe care o folosiseră pe afișe și la știri: Rachel îmbrăcată într-o cămașă albă. Nu înțelegea semnificația bluzei roșii cu mâneci lungi și a blugilor negri. Hainele pe care le purta Rachel când dispăruse. Aceleași pe care le avea când reapăruse, dar destrămate; zdrențuite și pătate.

— Bel? a zis Ash, fără să înțeleagă de ce se oprise sau tocmai pentru că înțelegea și se asigura că fata se simte bine.

Bel l-a ignorat.

— Articolele tale au etichete?

— Desigur! a zâmbit Alice. Baa-Baa Boutique e un nume prea bun să nu-l pun pe toate hainele. Pot să te ajut să cauți ceva, scumpo? E pentru mama ta?

Bel nu a răspuns, așa că Ash a vorbit din nou, stângaci și agitat:

— Îmi place tricoul acela cu câinele...

— De fapt, trebuie să plecăm, a spus Bel, apoi l-a agățat pe Ash de salopetă ca să-l învârtă pe loc, iar bărbia ei a apărut în cadru. Pa, mulțumim, pa! a strigat peste umăr și s-a lovit de ușă în timp ce clopoțelul suna deasupra lor strident și frenetic.

N-au vorbit până nu au ajuns la mașină, iar Bel și-a dat seama că se ținuse de el tot drumul. L-a eliberat și au urcat în mașină. Ash încă înregistra, cu camera în poală, îndreptată spre ea.

— Ce e? a întrebat-o. Crezi că era ea? Poza e prea neclară să poți fi sigură, iar femeia e foarte înfoclită.

— Nu, da, nu, a spus Bel, neștiind ce cuvânt să spună mai întâi. Da, poza nu e clară, ar putea fi ea sau nu. Evident, a trebuit să-și tundă părul de atunci. Dar lucrurile pe care le-a cumpărat?

— Bluza roșie și blugii negri? a întrebat el, nesigur.

— Ash – nu te supăra, mă rog, supără-te puțin! –, dar ai fost atent la documentarul pe care îl faci?

Bel s-a întors spre el în timp ce camera crea o barieră între ei.

— Sunt hainele pe care le purta Rachel în ziua în care a dispărut. Aceleași pe care le purta când am găsit-o mergând spre casă, sâmbătă. Murdare, rupte, pline de găuri, de parcă le-a purtat doar pe acelea în ultimii șaisprezece ani. Dar dacă nu a fost așa? Dacă așa a vrut ea să arate?

Privirea lui Ash s-a schimbat.

— Vrei să spui...

— Dacă nu mai avea hainele în care dispăruse, trebuia să cumpere altele cât mai asemănătoare pentru marea reapariție planuită. În acest caz, e posibil să fi fost ea, aici, în ianuarie. Pe aproape, dar deghizată. Cu o mască pentru Covid. Așa s-ar explica felul în care s-a deplasat – cel puțin în ultimii patru ani – și și-a ascuns identitatea. Poți să distrugi o bluză și niște blugi așa de tare, încât să ajungă niște zdrențe în câteva luni?

— Probabil, a spus Ash. Dacă ești destul de motivat. Dar, știi, astea nu sunt probe solide, ce-și amintește femeia asta despre o clientă necunoscută.

Bel știa asta, știa că are nevoie de mai mult, de ceva concret, dacă intenționa să demonstreze că Rachel e o mincinoasă. Dacă voia să-i convingă pe tata și pe polițiști. Dar acest lucru era mai puternic decât o coincidență, de-asta era sigură. Putea îngădui o întâmplare; sincronizarea dintre filmarea documentarului și întoarcerea lui Rachel. Totuși, nu putea îngădui încă una. Hainele aveau o semnificație; se aprinsese flacăra sub ea și îi ardea

în stomac, o dovadă destul de clară că instinctul ei fusese corect de la început.

— Spune-mi la ce te gândești! a spus Ash.

— Mă gândesc că vorbești ca Ramsey, a răspuns ea și a simțit un fior nou de energie pe șira spinării.

Și-a înclinat capul într-o parte și-n alta, ca să scape de fiorul acela, și și-a trosnit gâtul.

— Nu știu ce să zic de dispariția ei, dar începe să pară că Rachel și-a planificat reapariția și că se întorsese de mai multă vreme, nu doar de câteva zile. Ceea ce înseamnă că pivnița nu poate fi reală. Bărbatul acela nu poate fi real. Și nu știu de ce vrea ca lumea să creadă altceva.

Bel a ezitat o clipă.

— Ți se pare o nebunie?

Ash a clătinat din cap.

— Nu! Adică, ești nebună, cu siguranță. Dar nu din motivul ăsta.

Ea i-a zâmbit, un zâmbet adevărat la care nu s-a gândit de două ori.

— Frate, cred că ne-am descurcat bine aici, noi doi, a spus el și s-a scărpinat la nas. Schema aceea cu polițistul bun și polițistul rău.

— Cine-i polițistul rău? l-a întrebat Bel, încă zâmbind, intenționat de data asta.

Ash a căscat gura la ea.

— Haide! Pe bune?

Bel nu mai zâmbea când Ash a lăsat-o acasă.

Rachel ocupase locul tatei, noua ei mașină fiind parcată în fața garajului, unde stătea camioneta. Aceasta din urmă nu se vedea nicăieri, ceea ce însemna că tata încă nu venise de la muncă. Grozav, la naiba! Tata nu era, dar CNN, NBC, ABC și FOX erau toate acolo.

- Ne mai vedem! a spus Ash când Bel a coborât din mașină.
- Cred că da! i-a răspuns Bel. Conform obligațiilor contractuale.
- Întotdeauna e o plăcere, Bel!

Ash a întins palma în formă de salut când a închis portiera. Încerca să o întreacă în obrăznicie, dar avea ea să-i arate data viitoare.

Bel călca apăsât spre ușa de la intrare, ignorându-i pe cei patru reporteri care strigau întrebări la ea, protejată de marginea proprietății, o graniță invizibilă pe care nu aveau voie s-o depășească. Se prefăcea că nici sunetul nu depășea granița aceea.

S-a uitat la mașina lui Rachel. Se întorsese de trei zile și deja prelua controlul; îi împingea pe ceilalți la o parte și își revendica teritoriul. Bel făcuse ceva progrese azi – avea un aliat, un indiciu –, dar nu era de ajuns. Avea nevoie de mai multe dovezi ca să-și recâștige casa de la Rachel Price. Pentru că la asta avea să se ajungă, nu-i așa? Una sau alta.

A băgat cheia în broască. Măcar avea încă dormitorul; ultimul refugiu pe care Rachel nu putea să-l ocupe. Avea să se ducă acolo imediat, să se ascundă până se întorcea tata și să pretindă că are teme de făcut.

Bel a deschis ușa cu respirația tăiată și s-a pregătit s-o înfrunte din nou pe Rachel, deși niciodată nu se simțea destul de pregătită.

Nu era nimeni pe hol.

Bel și-a încleștat fălcile și a trecut în living. Rachel nu era nici acolo, nici în bucătărie, deși cuptorul era pornit și zumzăia cum făcea de obicei. Rachel nu era acasă? Poate ieșise la plimbare?

Ceva i-a stârnit stomacul, instinctul acela de a striga într-o casă goală, ca să o umpli la loc, dar Bel și-a înăbușit senzația și a depășit-o. De ce să o strige pe Rachel? Nu voia s-o găsească. Era o întâmplare fericită; putea să se ascundă în cameră fără să mai găsească scuze.

A început să urce treptele și a sărit-o pe cea care scârțâia. S-a oprit în capul scării. Ușa de la camera de oaspeți – era

important s-o numească așa, nu camera lui Rachel – era deschisă, iar încăperea era goală. Dar ușa de la baie era închisă. Nu se auzea apa pornită, dar poate Rachel făcea baie?

Bel a călcat mai ușor, în vârful picioarelor, pentru orice eventualitate. Nu voia să știe Rachel că e acasă și s-o forțeze iar să reapară.

A ajuns la ușa dormitorului și a împins-o încet.

Cineva a icnit, iar Bel a fost cât pe ce să facă la fel, dar și-a blocat sunetul în gât și a tușit.

Rachel era în dormitorul ei, lângă rafturile de cărți.

— O, Anna! a spus Rachel, și icnetul s-a transformat într-un râset timid.

Ținea în mână o carte pe care acum o lipise de inimă, ca pe un scut.

— N-am auzit când ai intrat.

Asta pentru că nu trebuia să audă. Și nici nu trebuia să fie aici, în camera lui Bel, în refugiul ei.

Bel a lăsat rucsacul să cadă cu o bufnitură greoaie.

— Ce fa...? a început ea, neștiind cum să încheie, pentru că „Ce faci aici?” avea un sens mai profund decât dormitorul ei.

— Scuze! a răspuns Rachel în timp ce-și târșăia picioarele pe covor. Căutam o carte; Carter a spus că citești mult. Mă gândeam că pot să împrumut una. Sper că nu te deranjează!

O deranja, dar în clipa asta nu știa cum să se prefacă. Rachel o luase prin surprindere pentru că era unde n-ar fi trebuit să fie, iar inima îi bubuia în piept în ritmul instinctului „luptă sau fugi”.

Rachel a ridicat cartea din mână și a învârtit-o până când supracoperta a început să fluture ca niște aripi.

— Asta e o carte bună, a spus ea.

Bel a recunoscut-o după coperta verde: *Hoțul de amintiri*. Era una dintre preferatele ei, dintotdeauna.

— Una dintre preferatele mele, a spus Rachel, furându-i și acest lucru.

— E OK, a spus Bel. Puțin plictisitoare pe la mijloc.

Rachel s-a uitat la carte și a dat cu degetele peste colțurile ascuțite și urmele paginilor care fuseseră îndoite.

— Ți-a dat cineva cartea asta sau...? a întrebat ea, încercând să facă conversație.

Poate că și ea fusese luată prin surprindere de Bel.

— Nu, am cumpărat-o acum câțiva ani. Mi-o citea bunicul când eram mică și voiam s-o recitesc și eu când nu mai eram copil.

— Ce drăguț!

Rachel a pus cartea în spațiul liber de pe raft și a recompletat șirul.

— Că îți citea bunicul.

— A început când tata era în închisoare pentru uciderea ta, a spus Bel când și-a găsit din nou echilibrul și a pășit în față.

Rachel a dat din cap, rumegându-și gândurile în tăcere și ascunzându-le cu grijă după expresia feței.

— Ar trebui să-l vizitez pe tatăl lui Charlie.

— Probabil n-o să-și amintească de tine, a spus Bel, câștigând puncte oriunde putea. A uitat cine suntem eu și Carter, iar noi am fost mereu aici.

Rachel a rumegat mai tare, ronțăindu-și obrazul, apoi a clipit și s-a schimbat la față.

— Tocmai ai ratat-o; Carter a fost aici. E foarte dulce, nu-i așa? Nu a putut rămâne la cină, dar m-a ajutat să-mi configurez telefonul. Acum e în regulă, trebuie doar să mă obișnuiesc să-l folosesc.

Și-a dus mâinile la spate să le ascundă, iar umărul i-a trosnit.

— Știi că ieri ai fost prea ocupată. Dar acum e configurat și mi-a introdus numărul tău în agendă.

Mersi, Carter!

— O să-ți trimit un mesaj ca să ai numărul meu, a continuat Rachel. Poți să mă suni oricând. Știi asta, nu? Oricând.

— Sigur, i-a răspuns Bel.

Oricând, doar nu în ultimii șaisprezece ani, anii în care oamenii aveau cel mai mult nevoie de mamele lor.

Bel a pășit din nou în față și a lăsat liberă intrarea în cameră. Voia ca Rachel să plece, deși nu era convinsă că dormitorul ei avea să i se mai pară vreodată sigur, acum, că femeia asta își lăsase amprenta pe tot ce atinsese și tot ce privise. De câtă vreme își băga nasul pe aici? Se așezase pe pat? Deschisese sertarul nopțierei sau dulapul? Oare găsisese colecția lui Bel de lucruri furate?

— În următoarele două zile voi filma interviurile, a spus Rachel, găsind altceva de discutat, alt motiv ca să rămână.

— Super!

— L-am sunat pe Ramsey, de fapt, ca să-mi testeze telefonul. S-a frecat la un ochi.

— A avut o idee, să avem o cină cu toată familia vineri seara, cu toată lumea: noi, Jeff, Sherry, Carter, mama, bunicul tău și îngrijitorul. Cum îl cheamă?

— Yordan.

— Yordan. Ramsey o să angajeze oameni care să aducă mâncarea, ca să nu fim nevoiți să gătim. Poți să mă ajuți să aleg meniul, dacă vrei. O să filmeze cina pentru documentar. O să fie distractiv, nu-i așa? Toți împreună, din nou.

Bel n-ar fi ales cuvântul „distractiv”. Dar măcar casa avea să fie aglomerată, plină de voci, și nu avea să mai poarte o discuție inconfortabilă ca asta între patru ochi cu Rachel.

— Ar fi drăguț să vină toată lumea.

Rachel i-a zâmbit.

— Putem cere orice. Friptură? Paella?

— Tatei nu-i plac creveții. A făcut intoxicație.

Zâmbetul a șovăit, devenind unul strâmb.

— Cum a fost lucrul pentru creditele în plus?

— În regulă!

— Ramsey mi-a spus că te-a văzut azi, după ore, a zis Rachel.

Futu-i! Poate că Bel o prinsese pe Rachel cu niște minciuni, dar urma să fie și ea prinsă. Dacă Bel nu se gândea repede la ceva.

— O, da, am fost la hotel! a spus Bel, inventând pe parcurs. Am avut cinci minute libere înainte de întâlnire și mi-am amintit că îmi uitasem clama de păr când filmam interviul. M-am dus să văd dacă era la obiecte pierdute.

Destul de convingător. Fără goluri, decât dacă scotocea Rachel după ele.

Rachel a dat aprobator din cap.

— Și ai avut noroc?

— Nu, deloc.

Ramsey nu i-ar fi spus lui Rachel despre ce vorbiseră, nu? Că Bel o supraveghea pe Rachel și că începea să-i demaște minciunile. Nu, n-ar fi spus nimic, Bel își dăduse seama după lumina din ochii lui; cineastul văzuse o oportunitate în suspiciunile lui Bel. Și nu putea să profite de ea dacă ea era cea care profita de aceste suspiciuni. Le putea folosi ca să consemneze dovezile descoperite de Bel, o însemnare permanentă. O mână spăla pe alta și îl foloseau pe Ash pentru asta.

— Tatăl tău se întoarce la cină? a întrebat Rachel, găsind ceva nou de spus, ceea ce însemna că Bel o convinsese și își acoperise urmele.

— De obicei, se întoarce mai devreme de atât, a răspuns.

— Mâncăm lasagna în seara asta. De la magazin. N-am avut timp s-o gătesc, s-a scuzat Rachel. Ți place lasagna?

Dacă Bel trebuia să mai răspundă o singură dată la întrebări despre ce îi plăcea și ce nu, avea să urle.

Ușa de la intrare s-a trântit la parter.

— Bună! s-a auzit vocea lui Charlie. Puștoaico?

Bine că venise naibii odată!

Tata era acasă, iar asta era bine, pentru că nu era la fel fără el!

OPTSPREZECE

NUMAI FOX, CNN ȘI ABC ERAU ÎN FAȚA CASEI A DOUA ZI, când Bel a venit de la școală. Se răreau, unul câte unul. Dacă se luau după logica faimosului cântecel pentru copii, aveau să dispară până sâmbătă, pentru că știrea era veche. Până apărea o știre nouă – de pildă, că Rachel inventase totul –, și atunci aveau să alerge înapoi și să înceapă iar cântecul. *Zece dube albe se legănau pe o pânză de păianjen.*

— Distracție plăcută la dans! a strigat Bel după Carter în timp ce mergea pe Milton Street și își ridica gluga ca să-i ignore pe reporteri.

Bel și-a căutat cheile în buzunar. Nu și-a dat seama decât după ce a ridicat privirea. Mașina tatei nu era în față, dar nici cea a lui Rachel.

Plecuse de acasă? Poate era încă la Royalty Inn și înregistra interviuri cu Ramsey. Ar fi trebuit să verifice parcareă când trecuse pe acolo.

A descuiat ușa și a intrat în casă în timp ce inima îi bătea mai tare, în caz că era nevoie.

— E cineva? a strigat ea să se asigure.

Nu i-a răspuns nimeni.

A trecut prin living. A încercat din nou.

— E cineva? Tată? Rachel? Sunteți aici?

Cu mâna pe balustradă, s-a uitat în sus.

— Rachel? Mamă? a strigat ea, doar ca să verifice? Mămică dragă?

Nimic! Niciun sunet. Era singură acasă.

A oftat și și-a dus mâna la piept ca să-și încetinească bătăile inimii. Și-a scos încălțările și a pus rucsacul jos, apoi le-a lăsat unde erau. Rachel ordona tot timpul, deși nu știa care era locul lor: punea farfuriile la castroane, cămile la pahare și încălțările lui Bel în dulapul de pe hol. Așa că Bel se putea bucura să le lase acolo cât timp nu era Rachel acasă și avea casa numai pentru ea.

Casa numai pentru ea!

Ce proastă era Bel! Nu își dăduse seama ce însemna asta. Nu era doar o ocazie să-și lase încălțările în mijlocul casei, ci și să caute răspunsuri fără ochii iscoditori ai lui Rachel în preajmă. Rachel o făcuse prima, cotrobăind ieri prin camera lui Bel, așa că acum era rândul ei, o răzbunare dreaptă și egală. Poate uitase ceva în cameră, ceva real, concret, un lucru pe care Bel îl putea folosi ca să-i descopere minciunile.

Așteptase deja prea mult; Rachel se putea întoarce dintr-o clipă în alta.

A urcat scările în grabă, chiar și pe cea care scârțâia, și a alergat spre ușa de la camera de oaspeți. A pus mâna pe clanță și a deschis ușa, apoi a intrat. Dacă exista și aici o barieră invizibilă, nu era destul de puternică să o țină la distanță.

Patul era făcut, aproape prea bine, de parcă era recuzită, nu un loc adevărat în care dormea cineva. Soarele după-amiezii se revărsa prin draperiile trase și umplea camera de o lumină gălbuie, statică, învăluind-o și pe Bel când a pășit în cameră și s-a aplecat să verifice sub pat. Nimic în afară de praf.

Mai întâi, comoda. Deasupra erau câteva lucruri: un deodorant, două creme hidratante și o lumânare aromată. Bel a deschis

sertarul de sus. Chiloți, sutiene și șosete; cumpărăturile de la H&M. A scotocit ca să vadă dacă Rachel nu ascunsese nimic pe dedesubt sau printre haine, dar nu a simțit decât materialele.

Al doilea sertar avea bluze împăturite, noi, și tricourile vechi găsite de tata.

Fusta, pantalonii și blugii erau în sertarul următor. Probabil Rachel îmbrăcase rochia pentru interviu.

Nimic în sertarul de jos.

Bel s-a întors și a zărit o mișcare cu coada ochiului. S-a ră-sucit pe loc. O formă neagră ca o fantomă pânde-a acolo. Bel a clipit și răsuflat adânc. Era doar un prosop gri cărbune, atârnat de spatele ușii, care încă se legăna încet după ce deschisese ușa.

Bel s-a uitat mai în spate, pe hol, și a ciulit urechile să capteze orice sunet. Reporterii de afară ar fi trebuit să fie o alarmă, nu-i așa? Să o avertizeze cu întrebările lor disperate că se întorcea Rachel. Era adevărat, dar asta nu o liniștea prea tare. Era agitată, chiar și sunetele propriului corp o speriau, iar nodul din stomac se strângea iar.

S-a dus la noptieră.

A găsit un cablu de încărcare pentru iPhone, înfășurat în jurul veiozei și băgat în priză în spate. Un pahar cu apă pe noptieră, cu cel puțin două guri de apă stătută. Nicio carte, doar o hârtie împăturită și un pix pus în diagonală ca să o țină închisă.

Bel a dat pixul deoparte ca să vadă ce era scris de mâna lui Rachel.

De făcut:

- ☐ *De ales meniul pentru vineri*
- ☐ *De făcut programare la oftalmolog*
- ☐ *De făcut programare la dentist*
- ☐ *Asigurare*
- ☐ *Annabel*

Ochii lui Bel au dansat în jurul numelui ei, scris ultimul pe listă. A întins un deget peste el. Ei bine, asta ce dracu' însemna? Numele ei trecut ca un lucru de făcut, sub asigurare și dentist. Căsuțe goale de bifat, deci încă nu făcuse nimic. Și ce anume voia să spună Rachel cu asta, ce avea de gând să facă cu ea?

Bel a simțit un fior ciudat și rece pe spinare, deși în cameră era cald. A pus pixul la loc unde îl găsisese și s-a uitat la mânerul sertarului de la noptieră. Un loc pentru secrete – unde Bel le păstra pe ale ei – și singurul rămas în care mai puteau fi. A întins degetele prin aer și le-a pus pe mâner. A deschis sertarul, iar lemnul a scârțâit în șanțurile lui sculptate.

Înăuntru era cutia goală de la iPhone, cu factura deasupra. Un balsam de buze. Un pachet mic de șervețele. Asta era tot. Nu, nu putea să fie doar atât! Bel verificase peste tot în cameră. Trebuia să fie ceva; avea nevoie de ceva!

Sertarul nu ieșea mai tare de atât, iar Bel l-a făcut să scârțâie când a tras de el. A împins cutia de iPhone într-o parte ca să vadă ce era în spate.

Stai, era ceva acolo! Ceva mic și roz, îngropat în spatele sertarului.

Bel a întins mâna și a strâns degetele în jurul obiectului mic și moale. L-a scos și l-a ridicat la lumină.

Roz pal, cu dantelă în partea de sus.

Era o șosetă pentru bebeluși, aproape imponderabilă și încovoiată în palma ei.

Bel a studiat-o, a ridicat-o și a lăsat-o să atârne. Nu-i venea să creadă că tălpile ei fuseseră cândva așa de mici. Pentru că era șoseta ei, nu-i așa? Trebuia să fie, dinainte ca Rachel să dispară. Dar ce căuta aici?

Sertarul fusese gol din prima seară în care Rachel reapăruse, când tata pregătise camera pentru ea. Bel era de față când tata

verificase noptiera și ștersese praful de deasupra. Șoseta asta nu era acolo. Atunci, de ce era acum?

Exista o singură explicație posibilă: probabil Rachel o adusesese cu ea. O pusese chiar ea în sertar și o băgase în spate, de parcă încerca s-o ascundă.

Dar cum era posibil? Dacă Rachel avea șoseta când reapăruse, poate în buzunar, poliția ar fi luat-o împreună cu celelalte probe, cu celelalte haine ale ei. Dar șoseta nu era printre probe, era chiar aici. Oare Rachel reușise să o ascundă undeva înainte să plece la poliție? Undeva în casă sau undeva în oraș, pe drum. Avusese destul timp să o ia înapoi în următoarele zile, să o aducă înapoi și s-o ascundă în sertar. Era singura variantă, asta dacă nu cumva tata păstrase niște lucruri de-ale lui Bel, de când era mică – poate în pod –, și Rachel le căutase când fusese singură acasă.

Dar dacă Rachel *adusesese* șoseta înapoi acasă, de ce o păstra? Și de câtă vreme o păstra? De când dispăruse?

Bel a dat cu degetele peste șoseta micuță să o examineze. Părea veche, subțiată și uzată, de parcă nu era prima oară când era atinsă cu degetele de cineva care încerca să extragă ceva din ea.

Bel nu vedea altă opțiune, altă origine pentru șoseta mică din palma ei. Și, dacă era adevărat, dacă Rachel păstrase o amintire de la Bel din ziua în care dispăruse, atunci asta era dovada, nu? Că știa că avea să dispară, că plănuise totul, că alesese să fie așa. Nu luai cu tine un suvenir de la fetița ta dacă nu aveai de gând să pleci pentru totdeauna și să o abandonezi pe bancheta din spate a mașinii.

Apariția din North Conway, din urmă cu trei luni, blugii negri și bluza roșie o dădeau de gol, indicând practic că Rachel își pusese la cale reapariția. Și iată, șoseta asta mică de copii trăda cealaltă jumătate a poveștii. Că Rachel își pusese la cale și

disparația și că alesese să plece, așa cum Bel știuse întotdeauna în adâncul sufletului.

Acum nu o durea să înfrunte adevărul; i se părea o victorie, o confirmare. Lui Rachel îi păsase destul de mult, încât să păstreze șoseta lui Bel, dar nu cât să rămână. Șoseta era o dovadă, prea mărunță pentru alții, dar destul cât să o motiveze pe Bel să continue. Să afle de ce alesese Rachel să dispară, apoi să revină, și ce făcuse în cei șaisprezece ani, în afară de a păstra șoseta lui Bel.

Nodul i s-a încordat în stomac, strângând firele.

Bel și-a încleștat pumnul în jurul șosetei.

Ei bine, de ce nu? Fusesse a ei, nu era a lui Rachel ca s-o păstreze. A luat șoseta cu ea și a lăsat camera de oaspeți așa cum o găsisese.

În dormitorul ei, care nu mai era la fel de sigur.

A ascuns șoseta în noptieră, sub toate celelalte mici secrete.

NOUĂSPREZECE

„E PREA GREU SĂ RENUNȚI LA CEEA CE IUBEȘTI. NU ȘTIU DACĂ voi mai face vreodată alt documentar.” 629 de aprecieri, 41 de distribuiri și 11 comentarii.

Ochii lui Bel s-au luminat. În sfârșit, îl găsisese, tweetul pe care îl postase @RegizorRamseyLee în luna octombrie. Acesta trebuia să fie.

Era joi seara și stătea pe pat cu laptopul sprijinit de genunchi și stomacul ghiorăind pentru că nu mâncase destul la cină.

A dat clic pe comentarii și a derulat pagina.

„Nu renunța!”

„Mi-a plăcut *Snow Dog* – m-a făcut să plâng!”

Și apoi:

„Ai auzit de cazul Rachel Price? Dacă ești gata pentru următoarea ta poveste, ar fi un documentar grozav. De fapt, nu-mi vine să cred că nu l-a făcut nimeni până acum.”

Comentariu lăsat de un anume Lucas Ayer, fără poză de profil. Bel a dat clic pe nume. Nu avea niciun urmăritor și nu urmărea pe nimeni. Acel tweet fusese primul și ultimul de când exista profilul pe Twitter, din octombrie 2023, de parcă își făcuse cont doar pentru asta. Bel a mijit ochii și s-a uitat la fața goală și cenușie a lui Lucas fără să găsească nimic.

Laptopul i-a tremurat în mâini, zdruncinându-se în timp ce un zgomot oribil, strident și ascuțit s-a auzit în casă, după care s-a oprit brusc.

Cineva dădea găuri cu bormașina. La etaj. Și nu era tata, pentru că televizorul mergea la parter.

Zgomotul a reînceput.

Bel a lăsat laptopul să-i alunece din poală, apoi s-a ridicat să urmărească sunetul.

A deschis ușa și a ezitat pe hol.

Rachel era în genunchi în fața camerei de oaspeți și ținea bormașina în dreptul zăvorului de pe toc, cioplinind marginile. Lângă ea, pe podea, era o cutie deschisă, cu o clanță nouă, argintie, în interior. *Clanță: se încuie pe ambele părți*, scria pe cutie.

Rachel a oprit bormașina și a suflat rumegușul.

— Ce faci? a întrebat Bel.

Rachel a tresărit, a luat degetul de pe buton, iar bormașina a huruit o dată în loc de răspuns.

— M-ai speriat, Anna... Bel, scuze. Bel!

Dar Rachel o speriasse de mai multe ori.

— Pui un zăvor la ușă?

Bel a pășit în față și a împins cutia cu piciorul.

— Da!

Rachel a scos clanța cea nouă și i-a arătat-o. Zăvor pentru interior și o broască pentru exterior.

— Nu prea dorm bine, a spus ea și s-a frecat la ochi cu mâneca. Probabil pentru că știu că el e încă în libertate și că ar putea fi oriunde. Bărbatul care m-a răpit. M-am gândit că o să mă ajute să dorm dacă știu că mă pot încuia în cameră. Merită să încerc.

Bel a dat din cap, de parcă era logic, și i-a evitat privirea lui Rachel.

— Acesta se încuie și pe dinafară.

A arătat spre cutie.

— Cu cheia.

— O, așa e! a spus Rachel de parcă nu observase până acum și s-a uitat din nou la bormașină, evitând la rândul ei ochii lui Bel.

A schimbat setarea și a început iar, scoțând șuruburile clanței încăpățânate și făcând din nou casa să se zdruncine.

Dar Rachel *observase* că se încuia pe ambele părți, nu-i așa? De-asta o cumpăraseră. Nu era vorba de faptul că nu reușea să doarmă. Ci de faptul că putea să-și încuie camera când nu era acolo, ca să țină intrușii la distanță. Probabil știa că Bel fusese în cameră ieri și că luase înapoi șoseta mică de bebeluș.

Oare Rachel își dăduse seama că Bel știa că minte? Sau, cel puțin, bănuia? Bel nu voia să rămână prin preajmă ca să afle. A pornit spre scări și le-a coborât în grabă.

Tata era pe fotoliul lui, cu o bere în mână, și se uita la reluări din meciurile de baseball, cu volumul ridicat.

Bel s-a oprit în spatele fotoliului, vrând să fie aproape de Charlie fără ca el să-și dea seama, să pretindă că sunt din nou doar ei doi, fără schimbările și distanțele create de Rachel.

— Te-ai întors târziu azi, a spus Bel. Ai ratat cina!

Charlie a luat o gură.

— Am fost ocupat la muncă.

Privire îndreptată spre televizor.

— Și ieri?

Bel s-a aplecat și l-a îmbrățișat cu brațele în jurul gâtului și fața lipită de ceafa lui. Trebuia să-i dea drumul în curând, înainte ca tata să întrebe ce se întâmplase, dar Bel nu voia. Charlie evita casa și lucra în fiecare zi până din ce în ce mai târziu. În curând, avea să nu mai vină deloc. Iar Bel știa de ce. Toți știau de ce și nu voia să îngăduie așa ceva.

— *Suntem* aglomerați la serviciu, a spus el. Nu pot să controlez situația.

Nu, nu putea. Dar Bel putea. Măcar de data asta, tata nu trebuia să fie cel îngrijorat. Putea ea să-și facă griji, să repare, să planifice. Rachel se întorsese de numai cinci zile și deja îl alunga, Bel simțea asta. Tata credea povestea lui Rachel, fiecare cuvânt, dar nu încăpea îndoială că întoarcerea ei schimbase ceva la el.

O parte din Bel știuse, de când văzuse fața tatei când acesta își dăduse seama că Rachel e acasă, că totul avea să se reducă la o alegere. Una sau alta. Acum știa că ei nu puteau trăi împreună în aceeași casă, iar pentru Bel, asta nici măcar nu era o alegere reală. De-asta trebuia să lupte: să găsească dovada că Rachel Price e o mincinoasă și să scape de ea înainte ca aceasta să scape de tata.

— Ești OK, puștoaico? a întrebat-o Charlie și a bătut-o pe braț până i-a dat drumul. Ce face?

Se referea la Rachel.

— Pune un zăvor nou la camera de oaspeți.

— OK! a spus el.

Asta era tot? Așa de calm, de parcă nici nu știa că face parte din acest război.

Bel s-a așezat pe canapea, pe partea mai apropiată de el.

— Cineva a lăsat fereastra deschisă aici aseară, a spus tata. Nu știu dacă ai fost tu sau ea.

Nici Bel nu știa.

— Scuze! a spus, pentru orice eventualitate. Hei, tată?

— Da, Bel?

A salutat-o cu berea.

— Ai lucruri de-ale mele, de când eram mică? Jucării sau haine? Sunt sus în pod?

— Nu!

Ochii lui urmăreau meciul de baseball.

— N-am asemenea lucruri. Le-am donat sau le-am dat lui Sherry și Jeff pentru Carter. De ce?

— O, nimic! M-au întrebat cei din echipă dacă avem așa ceva, a mințit ea cu ușurință, deși era tata, iar ea nu-l mințea.

Charlie a mormăit și a luat încă o gură de bere.

Bormașina a pornit din nou, zguduind și huruind. Ajungând la un urlet ascuțit.

Tata a luat telecomanda și a dat televizorul mai tare.

Ambele zgomote creșteau, câte unul în fiecare ureche, comentatorii strigând pe deasupra sunetului de bormașină.

Din ce în ce mai tare, din ce în ce mai insistent.

DOUĂZECI

CASA ERA DE NERECUNOSCUȚ, CĂCI TOT LIVINGUL FUSESE ocupat și rearanjat în jurul lor.

Canapeaua și fotoliul tatei fuseseră date la o parte ca să facă loc, dar masa din bucătărie era acolo, extinsă pentru nouă persoane, cu patru scaune în plus împrumutate de la Jeff și Sherry. Bunicul nu avea nevoie de scaun, îl avea pe al lui.

Două camere erau instalate, ca să capteze ambele părți ale mesei alungite. Ash era în spatele camerei mai mici care îi fusese încredințată și umbla la picioarele trepidului. Cu blugi evazați și un tricou verde fluorescent cu mere vesele: „meresele”. James era în partea opusă, camerele fiind amplasate strategic ca să nu se prindă una pe alta în cadru. Bel se uitase cum le aranjau, bucurându-se de ordinele pe care le primea Ash, de felul în care își ținea umerii sau închidea un ochi ca să privească prin vizor. Nu avuseseră timp să schimbe vreo vorbă, ceea ce era în regulă, pentru că era greu să fii nepoliticos cu cineva cu o singură vorbă.

Ramsey aștepta în jurul reflectoarelor și le muta câțiva milimetri când observa ceva ce nu vedea nimeni. Saba era în spate, cu căștile și echipamentul audio: toți aveau deja microfoanele puse.

Cei doi bucătari erau deja ocupați în bucătărie, încălzind mâncărurile pregătite dinainte în cuptor. Rachel urmărea

haosul, Bel o urmărea pe ea, era forfotă și se auzeau discuții peste tot, pentru că erau cincisprezece oameni într-o casă menită pentru doi.

Bunicul era deja așezat în capul mesei pe o parte, cu Yordan înghesuit lângă el ca să-l ajute cu mâncarea. Bunicul arăta la fel de pierdut pe cât se simțea Bel.

Se juca distrată cu noua ei brățară, deși lanțul era rece și ciudat când i se întindea peste os. Rachel îi făcuse o surpriză, înainte să ajungă toată lumea. Îi spusese că are de recuperat multe aniversări și Crăciunuri.

— Bună! a spus Carter și s-a îndreptat spre Bel prin balamucul acela.

— Bună!

— Ești OK? a întrebat-o Carter și i-a tras un cot. Lucrurile au început să ți se pară normale?

Absolut deloc, ce naiba! *Lucrurile* erau mai anormale ca niciodată, iar Bel era tot mai convinsă că Rachel mințea. Dar Bel nu putea să-i dea acest răspuns, pentru că purta microfon, iar Saba trăgea cu urechea.

— Sigur! a spus ea, dar Carter s-a zburlit pentru că era clar că nu părea destul de sigură. Mulțumesc că ai ajutat-o să aleagă brățara!

Bel a întins mâna, arătând un lanț de aur pe pielea palidă a încheieturii. Fără cranii de această dată, dar avea un fel de mesaj după ce Rachel pomenise din greșeală de fosta brățară a lui Bel.

Carter a dat din cap.

— Rachel voia să-ți cumpere ceva care să-ți placă. Și eu te cunosc cel mai bine. Se străduiește, să știi.

— O, știu! a spus Bel, pentru că, indiferent ce ar fi vrut să spună despre Rachel, nu putea zice că nu se străduia.

Trebuia să încerce, să scape neprinsă cu minciuna că dispăruse timp de șaisprezece ani și acum reapăruse. Nu era doar o

brătară, nu-i așa? Era o contramanevră, după ce Bel îi cotrobăise prin cameră și-i furase șoseta. O încuietoare care s-o țină la distanță și o brătară ca s-o facă să tacă.

— Antreurile sunt gata! a strigat Ramsey când a ieșit din bucătărie. Vă rog să luați loc! Ash, James, să filmăm! Rachel, poți să te așezi la mijloc, pe partea asta?

— Sigur!

Rachel a zâmbit și s-a așezat pe scaun, cu paharul de vin roșu în mână.

Bel știa ce urma să se întâmple, așa că s-a mișcat mai repede decât Ramsey și s-a așezat în partea opusă, față în față cu Rachel. Ramsey a căscat ochii la ea. S-a apropiat și s-a aplecat să-i șoptească la ureche.

— Mă gândeam să te așezăm lângă mama ta, a spus el cu prudență.

— M-am așezat deja!

Bel i-a zâmbit. Era prea târziu, oricum, pentru că mama lui Rachel ocupase scaunul din stânga ei, Carter, pe cel din dreapta, iar restul familiei roia în jurul mesei.

Ramsey își molfăia buza.

— De fapt, e mai bine să stați față în față, a spus el încet și discret, încercând să-i răpească victoria.

S-a dat la o parte din calea lui Charlie, care era deja la a treia bere cu eticheta dezlipită pentru filmare.

Discuțiile s-au mai potolit, căci toți așteptau să li se spună ce să facă. Jeff era la un capăt al mesei, apoi Carter, Rachel, bunică Susan (care și-o trage cu caii), Yordan și bunicul la celălalt capăt, apoi tata, Bel și Sherry.

— Mă bucur să te revăd, Pat! a spus Rachel, punând capăt tăcerii stânjenitoare și uitându-se la bunicul în timp ce lua încă o gură din paharul cu vin.

Ochii bunicului s-au întunecat. Yordan i-a șoptit ceva la ureche.

— Rei-ciul, a repetat bunicul, împărțind numele în două, de parcă nici măcar nu era un nume.

Au apărut bucătarii cu câte două farfurii în mână și au început să le împartă de la mijloc spre margini, servindu-le întâi pe Rachel și pe Bel. Tartă cu brânză de capră și ceapă roșie. Bel o sugerase, pentru că nu credea că Rachel avea să o accepte. A ridicat ochii și a văzut că Rachel îi zâmbea. Drept răspuns, Bel a luat furculița și cuțitul în mână.

— Haideți, mâncați! a spus Rachel de parcă era casa ei, iar ea era gazda.

Carter a luat prima înghițitură.

— E delicioasă!

— Anna a ales-o, a spus Rachel. Scuze! Bel. Încă mă obișnuiesc.

— O, da! a zis Sherry și s-a întors spre Bel, care stătea lângă ea. Am uitat că ți se spunea Anna. A trecut multă vreme de atunci.

S-a întors din nou spre Rachel.

— Avea vreo șase ani când a insistat să i se spună Bel, fata asta încăpățânată. Sincer, acum mi se pare că a fost Bel dintotdeauna.

— Ei bine, eu n-am primit comunicatul, a spus Rachel.

— Nu, sigur că nu! a răspuns zâmbind Sherry. Sunt multe lucruri cu care trebuie să te obișnuiești. Și lumea e foarte diferită acum. Sincer, nu poți să mai spui *nimic* fără să superi pe cineva.

Sherry s-a oprit cu furculița în aer.

— Ce ținută frumoasă ai, Rachel!

Un fel de ofertă de pace.

Rachel s-a uitat la bluza pe care o purta.

— Mersi! Anna – futu-i! – Bel a ales-o pentru mine.

Și-a încleștat pumnul, iar încheieturile degetelor i-au ieșit prin piele ca niște coline.

Bunica a tresărit când a auzit „futu-i”. Ei, haide acum, se presupunea că fiica ei fusese ținută într-o pivniță timp de șaisprezece ani și partea care nu-i convenea ei era înjurătura aceea?

— Nu, arăți foarte bine, Rachel! a continuat Sherry. Ce slabă ești! Cred că șaisprezece ani în captivitate reprezintă cea mai bună dietă.

Cineva a scăpat o furculiță din mână.

Carter a rămas cu gura căscată.

— Mamă! a șuierat ea cu ochii triști în timp ce se uita la ea peste masă. Nu poți să spui așa ceva!

Sherry s-a uitat la cameră o secundă, pe urmă s-a forțat să râdă.

— O, nu te prosti! a spus ea. Rachel știe că glumesc doar, nu-i așa?

Rachel i-a zâmbit într-un fel aspru, pe care Bel l-a simțit, chiar dacă era îndreptat spre Sherry. Din câte se părea, mai existau niște mine de teren în familia Price, și erau active chiar și după șaisprezece ani. Nici măcar nu terminaseră antreurile și una explodase deja. Ce se întâmplase cu lacrimile de fericire și îmbrățișările din urmă cu câteva zile?

— Mai vrea cineva vin?

Rachel a pus mâna pe gâtul sticlei.

— Jeff? Yordan? Apropo, mă bucur să te cunosc, Yordan! Ești din Bulgaria?

— Pot să beau? a întrebat Bel ca să arunce și ea o bombă.

— Hm, eu..., a început Rachel în timp ce tata spunea „Nu!” Poate altă dată, a adăugat Rachel.

— Am spus nu, a repetat Charlie mai ferm și a înfipt furculița în ultima bucată de tartă fără să o privească în ochi pe Rachel.

Bel și-a amintit ce îi spusese tata lui Ramsey, că Rachel lumina camerele în care intra. Ei bine, acum nu le mai lumina. De fapt, de cele mai multe ori el ieșea din cameră când intra ea. Dar acum erau blocați la un loc de toată familia și de cele două camere de filmat, care stăteau la colțurile opuse ale mesei. Bel își alesese tabăra.

— Așadar, Susan, a spus Charlie cu o sticlire în ochi din pricina celui mai apropiat reflector. Mă întrebam dacă ai ceva să-mi spui mie și familiei acum, că Rachel s-a întors și nu a fost ucisă.

Bunica a pus delicat furculița jos.

— Sunt foarte fericită și foarte recunoscătoare că fiica mea e vie și nevătămată. Singurul meu regret este că Edward n-a mai apucat să o vadă pe Rachel întoarsă acasă.

Ochii i s-au umezit și a mângâiat-o pe Rachel pe umăr.

— Asta-i tot? a insistat Charlie cu un zâmbet mirat pe față. Nu-mi ceri scuze?

— Nu-ți bate capul, tată! a spus Bel încet.

— Ce se întâmplă?

Rachel a pus paharul jos și s-a uitat la cele două tabere din familia ei.

— Poți să-i spui, Susan, a zis Charlie.

— Nimic, scumpo.

Bunica a strâns-o de braț pe Rachel.

— Ar trebui să fie un eveniment fericit, o sărbătoare.

— Nu ești în stare, nu-i așa? a râs Charlie. Ești prea mândră să-mi ceri scuze acum. N-am ucis-o pe Rachel, nu? Stă chiar aici, lângă tine.

— Mamă? a zis Rachel și s-a uitat la ea.

Bunica își făcea de lucru cu eșarfa de dantelă.

— Eram foarte sigură că el te-a ucis. Nu existau alte răspunsuri. El era vinovatul, așa m-am gândit.

Zicând acestea, bunica și-a șters o lacrimă pe care Bel nu o vedea.

— E OK! a spus Rachel delicat.

— Ba nu e OK! a intervenit Bel cu mai puțină delicatețe.

Ochii bunicului urmăreau conversația în timp ce furculița plină aștepta în dreptul gurii lui, pentru că nici Yordan nu mai era atent.

— Îți cer scuze, Charlie, OK? a spus bunica și și-a șters fața cu eșarfa. Ai înțelege și tu dacă s-ar întâmpla ceva cu Annabel, dacă ar dispărea în neant.

— Aș vrea eu! a mormăit Bel și, în clipa asta, chiar era adevărat.

Crezuse că masa asta avea să fie un armistițiu, că toți urmau să se poarte frumos, dar erau abia la primul din cele trei feluri de mâncare și uite unde ajunseseră deja! Ramsey stătea în dreptul ușii de la bucătărie și urmărea cu atenție scena; probabil nu mai putea de bucurie.

— E OK, mamă! Charlie nu mi-ar face niciodată vreun rău, a spus, ba nu, a anunțat Rachel, de parcă el nici n-ar fi fost de față.

Tata s-a încordat; Bel o simțea în aerul din jurul ei. Era tulburător; Rachel îi lua apărarea tatei. Asta fusese întotdeauna sarcina lui Bel. Întotdeauna!

— Acum toți cred că eu sunt omul rău.

Bunica și-a suflat nasul în șervețel.

— Ba nu!

Rachel o mângâia pe spate pe bunica.

— Cred că ți-a fost foarte greu în toți acești ani să fii în preajma lui dacă asta ai crezut că s-a întâmplat. Te înțeleg!

— Ei bine, asta nu a fost o problemă așa de mare! a spus Charlie, iar Rachel s-a uitat în sfârșit la el.

— Ce vrei să spui?

— Nu i-am văzut aproape deloc pe părinții tăi.

O umbră a apărut pe fața lui Rachel, o durere pe care Bel nu o înțelegea.

— Mamă? a întrebat Rachel cu asprime în glas. Nu i-ai vizitat niciodată? Nici măcar la zilele de naștere? Nici măcar o dată pe an?

Bunica s-a ferit de fiica ei, fiindcă simțea schimbarea, pericolul.

— Ar fi fost dificil să-i văd fața când credeam că el...

— Dar Annabel? s-a răstit Rachel.

Bunica a tresărit, dar Rachel nu terminase.

— Nu-mi vine să cred! Annabel era așa de mică, avea nevoie de tine! Ar fi trebuit să fii alături de ea când eu n-am putut.

— Credeam că e un criminal! a protestat bunica.

— Păi, nu e! a strigat Rachel. Dar asta înseamnă că ai ales s-o lași pe fiica mea singură cu bărbatul de care erai convinsă că mă omorâse, nu-i așa?

— Îmi pare rău! M-am gândit să-l dau în judecată pentru custodie, dar...

Bunica și-a lăsat capul în jos și și-a ascuns privirea. O ruptură între ele, mai mare decât cei șaisprezece ani.

Era o exagerare din partea lui Rachel să se supere pe toată lumea că o abandonaseră pe Bel.

— Ați terminat? a intervenit Jeff, frecându-se stângaci la cot. Mă refer la mâncare.

Bucătarii au venit să înlocuiască farfuriile, iar la masă au început conversații șovăitoare, în grupuri mici, în timp ce tata se asigura că bunicul nu trebuie să meargă acasă. Orice scuză ca să plece, să scape. Sherry vorbea cu Jeff, așa că Bel nu avea către cine să se întoarcă. Și-a desprins microfonul de guler și l-a ridicat în dreptul gurii.

— Cred că cina asta decurge foarte bine deocamdată, a șoptit în microfon. Ce familie fericită!

În colțul din spate, a văzut-o pe Saba cum a reacționat. Și pe Ash, care își ținea căștile cu mâinile în spatele camerei B. A tușit ca să-și înăbușe râsul, ceea ce era bine, pentru că vorbise special pentru el.

Și Carter era pe cont propriu, în timp ce Rachel și bunica Susan încă se certau pe șoptite. Părea supărată; lui Carter nu-i plăceau confruntările, nici măcar când nu făcea parte din ele. Bel i-a tras un picior pe sub masă și s-a rugat să fie piciorul ei, nu al lui Rachel. Carter a tresărit și s-a uitat la ea. Încruntătura s-a transformat în zâmbet, dar privirea i-a rămas neschimbată.

Au sosit două platouri imense de argint, încărcate cu paella și linguri ca să se servească.

Charlie a luat o lingură și și-a pus o porție pe farfurie, apoi s-a uitat lung la mâncare.

— I-am spus, a zis Bel încet.

— E OK, puștoaico! Pot să dau creveții deoparte, a spus tata și a zâmbit abătut. Oricum, nu prea am poftă de mâncare.

În partea opusă a mesei, Rachel i-a întins mai întâi platoul lui Carter. Aceasta a zâmbit politicos și și-a pus două linguri în farfurie, creând un morman din care se rostogoleau boabe de orez și de mazăre.

— Nu prea mult, scumpo! a spus Sherry peste masă. În weekend ai repetiții. Nu vrem să-i dăm motive domnișoarei Dunn să nu te așeze în primul rând.

Carter nu a spus nimic când i-a dat platoul înapoi lui Rachel. Aceasta i-a zâmbit politicos la rândul ei, ca un schimb, dar zâmbetul ei părea mai forțat, chinuit pe la colțurile gurii.

— Dans și numai dans! a spus Jeff în timp ce aștepta să ajungă și la el un platou.

— E important pentru ea, Jeff! a spus Sherry brusc. Ai putea să-i acorzi mai multă atenție.

— Îi acord destulă atenție, s-a smiorcăit el. Am lăsat-o să cheltuie două sute de dolari de pe cardul meu acum două zile pentru *dans*. Ce-ai cumpărat, Carter, costume noi sau ce?

Carter se uita la farfurie și a dat ușor din cap.

— Uite, acum o pui la colț și o faci să se simtă prost, Jeff!

Sherry a smuls platoul din mâinile lui Bel.

— E o investiție în viitorul ei.

— N-am spus nimic, a zis Jeff, râzând jenat. Doar că, dacă aș fi știut cât de scumpă va fi treaba asta cu dansul, aș fi devenit creierul unei operațiuni ilegale pe internet în loc să lucrez la Centrul Sportiv. Prietenul meu, Bob, din Vermont, face... Ah, stai, camerele sunt pornite! Nu mai contează.

Sherry a oftat, scoțând un sunet ca un șarpe care țâșnește, apoi și-a îndreptat umerii și l-a abandonat pe unchiul Jeff în colțul lui. Din câte se părea, nicio parte a mesei nu mai era ferită de izbucniri și certuri. Se stârneau peste tot de când se întorsese Rachel, era vina ei, deși Bel încă nu era sigură de ce, iar tensiunea clocotea la suprafață. De ce organizaseră cina asta, de fapt?

Bel s-a uitat peste masă; Rachel își ferea privirea și făcea șanțuri în paella cu furculița. Bine, însemna că nici pentru ea nu era distractiv.

Nimeni nu prea mânca, în afară de bunicul, care lua înghițituri lente și sigure în lumea lui, indiferent față de exploziile din jurul său. Și Carter mânca, fiind deja la ultimele înghițituri, poate ca să nu mai fie nevoită să vorbească și să fie atrasă în vreo discuție.

Rachel i-a urmărit privirea lui Bel către verișoara ei și, fără să spună nimic, s-a întins și a pus încă o lingură de paella pe farfurie lui Carter.

Sherry a tresărit și a ridicat un deget, încercând să înghită ce avea în gură. Dar și l-a retras și nu a mai spus nimic, doar a oftat, mai adânc de data asta, ca doi șerpi încolăciți.

— Mulțumesc! i-a spus Carter încet lui Rachel cu un zvâcnet în colțul gurii în timp ce mânca.

— Cu plăcere, Carter! a răsunat vocea lui Rachel în timp ce se apleca spre paharul de vin.

Sherry a luat o înghițitură mare din paharul ei.

— Îi mai este cald cuiva?

Jeff trăgea de cusătura din jurul gâtului.

— Să deschid o fereastră?

Ramsey privea cu ochii mari, fascinat. Probabil îi plăcea la nebunie: nu era nevoie să regizeze sau să-i încurajeze, cina era un dezastru de la sine.

— Deci, Charlie, a spus Rachel în timp ce înfigea furculița într-o bucată de chorizo. Carter mi-a spus că ai avut o iubită timp de doi ani, dar încă n-ai pomenit de ea. Ba chiar s-a mutat la noi acasă pentru câteva luni?

Cuvintele sunau ca o întrebare la care el trebuia să răspundă. De ce îi spusese Carter așa ceva? De partea cui era?

Charlie a luat o gură mare de bere.

— Încă n-am găsit momentul potrivit să deschid subiectul, în *privat*, a spus el apăsător. S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Bel avea zece ani.

— Unsprezece, a intervenit Bel cu ochii la Rachel, apoi și-a încordat coatele ca să ridice scutul în jurul ei și al tatei, cu acidul pregătit pe limbă.

— Se pare că femeia asta a fost juratul principal la procesul tău pentru crimă, a spus Rachel și a chicotit în sinea ei în timp ce învârtea un crevete cu furculița.

Charlie a pus sticla goală pe masă.

— A fost doar o coincidență. Eu și Ellen ne-am întâlnit întâmplător după mulți ani. Ea m-a recunoscut.

Ellen era drăguță; Bel o plăcea. Și tocmai asta era problema, pentru că știa că avea să plece până la urmă; asta făceau toți. Așa

că Bel a acționat prima, spunându-i că nu avea nevoie și nu își dorea o mamă nouă. Copiii pot fi foarte cruzi, iar Bel putea fi mai crudă decât toți. Ellen își făcuse bagajele a doua zi.

— Dar trebuie să fi părut tare ciudat, a spus Rachel în timp ce ronțăia crevetele. Să te întâlnești cu femeia care te-a găsit nevinovat de uciderea soției tale.

— Măcar *el* a așteptat până ai dispărut! a bombănit Sherry pe înfundate și s-a șters la gură cu mâneca.

Nu a auzit nimeni de la masă, căci așteptau răspunsul lui Charlie, dar Bel a auzit-o, pentru că stătea lângă ea. S-a întors și s-a uitat cu atenție la mătușa ei, care strângea din buze. Ce voia să spună? Că Rachel fusese cu altcineva înainte să dispară? În presă nu se pomenise nimic despre vreo relație. N-ar fi fost o știre importantă? Un posibil suspect? Ce voia Sherry să spună? Bel a reținut informația, păstrând-o în nodul din stomac, și a lăsat-o să se hrănească cu golul din el.

— Mă simțeam singur, a spus Charlie cu voce calmă și monotonă. Suferisem ani întregi după tine. Toți îmi spuneau că trebuia să trec mai departe. Mi-a fost greu și nu a durat mult, așa că nu știu de ce aduci acum vorba despre asta.

— Doar făceam conversație, a spus Rachel și a lăsat furculița să atârne și să zgârie farfuria. Așa se face la cină. N-ai prea stat pe acasă de când m-am întors, așa că n-am avut ocazia să vorbim în *privat*.

A apăsât pe cuvântul acela la fel ca el.

Tata și-a lăsat mâinile în poală și și-a încleștat pumnii în timp ce un mușchi îi zvâcnea pe maxilar.

Bel nu știa ce să spună, cum să-l apere, pentru că Rachel avea dreptate, tata chiar evita să stea acasă, dar cine credea ea că e vinovat de toată situația asta?

— Poate că ar trebui să încheiem aici, a spus el și s-a uitat la bunicul.

— Dar vine desertul, a intervenit Ramsey pentru prima dată, luându-i prin surprindere pe bucătari ca să-l țină pe tata pe loc.

El și-a încheștat fălcile, de parcă putea să reziste și la desert, ceea ce însemna că și Bel putea, oricât de stânjenită se simțea. Ghemul acela de tensiune i se învârtea în stomac și se îndopa cu toate lucrurile nerostite sau rostite doar pe jumătate. Ce voia Sherry să spună?

I-au luat farfuria și i-au pus alta în față, cu plăcintă cu mere și o lingură consistentă de înghețată. Încă o sugestie de-a ei. Ce intenție avea Rachel aici?

— Deci, Pat, a zis Rachel și s-a întors spre bunicul. Împlinești 85 de ani peste câteva săptămâni. Nu-mi vine să cred, când a trecut atâta timp?

Da, când a trecut atâta timp, Rachel? Bunicul se uita în gol, de parcă nici nu o auzise.

— Te rog, nu-i mai pune întrebări! a spus Charlie. Nu-și amintește. Doar îl tulburi.

— L-am întrebat doar de ziua lui.

— Cineva vrea șantierul, nu-i așa? Agentul imobiliar..., a croncănit bunicul.

— Carter! a sâsâit Sherry încet.

Carter a ezitat și a pus lingura jos.

— E bună cu frișcă, i-a spus Rachel.

— Sherry? a întrebat Jeff.

Nodul din stomacul lui Bel creștea și se strângea tot mai tare, ca opusul unei explozii și ca și cum ar fi putut să se prăbușească în jurul lui.

— Unde-i Maria? a zis bunicul cu ochii aspri și răi.

— Tată! a intervenit Charlie și și-a pus mâna pe brațul lui. Mama nu e...

— Carter! a sâsâit Sherry din nou, sau șarpele din ea.

— Nu face decât să mănânce desertul, Sherry, a spus Rachel.

— Rachel, cred că..., a început bunica Susan.

— Maria?

— Tată, e OK!

Bel nu mai suporta.

— Hei! a strigat ea în ciuda zgomotului, ca să le atragă privirile tuturor. Hei! Ce ziceți de un toast?

Bel s-a ridicat, iar scaunul i-a scârțâit pe podea. Fata a luat paharul de limonadă pe jumătate gol.

— O idee excelentă, bravo, *Bel!* a spus Sherry, folosindu-i numele ca pe o armă îndreptată spre Rachel.

Aceasta din urmă a ignorat-o și a luat paharul cu vin în timp ce-i zâmbea lui Bel.

Bel a așteptat să i se alăture toți, ridicându-și paharele, în afară de bunicul, care încă o căuta pe Maria. S-a uitat în jur la toți, chiar și la cei din spatele camerei, și a ridicat paharul pe care îl strângea prea tare în mână.

Și-a dres glasul.

— Pentru cea mai distrusă familie din America! Noroc!

DOUĂZECI ȘI UNU

BEL A GOLIT PAHARUL DINTR-O ÎNGHIȚITURĂ, APOI A CIOCNIT vasul gol cu propria frunte.

— Annabel! a icnit bunica Susan.

— Noroc! a zis Yordan zâmbind, pentru că probabil nu au-zise prima parte.

— Nu-i amuzant, Bel, stai jos! a spus tata.

— Nu vorbi așa cu ea! s-a răstit Rachel cu ochii scăpărând și a bătut cu palma în masă.

Paharul ei cu vin s-a vărsat, ca o baltă de sânge pe fața de masă albă, întinzându-se spre Bel peste furculiță.

Bunicul a izbucnit în râs, iar Sherry a izbucnit în lacrimi.

— Cina s-a terminat!

Charlie s-a ridicat în picioare și a făcut din mână spre cameră.

— Tată? a strigat Bel după el.

Dar tata dispăruse pe hol, iar după alte două secunde ușa de la intrare s-a trântit în urma lui. Lui Bel îi părea rău, pentru că era posibil ca ea să-l fi alungat. Nu, Rachel era aceea! Totul era din vina lui Rachel. Bel s-a uitat urât la ea.

— Hai, Carter, să mergem! s-a smiorcăit Sherry și a luat-o de braț ca s-o ridice de la masă.

— Trebuia să fie o seară plăcută, a spus Rachel încet, mai mult pentru ea.

Aproape ca și când n-ar fi avut microfonul prins pe ea.

Saba s-a dus după Sherry și Carter și le-a prins pe hol.

Yordan s-a ridicat să pregătească mânerile de la scaunul cu roțile al bunicului.

— Nu-ți face griji, Yordan! a spus Jeff și s-a grăbit să-l ajute. Îl instalez eu pe tata în mașină. Tu stai și termină desertul! Nicio grabă!

Jeff a împins scaunul bunicului spre ușa laterală cu rampă.

— Haide, tată! a spus el tare și l-a condus afară.

Pe urmă a plecat bunica Susan, care s-a oprit doar cât să clatine din cap spre Bel a dezaprobare.

— Întotdeauna e o plăcere! a zis Bel și a ridicat mâna.

Rachel s-a dus la bucătărie, vorbind încet cu Ramsey și bucătarii.

— Bună plăcintă! i-a spus Yordan lui Bel, stânjenit, pentru că mai erau doar ei la masă.

— Cea mai bună! a răspuns Bel și a plecat, lăsându-l singur pe Yordan, care nici măcar nu făcea parte din familie.

Bel a mijit ochii la Ash și i-a făcut semn să meargă pe hol. El a abandonat camera de filmat, la trei pași în urma ei.

Sherry și Carter plecaseră, iar ușa de la intrare rămăsese deschisă.

— Hei! a spus Ash, aproape gâfâind. A fost...

— Poți să oprești asta?

Zicând acestea, Bel s-a întors cu fundul spre el.

— Poftim? Ah!

Ash a umblat la dispozitivul radio prins de blugii fetei. A rulat cablul și i-a desprins microfonul de bluză, atingându-i clavicula cu degetele. Bel s-a cutremurat – de la briza care intra pe ușă.

— A fost..., a încercat el din nou.

Bel își molfăia buza.

— Știu. Dacă mai flirtezi cu mine, o să ajungi în familia asta prin căsătorie.

— Nici prin cap nu-mi trece! a zis băiatul și a înghițit în sec.

— Am nevoie de aer, a spus Bel și s-a îndreptat spre drept-unghiul întunecat de afară.

— Da, eu... Și eu am nevoie de aer.

Ash a ieșit după ea.

Nu era nicio dubă de la știri parcată pe stradă și nici urmă de reporteri.

Mai sus pe stradă, unchiul Jeff îl urcase pe bunicul în mașina lui galbenă, cea pe care acum o folosea Yordan, pentru că bunicul nu mai putea să conducă. Jeff strângea scaunul cu roțile și stătea aplecat să discute cu bunicul.

Peste stradă, Bel a văzut-o pe doamna Nelson profilată pe fundalul luminii galbene din dreptul ușii, stând acolo fără rușine și privindu-i. Se bucura de spectacol, ca de obicei.

— Pe aici! a spus Bel și a coborât treptele, apoi l-a condus pe Ash pe lângă garaj până în curtea din spate.

— A fost..., a repetat Ash.

— Știu că a fost, nu mai spune chestia asta! i-a răspuns Bel. Ascultă, acum câteva zile am mai găsit ceva.

— Ce anume?

— O șosetă de-ale mele, de copil, în noptiera lui Rachel. Ceea ce înseamnă că A: a ascuns-o undeva când s-a întors, ca să nu o ia poliția pentru probe. Și B: dacă a luat o amintire despre fiica ei acum șaisprezece ani, pare că și-a plănuit dispariția de la bun început, nu-i așa?

— Pare..., a imitat-o Ash. Sau ar putea să însemne că avea șoseta la ea când a fost răpită, în buzunar sau în altă parte, și a păstrat-o în tot acest timp.

Bel s-a uitat urât la el.

— O fac pe avocatul diavolului, s-a apărat el. Dacă mai cauți dovezi, asta nu-i o dovadă. Ai nevoie de ceva care nu se explică altfel.

Bel s-a uitat la lumina din bucătărie, la siluetele lui Rachel și Ramsey care se mișcau înăuntru.

— Cum au fost interviurile ei săptămâna asta? a întrebat Bel. Ash și-a dres glasul.

— N-au fost neconcordanțe, a răspuns Ash, pentru că știa ce întreba Bel *de fapt*. Nu s-a schimbat niciun detaliu când Ramsey a repetat întrebările. A fost emoționată când a fost necesar. A explicat când nu a putut răspunde la unele întrebări, pentru că polițiștii i-au spus că ar cauza probleme pentru anchetă. A vorbit mult despre tine, de fapt.

Ash s-a oprit și s-a scărpinat în cap, de parcă îi părea rău.

— Despre mine?

— Că gândul la tine și nevoia de a se întoarce la tine au ajutat-o să continue. Au motivat-o să rămână în viață, să lupte. Că a ratat atâția ani din viața ta, dar că e hotărâtă să se revanșeze pentru fiecare zi pe care a pierdut-o.

— Prostii! a șuierat Bel și s-a întors spre silueta întunecată a lui Rachel care se vedea prin fereastră. Ți dai și tu seama că ceva nu e în regulă de când s-a întors, nu-i așa?

Ash stătea lângă ea.

— Da, toți din familie par încordați. Dar cred că și situația e încordată.

— Trebuie s-o scot din casă!

Era mult mai important acum, când simțea că tatăl ei se retrage. Îl alegea pe el, întotdeauna avea să-l aleagă pe el, așa că Rachel trebuia să plece.

— Singura modalitate e să dovedesc că minte. Să o demasc. Dacă nu pot să demonstrez că și-a plănuit reapariția, atunci trebuie să mă concentrez la altceva. La dispariția ei.

— Nu vreau să te insult, a spus Ash, ceea ce era trist, pentru că lui Bel îi plăcea să facă schimb de insulte, mai ales cu el. Dar n-au încercat deja sute de polițiști, agenți federali și jurnaliști să facă asta? N-au aflat nimic; de-asta a fost mereu un mister dispariția ei.

Bel l-a ignorat, cu scânteii în priviri, de parcă ar fi putut să lumineze în întuneric.

— De ce ai avea nevoie ca să dispari cu adevărat atâta vreme? De bani.

A întins un deget.

— Destul de mulți, a spus Ash. Cel puțin la început. Dar Rachel nu avea bani când a dispărut. Portofelul ei a rămas în mașină, cu tine, cardurile erau acasă și nu scosese bani din conturi în ultimele săptămâni.

— Poate că a scos bani treptat într-un interval lung de timp, a spus Bel. Știi, ca să nu stârnească suspiciuni. Sau poate a luat banii din altă parte. De la altcineva. Apoi: o identitate nouă?

Ash a dat aprobator din cap.

— Ar fi avut nevoie de o identitate nouă. Ca să trăiască liber timp de șaisprezece ani, să câștige bani. Ar fi avut nevoie să-și schimbe și înfățișarea. Să obțină permis de conducere. Poate și un pașaport, dacă nu a fost în America. Toate astea nu se puteau face decât cu bani.

— Deci revenim la bani, a spus Bel. Altceva? O persoană care s-o ajute?

— Un motiv? a spus Ash sumbru.

— Hm?

— Ar fi avut nevoie de un motiv, Bel, să depună atâtea eforturi. Oamenii nu se hotărăsc din senin să dispară. Ar fi avut nevoie de un motiv. Un mobil.

Cuvântul zumzăia ca o albină captivă.

— Ori a făcut ea ceva, ori altcineva, sau poate urma să facă. Ceva care s-o pună pe fugă, a adăugat el.

Bel s-a gândit la bunica Susan, la poliția din Gorham și unde ajunseseră cu asemenea idei: îl acuzaseră pe nedrept pe tata.

— Poate că nu *fugea* de ceva, poate *fugea spre* ceva.

— Ce vrei să spui?

Ash și-a trecut mâna peste antebrațul tatuat și și l-a frecat din pricina frigului.

— Ai auzit ce a spus Sherry, când Rachel îl interoga pe tata despre Ellen?

Ash a clătinat din cap.

— A spus: „Măcar el a așteptat până ai dispărut.”

Ash a rămas cu gura căscată.

— Mi-a scăpat, cu siguranță.

— Sper că s-a auzit în microfoane. Și asta sună ca și cum...

— Ca și cum Sherry crede că Rachel a avut o relație cu altcineva înainte să dispară, a terminat Ash în locul ei.

— Exact! a spus Bel. Un motiv!

Cuvântul îi zumzăia acum în gură.

— Trebuie să știu la ce se referea. Sherry știe ceva, ceva ce a ținut secret în tot acest timp. Nu le-a spus polițiștilor, dar eu sigur o conving să-mi spună. Știu exact pe ce butoane să apăs.

Bel își petrecuse toată viața învățând cum să tulbure oamenii, iar între Rachel și Sherry exista deja ceva, îngropat sub cei șaisprezece ani. Trebuia doar să afle despre ce e vorba.

Bel și-a împletit degetele și și le-a trosnit ca pe niște ramurile, urmărind silueta mamei. Încă o promisiune tăcută făcută în întuneric.

DOUĂZECI ȘI DOI

TATA PLECASE DEJA CÂND S-A TREZIT BEL. LA MUNCĂ, ÎI SCRISESE el într-un mesaj. Dar era sâmbătă și ar fi putut la fel de bine să scrie „oriunde, dar nu acasă”. Bel știa asta.

— Ies! a spus și și-a luat încălțărilor din alt loc decât cel obișnuit.

— Unde? a sărit Rachel de pe canapea, de parcă ar fi mers și ea.

— Mă întâlnesc cu niște prieteni, a respins-o Bel. Ar fi drăguț să fac ceva normal.

Cum ar fi, să-l încolțească pe tatăl ei. Nu vorbiseră despre seara trecută.

— O! a spus Rachel și s-a așezat, apoi și-a acoperit rănile cu brațele încrucișate, pentru că știa la fel de bine că „normalul” nu o includea pe ea. Înseamnă că rămân singură azi. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva, Anna! La naiba! Bel. Încerc să spun cum trebuie, jur! A trecut doar o săptămână de când am aflat.

Bel s-a strâmbat la ea, încercând să zâmbească.

— Pa, Rachel!

Bel a trântit ușa după ea mai tare decât ar fi fost nevoie.

Afară era o dubă de la știri. Nici urmă de reporteri. Dar mai era ceva: o mașină de poliție în fața casei doamnei Nelson. Bel

l-a văzut pe șeful poliției, Dave Winter, cum vorbea cu doamna Băgăreață în dreptul ușii și își lua notițe pe un carnetel.

De fapt, Bel trebuia să discute cu el. Să îndrume poliția să se concentreze asupra reapariției în timp ce ea cerceta dispariția, ca s-o prindă pe Rachel la mijloc. A traversat strada.

Doamna Nelson a privit-o cu prudență. De ce? Nu-i plăcea s-o vadă așa de aproape sau nu-i plăcea să fie privită de Bel?

— Bună dimineața! a ridicat Bel mâna în chip de salut. E totul OK?

Dave s-a uitat la ea peste umăr.

— Annabel! Urma să trec pe la voi. Cum merge? Toată lumea s-a instalat?

— O, da! a spus Bel și și-a ascuns mâinile în buzunare. Se simte ca acasă.

Polițistul își ronțăia capătul pixului.

— Bine! Doamna Nelson tocmai îmi spunea că a văzut un bărbat stând pe stradă și uitându-se la casa voastră. Noaptea târziu.

— Era acolo!

Doamna Nelson a arătat cu degetul în timp ce firele cărunte de la tâmpile îi fluturau în vânt.

— Se ascundea sub copacul acela. L-am văzut la patru dimineața, când am lăsat pisica să iasă. Nu e prima dată săptămâna asta. Poartă o șapcă de baseball ca să nu i se vadă fața.

— Mulțumesc, doamnă Nelson! a spus Dave, un mod politicos de a-i închide gura. Ai văzut un asemenea bărbat – Annabel – care stătea în fața casei?

— Da, o mulțime! Se numesc reporteri. Uite duba aceea de știri!

Zicând acestea, Bel a arătat la ultima mașină rămasă.

— E prima zi când e liniște.

Doamna Nelson a clătinat din cap.

— Nu, nu era cu dubele. A stat acolo ore întregi și s-a uitat la casă.

Dave a închis carnetelul.

— OK, doamnă Nelson! Ce-ar fi să intrați și să pregătiți o cafea? Vin și eu imediat să vă iau declarația, bine?

— Am doar cafea decofeinizată, a pufnit ea și a intrat în casă, împingând ușa.

— Decofeinizată, a îngăimat Dave și a coborât pe trotuar. Serios acum, ai văzut vreo persoană suspectă în preajma casei?

O, doar pe femeia care trăiește în casă!

— Nu! a răspuns Bel.

— Pentru că bărbatul acela e încă în libertate. Și, până nu-l prindem, e încă un pericol pentru Rachel și familia voastră.

Polițistul nu știa că pericolul era deja în casă. Și că bărbatul acela nu exista. Dar exista alt bărbat, iar Bel avea să afle despre cine e vorba.

— N-am văzut nimic. Îmi pare rău! a spus ea. Mi-am adus aminte, au venit testele ADN? Este, cu siguranță, Rachel Price?

Dave a pufnit în râs, dar s-a oprit când i-a văzut fața.

— Scuze, credeam că glumești! Da, da, au venit! E ea, sută la sută. Dar știai asta deja, nu?

— Da! Glumeam, m-ați prins.

Bel și-a ridicat mâinile cu ochii la arma lui.

— I-ați găsit punga? Pe drumul din Lancaster, unde a lăsat-o bărbatul acela?

David s-a scărpinat în păr.

— Da, exact unde a spus ea că era.

Futu-i!

— Ați găsit ceva?

Dave s-a gândit o clipă.

— Are ADN-ul ei pe ea, dar deocamdată e singurul profil pe care l-am găsit. Nicio pistă despre bărbatul care a răpit-o.

Pentru că bărbații care nu există nu au ADN. Probabil că Dave i-a luat dezamăgirea drept spaimă.

— Nu-ți face griji! a încercat să o liniștească. Cercetăm toate pistele ca să-l găsim. Urmărim numerele de înmatriculare. O să apară ceva.

— Dar hainele ei? a insistat Bel.

Polițiștii erau inutili dacă nu făceau decât să caute un bărbat pe care nu aveau să îl găsească niciodată.

— Și pe acelea e doar ADN-ul lui Rachel. Mă rog, și al tău. De când ai găsit-o.

— Dar etichetele din interiorul hainelor? Ați văzut de unde erau?

Dave s-a încruntat, neștiind ce să creadă despre ea.

— Mă tem că au căzut de mult. Sunt foarte vechi și stricate; le-a purtat în cele mai multe zile de când a dispărut. Mama ta nu-și amintea de unde le-a cumpărat.

Din nou, futu-i! Ce convenabil că dispăruseră, nu-i așa? Asta pentru că Rachel le cumpărase de la Baa-Baa Boutique acum câteva luni. Își acoperise bine urmele pentru reapariție, gândindu-se la toate detalii. Dacă greșise undeva, trebuia să fie în legătură cu dispariția; probabil avusese mai puțin timp s-o pregătească.

Fuse o conversație fără rost, iar șeful poliției dansa cum îi cânta Rachel. Nu conta, pentru că Bel avea să se descurce singură.

— Trebuie să fug, a spus Bel.

Nu a fugit decât puțin, ca să scape de el, trecând pe lângă numerele 30 și 28. Apoi a traversat ca să fie pe partea cu numerele impare.

I-a luat încă patruzeci de secunde ca să se oprească la numărul 19; casa lui Jeff și a lui Sherry, verzuie în partea de jos și albă în partea de sus, cu obloane asortate. A sunat la ușă la fel

cum făcea mereu, ca să știe că era ea, pe melodia *Baby Shark*, care nu era deloc enervantă.

— Bel, e enervant! a spus Sherry când a deschis ușa.

Avea părul nepieptănat și fața ștearsă și obosită, curățată de machiajul de aseară, pentru camere.

— O duc pe Carter la balet peste o oră.

— Destul timp pentru o vizită de la nepoata ta preferată.

Bel a intrat cu forța în casă și s-a dus în bucătărie.

— Două secunde, s-a auzit vocea lui Carter de la etaj.

— Nu te grăbi! i-a răspuns Bel.

Vorbea serios. Nu era sigură că Sherry s-ar fi deschis în fața lui Carter. Dar era greu să găsești un moment în care Sherry era acasă fără fiica ei; mătușa avea tendința de-a o urmări peste tot, deși nu avea de recuperat șaisprezece ani.

Bel s-a dus la frigider, pe care era prinsă cu un magnet Sponge Bob fotografia unei fete cu fustă de balerină. Sherry, nu Carter; nu puteai să le confunzi! Bel a scos o Cola Zero.

— Așadar..., a început Sherry, sprijinită de ușă. Ai vorbit cu mama ta de aseară?

— Nu prea mult.

Bel a sorbit din spuma ieșită din cutie.

— A fost tăcută la micul-dejun. Tata a plecat iar devreme.

Sherry a dat din cap. Bel avea nevoie de mai mult de atât!

— A fost *interesant* aseară, a spus ea cu un zâmbet și o sprâncenă ridicată, pentru ca Sherry să știe că Bel e de partea ei.

— Da, a spus Sherry cu aceleași șuierături în voce. Probabil cina asta nu a fost cea mai bună idee. Puțin prea repede. Emoțiile sunt încă puternice, nu-i așa? Dumnezeu știe cum te simți în casa aia, unde n-ai scăpare!

Ei bine, Dumnezeu nu știa. Doar Carter și Ash.

— Da! a spus Bel. A fost *interesant*.

— Ce a fost interesant?

Carter a apărut de după colț și a trecut pe lângă mama ei.

A întins mâna, cerând tacit o gură de suc. Bel i-a pasat cutia.

— Toată povestea, a spus Bel, enervată că irosise acele secunde fără Carter. De când s-a întors.

— Rachel se străduiește, a spus Carter încet și a apăsă cutia cu degetele. Cred că toată lumea poate să facă la fel.

— O, dar asta facem, scumpo! a zis Sherry și s-a îndreptat de spate. Nu-i așa de ușor când cineva a fost plecat șaisprezece ani. Dispariția lui Rachel nu a afectat-o doar pe ea, ci și pe cei din jur. E normal să fie niște...

S-a oprit.

— Tensiune? a sugerat Bel.

— Da! a răspuns Sherry. Trebuie să ne adaptăm.

Iarăși cuvântul acela.

— Păi, e..., a început Carter, dar soneria a întrerupt-o cu o notă prelungă.

I-a dat cutia înapoi lui Bel.

— E coletul meu, a zis și a ieșit din bucătărie înaintea mamei. Chestii de dans! a strigat în timp ce deschidea ușa din față.

O voce înăbușită.

— Da, eu sunt, mulțumesc!

Vocea clară și sonoră a lui Carter.

— Mă duc să deschid astea! a strigat iar și a urcat scările.

Perfect, acum era șansa lui Bel să dirijeze conversația și să pună presiune pe punctele slabe!

— Carter încearcă mereu să vadă binele din oameni, a spus Bel, pentru că voia ca Sherry să știe că nici ea nu credea că Rachel e prea bună.

Iar Bel știa că Sherry se supăraseră aseară și că Rachel se folosise de Carter ca s-o calce pe bătăături. Deși pe cine încercase Rachel să supere, pe Sherry sau pe Bel?

— Așa e!

Sherry a oftat și și-a ridicat ochii în tavan, odată cu capul plin de gânduri.

— Știi, cred că tata nu e fericit, a spus Bel, insistând mai mult.

— Nu?

Sherry s-a uitat la ea.

— Nu prea. Cred că lucrurile sunt puțin mai complicate și că nu pot pur și simplu să le reia de unde au rămas acum șaisprezece ani.

— Păi..., a spus Sherry, iar Bel și-a dat seama că ocolea subiectul din felul în care îi zvâcnise gura, cât pe ce să cedeze.

Hai, mătușă Sherry! Avea nevoie de încă un brânci.

Bel a trecut direct la subiect pentru că nu știa cât timp aveau să mai rămână singure.

— Cred că suntem în aceeași tabără, Sherry. În tabăra tatei. Amândouă ne dorim să fie fericit, nu?

— Nu? s-a agățat Sherry de cuvânt și a mijit ochii.

— Te-am auzit ce-ai spus aseară, ca să-l aperi.

Sherry și-a dus mâna la gură.

— Sper că nu s-a înregistrat. N-ar fi trebuit s-o spun.

— Ba nu, ar fi trebuit!

Bel s-a apropiat și a vorbit mai încet.

— Din câte mi s-a părut, crezi că Rachel se întâlnea cu altcineva înainte să dispară?

Mai degrabă o trântă decât un brânci.

Sherry s-a uitat în spatele ei.

Bel a făcut încă un pas în față

— Te rog, Sherry! Nu mai am doi ani. E vorba de familia mea. Vreau să fiu alături de tata, are nevoie de mine! Cum s-o cunosc pe Rachel dacă oamenii îmi ascund lucruri? Vreau s-o înțeleg.

Sherry a oftat, iar șerpilor i s-au dezumflat în gât.

— Nu știu nimic sigur. Doar am văzut ceva, am avut impresia că văd, mai demult.

— Ce-ai văzut? a întrebat Bel și a făcut un pas în spate, acum, că o făcuse pe Sherry să se deschidă, ca să-i acorde spațiu.

Schimbarea de pe fața lui Sherry a fost instantanee, iar mătușa a început să vorbească în șoaptă. Îi plăcea la nebunie să bârfească; ochii ei nu se pricepeau să păstreze secrete, vorbeau de câte ori clipea.

— Era un tip. Mă rog, erau prieteni, Rachel *spunea* că sunt doar prieteni. Era evident că el își dorea mai mult, parcă era un cățel îndrăgostit, sincer. I-am văzut împreună cu vreo două zile înainte să dispară. Mergeau dinspre școală spre mașina lui, prin zăpadă. Păreau foarte apropiați, dacă e să mă întreb, ca și cum trecuseră peste o anumită limită. Asta e tot ce-am văzut.

— Cine era?

— Tocmai asta e! a sâsâit Sherry, bucurându-se și mai mult de discuție. De-asta m-am întrebat mereu dacă nu cumva el a ucis-o. Nu numai că erau prieteni, se vedeau mereu la serviciu. Faptul că el a apărut primul la locul faptei când a dispărut ea. Bărbatul care te-a găsit.

— Domnul Tripp?

Bel își simțea gâtul gumos, cu aerul blocat în interior. Ceva care mirosea din nou a trădare. Și l-a imaginat, cu părul rar și roșcat și cu ochelarii cu rame de baga, când o întrebuse „Cum se simte mama ta?” Ceea ce era o glumă nenorocită, pentru că era evident că știa mai multe despre Rachel decât Bel.

— De ce n-ai spus niciodată nimic? De ce nu le-ai spus polițiștilor despre domnul Tripp? Probabil ți-au pus astfel de întrebări, nu-i așa?

Sherry s-a zbârlit și s-a sprijinit de frigider.

— Poliția îl cercetase deja. Normal c-au făcut-o; amprentele lui erau la locul faptei, de când te găsisse. L-au exonerat.

— Și totuși! a insistat Bel. N-ar fi trebuit să le spui?

— E important și să *nu* vorbești, Bel, scumpo. Gândește-te mai bine!

Bel a încercat, dar nu a găsit nimic.

Sherry a oftat.

— Dacă le-aș fi spus polițiștilor ce credeam despre Julian Tripp, *noi* am fi avut de suferit, tatăl tău. I-aș fi dat poliției încă un motiv să-l arate cu degetul pe Charlie. Îl cercetau deja ca suspect și nu voiam să le dau un motiv în plus, un posibil mobil al crimei. Familia pe primul loc. Întotdeauna!

— Familia pe primul loc! a încuviințat Bel, recunoscătoare că primul instinct al lui Sherry fusese să-l protejeze pe tatăl ei.

Asta încerca și Bel să facă acum.

— În plus, a spus Sherry, acum nu mai are importanță. Julian Tripp nu a ucis-o. Nu a ucis-o nimeni.

Dar mătușa Sherry se înșela; avea importanță. Nu, domnul Tripp nu o omorâse pe Rachel, dar ar fi putut să fie implicat în alt fel. Poate că el era motivul pentru care Rachel își înscenase dispariția sau poate chiar o ajutase și îi păstrase secretul atâta vreme. În orice caz, domnul Tripp era esențial ca să destrame minciunile lui Rachel, Bel era sigură, nodul din stomacul ei i-o spunea.

„Dacă vrei să vorbești despre ceva, Bel, știi că sunt aici”, îi spusese el.

Se dovedea că trebuiau să vorbească. Și, din nefericire pentru el, Bel știa unde locuiește.

DOUĂZECI ȘI TREI

— POȚI SĂ REPEȚI?

— Serious? Vorbesc singură aici?

Bel și-a ridicat ochii și a clipit la Ash, care își târșâia picioarele pe trotuar în pantalonii lui evazați de tartan și șapca întoarsă.

— Ești un aghiotant de tot rahatul!

Ash a clătinat din cap și și-a ascuns zâmbetul pieziș.

— Nu e pentru mine, e pentru cameră! Ramsey a spus că, dacă stăm împreună, vorbim despre Rachel și facem cercetări, ești de acord să continuăm filmările?

Ash a ridicat camera de mână și a plescăit de două ori din buze.

— Dacă nu te exploatăm prea mult.

S-a împleticit în ultimul cuvânt și în propria limbă.

Bel a ridicat din umeri și a luat-o pe o străduță lăturalnică.

— Întregul documentar mă exploatează. Dar poți să mă exploatezi dacă pot să te exploatez și eu.

— OK..., a spus el, clipind nesigur. Încerc doar să fac o treabă bună pentru Ramsey. Se bazează pe mine, pentru că ai încredere în mine.

— Dar n-am încredere în tine.

— Cred că ai, măcar puțină.

— Nu!

— Puțin de tot?

— Nu!

— O frântură?

— Nu!

— Păi, tu ai venit azi după mine, a spus el, cu obrazii roșii și un cârlionț ieșindu-i pe sub marginea șepcii.

— Doar pentru că *vreau* să se consemneze, ar putea fi o dovadă. Bel i-a servit un zâmbet mai dulce, mai letal.

— N-am încredere în tine, nu te plac și sigur n-am nevoie de tine. Ash a tresărit; fix la țintă!

— Dar aş avea nevoie de ajutorul tău, iar tu și Ramsey vreți să faceți un film grozav, nu-i așa?

— Da!

— Bine, mă bucur că ne-am înțeles!

Bel a respirat adânc.

— Poți să pornești filmarea.

Buzele lui Ash s-au întins într-o jumătate de zâmbet. Serios? Încă mai zâmbea după ce-i spusese ea, ce naiba era cu el?

Ash a îndreptat camera spre Bel, a deschis vizorul și aceasta a scos un țiuit când a apăsât pe înregistrare.

— Ce vrei să spun? a întrebat Bel și a grăbit pasul.

— Povestește-ne ce s-a întâmplat, ce simți! Ce intenții ai acum? a întrebat Ash, fără să reușească să-l imite pe Ramsey.

— Facem cercetări despre dispariția lui Rachel. Nu ne spune adevărul despre ce s-a întâmplat cu ea; cred că le-a plănuit pe ambele, dispariția și reapariția. La cina în familie, seara trecută – care a mers strună, nu a fost deloc jenant –, mătușa Sherry a spus din greșeală că e posibil ca Rachel să fi avut o relație înainte să dispară.

Copacii tremurau deasupra ei pe strada cu case înșiruite, șoptind lucruri neștiute și împărtășindu-i vântului secretele lor.

— Nimeni n-a știut vreodată, a continuat Bel, aproape gâfâind în timp ce mergea și vorbea. Am fost la Sherry azi-dimineață

și mi-a povestit că Rachel stătea de vorbă cu Julian Tripp, un profesor de la școală, același care m-a găsit în mașină acum șaisprezece ani. El și Rachel erau colegi, prieteni, dar e posibil să fi fost mai mult: Sherry i-a văzut foarte „apropiați” când au urcat în mașina domnului Tripp cu doar vreo două zile înainte ca ea să dispară. Așa că mergem la el acasă ca să-l întrebăm.

Ash a dat din cap, făcându-i semn să continue.

— Iar intenția mea? a spus Bel. Intenția mea e să aflu naibii adevărul și s-o scot din casă pe mincinoasa aia. E suficient?

Ash a înghițit în sec și s-a uitat de la Bel de pe ecran la cea reală, apoi i-a întâlnit privirea și s-a agățat de ea.

— Da, a fost suficient, cu siguranță!

Bel și-a ridicat mâinile a victorie, mângâindu-și trofeul invizibil de pe umeri.

— Dar e evident că domnul Tripp nu a dispărut, a spus Ash. Așa că nu e ca și cum au fugit împreună.

— Uau, mersi, Sherlock!

Trofeul lui Bel a dispărut, iar ea a bătut din palme.

— Dar poate că el e motivul pentru care a plecat sau poate a ajutat-o. Știe ceva, trebuie să știe. E casa aia, din capăt.

Bel i-a arătat-o din priviri.

Ash a întors camera spre casă și înapoi.

— De unde știi unde locuiește profesorul tău?

— A organizat o vânzare de vechituri în curte acum câțiva ani. Am fost acolo cu prietena mea, Sam.

Bel furase ceva de la vânzarea aceea; nu-și amintea acum ce anume. Exact cum nu-și amintea cum o făcea Sam să râdă.

S-au apropiat de aleea din fața casei domnului Tripp, a cărei curte din față era cam neîngrijită și năpădită de buruieni. Cutia poștală era tristă și ruginită.

Ash a lăsat camera în jos și a urmat-o până la ușă.

— Ce faci? s-a întors Bel spre el. Filmează mai departe!

— Nu pot, a spus Ash, prins la mijloc între Bel și cameră. Mai întâi trebuie să fie de acord. Să semneze formularul...

— A filmat deja un interviu. Sunt sigură că ar fi încântat să mai filmeze unul. Înregistrează!

— Înregistrează! a imitat-o Ash și a ridicat camera iar ca s-o prindă în cadru. Apropo, Ramsey, a șoptit el în microfonul pufos, fac chestia asta împotriva voinței mele, dacă se termină prost și cineva ne dă în judecată. Dar a fost ideea ta, așa că...

Bel s-a uitat la el, apoi a bătut cu pumnul în ușă. De șase ori, insistent și tare.

Ash a prins-o de mână înainte să bată a șaptea oară.

— Termină! a șuierat el. De ce nu poți să faci nimic politicos?

Din spatele ușii s-au auzit o tuse înfundată și scârțâitul unui lanț. Ușa s-a deschis doar puțin, iar fața pământie a domnului Tripp a apărut în dreptul ei. Cu ochii în jos și soarele reflectat în lentilele ochelarilor.

— Încă n-o am..., a început el și s-a oprit când și-a ridicat ochii și i-a văzut pe cei doi. O!

Pe față i-a apărut un zâmbet prudent, apoi a deschis ușa mai larg, și umerii au părut că se reatașează de gât. Purta un tricou galben soios și pantaloni gri de trening. Și-a ascuns mâinile în buzunare.

— Ce faci aici, Bel? a spus el, iar mărul lui Adam i s-a ridicat și a coborât greoi. E vreo problemă? Rachel e OK?

— Se simte minunat!

Bel și-a arătat dinții în timp ce se uita la holul din spatele domnului Tripp. O pată neagră pe covor, sub tălpile lui goale. O stivă de cutii de carton, aproape la fel de înaltă ca el, plină de cutii goale de bere. Adâncituri fantomatice în metal de la degete.

Profesorul a văzut că Bel se uita la cutii, așa că a strâns mâna pe ușă și le-a blocat imaginea.

— Ne întrebam dacă am putea să mai facem un interviu cu dumneavoastră, pentru documentar, a spus ea. Acum, că Rachel s-a întors, le luăm din nou interviuri tuturor, nu-i așa, Ash?

— D-da, a tușit Ash și a atins-o cu cotul.

— Nu cred că am timp acum, a spus domnul Tripp.

Mirosul stătut de alcool plutea în aerul din jurul lui. Cearcănele vineții de sub ochi păreau mai explicabile acum, la fel și culoarea cenușie a pielii. Bel nu remarcase niciodată semnele până acum.

— Sigur că aveți, doar câteva minute, a spus Bel.

Domnul Tripp a dat cu degetul peste lentile.

— Tocmai plecam de acasă.

— Nu pare să fie așa! l-a contrat ea și și-a înclinat capul. Și-apoi, oamenilor o să li se pară ciudat că ați fost dispus să vorbiți când toți o credeau moartă pe Rachel, dar nu și acum, că e vie. Ca și cum v-ați fi bucurat că a murit sau așa ceva.

A pufnit în râs.

Domnul Tripp clipea, cu ochii măriți de lentile.

— Asta nu e...

— Cum v-ați simțit când ați auzi prima oară că Rachel Price s-a întors din morți? a întrebat Bel cu degetele împreunate, cum făcea Ramsey câteodată.

Domnul Tripp s-a uitat la cameră și a clipit iar. Și-a netezit părul.

— Păi, am fost șocat, la fel ca toată lumea. Mi s-a părut că trebuie să fie o greșeală, că e vorba de o altă femeie. Pe urmă, când am văzut-o la școală după vreo două zile, m-am... bucurat. M-am bucurat mult să știu că trăiește. Nu credeam că e posibil. Dar iată că uneori, chiar și după un eveniment îngrozitor, oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune!

Oamenii buni nu-și puneau la cale propria dispariție și nu-și obligau familiile să treacă prin iad.

— Cât de apropiat erați de Rachel înainte de dispariție? a spus Bel, conștientă de prezența lui Ash în spatele ei. Petreceați timpul împreună în afara școlii?

Ochelarii domnului Tripp i-au alunecat pe nas.

— Nu prea. Îmi era colegă și mi-ar plăcea să cred că eram prieteni, dar nu ne vedeam în afara școlii.

— Serios? Nici măcar *chiar* în fața ei?

— Ce vrei să spui?

— Ați condus-o vreodată cu mașina acasă? Ați stat vreodată împreună în mașină?

Profesorul strângea din dinți.

— Nu! a răspuns. Nu a fost niciodată în mașina mea.

Mincinosul!

Bel și-a umflat obrazii cu aer.

— Ciudat! Mătușa mea, Sherry, a văzut-o pe Rachel urcând în mașina dumneavoastră cu doar câteva zile înainte să dispară.

— Cred că se înșală.

— Sau poate dumneavoastră mințiți, a spus Bel, zâmbind fără să-și arate dinții. Suspect, nu credeți? Dat fiind că tot dumneavoastră ați fost prima persoană la locul faptei când a dispărut Rachel, adică ați fost cel care m-a găsit. Amprentele dumneavoastră erau peste tot în mașină. Asta pentru că ați ajutat-o să dispară? Știți unde a fost în tot acest timp? Mai sunteți îndrăgostit de ea?

Ash s-a încordat.

Ceva s-a schimbat pe fața domnului Tripp: și-a împins bărbia în afară și s-a încruntat, cu ochii eclipsați de sprâncene.

Bel a așteptat, gata de luptă. Oare el nu știa că-și petrecuse toată viața luptând?

— Ne vedem luni dimineată, Annabel! a spus el încet, printre dinți.

Ca o amenințare.

Apoi a făcut un pas în spate, s-a mai uitat o dată la cameră și le-a trântit ușa în nas, un tunet fără furtună.

DOUĂZECI ȘI PATRU

— AI FOST PLECATĂ TOATĂ ZIUA, A SPUS TATA DE PE FOTOLIU în timp ce-și sprijinea berea pe umăr.

— Și tu la fel! i-a întors-o Bel.

— E nebunie la serviciu în perioada asta, puștoaico. Nu și-a luat ochii de la televizor.

Ei bine, așa era și acasă.

— S-a întâmplat ceva azi?

Bel a ezitat. La ce se referea? Se întâmplaseră multe azi, dar nimic de care să știe și el.

— Eu nu..., a început Bel.

— S-a spart cana.

El s-a uitat, în sfârșit, la ea.

— Cana mea preferată.

— Cu Moș Crăciun?

— A trebuit s-o arunc. A spart-o una din voi?

Lui Bel nu-i plăcea să fie inclusă cu Rachel în acel „voi”. Dar Bel băuse din acea cană dimineată; Rachel îi făcuse o cafea și încă nu învățase că aceea era cana tatei. Oare o spărsese Bel? Nu-și amintea, băuse cafeaua în viteză, grăbindu-se să scape de Rachel. Mai făcuse și altă dată asemenea lucruri – fusese ne-atentă, uitucă. Numai dacă nu cumva Rachel știa că era cana

preferată a tatei și o spărsese intenționat, ca să-l îndepărteze și mai tare în fiecare zi.

Bel s-a așezat.

— Nu știu, îmi pare rău, tată! O să-ți cumpăr alta.

— Nu contează! a spus el.

Dar conta.

— Trebuie să vorbim.

Tata s-a sprijinit pe telecomandă și a pus televizorul pe pauză.

— Tocmai m-a sunat directorul de la școală. Spune că te-ai dus azi acasă la un profesor. Domnul Tripp. Că l-ai hărțuit.

Lui Bel i s-au întunecat ochii și i s-a strâns stomacul.

— Pârâciosul dracului! a scuipat ea, văzându-l cu ochii minții și imaginându-și că-i stâlcea ochelarii sub picioare.

— Se pare că ai pus întrebări ciudate despre Rachel. Ce se întâmplă, puștoaico? a întrebat tata cu mâinile nemișcate în poală.

Bel fusese descoperită.

Dar era OK. Nu avea destul dovezi să meargă la poliție, dar avea destule pentru tata. El era mereu de partea ei. Bel s-a uitat spre scări.

— Unde-i Rachel?

— Face baie.

Bel și-a încleștat degetele și a vorbit mai încet.

— Cred că minte, tată. Despre tot.

Tata s-a așezat mai drept pe scaunul care a scârțâit sub el.

— Despre dispariție, despre reapariție. Le-a pus la cale. Nu cred că a răpit-o cineva. Există neconcordanțe în povestea ei, lucruri pe care n-ar fi trebuit să le știe dacă și-ar fi petrecut ultimii șaisprezece ani într-o pivniță. A fost în North Conway acum câteva luni, afară, în libertate, și și-a cumpărat haine la fel cu cele în care era îmbrăcată când a dispărut. Totul a fost plănuit. Cred că domnul Tripp știe ceva. Rachel minte, tată, și nu știu ce vrea, dar trebuie să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat ca să putem...

— Suficient, Bel! a spus el blând, dar ferm, tăindu-i vorba. Am discutat deja despre asta. Rachel nu minte.

— Dar...

— Nu vreau să aud! a zis el în timp ce dezlipea eticheta de pe sticlă. Rachel a spus adevărul despre ce i s-a întâmplat. Normal că l-a spus; cum altfel ar fi putut să fie plecată atâta vreme?

Privirea lui s-a înăsprit, iar eticheta s-a desprins de pe sticlă cu un sunet strident.

— Crede-mă, o cunosc mai bine decât o cunoști tu! Eu o cred, OK, puștoaico? Ar trebui să fie suficient și pentru tine. Vreau să renunți la chestia asta! Te rog?

Un pumn în burta ei, urme de degete în nodul acela, urme care nu dispăreau. Tata trebuia să fie de partea ei. Cum era posibil ca el să nu-și dea seama?

— Știi că ceva nu e-n ordine, a încercat ea, disperată. Nu mai ești același om de când s-a întors, eviți să stai acasă, muncești tot timpul. Abia dacă te-am văzut!

Tata a oftat.

— Lucrurile sunt complicate. Așa e viața reală, puștoaico! A trecut doar o săptămână, e nevoie de mai mult timp să te obișnuiești cu un eveniment care îți dă viața peste cap. Pentru mine, și pentru tine. Te rog, Bel, las-o baltă! Nu faci decât să complici situația. Promiți?

Bel făcuse deja o promisiune; să scape de Rachel, să se întoarcă la viața lor, așa cum era înainte ca Rachel să revină și să strice totul, când ea și tata erau fericiți. Bel îl alegea pe el. Era constanta ei, cel care nu avea să plece niciodată. Pe el avea să-l aleagă mereu. Dar el nu-i cerea să aleagă, îi cerea să renunțe, să o accepte pe Rachel și să facă o nouă promisiune.

Poate că era posibil să trăiască toți trei în casa asta, împreună.

Bel trebuia să încerce, pentru că tata era cel care o rugase. Tata o credea pe Rachel; și asta ar fi trebuit să fie suficient pentru ea. Ar fi trebuit.

Bel s-a dezumflat, dar nodul din stomac a crescut și s-a strâns și mai tare.

— OK! a spus ea încet. Promit!

Tata i-a zâmbit și a ridicat berea ca un salut trist.

— Directorul Wheeler a spus că azi erai cu cineva din echipa de filmare.

— Da! a răspuns Bel. Cu Ash. Asistentul cameramanului.

Tata a tușit.

— Eu aș fi mai atent în locul tău, dacă e OK să îți petreci timpul cu el. Oamenii ăștia încearcă să spună cea mai interesantă poveste, să o facă senzațională, și se folosesc de noi pentru asta. Orchestrează situații tensionate în care știu că vom reacționa în fața camerei. Încearcă să te manipuleze, puștoaico, cu toate chestiile astea despre Rachel. Cred că ar fi mai bine să nu te mai întâlnești cu Ash de una singură.

Bel a respirat adânc.

— Probabil ai dreptate! a zis, pentru că tata avea mereu dreptate.

Oricum, Ash începea să se apropie prea tare. Trebuia să existe un motiv pentru care era singurul care o credea în privința lui Rachel, nu-i așa?

— Încerc doar să te protejez.

Tata a întins mâna după telecomandă și a rămas cu degetul pe buton.

— Putem face mâine ceva împreună? l-a întrebat Bel repede, înainte ca el să pornească iar televizorul. Noi doi. Poate și Rachel. Noi trei. O drumeție sau ceva? Mi-ai lipsit!

El nu avea cum să-și dea seama, dar acesta era unul dintre lucrurile cel mai greu de spus, să dezvălui tot, să-ți deschizi

pieptul coastă cu coastă, să-ți arăți inima cum bate, nepăzită. Se străduia.

Un zâmbet a înseninat figura tatei.

— Sigur, puștoaico! Orice vrei tu!

La etaj s-a auzit cum se deschide ușa de la baie. Pașii moi pe care Rachel îi făcea cu tălpile goale în timp ce mergea pe covor. Ei doi aici jos, iar ea acolo sus. Oare Rachel auzise ce vorbiseră, ce spusese Bel despre ea? Încerca să tragă cu urechea? Poate că...

Nu, încetează! Bel încerca s-o lase baltă.

Încerca din răspuțeri s-o lase baltă și să ignore senzația aceea neplăcută din stomac.

Bel și-a ținut respirația și a așteptat, ascultând. Apoi a auzit: clicul ușii de la camera de oaspeți când s-a închis și dublul clic când Rachel s-a încuiat înăuntru.

DOUĂZECI ȘI CINCI

BEL S-A TREZIT BRUSC CU CEVA TARE ÎN OBRAZ. O FAȚĂ STĂTEA la câțiva centimetri deasupra ei în lumina difuză a dimineții.

A clipit și la fel a făcut și cealaltă persoană.

Bel a bolborosit și s-a frecat la ochi ca să se trezească.

— Bună, somnoroaso! a zis Carter, care stătea pe pat și o trăgea pe Bel în golul format de corpul ei în saltea.

— Credeam că ești nenorocita de Rachel.

Bel și-a dus mâna la piept, ca și cum așa ar fi reușit să își așeze inima la loc.

— Tocmai mi-ai dat una în gură? a întrebat, întinzând limba uscată să verifice.

— Tu mereu îmi dai câte una, a spus Carter cu spatele la ea.

— Nu în gură și nu când dormi, ciudato!

Bel i-a tras un picior, o lovitură amortizată de pilotă.

— Poate am avut o influență proastă asupra ta.

— Te-am strigat de două ori și nu te-ai trezit, așa că a trebuit să iau măsuri drastice.

— Îți arăt eu ție măsuri drastice!

Bel i-a tras iar șuturi cu ambele picioare până când Carter a căzut de pe pat.

S-a ridicat cu bareta rucsacului galben în mână, mai mult târându-l pe jos.

— Cum a fost ieri la balet? a întrebat Bel în timp ce-și aduna părul electrizat în coadă.

— Bine! a zis Carter scurt, ca să-i taie vorba. M-am gândit să ne petrecem timpul împreună azi. Mama mă scoate din minți. Carter nu știa adevăratul sens al acestei expresii.

— Mă gândeam că poate facem fursecuri cu Rachel sau ceva, a continuat ea. Sau poate mergem la film. Te rog, distrează-mă!

Bel a coborât din pat.

— Eu și tata voiam să mergem în drumeție azi. Poți să vii cu noi dacă vrei.

Și-a luat hanoracul mototolit de pe jos și l-a îmbrăcat.

— E jos?

— Nu l-am văzut.

Carter s-a dus spre ușă.

— Rachel e acolo. A spus că s-ar putea să încerce niște clătite în dimineața asta.

— Pare amenințător!

— Bel! a zis Carter și i-a tras un ghiont în coaste.

Au coborât scările împreună, iar Bel a împins-o pe Carter în față ca pe un scut când au intrat în bucătărie și au auzit zgomotele de la aragaz.

— 'Neața, An-ah-Bel, aproape mi-a ieșit de data asta! a zis Rachel și a ridicat cu grijă marginea unei clătite noduroase, după care s-a întors să le zâmbască.

Rachel părea obosită și avea cearcăne mai închise sub ochi, de parcă zăvorul de la ușă nu o ajutase și tot nu dormea bine.

— 'Neața!

Bel și-a trosnit oasele de la gât. Ea, pe de altă parte, dormise prea bine.

— Cafeaua e în ibric, serviți-vă! a spus Rachel. Carter, vrei și tu clătite?

— Da, Rachel, te rog!

Carter a zâmbit și s-a așezat la masă. Dar zâmbetul îi șovăia.

— D-dacă e OK?

— Sigur că e OK. Poți chiar să guști din prima serie.

Rachel a pus clătitele pe o farfurie pregătită.

— Unde-i tata? a întrebat Bel și a turnat cafea în cana ei preferată, simplă, cu un B galben – B de la Bel, nu A de la Anna.

— Nu l-am văzut.

Rachel s-a întors spre tigaie și a mai turnat compoziție.

— E acasă?

— Nu cred!

Bel nu avea încredere în răspunsul ei.

— Tată? a strigat ea și s-a dus spre scări. Tată?! a strigat iar. Nimic.

— Nu-i aici!

Bel s-a întors în bucătărie, iar Rachel i-a dat o farfurie cu trei clătite și fulgi de ciocolată.

Poate se dusesse să ia sandviciuri pentru drumeție. Bel s-a așezat și a scos telefonul din buzunar. Niciun mesaj de la tata. Doar unul de la Ash: *Să-mi spui dacă vrei să facem ceva azi!* N-ar fi trebuit să-i dea numărul ei; făcuse o greșeală. Tata avea dreptate: nu putea să aibă încredere în echipa de filmare.

A luat o înghițitură, dar compoziția i s-a transformat într-o pastă groasă în gura uscată. A înghițit și s-a ridicat, iar scaunul a scârțâit pe gresie.

— Unde te..., a început Rachel, care tocmai se așeza.

Bel nu i-a răspuns, doar s-a îndreptat spre ușa de la intrare, căscând și întinzându-se, în timp ce nodul din stomac își făcea simțită prezența. A deschis ușa și a rămas în prag, apoi s-a uitat pe stradă, de parcă l-ar fi putut invoca pe tata dincolo de linia

orizontului. Avea să se întoarcă de la magazin dintr-o clipă în alta, dacă acolo se dusesse. Strada era liniștită, prea liniștită, de parcă lipsea ceva: nu era nicio dubă de la știri parcată afară. Nici măcar una. Rachel Price ajunsese oficial o știre veche după opt zile. Era începutul sfârșitului?

Bel a zărit altceva, ceva ce nu lipsea, deși ar fi trebuit. Mașina tatei. Era chiar acolo, parcată în fața garajului, în locul obișnuit, în timp ce mașina lui Rachel era în interior. Însemna că... nu se dusesse la magazin.

— Tată?! a strigat Bel din nou în casă și a închis ușa.

— Annabel, ți se răcește micul-dejun! s-a auzit vocea lui Rachel.

Bel s-a apropiat, dar a rămas în prag, nici în bucătărie, nici afară.

— Nu înțeleg! a șoptit ea mai mult pentru sine. Mașina tatei e aici, dar el nu e.

— Mănâncă-ți clătitele, altfel le mănânc eu! a zis Carter, legănându-și picioarele în timp ce se înfrupta.

— L-ai văzut în dimineața asta? a zis Bel și s-a uitat la Rachel.

— Nu! a spus ea și a înghițit în sec. Probabil a plecat înainte să mă trezesc. N-am auzit nimic.

— Dar mașina lui e aici.

Rachel a împărțit clătita în jumătate.

— Poate avea planuri cu cineva.

— Avea planuri, a spus Bel. Cu mine! Trebuia să mergem în drumeție azi. Mi-a promis.

Amândoi făcuseră o promisiune aseară, iar Bel o respecta pe a ei. Atunci, el unde era?

L-a sunat, ținând telefonul prea apăsător pe ureche.

Nici măcar nu a sunat:

— „Bună, ați sunat la... *Charlie Price*”, a intervenit vocea lui, aspră, înregistrată, „care nu vă poate răspunde momentan. Vă rugăm să lăsați un mesaj după semnalul sonor!”

— Ce ciudat! A răspuns direct mesageria.

Bel a deschis conversația cu el și i-a scris: *Tată, unde ești? Sună-mă!*

Mesajul nu s-a trimis, iar bula albastră a rămas să plutească în eter, blocată undeva între telefonul ei și al lui.

— An... B-Bel, clătitele tale!

— Nu mi-e foame!

Bel s-a întors cu spatele. Nu avea loc în stomac, nodul se răsucea și creștea, hrănindu-se cu fiecare idee negativă și o singură întrebare: unde era tata?

S-a așezat în fotoliul lui și a așteptat.

A mai încercat un număr.

— Bună, Atelierul Bryson, Gabe la telefon! Cu ce vă pot ajuta?

Bel și-a dres glasul.

— Bună, Gabe! Sunt Bel Price, fiica lui Charlie.

— Bună, Bel! Ce mai faci? a întrebat Gabe, iar vocea i-a suierat printre dinți.

— Mă întrebam dacă tata e acolo, dacă lucrează azi. A spus că va fi acasă, dar nu-l găsesc.

Două respirații suierătoare au pătruns prin difuzor în urechea ei.

— Tatăl tău nu a venit azi. De obicei, nu lucrează în weekend.

— Da, a zis Bel, ronțăindu-și degetul mare. Dar ați fost ocupați, ieri a lucrat până târziu și așa a fost toată săptămâna, așa că m-am gândit...

— Mai degrabă, a plecat devreme. Probleme de familie, așa mi-a spus, a răspuns Gabe în timp ce se auzea zgomotul unei

unelte scăpate din mâini. Nici ieri nu a venit. Dar, hei, dacă-l văd, îi spun să te sune, OK?

— D-da, mersi!

Bel s-a uitat lung la telefon înainte să închidă. S-a uitat și după ce a închis.

Tata nu se dusesse ieri la serviciu și nici nu lucrase până târziu toată săptămâna, așa cum spusese când ratase cina în fiecare seară. Lui Bel îi zicea că e la serviciu, iar la serviciu zicea că e acasă. Așadar, unde fusese de fapt și unde era acum?

— Tot nu reușești să dai de el? s-a auzit vocea lui Rachel în spate, făcând-o să tresară.

Bel a clătinat din cap.

— Păi... am putea merge noi în drumeție, tu, eu și Carter, a propus Rachel. Dacă asta voiai să faci azi. Am putea merge pe traseul Minei Mascot.

— Acolo sunt bariere acum, a spus Carter, care s-a așezat lângă Bel și a prins-o la mijloc. Niște elevi au spart grilajul care bloca intrarea în mină. Eu nu eram acolo, a clarificat și a ridicat mâinile să se apere.

— Duceți-vă voi! a spus Bel ca să iasă din ecuație. Eu o să-l aștept pe tata. A zis că azi e acasă. O să se întoarcă.

Nu avea niciun motiv să creadă asta în afară de faptul că trebuia să se întoarcă, pentru că tata se întorcea întotdeauna. Iar Bel avea să-l aștepte ca să-i demonstreze că are dreptate.

Carter și Rachel jucau Monopoly. Chipurile, juca și Bel: în vârtea zarul, dar nu se gândea la proprietăți, mulțumită să stea la închisoare trei ture la rând.

Îl suna pe tata din jumătate în jumătate de oră. Mesageria. Mesageria. Mesageria. Mesajul ei tot nu se trimitea. De ce avea telefonul închis? El nu-și închidea telefonul niciodată.

Carter a plecat, iar Rachel a rămas, zăbovind în preajma ei.

— Sunt sigură că se întoarce mai târziu.

Rachel a întins mâna de parcă voia s-o așeze pe umărul lui Bel.

Fata a sărit de pe fotoliu ca s-o împiedice.

— Mă duc să-l caut, a anunțat și a urcat la etaj să se îmbrace.

Bel a trecut pe lângă Royalty Inn și școală, ambele pustii, pentru că era duminică. A mers până la Atelierul Bryson, să vadă dacă nu cumva Gabe se înșelase. Mai era cineva acolo care muncea, umblând la ceva sub o mașină roșie. Se vedeau doar picioarele și cizmele.

— Tată?

Bărbatul a ieșit de sub mașină; nu era el.

— Scuze!

A rămas afară și l-a sunat pe Jeff.

— Ai vorbit cu tata? și-a întrebat unchiul când acesta a răspuns. De aseară.

— Bună și ție! Nu, n-am vorbit. De ce, nu-i acasă?

— Nici la serviciu, a spus Bel. Nu răspunde la telefon.

— Sunt sigur că e în regulă. Nu-ți mai face griji! a spus Jeff, ceea ce era foarte perspicace din partea lui, pentru că Bel chiar *era* îngrijorată acum, inima îi bătea în gât și începea să o cuprindă panica.

Unde era? Unde era?

A încercat toate barurile și cafenelele din Gorham, apoi le-a mai încercat o dată.

— Iar ai venit, ești minoră, ieși afară!

A mai trimis un mesaj. L-a sunat din nou, iar corpul a trădat-o, alinându-se când a auzit vocea lui înregistrată spunând „Charlie Price”. Ce proastă era, doar nu era el, cel adevărat, care-i făcea inima să tresalte din nou!

A sunat acasă la bunicul și l-a întrebat pe Yordan dacă îl văzuse.

— Nu, de vineri seara. Îmi pare rău!

Ce era de făcut?

S-a întors spre casă, în cazul în care trecuseră unul pe lângă altul, unul plecând, altul venind. Ramsey era pe stradă, în fața hotelului, când a ajuns acolo, și își încheia fermoarul.

— Bună!

Pe fața lui a apărut un zâmbet familiar și mult prea prietenos.

— Ce coincidență! Ai o secundă?

Nu, nu avea!

— Scuze, nu pot! a răspuns și a trecut în viteză pe lângă el. Îl caut pe tata!

— De ce? a plutit vocea lui în urma lui Bel. A dispărut?

A spus-o ca pe o glumă, dar pe Bel a oprit-o în loc, pentru că acesta era cel mai mare coșmar al ei.

— Nu! a strigat ea. Probabil e acasă.

Nu era acasă.

A mai așteptat o oră. Apoi încă una. Răspundea monosilabic la întrebările lui Rachel în timp ce se uita la ușa de la intrare, sperând să se deschidă.

— Sunt convinsă că se întoarce la cină, a spus Rachel cu ochii la mâinile lui Bel, care îi jucau în poală și apăsau pe nodul din stomacul ei. Ți place somonul?

La șapte, Bel a intrat în camera tatei.

Patul era nefăcut. Nu era ceva neobișnuit; tata lăsa deseori cearșafurile încurcate și se vedea clar pe unde coborâse din pat. Bel și-a trecut degetele peste perna lui, de parcă l-ar fi simțit prin material. Unde plecase după ce coborâse din pat azi-dimineață, ce era în mintea lui?

Pe urmă, s-a dus la șifonier. S-a uitat la umerase: unele erau goale și s-au legănat când a dat cu mâna peste ele, dar puloverele și cămășile acelea erau probabil în coșul de rufe. Mai dispăruse ceva. Geanta de voiaj din pânză kaki a tatei, pe care o

folosea ori de câte ori plecau împreună în weekend. Geanta nu mai era la locul obișnuit pe podeaua șifonierului. Nici în celelalte locuri obișnuite. Nu era aici.

— Futu-i!

Nodul dădea să iasă din stomacul lui Bel și căuta alte locuri moi în care să se instaleze.

Unde era geanta? Tata n-ar fi putut să-și facă bagajul, pentru că ar fi arătat ca un om care voia să plece. Iar tata n-ar fi făcut asta. Tata nu pleca.

— Ai găsit ceva? a întrebat-o Rachel de la parter.

— Nu!

Bel a ignorat-o și i-a evitat privirea.

S-a dus la bufetul din hol, unde tata își ținea cheile și portofelul. Portofelul nu era acolo, dar cheile – de la mașină și de la casă – da. Bel le-a luat în mână să se asigure și s-a uitat lung la inel: o poză cu ei doi zâmbind, la Story Land, când împlinise ea doisprezece ani. Tata nu-și luase mașina, dar avea nevoie de chei ca să se poată întoarce acasă când era pregătit, nu?

Bel a deschis sertarul bufetului. Hârtii și facturi. A băgat mâna până în colțul din spate, unde păstrau pașapoartele.

Era un singur pașaport acolo. Bel a verificat, pipăind în restul sertarului. A scos pașaportul și a deschis la pagina cu fotografia. *Annabel Price* și fața ei împietrită care privea spre obiectiv.

Unde era pașaportul tatei? Ar fi trebuit să fie aici, lângă al ei.

Nu, nu, nu! Nodul se răsucea și trăgea de firele îngropate adânc, iar degetele lui Bel zvâcneau în același ritm cu el. Inima îi bătea panicată, din ce în ce mai tare.

Ceva nu era în ordine. Ceva nu era deloc în ordine.

— Ești gata de cină?

Nu, pentru că îl aștepta pe tata. Nu avea cheile de la casă, deci trebuia să-i dea cineva drumul înăuntru. Bel avea să-l aștepte chiar aici, lângă ușă, ca să îi dea drumul.

Se uita pe fereastră la strada tot mai întunecată, cu fața lipită de jaluzele și întorcându-și ochii după fiecare mișcare: o femeie care își plimba câinele care avea zgardă cu luminițe verzi, un copil pe scuter, un copil mai mare alergând după primul, un bărbat care mergea grăbit și trăgea de cozorocul șepcii.

Bel s-a uitat la ceas pe telefon. Avea să se întoarcă până la nouă, când era cina, cu un zâmbet lejer și cu o explicație și mai lejeră despre unde fusese și de ce avea telefonul închis. Ora nouă era termenul-limită; trebuia să se întoarcă până atunci.

Dar a trecut și acela.

— Vrei să-ți încălzesc mâncarea, Anna-scuze-Bel? Ar trebui să te așezi.

Bel a așteptat până la 21.59.

Pe urmă, și-a deblocat telefonul și a sunat la alt număr.

Numărul lui Dave Winter, șeful poliției.

Sunetul a străbătut-o pe Bel și a răsunat în pieptul ei gol, apoi a scos un clic când a zis:

— Bună seara, sunt Bel, Annabel Price! Tata a dispărut!

DOUĂZECI ȘI ȘASE

— LIPSEȘTE ȘI PAȘAPORTUL?

Dave Winter s-a uitat la ea peste masă și a bătut cu pixul în carnetel, făcându-l să capteze intermitent razele soarelui de dimineață.

— Da, am căutat peste tot, a răspuns Bel cu răsuflarea tăiată de la atâtea explicații. Dar încerc să vă spun că tata nu ar pleca. Credeți-mă! I s-a întâmplat ceva, ceva rău.

— Și se pare că și-a făcut bagajul? Lipsesc haine? Portofelul?

— Da!

Bel s-a agățat de cuvântul acela, împrumutând șerpii mătușii Sherry. Își strângea mâinile alternativ și lăsa semiluni în carne cu unghiile.

— Dar repet, nu m-ar părăsi niciodată. Nu-i stă deloc în fire – asta mă întrebați, nu? Asta au spus toate știrile acelea despre Rachel pe atunci. I s-a întâmplat ceva rău și vreau să îl declar dispărut. Trebuie să-l căutați! E urgent! Deja ați așteptat prea mult – ar fi trebuit să facem asta aseară.

Dave Winter a oftat și a închis pixul.

— Annabel, înțeleg că ție ți se pare o urgență. Dar, ca adult, tatăl tău are dreptul să dispară fără să-și anunțe familia, dacă asta vrea să facă. Îți spun, toate semnele arată că a plecat de

bunăvoie, nu e niciun indiciu că s-a întâmplat ceva rău. Bagajul e făcut, pașaportul și portofelul au dispărut.

Bel a clătinat din cap.

— Cineva vrea să credem asta. De ce nu și-ar fi luat mașina dacă s-ar fi hotărât să plece?

Dave a oftat din nou, și-a luat pixul și a dat câteva pagini înapoi.

— Când l-ai văzut ultima dată?

— Sâmbătă seara, la ora zece, când m-am dus la culcare.

Bel s-a aplecat în față și și-a desprins palmele una de alta.

— Nu știu când a dispărut, la un moment dat înainte să se facă dimineață. Dar asta înseamnă că au trecut aproape 36 de ore de când a fost văzut ultima dată. Nimeni nu a vorbit cu el, iar telefonul a fost tot timpul închis. Trebuie să începeți căutările. Acum!

Piciorul i s-a lovit de tăblia mesei, la doar nouă zile de când fusese aici ultima oară și vorbise despre o reapariție, nu o dispariție. Roata se întorcea și taberele se schimbau din nou. Iar Dave Winter nu voia să o asculte.

— Nu sunt sigur că pot să fac ceva.

— Ce vreți să spuneți?

Bel s-a îndreptat și și-a încleștat fălcile, în timp ce nodul din stomacul ei scotea scânteii.

— Puteți face exact ce-ați făcut ultima oară când unul dintre părinții mei a dispărut. Să-l căutați. Să-i urmăriți telefonul. Să scoateți câinii. Să faceți toate astea.

— Nu pot să încep o anchetă pur și simplu, a zis el, încercând în van să se arate înțelegător. Dispariția mamei tale a fost diferită; împrejurările erau suspecte și era clar că era în pericol. Tatăl tău, un bărbat în toată firea, are dreptul să plece o zi sau două de acasă dacă vrea. E de înțeles, dată fiind situația. Probabil că întoarcerea lui Rachel nu a fost ușoară pentru familia voastră. Domnișoara Nelson mi-a spus că vineri a părut că a

izbucnit o ceartă în familie. L-a văzut pe tatăl tău plecând furios pe stradă. E doar stresat; probabil își descarcă nervii. Sunt sigur că se întoarce peste câteva zile.

Bel a lovit cu pumnul în masă și a făcut paginile carnetelului să tremure.

— Vă înșelați! V-ați mai înșelat o dată; ați spus aseară că probabil o să se întoarcă. Dar nu s-a întors. A pățit ceva. Împrejurările *sunt* suspecte și *este* în pericol.

— Cine îl pune în pericol?

— Rachel!

Nodul din stomacul ei a explodat, la fel și Bel, fiindcă promisiunea făcută tatei era spulberată și uitată.

— Are legătură cu Rachel! S-a întors doar de o săptămână și acum tata a dispărut? Au legătură. Are ceva de-a face cu ea.

Nu doar ceva; totul avea legătură cu ea. Rachel era o mincinoasă; își orchestrase dispariția, iar acum îl făcuse și pe tata să dispară. Bel ar fi trebuit să acționeze mai bine, mai repede, să găsească dovezi și să o scoată pe Rachel din viața lor. Acum era posibil să fie prea târziu; tata dispăruse deja și probabil că se întâmplase ce era mai rău. Ultimul lucru pe care o rugase să-l facă era să aibă încredere în Rachel, iar acum Rachel i-l răpise.

— Sunt sigur că *are* legătură, a spus Dave. A fost un eveniment fără precedent că Rachel s-a întors după atâta timp în care s-a presupus că e moartă. Și stresul care apare când știi că bărbatul care a luat-o e încă în libertate. Cred că *și eu* aș avea nevoie de o pauză dacă ar fi fost vorba de mine.

— Tata nu a plecat! a strigat Bel și a bătut cu pumnii în masă.

— Annabel, trebuie să te c...

— Nu-mi spuneți să mă calmez! s-a răstit ea.

L-a luat în vizor cu ochii, proiectând focul asupra lui.

— *Trebuie* să vă faceți treaba! Să completați declarația aceea pentru persoane dispărute și să-l căutați.

Dave a deschis gura fără niciun sunet, pregătindu-se să mai ofteze o dată. Furia nu îl motiva, dar poate îl motiva altceva.

— Îi sunteți dator, a spus Bel amenințător, cu voce joasă. Îi sunteți dator și o știți prea bine. V-ați mai înșelat o dată în privința lui. Erați convins că el o ucisese pe Rachel. L-ați arestat și l-ați pus să treacă printr-un proces. V-ați înșelat și l-ați făcut să treacă prin iad. Asta e o șansă să faceți ce se cuvine. Îi sunteți dator. Vă rog! Ajutați-mă să-l găsesc!

Dave a rămas cu gura căscată, dar avea o scânteie în ochi și un zvâcnet în umeri.

— OK! a spus el încet și a bătut darabana în masă cu degetele ca niște păianjeni care dansau. Am nevoie de o declarație scrisă din partea ta pentru raport. Am nevoie de toate detaliile despre el: numărul de telefon și furnizorul. Vor trece câteva zile până obținem citația pentru acces la toate informațiile. Am nevoie de conturile bancare, dacă le ai prin documentele de acasă.

— Da! a spus Bel cu respirația tăiată din nou.

Și cu un nou sentiment: speranță. Era o speranță mică, fragilă, cu care și-a hrănit nodul din stomac.

— Asta pot să fac! Chiar acum!

— Trebuie să te însoțească un polițist acasă pentru cercetări. Și avem nevoie de o declarație și de la Rachel.

— Mulțumesc! a spus ea, cu gâtul uscat și iritat.

Și ochii îi erau uscați și iritați, de la reprizele de somn agitat cărora li se împotrivise toată noaptea, pentru că pândise ușa toată noaptea de teamă să nu o atace Rachel și pe ea.

Dave s-a ridicat de la masă și a lovit o dată cu degetele în ea.

— Nu-mi mulțumi! a spus el, apoi și-a dus carnețelul la piept, cu ochii triști și obosiți. Cum spuneați, îi sunt dator!

Bel a dat din cap. Toți îi erau datori.

Bel nu s-a dus acasă până nu s-a întunecat afară. A închis ușa de la intrare și a tresărit când sunetul zăvorului a dat-o de gol. Acasă, numai că nu se mai simțea acasă; aerul era diferit, i se oprea în urechi și amplifică fiecare scârțâit și oftat pe care îl făceau casele de obicei. Și cele pe care nu le făceau, cum ar fi pași înăbușiți și furișați în living.

Rachel și-a scos capul de după colț, apoi a ieșit de tot și a surprins-o pe Bel în hol.

— An-B-Bel! Unde ai fost?

Bel și-a scos haina.

— La Jeff și Shery. Tu unde ai fost? i-a întors-o.

Rachel a strâmbat din buze, un gest care i-a făcut bărbia să pară mai ascuțită.

— După ce polițiștii au terminat de căutat aici, m-am dus să dau declarația șefului poliției – i-am spus când l-am văzut ultima oară pe Charlie, adică înainte să fac baie în seara aceea. N-am auzit când a plecat, dar trebuie să fi fost în timpul nopții.

Bel a făcut un pas în față și a forțat-o pe Rachel să facă unul înapoi ca să-i dea voie să treacă.

— Credeam că nu dormi bine, a spus ea și s-a dus la bucătărie. Rachel s-a luat după ea.

— E ciudat că n-ai auzit nimic.

Folosea o minciună ca să descopere alta.

Bel a deschis frigiderul și a scos o cutie cu suc de mere cumpărat de Rachel. Spunea că îi lipsise cât fusese în pivnița aceea.

— Probabil nu a făcut zgomot, a spus Rachel din dreptul ușii.

— Probabil.

Bel a luat o gură direct din cutie.

Rachel nu a reacționat.

— O să fie bine! a spus în schimb. Îți promit!

Bel și-a dat capul pe spate și a golit cutia, apoi s-a șters la gură cu mâneca.

— Unde ai fost în restul zilei? Nu durează șase ore să dai o declarație.

— Am mers cu mașina, a răspuns Rachel, în locurile pe unde credeam că ar putea fi. L-am căutat.

Bel a strâns cutia de carton până a stâlcit-o. A aruncat-o în coșul de gunoi, peste un pahar roșu de plastic pentru cafea, unul cu o vacă desenată care-și țuguia buzele și sufla peste o cană aburindă. Probabil Rachel se oprise la o cafenea în timp ce *îl căuta pe tata*.

— Deci nu l-ai găsit?

Bel s-a învârtit pe loc.

Rachel intrase în bucătărie în timp ce Bel era cu spatele, pășind încet pe podea. Își dădeau târcoale, înaintau și se retrăgeau. Se pregăteau.

— Nu, nu l-am găsit, a răspuns Rachel.

Bel a privit-o în ochi.

— Eu o să-l gălesc. O să-l gălesc și o să-l aduc acasă!

A spus-o ca pe o promisiune, dar în realitate era o amenințare.

Rachel a clipit.

— Avem rizoto la cină. Ți place rizoto?

— Am mâncat deja.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

CINEVA A SUNAT LA UȘĂ, IAR SONERIA A SCOS UN URLET CARE a sfâșiat casa în două, apoi a înaintat de-a lungul faliilor, provocându-le să se prăbușească.

— Răspund eu!

Bel a coborât în grabă ca să revendice partea aceea de casă. Poate că Rachel se mișca repede, dar ea se putea mișca și mai și.

A deschis ușa și l-a văzut pe Dave Winter în prag, în uniformă neagră.

— Annabel! a strigat un reporter din stradă. De ce crezi că tatăl tău a dispărut?

Același individ pe care Bel îl trimisese la dracu' mai devreme, direct la microfonul întins spre ea.

Dubele albe se întorseseră ieri când se aflase că Charlie Price dispăruse la doar o săptămână după ce soția lui se întorsese din morți. Un părinte venise, altul plecase, o familie cu ușa turnantă. O poveste grozavă, dat fiind că acum erau șapte dube lângă trotuar, printre care și BBC. „O sursă apropiată familiei” anunțase presa. Probabil era bunica Susan; o făcuse și altă dată și era o nenorocită care și-o trăgea cu caii.

— Părăsiți proprietatea, domnule! Nu mă faceți să vin până acolo! a strigat Dave, dând din mâini în timp ce împingea hoarda de jurnaliști gălăgioși.

— Bună ziua! a spus Bel cu ochii la gâtul lui răsucit și roșu. El a întors capul, strângând din buze.

— Annabel! Bun, ești aici. Mama ta este și ea acasă? Am informații noi.

Lui Bel i-a tresăltat inima și i s-a oprit în gât. Era bine dacă avea informații noi? Sau era cel mai oribil lucru posibil?

— Intrați!

I-a făcut semn să intre, sperând că avea să se miște mai repede, în timp ce nodul din gâtul ei se învârtea și mușca de fiecare dată încă o bucată din ea.

— Bună, Rachel! a spus Dave, iar colțurile gurii lui s-au ridicat într-un fel de zâmbet.

Ar fi zâmbit dacă venise să le spună că-l găsiseră pe tatăl ei mort? N-ar fi zâmbit dacă era mort, nu? Futu-i!

Bel a căutat și alte semne pe fața lui, la fel și pe a lui Rachel. Știa deja ce urma Dave să le spună? Dacă Rachel îl ucisese, Bel avea s-o ucidă pe ea; încă o promisiune.

— Vreți o cafea sau...? s-a oferit Rachel.

— Ce e?

Bel nu mai putea să aștepte. Tata lipsea deja de aproape patru zile și de fiecare dată intra mesageria pe telefonul lui: *Ați sunat la Charlie Price*, deși el nu era de găsit.

Dave și-a băgat mâinile din buzunare.

— Câteva lucruri. Am depus o citație pentru convorbirile de pe telefonul tatălui tău. Încă mai așteptăm, pentru că astfel de lucruri nu se rezolvă peste noapte.

Dave și-a scos o mână din buzunar și a lăsat-o să atârne pe lângă corp.

— Dar am reușit să accesăm contul lui bancar.

— Și? a întrebat Bel ca să-l forțeze să-i spună ei mai întâi, nu lui Rachel.

— A fost ceva activitate în ultimele patru zile. A retras bani și a făcut niște cumpărături... în Vermont.

— Vermont? a întrebat Rachel cu vocea mai ascutită spre sfârșitul cuvântului.

Dave s-a întors spre ea.

— Acum colaborăm cu Poliția Statală și folosim activitatea de pe card ca să-l urmărim. Dar asta e o veste bună.

S-a uitat la Bel la ultima parte, iar linia dură a gurii părea mai puțin dură acum.

— Asta înseamnă că tatăl tău e OK, că a plecat în Vermont să se mai liniștească, să aibă puțin spațiu. Exact cum credeam. Probabil se va întoarce acasă când va fi pregătit.

Bel s-a oprit în timp ce analiza în gând ce-i spusese polițistul. Tata era în Vermont? Era o veste bună, cum spunea Dave, nu? Mult mai bună decât cea mai proastă veste posibilă. Atunci, de ce avea senzația asta oribilă în stomac care se hrănea cu o urmă de speranță? Pentru că Bel îl cunoștea cel mai bine. Tata n-ar fi părăsit-o, nu s-ar fi dus în Vermont fără să-i spună, nu și-ar fi închis telefonul și n-ar fi lăsat-o să-și facă atâtea griji; pur și simplu n-ar fi făcut-o. Și poate că nimic din toate astea nu era așa de simplu – auzi, „s-a dus să se liniștească și să aibă spațiu”. Dispăruse fără urmă, numai că acum exista o urmă... în Vermont.

— Asta-i o veste bună, a spus Rachel încet.

— Dar continuați să-l căutați? a întrebat Bel, nu la fel de încet.

— Cum spuneam, colaborăm cu Poliția Statală din Vermont ca să-l urmărim data viitoare când folosește cardul. Și așteptăm lista aceea a convorbirilor. Telefonul spune foarte multe despre o persoană.

Ochii lui Bel au luat-o pe urma gândurilor și s-au aliniat cu dreptunghiul negru de pe colțul măsuței de cafea.

Nu era telefonul tatei, ci al lui Rachel.

Dave încă mai vorbea cu ea.

— O să-l mai caut pe tatăl tău, dar nu e cazul să-ți faci griji. Poți să nu mai pui afișe prin tot orașul. Chiar dacă îți apreciez ajutorul. Ar trebui să te întorci la școală, să revii la normal.

— Am fost azi, a răspuns Bel.

Dintr-un singur motiv: nu ca să fie normală, ci ca să-l încolțească pe domnul Tripp și să scoată răspunsuri de la el. Dar nu era acolo. Din câte se părea, își luase liber toată săptămâna fiindcă era bolnav. Cât mai putea să continue așa, să o evite?

— Vă anunț când aflăm mai multe.

Dave și-a lăsat capul în jos, de parcă făcea o plecăciune în fața lui Rachel.

— Să-mi spuneți dacă reporterii aceia de afară vă deranjează!

— Mulțumesc, Dave! a spus Rachel cu un zâmbet sec. Te conduc la ușă.

Murmurul vag al vocilor lor, în timp ce ieșeau pe hol. Bel nu a mers după ei, ascultându-și instinctul și mintea, pentru că nu erau întotdeauna de aceeași parte. Dacă era posibil ca tata să fi plecat de bunăvoie și să se fi dus în Vermont, atunci o făcuse din pricina lui Rachel, ca să scape de ea. Și poate nu voia să se întoarcă până când nu se dovedea că e o mincinoasă și scoasă din casă. Poate că îi era frică de ce se întâmplase data trecută, când toate degetele arătaseră spre el, așa că preferase să fugă decât să înfrunte din nou așa ceva. Oricum ai fi privit lucrurile – cu mintea sau cu instinctul –, calea de urmat era una singură: să demonstreze că Rachel minte și să afle cum și de ce dispăruse cu adevărat și reapăruse după șaisprezece ani. Rachel era calea de întoarcere la tata.

Iar dacă Bel nu putea să obțină răspunsuri de la domnul Tripp, atunci avea să le obțină chiar de la Rachel.

Poate greșise că o evitase, că plecase des de acasă sau se bari-cadase în camera ei. Poate era momentul să se concentreze la altceva. S-o studieze pe Rachel. Să se arate interesată, să-și petreacă timpul cu ea. Să aștepte până își arăta cărțile din mână și făcea o greșală. Vorba aceea, ține-ți prietenii aproape și dușmanii și mai aproape.

Gălăgia făcută de reporteri a crescut când ușa s-a deschis, iar Dave și-a luat la revedere. Bel s-a uitat din nou la telefonul lui Rachel, rămas nepăzit. „Telefonul spune foarte multe despre o persoană.”

O mâncau degetele pe lângă corp, întinzându-se și răsfi-rându-se în timp ce testau aerul. Rachel avea numărul domnului Tripp și probabil vorbiseră. Așadar, răspunsurile erau chiar acolo, în spatele ecranului de sticlă.

A făcut un pas spre telefon, a întins mâna, apoi s-a oprit, pentru că simțise o schimbare. Rachel se întorsese în cameră fără un sunet și o privea.

— Sunt vești bune, nu-i așa? a întrebat ea. Despre contul bancar. Știu că ai fost îngrijorată. Ai fost tăcută, distantă.

Bel a încuviințat cu o mișcare din cap. Avea să fie invers acum. Să se apropie în loc să fugă. Trebuia să prindă telefonul și să îl verifice când Rachel nu era pe fază. Și trebuia să-l deblocheze pentru asta. Din fericire pentru ea, ambele probleme duceau la aceeași persoană.

— Hei, Rachel! a spus ea senină și a zâmbit. Mă gândeam să o invit la noi pe Carter în seara asta. Să ne distragă atenția, a spus ea, deși, de fapt, voia să zică „să-ți distragă atenția”. Putem să facem fursecuri sau ceva. Să petrecem puțin timp împreună, noi trei.

Lui Rachel i-au strălucit ochii, iar zâmbetul i-a apărut pe buze.

— Ce idee grozavă, A... B-Bel! Mi-ar face plăcere!

— Ce e? a șuierat Carter când Bel a tras-o în casă.

— Ți-am zis să vii *acum*, nu peste zece minute.

Bel i-a dat drumul verișoarei ei și a intrat în living. Inima îi bătea nebunește în piept și reverbera în urechi. Oare o auzea și Carter?

— Eram la duș.

Carter s-a uitat la ea, dar a înțeles greșit starea ei de agitație.

— Nu mi-ai spus că e urgent. Ai vești despre unchiul Charlie?

— Nu! Bine, d-da, îți explic mai târziu!

Nu era nevoie să vorbească încet, dar trebuiau să se miște repede.

— Rachel e la magazin și s-ar putea întoarce dintr-o clipă în alta.

Bel insistase să facă fursecuri cu unt de arahide, pentru că știa că nu mai aveau unt de arahide și că Rachel urma să se ofere să meargă să cumpere, pentru ramura de măslin pe care Bel o atârna în fața ei.

— Ai ajutat-o pe Rachel să-și configureze telefonul, nu?

— Da! a răspuns Carter și a mijit ochii. Pentru că tu o evitai.

— Știi care e parola ei?

Carter a mijit ochii și mai tare până au devenit două fâșii înguste, albastre și suspicioase.

— De ce?

Dar, judecând după felul în care își strâmba gura, știa deja de ce.

— Trebuie să-mi spui parola.

Carter a oftat, și-a întins gâtul și și-a ridicat ochii în tavan.

— Bel, de ce?

— Trebuie să-i verific telefonul.

— De ce *trebuie* să-i verifici telefonul?

Începea să se enerveze.

— Pentru că, a coborât Bel vocea, deși Rachel nu era acasă, însă i se părea că nu putea s-o spună cu glas tare, ci doar în șoaptă. Încă mai cred că Rachel minte în privința dispariției ei și sunt destul de sigură că de-asta a dispărut tata.

— Bel, asta-i...

— Uneori trebuie să ai încredere în instinct, Carter. Știu că asta s-a întâmplat. Trebuie doar s-o dovedesc, iar răspunsurile ar putea fi în telefonul ei. Am nevoie de ajutorul tău, pentru tata.

Carter ezita și se ferea să o privească.

— Îl cunoști de mai mult timp decât o cunoști pe Rachel, a continuat Bel, încercând să fie mai blândă și să insiste fără să o pună pe fugă. Te rog! Pentru mine?

— Ar trebui să-ți sp...

Bel a țistuit-o și a ciulit urechile. Zgomotul roților pe pietrișul de pe alee, freamătul reporterilor treziți la viață. Alarma ei, sunetul de avertizare.

— A venit Rachel, a șuierat Bel. Repede, Carter! a insistat și și-a prins verișoara de brațe. Spune-mi parola!

O portieră s-a trântit, iar vocile au strigat ca niște păsări care dădeau ocol.

Carter a cedat cu încă un oftat, cu un avertisment vag în glas.

— E *cinci șase șapte opt*. Ca atunci când numeri în ritmul muzicii.

— *Cinci șase șapte opt*, a murmurat Bel ca să-l memoreze. Mersi! Te iubesc!

Carter a bombănit.

— Încă ceva, a spus Bel repede, la întrecere cu încălțările lui Rachel. Facem fursecuri. Vreau să-i distragi atenția ca să-i iau telefonul și să-l verific.

— Bel! a șuierat Carter.

— Ține-o ocupată, doar te pricepi la asta!

Carter a deschis gura să protesteze, dar era prea târziu. S-au auzit ușa de la intrare deschisă și foșnetul pungilor de cumpărături.

— M-am întors! a plutit spre ele vocea lui Rachel.

— Grozav! a răspuns Bel. Carter a venit și insistă să fie brutarul principal.

I-a făcut cu ochiul lui Carter exact când Rachel apărea de după colț.

Avea obraji roșii și un zâmbet care îi cuprindea și ochii.

— Bună, Carter! a spus ea. Mie îmi convine, te las bucuroasă să o faci pe șefa cu mine.

— Fără șefi, a spus Carter, lucrăm mai bine în *echiiiipă*!

Și-a dezvelit dinții la ultimul cuvânt și i-a îndreptat spre Bel. Bravo, fată!

Carter s-a dus s-o ajute pe Rachel cu pungile.

— Am găsit o rețetă pe internet. Putem folosi telefonul meu, a spus Bel, apoi l-a scos și l-a deblocat cu recunoașterea facială.

Pe ecran a apărut un mesaj de la Ash: *Am venit*. Bel îi trimisese și lui un mesaj, nu doar lui Carter: *Vino acum la mine acasă și adu camera! Așteaptă în garaj – ușa laterală e deschisă. Ai grijă să nu te vadă reporterii!*

La care Ash răspunsese: *O să mă ucizi? Sunt pe drum.*

— Ai găsit-o? a întrebat Rachel.

Bel și-a ridicat ochii.

— Da: făină, unt, unt de arahide, ouă...

A citit restul ingredientelor și a mers după Rachel și Carter în bucătărie.

A rămas cu ochii la Rachel în timp ce punea punga pe blat și cheile alături. Dar unde era telefonul ei?

— Am luat altă făină, a spus Rachel. Nu știam de când o aveți tu și tata pe cea veche.

Rachel și-a pipăit buzunarele de la haină. A băgat mâna și a scos telefonul. Bel a rămas nemișcată, doar ochii i se învâртеau. Rachel s-a uitat în treacăt la ecran, apoi a pus telefonul cu fața în jos pe masa din bucătărie.

— Mă duc să-mi agăț haina.

Rachel s-a dezbrăcat și și-a pus haina pe braț.

— A-B-Bel, cauți tu bolul pentru compoziție? N-am idee unde l-a mutat tatăl tău.

— Sigur!

Bel s-a dus la dulap și s-a folosit de pretext ca să se apropie de masă și să studieze poziția telefonului. Era la mijloc, între locul ei obișnuit și al tatei, într-un unghi strâmb, la câțiva centimetri de margine. A clipit ca să-l vadă mai bine și să rețină locul exact.

Carter o urmărea cât Rachel nu era în bucătărie.

Bel și-a dus degetul la buze înainte să spună Carter ceva.

— Alexa! a strigat Rachel din cameră, făcând-o pe Bel să tresară.

Abia învățase că trebuie să facă o pauză după nume. Sau se prefăcea doar.

— Pune muzică veselă, relaxantă!

— *Iată un playlist cu muzică veselă, relaxantă.*

Bel i-a dat bolul.

— Mulțumesc, scumpo! Ai avut o idee bună.

Bel a dat din cap, mirată că lui Rachel i se păruse *bună*.

— Cât unt? a întrebat Carter în drum spre frigider.

— O ceașcă. Las rețeta aici, pe telefon!

Bel l-a pus pe blat. Vezi, Bel avea să-și lase telefonul aici, cu Rachel. Un fel de schimb. Și-a întors ochii spre celălalt. Nu putea să-l ia, pur și simplu; Rachel stătea chiar acolo și se uita la ea.

— Dacă rămâne ceva în plus, fetelor, să-i duc și bunicului?
Rachel i-a dat lui Carter o pungă nouă de zahăr.

— I-ar plăcea, a spus Carter și a pus mâna pe zahăr, fără să tresară când degetele ei le-au atins pe ale lui Rachel.

— Mă gândeam, a continuat Rachel, cât e tatăl tău plecat, Annabel, să văd dacă Yordan are nevoie de ajutor cu Pat. Dacă pot să fac ceva, cum ar fi curat sau altceva? Yordan îl scoate în fiecare zi din casă, la plimbare sau ceva?

— Bunicul nu poate să meargă, a spus Bel, care uitase că trebuia să se poarte frumos, așa că a zâmbit stângaci să-și îndulcească remarca. Nu-ți face griji, Yordan se descurcă! Și unchiul Jeff poate să contribuie mai mult.

Totuși, subiectul acesta îi dăduse o idee lui Bel.

— Dar e o idee bună să-i duci fursecuri. Probabil bunicul nu știe unde e tata. Am să iau o caserolă; tu nu știi unde locuiește.

Bel a deschis un dulap din care capacele de caserole aluneceau deja din stivele neorânduite. A luat două recipiente, unul transparent, altul albastru-închis, și capacele.

— Poftim!

Le-a dus la masa din bucătărie și le-a așezat în fața telefonului, pentru ca Rachel să nu-l mai vadă.

Și, la fel cum făcuse de sute de ori până acum, cu lucruri mici și neînsemnate ca să-și hrănească nodul din stomac, a întins mâna după telefon. A atins cu degetele marginile reci. A făcut mâna căuș ca să-l strecoare sub mânecă până a dispărut de tot. Și-a dus mâna la piept ca să-l țină pe loc.

Gata.

Rachel nu era singura expertă în dispariții.

Carter i-a aruncat o privire sugestivă și și-a dat puțin ochii peste cap.

— Trebuie să fac pipi.

Bel s-a strecurat pe hol. Nu o mai vedea nimeni, așa că și-a vârât telefonul în buzunarul din spate al blugilor.

A așteptat și a încercat să se gândească la ceva, orice, care s-o țină la distanță mai mult decât „trebuie să fac pipi”. A căutat inspirație în jur. Putea să spună că-i este rău? Nu, n-ar fi mers, Rachel ar fi vrut să stea lângă ea și să o facă pe mama grijulie.

Hai, ceva, orice! Grămada de încălțări de lângă ușă. Zumzetul reporterilor afară. O scrisoare pe bufet, adresată lui *Charlie Price*, pentru că dispăruții încă primeau corespondență.

Stai, avea o idee!

Bel a luat scrisoarea și s-a asigurat că adresa este cu fața spre ea, nu invers.

S-a dus la bucătărie cu expresia unui om care nu plănuia nimic.

— Hei! a spus ea din prag. Au livrat aici o scrisoare pentru doamna Nelson. Pare ceva important; ar putea fi de natură medicală sau vreo asigurare.

S-a prefăcut că citește partea din față a plicului.

— Mă duc să i-o las. Mă întorc imediat! a spus și a plecat înainte să protesteze cineva.

— Să preîncălzim cuptorul? s-a auzit vocea lui Carter, care-i atrăgea atenția lui Rachel.

— La ce temperatură? a întrebat Rachel.

Toți își jucau rolul perfect. Bel a lăsat scrisoarea unde o găsisese și a deschis ușa.

Reporterii au dat năvală din dube cu camere, microfoane și priviri optimiste.

— Annabel *încoace*!

Și:

— Annabel *încolo*!

Bel i-a ignorat, a coborât treptele și s-a dus la garaj, apoi a scos telefonul lui Rachel din buzunar și și-a văzut propria imagine pe ecranul întunecat.

DOUĂZECI ȘI OPT

— BĂGA-MI-AȘ, CE M-AI SPERIAT! A ZIS ASH CU MÂNA LA INIMA acoperită de o căpșună în timp ce dădea peste o greblă.

Băiatul a icnit și s-a ferit, îndepărtându-se de ea.

— Adică reporterii care mă strigau pe nume nu te-au avertizat?

Bel a pășit cu grijă în jurul mașinii de tuns iarba, acoperită cu o prelată.

— Deci, a zis ea cu telefonul în mână, tata a dispărut.

— Am văzut la știri.

Când s-a uitat la el, ochii lui s-au întunecat de parcă se simțea jignit că nu-i spusese lui mai întâi.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat-o.

— A dispărut sâmbătă noaptea. Are telefonul închis. Se pare că și-a făcut bagajul și a luat pașaportul, dar nu a plecat din cauza stresului, el n-ar face așa ceva.

Nu s-a oprit și nu a lăsat loc pentru vreo părere diferită sau pentru ca Ash s-o facă pe avocatul diavolului, căci diavolul era de partea lui Rachel.

— E mâna lui Rachel aici, știu că așa e, iar tata e în pericol. Trebuie să aflăm adevărul, trebuie să-l salvăm.

— A plecat cu adevărat?

— A plecat.

Cea mai mare frică a ei pusă în două cuvintele crude și fără sfârșit. Buza îi tremura și simțea o usturime la suprafața ochilor. S-a abținut. Nu aici, nu în fața lui Ash, fir-ar să fie!

— Presupun că familia Price are o înclinație către dispariții, a spus Bel cu un smiorcăit cinic în spatele căruia a încercat să se ascundă. În curând, va veni rândul meu.

— Îni pare rău, Bel!

Ash a întins mâna spre ea, dar nu aveau timp de astfel de gesturi, care nu i-ar fi ajutat la nimic.

— Înregistrezi? a întrebat Bel și a făcut un pas în spate.

— Ar trebui?

Bel a încuviințat din cap și a așteptat ca el să deschidă vizo-
rul, să audă bipul de începere a filmării și semnul lui cu dege-
tele mari ridicate.

Bel a ridicat telefonul ca să-l arate la cameră.

— E telefonul lui Rachel, a spus.

Ash a căscat ochii.

— Cum așa?

Bel era încântată de expresia lui.

— Carter e în casă, o ține ocupată. Nu avem prea mult timp. Trebuie să aflăm ce ascund Rachel și domnul Tripp. El știe ceva, altfel de ce ar minți și de ce ne-ar trânti ușa în nas? Toată săptămâna a lipsit de la școală pe motiv că e bolnav; poate știe ce i-a făcut Rachel tatei; poate a ajutat-o.

— OK! a spus Ash, prelungind cuvântul câteva secunde. Și acum vrei să filmez dovada că *tu* comiți o infracțiune?

— Am făcut altele și mai rele, a clipit Bel. Aș face altele și mai rele ca să-l găsesc.

A apăsat pe ecran. Fundalul s-a luminat și a afișat o poză veche cu ele; Rachel, cu un zâmbet pe fața mai tânără, cu Bel când era bebeluș, sprijinită de șoldul ei în timp ce se priveau în

ochi. Bel voia să afle secretele acelei femei, Rachel de dinaintea dispariției, precum și pe ale celei mai vârstnice din casă.

Bel a glisat degetul pe ecran. Prima oară a apărut identificarea facială, dar ecranul s-a cutremurat când nu a recunoscut-o, solicitând în schimb parola și afișând tastatura. Bel a apăsat pe 5, 6, 7 și 8.

Telefonul s-a deblocat.

— Am intrat, a spus ea, iar Ash s-a apropiat și a aplecat camera ca să filmeze ecranul.

Bel a apăsat pe bula verde ca să deschidă mesageria lui Rachel. Un mesaj încă necitit de la Sherry, în urmă cu zece minute: *Ai grijă să vină Carter acasă la ora șase pentru cină, mersi.*

A derulat lista și a văzut numele lui Carter, al lui Jeff, câteva notificări de la livrările de la Amazon. Mai jos era numele lui Bel și s-a mirat să vadă că Rachel îl notase corect, *Bel*, nu *Anna*.

Și pe urmă – bingo! – Julian Tripp.

Bel a deschis conversația și a îndreptat telefonul ca să se vadă pe cameră. A derulat de la început, plimbându-și ochii la mesaje.

Primul era de la Rachel, marțea trecută: *Bună, sunt Rachel Price, mi-am configurat telefonul nou și le și trimit mesaje tuturor ca să aibă numărul meu.*

Domnul Tripp îi răspunsese după patru minute: *Bună, Rachel! M-am bucurat să te văd – a fost ireal, de fapt. Sper că te adaptezi la viața normală, spune-mi dacă pot să te ajut cu ceva. Mi-ar plăcea să ne întâlnim, avem de recuperat șaisprezece ani. Am fost chiar și însurat pentru o vreme!*

— „Șaisprezece ani de recuperat”, a citit Ash de pe ecran. Și îi spune că a fost însurat. Se pare că nu au ținut legătura cât a dispărut ea, nu-i așa?

— Așa cred. *Dar...*

Cuvântul a căpătat o oarecare ascuțime în gura ei.

— E clar că ascunde ceva despre Rachel. Despre dispariția ei.

Bel a citit răspunsul lui Rachel cu voce tare:

— „Da, ar trebui să stăm la povești.”

— Destul de sec, a spus Ash. Ca și cum nu vrea să-l vadă.

Domnul Tripp îi scrisese din nou, două zile mai târziu, într-o bulă mare și cenușie. Ash a citit:

— „A fost grozav să te văd la magazin! Sper că te-ai descurcat cu zăvorul! Nu vreau să aduc din nou subiectul în discuție, dar îmi trebuie neapărat înapoi cât mai repede. Știu că lucrurile probabil sunt complicate acum, dar dă-mi de știre.”

Ash a terminat de citit și s-a uitat la ecran prin intermediul camerei.

— Despre ce vorbește? Ce vrea să ia înapoi?

— „Nu vreau să aduc din nou subiectul în discuție, dar îmi trebuie neapărat înapoi cât mai repede”, a citit Bel din nou, accentuând diferit cuvintele ca să vadă dacă sensul lor se clarifică.

— I-a dat ceva lui Rachel înainte să dispară? a întrebat Ash. Și acum vrea lucrul acela înapoi.

Bel a trecut mai departe, la răspunsul lui Rachel, ultimul ei mesaj pentru el.

— „Hai să vorbim altă dată despre asta.”

Julian îi mai trimisese un ultim mesaj, vineri dimineața.

— „OK, dar situația e disperată”, a citit Ash. „Să mă anunți.”

— Fir-ar să fie! a gemut Bel. Asta-i tot? De ce naiba nu sunt oamenii mai expliciti în conversațiile astea criptice? Cum o să aflăm despre ce vorbesc?

— Îi scriem un mesaj? a întrebat Ash nesigur. Am putea să-i scriem acum, să ne dăm drept Rachel. Cu tine nu vorbește, dar poate vorbește cu ea. Vechea schemă cu identitatea falsă.

S-a uitat la ea, apoi la cameră, cu ochii mari și sticloși, după care și-a coborât privirea o secundă la gura ei.

Bel s-a gândit puțin.

— Nu! S-ar putea să-i ia prea mult să răspundă. Și trebuie să mă întorc în curând, altfel Rachel o să creadă că ceva nu e în regulă. Și, dacă răspunde mai târziu, când telefonul e înapoi la ea, o să afle că l-am luat și ce-am făcut cu el. Nu poate să afle că sunt cu ochii pe ea.

Mai avea și altele de spus, dar nu voia s-o facă, nu voia să o exprime în cuvinte și s-o transpună astfel în realitate. Că Rachel era periculoasă, că o speria, că îi răpise deja prea multe, iar Bel nu voia să-i dea motive să-i mai răpească și altceva.

Dar Ash a dat din cap de parcă ea ar fi spus toate acele lucruri și el o înțelegea. Ceea ce era o prostie, de fapt, pentru că nu o cunoștea deloc și ar fi vrut să nu se mai prefacă. Însă el dădea din cap în continuare cu o sclipire nouă în ochi.

— Nu, dar poți să-l *sun*i, a propus el.

— Ești drogat?

— Nu, ascultă-mă! Probabil o să-mi tragi un pumn pentru asta, dar vocea ta și a lui Rachel sună aproape la fel. Practic, aveți aceeași voce. Poți să-l *sun*i și să te dai drept Rachel, să pretinzi că ești ea, iar el n-o să-și dea seama câtă vreme îți joci rolul cum trebuie.

— Nu pot *fi* Rachel.

— Ba da, poți, poți s-o faci!

Ash o privea în ochi prin întuneric.

— Pe urmă, ștergi apelul din listă și Rachel nu o să știe niciodată. Nu ai nimic de pierdut dacă el nu te crede. Dar ai doar câteva minute la dispoziție și ai nevoie de răspunsuri.

Avea nevoie de răspunsuri, pentru tata, dar era imposibil...

— Ți-e frică? a încercat Ash s-o provoace, iar ea și-a dat seama, dar tot s-a lăsat provocată.

— Nu mi-e frică de nimic!

A deblocat telefonul care se închisese.

— Pot să fiu Rachel, a spus Bel mai mult pentru sine, când a selectat numărul lui Julian Tripp și s-a oprit cu degetul pe butonul albastru de apel. Sunt Rachel, a șoptit ca o provocare pentru ea însăși și s-a gândit la tata, după care a apăsă butonul.

Apel către Julian Tripp...

A auzit semnalul dublu al soneriei.

— Pune-l pe difuzor! i-a șuierat Ash și a stabilizat camera. O să ți se audă vocea mai înăbușit.

Bel a apăsă pe difuzor și s-a auzit un clic când s-a oprit soneria, lăsând în urmă o tăcere dublată de un bâzâit.

— Alo, Rachel? a pătruns vocea domnului Tripp prin difuzor.

Cu ochii la Ash, Bel și-a dres glasul în timp ce se transforma în Rachel, lăsându-se ghidată de semnalele lui.

— Bună, J-Julian! Îmi pare rău că nu te-am sunat încă, dar au fost câteva zile agitate! Nu știu dacă ai auzit despre Charlie...

— Am auzit, de fapt, îmi pare rău! Ai idee unde s-a dus?

Asta ar fi trebuit să-l elimine pe domnul Tripp ca suspect, nu-i așa? Nu avusese nimic de-a face cu dispariția tatei. Ash a remarcat ezitarea ei și i-a făcut semn să continue.

— Nu! a răspuns Bel. Cred că a fost o situație foarte stresantă pentru toată lumea. Polițiștii sunt de părere că o să se întoarcă în curând.

— Păi, cred că tot e ceva, a răspuns domnul Tripp, iar Bel și-a dat seama că păcăleala funcționa; profesorul chiar credea că e Rachel la telefon. Așa deci..., a spus el și s-a oprit, așteptând să continue ea.

Dar Bel nu știa cum. S-a uitat la Ash, care a întredeschis buzele pentru a pronunța un cuvânt, probabil „mesaj”.

— Apropo de mesajul tău, a spus Bel, m-am gândit că ar fi mai bine să vorbim direct.

Domnul Tripp a inspirat adânc.

— Te înțeleg! Și te rog să mă scuzi din nou că ți-i cer înapoi așa de curând. Doar că sunt mulți bani, înțelegi?

Inima lui Bel a început să bubuie în piept în timp ce-și ridică ochii la Ash.

— Bani! a șoptit ea.

Domnul Tripp îi dăduse bani lui Rachel înainte să dispară. Asta schimba totul!

— Cât? a șoptit și Ash și a întins degetul spre telefon.

— Rachel, ești OK? s-a auzit vocea domnului Tripp.

— Da, e în regulă, a răspuns Bel. Înțeleg! Hm... A trecut mult timp, s-au întâmplat multe, nici nu mai țin minte suma exactă...

Ash a închis ochii, iar Bel și-a încrucișat degetele, sperând să nu fi greșit deja.

— Trei mii de dolari, Rachel.

Inima i-a sărit din piept în gât. A pus degetul pe butonul care oprea microfonul, cu mâna tremurând.

— Fir-ar al naibii! a strigat ea și i-a scăpat un râset care a gătuit-o.

Ash a forțat-o să-și înăbușe râsul.

— Vorbește mai departe! a șoptit băiatul exact când domnul Tripp întreba:

— Rachel? Mai ești acolo?

Bel a deblocat microfonul și și-a șters zâmbetul de pe față.

— Scuze..., a spus ea, dar domnul Tripp nu a lăsat-o să termine.

— Știu că e ciudat... jenant să ți-i cer, dar am crezut mereu că o să mi-i dai înapoi atunci când o să poți. Pe urmă, am crezut că ai murit, așa cum credea toată lumea. Dar acum nu mai ești... Știi, viața nu a fost deloc ușoară. Am facturi medicale de plătit. Am împrumutat și eu mulți bani. M-ar ajuta foarte mult dacă ai putea să mi-i dai înapoi.

— Da, sigur, a spus Bel, înțeleg, deși nu înțelegea, iar o parte din ea voia să-i ia partea lui Rachel, nu lui, un bărbat pe care îl interesau mai mult banii decât o prietenă bună care revenise din morți. Lucrurile sunt puțin complicate; m-am întors doar de o săptămână și jumătate. Dar o să primești tot ce-ți datorez, promit!

Pe fir s-a auzit cum profesorul a răsuflat ușurat, ca și cum era cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Doamne, ce ușurare! Mulțumesc!

— Sigur! Bel s-a abținut să spună ce-ar fi avut cu adevărat de zis, oprindu-se la ce-ar fi zis Rachel: N-ai spus nimănui despre bani, nu-i așa?

Ash s-a strâmbat din nou, schimonosindu-și ochii și gura.

— Nu, sigur că nu! N-am spus la poliție, de teamă să nu creadă că am avut ceva de-a face cu dispariția ta, ceea ce e clar că nu era adevărat. Mai ales că eu ți-am găsit mașina și eu am găsit-o și pe Bel. Dar oricum nu ar fi ajutat la nimic. Banii nu aveau nimic de-a face cu bărbatul acela care te-a răpit din mașină, nu?

— Exact! a spus ea și a analizat vorbele lui în minte, gândind ca Rachel. Nu, e bine că nu le-ai spus niciodată.

Bel a respirat adânc și a pășit pe un teren mai riscant.

— Când mi-ai dat banii, parcă doar cu puțin timp înainte, nu?

— De asta n-am dezvăluit secretul. Mi i-ai cerut vineri și ți i-am dat numerar luni, după ore, când te-am condus acasă cu mașina.

Acela fusese momentul surprins de mătușa Sherry, limita pe care o depășiseră. Dar poate ea înțelesese greșit, iar motivul pentru care păruseră *aproțiați* era că unul îi pasa celuilalt o sumă mare de bani, micul lor secret.

— A fost cu doar două zile înainte ca ea... Înainte să dispar? a întrebat Bel.

Ash a dat din mâini, și a dat și Bel la rândul ei, șoptindu-i „Taci!”

— Exact! a spus domnul Tripp. Deci nu te superi că n-am spus nimănui?

— Nu mă supăr, Julian!

Bel s-a strâmbat.

S-a făcut liniște, în timp ce, la celălalt capăt al firului, Tripp își plescăia saliva.

— Rachel?

Sunetul numelui ei a sfâșiat-o pe Bel.

— Da?

— Știu că nu e foarte important, după ce ai trecut prin atâtea. Dar mi-a rămas mereu în gând faptul că n-am știut. Nicio dată nu mi-ai spus pentru ce erau banii. Doar că nu aveai acces la propriii bani și că aveai nevoie de ei, că era o urgență.

El a tras aer pe nas.

— Când ți i-am dat, ai spus că sunt „colacul tău de salvare”, iar mie mi s-a părut doar un lucru pe care îl spun oamenii, un fel de mulțumesc. Dar, după ce ai dispărut, m-am întrebat dacă nu cumva însemna altceva, că poate te înșelaseși, iar banii aceia nu ți-au salvat viața.

Bel a șovăit, căutând în ochii lui Ash ce ar fi putut spune. Nici el nu știa și ridica din umeri în spatele camerei.

— Nu pot să-ți spun.

— Hai, Rachel! a pufnit domnul Tripp. Știam că ceva nu e în regulă. Nu mai erai tu însăși de săptămâni, chiar luni. Erai agitată, paranoică. Slăbiseși, iar hainele stăteau pe tine ca pe gard. Nu mai veneai la Seara Vinului de miercurea, după ore. Aveai nevoie de bani, erai speriată. De cine îți era frică, Rachel? Nu-l cunoșteai pe bărbatul care te-a răpit. Mereu am crezut că e Charlie, că era logic din moment ce fusese arestat pentru că te-ar fi ucis. Mi-am făcut atâtea griji în luna aceea, încât am pus...

— Te înșeli! s-a răstit Bel, vorbind din instinctul ei, nu al lui Rachel. Nu mi-era frică de Charlie.

Domnul Tripp s-a oprit.

— Ei bine, te temeai de cineva. Cine era? Fratele lui Charlie?

— Jeff? a întrebat ea cu ochii mijiți. De ce m-aș teme de unchi...

S-a oprit și și-a acoperit gura cu palma.

Ash s-a strâmbat și a rămas încremenit, cu un ochi deschis.

Bel a încercat:

— Adică, nu cred...

— Annabel, tu ești?

Difuzoarele au vibrat odată cu vocea lui, care căpătase un hârâit amenințător.

Bel a păsat pe butonul roșu să închidă și a îndepărtat telefonul de ea, de parcă începuse numărătoarea inversă până exploda.

— Ei bine, a spus Ash cu răsufierea tăiată, fără să se miște. Era de așteptat să o dai în bară la un moment dat.

Bel a intrat în lista de apeluri și a șters convorbirea cu Julian Tripp și orice urmă a ceea ce făcuseră. Își simțea pielea electrizată, vie.

— Crezi că o să-i spună lui Rachel?

— Probabil că nu, a răspuns Ash. Tocmai l-am prins și a recunoscut că nu a dat unele informații la poliție ca să nu pară suspect. Cred că și el vrea să păstreze secretul, nu doar noi.

Bel s-a lăsat alinată de acel „noi”. O alinare care i-a stârnit imediat ranchiuna și i-a alimentat nodul din stomac. Nu exista „noi”. Bel nu avea decât un singur om pe care se baza, iar acela dispăruse.

— A meritat, a spus ea în timp ce-și trosnea oasele de la gât. Trei mii de dolari, numerar, cu două zile înainte să dispară. E clar, nu? Destul cât să începi o nouă viață undeva, nu-i așa? Să dispari?

Ash a strâmbat din buze.

— Tocmai am demonstrat, nu?

Ochii lui Bel scăpărau pe întuneric.

— Că Rachel Price nu a fost răpită; că a ales să plece. Și-a plănuit dispariția.

Ash a ezitat, mestecându-și buza de jos.

— Nu e destul pentru poliție sau pentru tribunal. De fapt, cred că în SUA e ilegal să înregistrezi pe cineva la telefon fără să ai consimțământul acelei persoane. Îl lăsăm pe Ramsey să-și bată capul cu asta. Dar... da, cred că tocmai am demonstrat.

Un zâmbet s-a întins pe chipul lui Bel, care a cedat și a făcut cu ochiul spre camera din mâinile lui Ash.

— Știam eu!

— Dar tot nu am aflat unde s-a dus. De ce a plecat. Cum. De ce s-a întors.

— Vom afla! Trebuie, ca să-l găsim pe tata! a spus Bel în timp ce băga telefonul lui Rachel în mânecă. Ar trebui să plec, a trecut deja prea mult timp.

— OK!

El a deschis gura, de parcă voia să mai spună ceva, dar s-a abținut.

— Ne vedem mai târzior, mic aligator!

Bel i-a făcut din mână de parcă ar fi fost oricine altcineva, în drum spre ușă.

— Rămas-bun, gărgăun! a răspuns Ash și a filmat-o cum ieșea din garaj în soarele care scăpăta.

Doi reporteri s-au năpustit.

— Annabel, *te rog!*

— Annabel, *stai!*

I-a ignorat, incapabilă să-și ascundă zâmbetul, așa că și l-a mascat cu mâneca.

— Unde a plecat tatăl tău? au strigat cei de la CNN.

Sus, pe trepte, Bel a descuiat ușa și a deschis-o.

Un miros dulce de vanilie a învăluit-o când a intrat în casă.

— M-am întors!

S-a oprit în dreptul ușii de la bucătărie și s-a uitat la Rachel și Carter, care au privit-o cu o expresie asemănătoare și obraji roșii.

— Scuze! a spus ea înainte s-o întrebe cineva. Doamnei Nelson nu-i mai tăcea gura. Cred că se simte singură. Cum sunt fursecurile?

— Gata, a răspuns Carter, țeapănă. Sunt deja în cuptor.

Bel și-a schimbat expresia, încercând să pară dezamăgită. Rachel i-a zâmbit.

— Dar măcar n-ai ratat partea în care le mâncăm, a spus ea.

— Sau în care facem curat, a adăugat Carter.

Bel a înțeles aluzia; a intrat în bucătărie și s-a apropiat de masă.

— Cât mai durează? a întrebat ea, sperând să răspundă persoana potrivită.

Rachel s-a aplecat să se uite la ceasul cuptorului, iar Bel n-a mai ezitat. A întins brațul și a împins telefonul lui Rachel, pe care l-a pus acolo unde îl găsisese, protejat de caserolă, și l-a învârtit pe diagonală.

Bel și-a luat mâna exact la timp.

— Patru minute, a răspuns Rachel și s-a întors.

— Deja miroase grozav!

Bel s-a dus la chiuvetă, lângă Carter, și și-a suflecat mânecile. Carter i-a aruncat o privire, Bel i-a aruncat alta în schimb și au clipit în loc să vorbească.

A auzit un foșnet în spatele ei, nu chiar un icnet, doar o răsuflare care s-a oprit undeva, la mijloc.

Bel s-a întors.

Rachel stătea lângă masa din bucătărie și se uita în jos. La telefon.

Lui Bel i s-a tăiat respirația.

Rachel a întins degetele peste suprafața de lemn spre telefon. Cu o mișcare scurtă, a învârtit telefonul de pe o diagonală pe cealaltă, apoi a bătut cu degetul în masă, studiindu-l.

Rachel și-a ridicat ochii din senin și a surprins privirea lui Bel.

I-a zâmbit dulce și cald.

I-a zâmbit și Bel, cu buzele strânse, fără să-și arate dinții.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

BEL S-A OPRIT LA NUMĂRUL 39, ÎN FAȚA CAMEREI DE HOTEL A lui Ash. Și-a netezit părul și și-a ridicat sprâncenele.

Ușa s-a deschis înainte să apuce să bată.

Era Ramsey, care și-a lăsat capul în jos când a ieșit din cameră.

A privit-o în ochi când ușa s-a închis.

— Bună, Bel!

— Bună și ție! s-a răstit ea, conștientă că o prinsese acolo. Ash mi-a spus să vin pentru că a găsit ceva, a explicat.

Ramsey a dat din cap, zâmbind cu subînțeles.

— Știu, a spus el, ca să fie clar de ce zâmbea. Am vrut să-ți arătăm ce-am găsit.

A trecut pe lângă ea pe coridor.

— Tu nu vii? a întrebat ea.

Ramsey s-a întors și i-a zâmbit.

— Nu! Un cineast bun știe când stă în calea propriului film.

Ramsey a pocnit din degete spre ea, ca și cum ar fi fost niște arme mici, de piele, în timp ce se îndepărta și dispărea pe coridor.

Bel a bătut cu pumnul în ușă.

Ușa s-a întredeschis. Fața palidă a lui Ash a apărut în deschizătură.

— De ce bați ca un criminal în serie? a mormăit capul lui fără corp.

— Ești dezbrăcat?

— Nu!

Ash s-a uitat înainte și înapoi, nedumerit.

— Atunci, deschide ușa! a spus Bel și a împins-o.

A intrat în camera învechită de hotel, cu draperii care încădrau cerul serii. Un laptop deschis pe birou, cu o cameră atașată, proiecta o lumină fantomatică. Alături, o încrengătură de cabluri. Scaunul de la birou și fotoliul trase în față.

— Ți-ai uitat boxerii pe pat, a arătat Bel, încercând să-l facă de râs.

Ash a dat din cap, încercând să nu se arate stânjenit.

— De fapt, ăia acolo trăiesc.

S-a întors la birou, bombănind în barbă.

— Am nevoie de un card nou pentru cameră.

A căutat într-un teanc de carcase de plastic transparent, unele etichetate cu un X roșu.

— De-asta e important să le etichetăm, zice Ramsey. Aha!

Băiatul a deschis o cutie și a scos cardul SD pe care l-a pus în camera de mână.

— Aici sunt toate filmările pentru documentar?

— Tot ce am filmat eu. Ramsey editează primele filmări pentru posturi, dar vrea ca imaginile cu tine să nu apară încă până nu știm ce avem. Eu trebuie să iau cardurile prin rotație, să le țin minte pe cele care sunt pline, cele pe care le-am încărcat deja sau le-am șters.

Ash a arătat cu degetele, făcându-i un soi de tur al biroului dezordonat.

— Totul se salvează pe băiatul ăsta rău, a zis și a bătut cu două degete în hard drive-ul extern, negru, conectat la laptop.

— Stocare de memorie, ce chestii palpitante! a comentat Bel, plescăind din limbă.

— Păi, nu-mi pot petrece toată ziua hălăduind cu tine.

— Nu că ai vrea așa ceva! a spus Bel.

— Nu, ești o companie îngrozitoare.

Telefonul a vibrat în buzunarul lui Bel, salvându-i de momentul acela stângaci-intenționat. Fata a scos mobilul și a icnit.

— E șeful poliției. E despre tata.

— Răspunde! a îndemnat-o Ash, apoi s-a întors și și-a ferit privirea, de parcă asta însemna că nu poate să audă.

Bel și-a lipit telefonul de ureche și a vorbit înaintea lui Dave Winter.

— Aveți vreo veste? L-ați găsit?

Răsuflarea lui Dave pârâia în telefon.

— Bună, Annabel! Nu, nu l-am găsit, dar avem o noutate. Am primit lista apelurilor de pe telefonul lui.

Bel a pășit în spate, iar cizmele i-au alunecat pe mocheta aspră.

— Și?

— Tatăl tău a dat un telefon în noaptea în care a dispărut. În toiul nopții, de fapt, la ora unsprezece. Apelul a durat doar câteva secunde, dar s-a transmis către turnul din apropiere de Danville, Vermont. Deci acolo era când a sunat.

— Pe cine a sunat? a întrebat Bel, încercând să nu-l grăbească și asimilând totul cu atenție.

— A sunat la numărul unui oarecare Robert Meyer, care locuiește lângă Barton, Vermont. Voiam să te întreb dacă știi cine e. Ai mai auzit vreodată numele ăsta? E un prieten de-ai tatălui tău?

Bel a încercat să caute în memorie dacă mai auzise vreodată acel nume.

— *Robert Meyer*. Nu, nu cred că-l recunosc, a spus ea, supărată că nu-l știa, măcar de dragul tatei.

— E OK! a spus Dave. Nici Rachel nu l-a recunoscut.

— Ați vorbit cu Rachel?

— Pe ea am sunat-o prima, a zis Dave, fără să-și dea seama că trădase atunci când o sunase pe Rachel ca să o anunțe că planul ei se desfășura așa cum trebuie. Poliția Statală va merge la acest Robert Meyer ca să vadă ce știe. Te anunț dacă ne spune ceva util. Danville e pe drumul spre Barton, deci se pare că într-acolo mergea tatăl tău.

Dar cum mergea acolo când mașina lui era acasă?

— Altceva? a întrebat ea cu vocea sugrumată ce i se agăța cu ghearele de gât.

— Ce anume?

— Din lista de apeluri. Au mai fost și alte apeluri?

Nu o interesa decât un singur nume: al ei. Să fi fost ea ultima persoană pe care tata încercase să o sune, deși nu avea apeluri nepreluate pe telefon.

— Nu, i-a răspuns Dave, fără să-și dea seama cât de important era acel „nu”. Se pare că și-a închis telefonul după apelul acela. De atunci e închis, nu l-a mai folosit.

— E plecat de șase zile, a spus ea.

Nu întreba nimic, doar îi reamintea lui Dave de promisiunea făcută, de ceea ce îi datora lui Charlie Price, aici, de cealaltă parte a poveștii lor.

— Ne ocupăm. Cardul lui a fost folosit de mai multe ori, o dată joi, o dată azi, așa că îl urmărim și în felul ăsta. Nu mai durează mult, Annabel.

— OK!

Ezita să-l lase să închidă. Oare să-i spună lui Dave despre Julian Tripp? Despre cei trei mii de dolari?

— Domnule Winter...

— Poți să-mi spui Dave, scumpo. Ne cunoaștem de multă vreme.

A fost de ajuns să se răzgândească. Nu, nu trebuia să-i spună. Voia ca Dave să se concentreze și să-l găsească pe tata; avea la îndemână instrumentele necesare, nu ca ea. Nu voia să-i distragă atenția cu Rachel. Era datoria ei, de fapt, responsabilitatea ei, să o demaște pe Rachel.

— Poți să mă suni întâi pe mine dacă ai noutăți, nu pe Rachel? Vrea să mă ocup eu de toate astea; încă se simte copleșită.

Linia a pârâit din nou.

— Sigur! a spus el. Sper că sunteți în regulă.

O, erau cât se poate de bine!

— Trebuie să închid! a spus Bel, iar cuvintele lui Dave de încheiere s-au estompat când și-a luat telefonul de la ureche și a apăsător pe butonul roșu.

— Cine-i Robert Meyer? a întrebat Ash când s-a întors cu fața spre ea.

— Nu știu. Locuiește în Vermont. E ultima persoană pe care a sunat-o tata în noaptea în care a dispărut.

— Deci tatăl tău e în Vermont?

— Sau acolo vrea Rachel să credem că e.

Pe ecranul telefonului ei a apărut un mesaj. Doamne, era a dracului de populară azi: Ash, pe urmă Dave Winter, acum Carter:

Pot să dorm la tine? Mama e iar insuportabilă.

Bel a răspuns:

Îmi pare rău, nu pot, sunt plecată!

A pus telefonul înapoi în buzunar și s-a uitat la Ash, așteptând.

— Deci... n-am venit aici doar ca să-ți insult puloverul ăla oribil. Spuneai că ați găsit ceva?

— Da, am găsit, când editam scena de la cină. Stai, ar trebui să pornesc camera!

Ash a deschis vizorul și a apăsător pe înregistrare, apoi a pocnit din degete în fața lentilei, improvizând astfel un fel de clachetă.

Pe birou erau niște cărți – deasupra, *Femeia care a dispărut de două ori*, o carte mai veche de non-ficțiune despre Rachel. Ash a pus camera pe teancul de cărți și a îndreptat-o spre ei.

— Stai aici!

A bătut cu palma în scaunul tapițat de lângă cameră și a ridicat un nor de praf care plutea acum în jurul fetei.

Bel s-a așezat.

Ash și-a tras scaunul mai aproape și s-a aplecat ca să ajungă la laptop.

A încremenit brusc când i-a simțit răsuflarea pe gâtul descoperit.

Bel s-a uitat la forma gurii lui; el s-a uitat la forma gurii ei. O secundă s-a scurs alene, în timp ce inima lui Bel bătea nebunește, mult prea iute, când i-a întâlnit din nou ochii verzi.

O, futu-i!

Așadar, a clipit și s-a tras înapoi, sprijinindu-se de scaun. Ash a tușit în pumn și a reglat poziția camerei. Chiar la țanc, de parcă fuseseră pe punctul de a trece peste o limită nevăzută. Noroc că fusese camera între ei ca să impună limita! Pentru că ar fi fost o prostie colosală. Și inutilă pe deasupra. Ash avea să plece pentru totdeauna când terminau filmul. Asta erau ei unul pentru celălalt. Subiectul filmului și asistentul cameramanului.

Bel și-a împins scaunul câțiva centimetri mai departe de el. Partea Lui, Partea Ei.

Să facă bine să nu-i invadeze partea!

— E vorba de tata? a întrebat ea când Ash s-a întors spre laptop și a deschis un folder cu numele *Cina*. E despre Rachel?

— O să vezi!

A dat dublu clic pe un fișier audio.

— De fapt, o să *auzi*.

Săgeata de pe ecran a plutit deasupra butonului de redare și a zvâcnit odată cu degetul lui Ash pe touchpad.

— Verificam fișierele audio de la cină, să văd dacă tatăl tău a spus ceva când a plecat, dacă a dat vreun indiciu despre unde a plecat.

Bel s-a aplecat în față, uitând de Partea Lui.

— Și?

Ash a clătinat din cap.

— A spus „Fir-ar să fie”, nimic altceva, pe urmă și-a închis microfonul. Dar altcineva nu și l-a închis. Cineva a uitat că purta microfon și că era înregistrat.

Bel a clipit și l-a privit curioasă.

— Unchiul tău, Jeff, a răspuns Ash. Jeff s-a dus să-l ajute pe bunicul tău să urce în mașină, după ce au plecat toți de la masă.

— Îmi amintesc, a spus Bel.

— Asta e discuția lor, asta a captat microfonul.

Ash a apăsât pe redare.

Un gâfâit.

— *Ai urcat, tată?* s-a auzit vocea aspră a lui Jeff, gâtuită de efort. *Stai să-ți pun centura!*

— *E-eu, s-a bâlbâit bunicul.*

— *Nu-ți face griji, o prind eu!*

Alte foșnete.

Un clic.

— *Tată!*

Vocea lui Jeff s-a transformat încet în șoaptă. Bel a închis ochii ca să se concentreze la auz.

— *Vreau să te întreb ceva și trebuie să-ți amintești.*

Ash a pus pauză.

— Aici s-a înregistrat, dar a vorbit prea încet ca să se audă peste foșnetele alea. Am făcut tot ce mi-a stat în putință!

A apăsât iar pe redare.

Un clic aspru din gât; sunetul pe care îl făcea bunicul când își căuta cuvintele.

— *Nu știu cine e*, a răspuns el răgușit.

Vocea lui Jeff s-a auzit mai clar.

— *Ba da, tată. Știi. Unde era? Unde au găsit-o?*

— *Nu știu.*

— *Tată, trebuie să încerci! E important!*

— *Nu... Vreau să merg acasă*, a spus bunicul cu voce fragilă, făcând un efort pentru fiecare silabă. *Unde-i... Y-Y...*

— *Yordan?* a oftat Jeff și și-a trecut unghiile prin barbă. *Mă duc să-l aduc. Stai aici, tată!*

— Asta e tot!

Ash a oprit fișierul, tăcerea bruscă zumzăind parcă în urechile lui Bel.

— Saba i-a scos microfonul când a intrat înapoi în casă.

Bel a deschis și a închis gura, mestecând aerul în timp ce-și căuta cuvintele, fără să aibă mai mult succes decât bunicul.

— Ce? atât a reușit să îngaime.

— Știu, a zis Ash încet. Ți-am trimis mesaj imediat după ce l-am auzit.

— „Unde era?” a repetat Bel cuvintele unchiului ei. „Unde au găsit-o?”

— Vorbește despre Rachel, nu-i așa? a întrebat ea și a căutat confirmarea în ochii lui Ash.

— Așa am zis și noi.

Bel s-a gândit mai bine, întorcând pe toate părțile toți acei *dacă și dar*, în timp ce mintea i-o lua în toate direcțiile și pe urmă dădea înapoi.

— Stai puțin! a zis ea pentru amândoi. Deci Jeff crede că bunicul știe ceva despre Rachel. Unde a fost șaisprezece ani și cum a reapărut. „Unde au găsit-o?” Sună ca și cum a trebuit să se întoarcă pentru că a găsit-o cineva – cine or fi *ei*?

Ash s-a uitat la ea; prea mult contact vizual, apoi nu de ajuns.

— Se pare că nici Jeff nu a primit răspunsurile pe care le voia.

— Dar de ce crede el că bunicul știe ceva despre Rachel? E senil, nu știe nimic.

Ash a ridicat din umeri.

— Unchiul tău pare convins că el are răspunsurile. Practic, se aude disperarea din vocea lui.

Bel a căzut pe gânduri.

— Băga-mi-aș!

S-a lăsat apoi pe spătarul scaunului și și-a îngropat degetele în păr.

— M-am întrebat, a spus Ash, dacă nu cumva are vreo legătură cu ce a spus Julian Tripp. Comentariul lui Rachel, „ești colacul meu de salvare”, și faptul că ea se temea de cineva, faptul că el a adus vorba de Jeff.

Bel a încercat să deslușească sensul și să-și traseze niște linii în minte. Rachel se temea de Jeff? Își plănuise dispariția și luase bani de la domnul Tripp ca să nu bănuiască nimeni că plecase de bunăvoie? Știa bunicul ceva despre ea? Era conștient Jeff că bunicul știa ceva, dar nu și ce anume? Ce sens aveau toate astea?

— Orice crede Jeff că știe bunicul despre Rachel, a tăcut mâlc, iar acum tata a dispărut, a spus Bel și și-a încleștat fălcile. Dar nu o să mai tacă multă vreme. O să-mi spună chiar mâine!

Bel putea s-o facă; putea să-l facă pe unchiul Jeff să vorbească, la fel cum făcuse cu Sherry. Pentru că mai era un lucru pe care membrii familiei Price îl ascundeau, un lucru pe care întoarcerea lui Rachel îl scosese la lumină.

Pe sub toate minele de teren zăceau și secrete.

TREIZECI

BEL ȘOVĂIA CU CHEIA ÎN DREPTUL UȘII. UN FIOR PE ȘIRA spinării i-a ridicat părul pe ceafă. Un avertisment, o reacție primitivă față de pericol.

Bel s-a uitat peste umăr și a scrutat întunericul, cu ochii la copacii de peste stradă, la umbrele lor în mișcare și la formele care semănau cu niște fețe. Dar ochii ei se înșelau; pericolul nu venea dinspre copaci, ci din spatele ușii.

A băgat cheia în ușă și a deschis-o, după care a pătruns în zona de război.

Râsete și voci senine, un miros de unt și ceva dulce. Nu se așteptase la asta.

— An-Bel, tu ești? s-a auzit de după colț vocea lui Rachel.

Bel a dat drumul rucsacului, și-a scos încălțările și le-a lăsat în drum.

— Am ajuns acasă, iubito! a rostit ea amenințător, în șoaptă, luându-se după sunetul televizorului din living.

— Bună, scumpo!

Ochii lui Rachel străluceau în camera întunecată, îndreptați spre Bel.

Ecranul televizorului își proiecta lumina pe fața ei cu fiecare cadru, străfulgerări albe pe un fundal verde.

Rachel stătea pe canapea, cu o pătură cadrilată pe picioare. Și nu era singură.

Carter stătea la celălalt capăt. Cu picioarele băgate sub aceeași pătură.

Între cele două, un castron cu popcorn pe jumătate gol.

Rachel a mai luat o mână de popcorn.

— Ne uităm la film. Hai lângă noi, e destul loc!

Zicând acestea, Rachel și-a pus castronul în poală.

Bel s-a uitat la Carter, care avea fața scăldată în aceleași culori ca a lui Rachel.

— Vedem *La cuțite*, a spus Carter, deși probabil înțelegea întrebarea din privirea lui Bel.

— Ți-am spus că sunt plecată în seara asta.

Bel a rămas nemișcată.

Mâinile lui Carter au dispărut sub pătură.

— Știu. Dar până să răspunzi, eram deja aici. Rachel a spus că pot să rămân peste noapte. Nici ea nu avea altceva de făcut, așa că am decis să ne uităm la un film. L-ai văzut pe ăsta, Bel? Cred că ți-ar plăcea!

Lui Bel nu-i păsa dacă i-ar fi plăcut filmul. Nu-i plăcea treaba asta deloc. Ele două împreună, fără ea. Simțea acidul în stomac, nodul care înota în el. Părea o mutare calculată; Rachel schimba locul pieselor pe tablă și încerca s-o atragă pe Carter de partea ei.

Bel însă nu avea să renunțe așa de ușor la verișoara sa.

— Despre ce e vorba? a întrebat cu seninătate, apoi a mers spre canapea și i-a blocat imaginea lui Rachel, învăluind-o în umbră.

— E un thriller despre o familie disfuncțională, a spus Carter.

— Îmi place deja!

Bel s-a așezat la mijloc, între cele două, ca să pună o barieră între Carter și Rachel și să-și revendice verișoara, care nu vedea cine e Rachel în realitate.

Și-a băgat picioarele sub pătură și a tras până când Rachel a rămas cu un picior pe afară.

Rachel i-a oferit popcorn.

Bel a ezitat, dar a luat o mână. Câtă ipocrizie! Mama, fiica și Carter.

— El e, cu siguranță!

Rachel a arătat cu degetul la ecran ca să o pună în temă pe Bel sau să-i arate că era mai bună la așa ceva.

— Nu e nicio dubă de la știri afară, a spus Bel pe deasupra personajului.

— Și-au strâns catrafusele mai devreme, a zis Rachel. Cred că trebuie să doarmă și ei.

— Sau nu le pasă de dispariția tatei cât le-a păsat de reapariția ta, a spus Bel cu ochii la ecran, pentru că n-ar fi putut să ascundă de cine îi păsa *ei* mai mult.

Acum încerca să o țină pe Rachel aproape și să o studieze ca să-și dea seama cum s-o distrugă. Uite ce bine se descurca: era atât de aproape, încât îi auzea hârâitul ușor al respirației.

— O să se întoarcă, Bel!

Carter a apăsat cu talpa pe piciorul lui Bel ca să se lipească de ea.

— În curând, polițiștii din Vermont o să-l găsească și o să se întoarcă acasă. Nu-i așa?

Carter s-a aplecat în față și a vorbit pe deasupra lui Bel, cu ochii la Rachel.

Aceasta din urmă s-a oprit cu mâna deasupra castronului și s-a uitat la cele două.

— Da, sunt sigură că o să se întoarcă, a răspuns ea.

Bel putea acum să o citească mai bine și își dădea seama că întrebarea lui Carter o prinsese la colț. Poate Carter nu era un caz pierdut. Și poate că nici tata nu era.

— Ar face bine să se întoarcă! a adăugat Bel ca o amenințare, pentru că asta și era.

Rachel s-a întors spre televizor.

— Vinerea viitoare bunicul tău împlinește 85 de ani, a reluat ea, dar nu ca pe o întrebare. Carter mi-a spus că tata organizează o cină în familie în fiecare an. Că e o tradiție să mâncați macaroane cu brânză. Să știi că putem s-o facem, chiar dacă nu se întoarce și el până atunci.

Bel a înghițit în sec. A încercat să nu-și miște capul, privind-o pe Rachel pieziș. Pâlpâitul televizorului în suprafața sticloasă a ochilor ei. Ce voia să spună? Rachel se dăduse cumva de gol; știa că tata nu avea să se întoarcă până săptămâna viitoare? Că nu avea să se întoarcă niciodată, pentru că se asigurase de asta?

Bel a respirat adânc.

— Da! Ar fi drăguț!

Rachel s-a întins după încă o mână de popcorn. Bel a tresărit când i-a auzit scrâșnetul din dinți în timp ce mânca.

— Yordan îl scoate vreodată pe bunicul la plimbare? a întrebat Rachel.

Bel era prea aproape; îi simțea răsuflarea care mirosea a unt.

— Nu-i face bine să stea în casă toată ziua.

Bel era cât pe ce să-i răspundă, dar s-a abținut. Nu era prima oară când Rachel întreba de bunicul și de Yordan, despre programul lor. Bel observa astfel de lucruri acum, când nu o mai evita pe Rachel tot timpul. Oare însemna ceva sau Rachel încerca doar să arate că-i pasă?

— Bunicul e bine, a spus ea și a pus capăt oricărei încercări din partea lui Rachel.

Era o minge cu efect, menită să întoarcă întrebările lui Rachel înapoi la ea.

— Îți plac macaroanele cu brânză?

Un zâmbet dansa pe buzele lui Rachel.

— Da, îmi plac!

Filmul s-a terminat, iar pe fundul castronului mai erau doar firimituri și boabe de porumb care nu se deschiseseră.

— Ar trebui să repetăm experiența, a spus Rachel cu o strălucire în ochi asemănătoare cu cea a dinților. Dacă vreți? Să vedem filme. Noi trei. Eu m-am distrat.

— Și eu, a spus Bel în același timp cu Carter.

Au început să râdă, dar Rachel a stricat totul, pentru că râdea și ea.

— Poate o dată pe săptămână? Am multe filme la care trebuie să mă uit.

Rachel s-a ridicat, iar boabele au zornăit în castron când l-a luat de pe canapea.

— Carter, unde vrei să dormi? Vrei să-ți pregătesc patul lui Charlie?

Bel s-a încordat, iar Carter probabil a simțit-o prin piciorul lipit de ea.

— E OK, a răspuns Carter cu un zâmbet. O să dorm cu Bel, ca de obicei.

— Perfect! a zis Rachel zâmbind și ea, și poate că Bel începea să nu se mai priceapă la asta, pentru că zâmbetul acela nu i se părea deloc fals.

După ce s-a spălat pe dinți, Bel s-a aventurat pe hol, trecând în grabă ca să nu o prindă Rachel, cu ochii aceia care străluceau în întuneric.

— Noapte bună, fetelor! a strigat Rachel din camera alăturată, cu ușa întredeschisă; nu încuiată, nici măcar închisă.

Bel a tresărit și s-a înfiorat, deși era cald în casă.

— Noapte bună! a strigat Carter din camera lui Bel.

A strigat și Bel după o fracțiune de secundă; un ecou mai profund, mai întunecat.

A ajuns la dormitor și a închis ușa, apoi s-a sprijinit de ea. Carter era deja în pat, întinsă pe partea ei obișnuită.

— Deci?

Bel a stins lumina și s-a băgat sub pilotă.

— Deci, ce? a răspuns Carter.

Bel și-a lipit tălpile reci de pielea lui Carter. Aceasta a lovit-o cu picioarele.

— Deci, *Rachel*? a întrebat Bel în șoaptă.

Nu avea încredere în Rachel, nici în ușa ei întredeschisă; poate că încă se furișă pe afară și trăgea cu urechea.

— *Deci*, ce-i cu ea? a spus Carter fără să intre în joc și fără să vorbească încet. A spus că nu are nimic de făcut și ce-ar fi să ne uităm la un film cât te așteptăm să te întorci. Nu voiam să stau acasă. Nu-i mare lucru. Ne-am distrat, nu-i așa?

Bel nu putea să confirme.

— De ce ești așa de defensivă?

— Nu sunt! s-a răstit Carter și și-a încrucișat brațele la piept.

— Ba da!

— Pentru că știu că o să găsești un motiv să te superi.

— Nu fac asta! a spus Bel.

— Ba da! i-a întors-o Carter.

— Nu mă supăr, nu! Trebuie doar să avem grijă în preajma ei, OK? a șuierat Bel.

— De ce trebuie să avem grijă? Rachel e de treabă. Se poartă frumos cu amândouă și a trecut printr-un calvar. De ce trebuie să faci mereu chestia asta?

— Nu *fac* nimic, i-a răspuns Bel. Rachel e aceea. Ea le face pe toate. Se întoarce de o săptămână cu o poveste inventată despre unde a fost timp de șaisprezece ani și pe urmă tata dispare? Normal că vrea să crezi că e *de treabă*.

— Bel!

O avertizare.

— Carter!

Altă avertizare.

— Ți-a spus ceva?

— Despre ce?

Carter și-a încrucișat brațele invers, cu ochii în tavan.

— Despre orice? Despre tata? Sau părinții tăi? De ce a ales să dispară și să mintă? A făcut vreo greșală?

Carter își ronțăia buza de jos.

— Poate. Mi-a spus că e un geniu diabolic care plănuiește să stăpânească întreaga lume.

— Carter!

Bel s-a întors spre ea cu un ultim avertisment și o expresie aspră.

— Nu, nimic! a zis Carter și a oftat. M-a întrebat de școală, de dans, pe urmă am vorbit despre film. Nimic suspect, îmi pare rău, Bel!

A spus-o de parcă nu-i părea rău deloc. Apoi Carter și-a ridicat un braț și l-a lăsat să cadă peste pilotă, o linie dreaptă între ea și Bel, propria barieră.

Bel a stins veioza și au rămas pe întuneric. Era rândul ei să se uite în tavan. Pe cine putea să convingă dacă nu pe Carter? Oare Rachel câștigase deja?

Nu, pentru că Bel încă avea un plan; avea manevra următoare. Jeff știa ceva despre Rachel sau credea că bunicul știe. Cu ajutorul unchiului Jeff, avea să obțină ce voia: tatăl ei avea să se întoarcă, iar Rachel să plece, așa cum trebuia să fie.

Bel nu mai fusese atentă la unchiul ei de când se întorsese Rachel, dar poate că era indicat să fie.

— Tatăl tău ți-a spus ceva? a întrebat Bel, cu grijă, fiindcă era o întrebare care nu putea fi pusă decât pe întuneric.

— Despre Rachel?

Carter s-a mișcat și a tras de pilotă.

— Nu! Mă rog, adică a vorbit despre ea, normal: despre întoarcerea ei, despre cât de stresant a fost și că de asta crede el că unchiul Charlie a plecat, să fie puțin singur. Dar e bucuros că Rachel s-a întors acasă.

Bel s-a gândit la vorbele ei. Putea să-i pună înregistrarea cu discuția dintre Jeff și bunicul. Dar dacă îi spunea lui Rachel și o făcea astfel să-și piardă avantajul?

— S-a purtat ciudat? De când s-a întors Rachel?

O pauză și foșnetul părului lui Carter pe pernă.

— Nu, a spus ea. De ce?

— Nimic, doar mă întrebam.

Albul ochilor lui Carter strălucea lângă ea. Apoi s-a estompat când a clipit.

— Păi, puțin, a răspuns Carter. Dar toți se poartă ciudat de când s-a întors Rachel.

A clipit din nou.

— Mai ales tu.

Carter s-a întors cu spatele la Rachel.

— Mă culc, a spus apoi.

TREIZECI ȘI UNU

CLOPOȚELUL DE DEASUPRA UȘII A SUNAT, STÂRNINDU-I EMOȚII lui Bel.

A trecut prin magazin, pe culoarul cu echipamente de camping, pe lângă cel de hochei, spre camera din spate, și a deschis ușa, ignorând semnul pe care scria *Doar pentru angajați*.

Înăuntru era unchiul Jeff, care-și pregătea o cafea în timp ce cafetiera bolborosea.

— Bel! a spus el. Ce faci? N-ai voie să intri aici.

— Am venit să vorbesc cu tine.

Bel și-a încleștat fălcile.

— Hopa, am dat de necaz? a întrebat el și a pus lapte în cafea.

— Tu să-mi spui!

Jeff a luat o gură din ceașcă.

— E vorba de Carter? A rămas la voi aseară, nu-i așa? Ea și Sherry au fost... mă rog, știi cum sunt adolescentele.

— Păi, și eu sunt adolescentă, a răspuns Bel. Dar nu e vorba de Carter.

— Tatăl tău? a zis Jeff și și-a ridicat el privirea, iar asta a făcut să îi apară riduri în jurul ochilor. Pun pariu că se întoarce mâine. Așa ar fi logic. O săptămână întreagă să-și limpezească puțin gândurile. Polițiștii nu par îngrijorați.

— Nu e vorba nici de tata, a spus Bel. Ci de Rachel.

Jeff a luat încă o gură de parcă o făcea intenționat, să câștige timp.

— Ce-i cu ea? a venit întrebarea lui.

Bel nu era sigură cum era mai bine să-l abordeze: cu toate armele la vedere sau doar pe jumătate, păstrând o parte pentru mai târziu.

— Cred că știi ceva despre ea, dar nu vrei să spui.

Jeff a deschis și a închis gura.

— Știu tot atât cât știi și tu, a replicat el și a încheiat cu o tuse pe care și-a ascuns-o în pumn, la fel ca pe minciuna pe care o spusese, pentru că Bel știa că unchiul ei o minte și putea s-o dovedească.

— Lasă-mă să-ți arăt ceva!

Bel a făcut semn spre masă, unde telefonul lui Jeff era cu fața în sus. S-a așezat pe scaun și a scos telefonul, apoi a așteptat să se așeze și unchiul ei.

— Săptămâna trecută, când am avut cina în familie, l-ai ajutat pe bunicul să urce în mașină.

— Da! a spus Jeff cu ochii sus și cafeaua jos. Și ce...

— Aveai microfonul pornit. A înregistrat tot ce spuneai.

Bel l-a văzut înghițind în sec și încleștându-și pumnul, un lanț muntos format din oasele care-i străpungeau pielea și-l dădeau de gol.

— Vrei să auzi?

N-a mai așteptat răspunsul. În schimb, a derulat până la fișierul audio și a apăsă pe redare, apoi a dat volumul la maximum.

— *Ai urcat, tată?* s-a auzit vocea lui Jeff de săptămâna trecută, metalică și aspră în difuzorul telefonului.

Bel se uita la unchiul care stătea în fața ei în timp ce vorbea unchiul de săptămâna trecută.

— *Stai să-ți pun centura!*

— *E-eu, s-a bâlbâit bunicul în înregistrare.*

— *Nu-ți face griji, o prind eu!*

Foșnet. Un clic.

— *Tată! O pauză. Vreau să te întreb ceva și trebuie să-ți amintești.*

Jeff cel din prezent și-a lăsat capul în mâini, cu coatele pe masă.

Fâșâitul materialului care se atinge de microfon.

— *Nu știu cine e, a răspuns bunicul.*

— *Ba da, tată, a insistat Jeff, în timp ce Jeff din prezent își ascundea fața. Știi. Unde era? Unde au găsit-o?*

— *Nu știu.*

— *Tată, trebuie să încerci! E important!*

Bel a oprit înregistrarea, iar camera a devenit prea tăcută. Bel a folosit tăcerea prelungită împotriva lui și l-a fixat cu privirea când și-a ridicat capul din mâini.

— Bel, pot să-ți explic, a spus el cu ochii mari, prinși în farurile ochilor ei.

— Poți? și-a dres ea glasul. De ce crezi că bunicul știe unde a fost Rachel? Că știe cine și când a găsit-o?

Jeff a ezitat, apoi a clipit de câteva ori, iar mușchii i-au zvâcnit în jurul gurii.

— Hm..., a spus el. Da, l-am întrebat despre Rachel. Nu știu nimic, jur! Dar tata a spus ceva ciudat despre ea, așa că încercam să aflu detalii. Acum cred că era doar derutat.

Bel a mijit ochii.

— Dar n-am auzit ca bunicul să fi spus ceva despre Rachel înainte să deschizi tu subiectul. Discuția e înregistrată.

— Nu! a spus Jeff și a clătinat din cap prea mult și prea repede, ferindu-și ochii. Nu atunci. Cu câteva zile mai înainte, când am fost la el acasă.

— Ce-a spus? a insistat Bel.

— Nu-mi amintesc exact, a zis Jeff și a tușit. Ceva despre Rachel. Despre găsirea ei. Poate își amintea ceva de demult și a sunat ca și cum vorbea despre reapariția ei. E cu mințile duse. Nu putem avea încredere în amintirile lui. Dar voiam să verific când eram doar noi doi, după ce a dat cu ochii de ea, să văd dacă i-a amintit de ceva. Evident, nu ținea minte. N-ar fi trebuit să fac asta, a fost nedrept!

Părea că încă o minte, pentru că a tușit iar și a rămas cu ochii la imaginea lui în ecranul telefonului, dar nu și la Bel.

— Deci știe ceva despre Rachel sau nu? și-a înăsprit fata vocea, încercând să-i capteze privirea.

— Nu știu! Nu cred.

Bel a lăsat o mână pe masă cu o bufnitură cu care a reușit să-i atragă atenția unchiului ei.

— Și nu știi nimic altceva despre cum a dispărut sau cum a reapărut?

— Nu, nu știu nimic, a răspuns el, și poate mințea, poate nu.

Lui Jeff nu-i plăceau confruntările, dar Bel pentru asta trăia; nici că ar fi putut fi mai diferiți. Dar nu-i plăcea felul în care apăsa el pe cuvântul „știi”, de parcă bănuia ceva sau credea pe jumătate altceva, iar ea alesese cuvântul potrivit.

Bel i-a mai acordat o șansă.

— Ești sigur?

— Sigur.

— Rachel a avut vreodată motive să se teamă de tine?

Jeff s-a schimbat la față, iar sprâncenele i-au eclipsat albul ochilor.

— De mine? Nu! a spus încet. De ce mă întrebi? Mereu mi-a plăcut de Rachel. Și cred că și ei i-a plăcut de mine.

— Și acum?

Jeff a ridicat din umeri.

— Face parte din familie, normal.

— Familia pe primul loc, a spus Bel, repetând cuvintele lui Sherry.

Dar Rachel nu făcea parte din familie la fel ca alții, cel puțin nu ca tata, de pildă. Iar dacă Jeff știa ceva care să-l poată aduce acasă...

— Știi unde e tata? Ți-a spus că vrea să plece după ce s-a întors Rachel?

Jeff a clătinat din cap.

— Nu știu unde e, dar știu că o să se întoarcă. El e sufletul familiei. Nu mi-a spus nimic, dar se vedea cât de copleșit era...

Jeff s-a oprit când telefonul a început să vibreze și să se învârtă pe masă de parcă avea o gânganie furioasă pe spate.

S-au uitat amândoi la ecran.

Un apel de la *Bob*.

Prietenul lui Jeff, cel despre care pomenea mereu când simțea că nu se integrează undeva. *Bob din Vermont*.

Lui Bel i-a sărit inima în gât.

Stai naibii puțin!

Jeff a încercat să respingă apelul, dar Bel i-a dat peste mână.

— Bob din Vermont, a spus ea repede, cu o usturime în gât. Nu cumva îl cheamă Robert Meyer?

Jeff a mijit ochii.

Bel a bătut din palme ca să-l trezească din șoc.

— Da!

— Futu-i!

Bel a luat telefonul înainte unchiului ei.

— Hei, dă-l...

Bel a pornit apelul și a dus telefonul la ureche.

Jeff s-a ridicat în picioare, dar Bel s-a ferit de el.

— Alo? a întrebat o voce aspră.

Bob din Vermont nu mai era doar un nume, ci și o voce.

— Jeff, trebuie să-ți spun ceva.

— Bună, Bob! a spus Bel și s-a îndepărtat de Jeff ca într-un dans din doi pași, cu mâna răsfirată să-l țină la distanță.

— Nu ești Jeff.

Bob din Vermont era perspicace, trebuia să recunoască.

— Nu, nu sunt, a răspuns fata. Sunt Bel, nepoata lui.

— Fata lui Charlie?

— Fata lui Charlie, a repetat ea. Acum, că ai adus vorba de el, trebuie să te întreb ceva.

— Știu deja ce-o să spui.

În difuzor s-a auzit un oftat.

— Ești ultima persoană pe care tata a sunat-o când a dispărut, a continuat Bel cu insistență. La trei, sâmbăta trecută, în noaptea în care a dispărut. Ce ți-a spus, Bob? Trebuie neapărat să știu, a adăugat ea cu vocea sugrumată, disperată, agățată de gât.

Încă un oftat. Perspicace și respiră pe gură acest Bob din Vermont. Dar era posibil să fie singura persoană care știa unde se află tata.

— Am discutat deja despre asta cu Poliția Statală. Tocmai am venit de la interogatoriu, credeam că știe Jeff.

Lui Bel nu-i păsa de toate astea.

— Ce ți-a spus tata la telefon? E important.

Jeff s-a dat înapoi și a ascultat, mișcându-și doar ochii.

— N-a spus nimic, a zis Bob, apăsând pe consoane. Apelul a durat doar câteva secunde. Am răspuns, am spus „Alo, cine e”, dar nu a răspuns nimeni. Nu se auzea decât vântul, de parcă era cineva acolo, dar nu vorbea. Asta-i tot. Nu știu nimic altceva, așa cum am spus și la poliție.

Bel și-a ținut respirația, blocând-o în obraji, dusă pe gânduri. Dacă tata nu vorbise, poate că nu dăduse el telefon, poate că Rachel îi folosea telefonul. Sau opțiunea numărul trei: Bob din Vermont o mințea.

— Ce spune? a întrebat Jeff în șoaptă.

Bel l-a ignorat.

— Tata a sunat din Danville, Vermont. Probabil venea să te vadă?

Nu era o întrebare, dar Bel a făcut-o să pară așa.

— Păi, n-a mai apărut și nici n-am primit vreo veste de la el. Și nu știu de ce m-ați băgat în problemele voastre de familie. Acum vin polițiștii să mă întrebe tot felul de rahaturi!

— Ce fel de rahaturi?

Bel s-a uitat la Jeff și a încercat să-și amintească ce menționase despre Bob de-a lungul anilor. Nu spusese ceva despre „Dark Web”?

— Doar pentru că aleg să trăiesc incognito, a continuat Bob.

— Dar ce zici despre *activitățile tale online*? a întrebat Bel, folosind cea mai drăguță formulare de care era în stare.

— Acum vorbești și tu ca un polițist, a pufnit Bob. Și nu, înainte să mă întreb și tu, nu i-am vândut tatălui tău o identitate falsă. Nu l-am văzut, ai cuvântul meu!

Bel s-a oprit. Poate avea cuvântul lui Bob, dar mai avea și altceva, mult mai valoros.

— Vinzi identități false? a întrebat ea și s-a agățat de firul lăsat în urmă de el.

O pauză.

— Nu... nu vând.

— OK, dar dacă ai ști despre așa ceva, cât ar costa să-ți cumperi o nouă identitate? Pașaport? Permis de conducere?

— Îți repet, nu știu nimic despre *asa ceva*, a răspuns Bob, negând puțin prea vehement.

— Dacă ai avea trei mii de dolari? a riscat Bel. Ar fi de ajuns? Bob a răsuflat, făcând difuzorul să pârâie.

— Cred că ar fi mai mult decât suficient, a spus el cu precauție.

Lui Bel i s-a întors stomacul, iar nodul acela a aterizat odată cu el.

Tata nu se dusesese la Bob din Vermont, Bel avea cuvântul lui. Dar poate se dusesese altcineva.

A riscat din nou, pentru că nu avea nimic de pierdut, chiar dacă unchiul Jeff era chiar acolo.

— Acum şaisprezece ani, a venit Rachel Price la tine să-şi cumpere o identitate nouă? Ar fi avut bani să te plătească.

O umbră a apărut în ochii lui Jeff, care aştepta să vadă răspunsul pe faţa lui Bel.

Bob a tuşit, iar Bel nu s-a putut abţine să nu creadă că urma să o mintă, dacă semăna vreun pic cu Jeff.

A aşteptat.

— Nu, nu a venit, a spus Bob încet şi clar. N-am întâlnit-o niciodată pe Rachel Price. Nu crezi că i-aş fi spus lui Jeff dacă era aşa? N-aş fi scutit familia de atâta suferinţă, în atâţia ani? Nu a venit niciodată, ai cuvântul meu şi în privinţa asta. Niciunul din părinţii tăi. Aşa că nu ştiu de ce m-a sunat tatăl tău şi m-a băgat în trăşenia asta. Dar vreau să nu mai fiu implicat, m-ai auzit?

Bel s-a dezumflat. Oare minţea despre unul, dar nu şi despre celălalt? Ori avea încredere în răspunsurile lui, ori nu.

— Clar şi răspicat, Bob din Vermont, a spus ea.

Linia a scos un bip şi s-a închis.

— Ce prietenos e!

Bel i-a aruncat telefonul unchiului ei.

El a dat din mâini şi a reuşit să-l prindă pe piept.

— Ce-a spus?

— O mulţime de nimicuri, a răspuns Bel. Tata l-a sunat în noaptea aceea, dar se pare că nu a spus nimic. Bob nu l-a văzut.

Jeff a dat din cap.

— Eu cred tot ce spune Bob. Nu m-ar minţi.

— Sigur că nu. Infractorii de pe Dark Web sunt cât se poate de cinstiți, unchiu' Jeff!

El a ezitat și a clipit o dată, lung.

— De ce crezi că mama ta minte în privința dispariției?

Bel a ridicat din umeri și s-a prefăcut mirată.

— Nu cred. Tu crezi? a pasat-o înapoi la el.

— Nu...

Vocea lui Jeff s-a frânt.

— Bine, mă bucur că suntem de acord!

Jeff a tușit în pumnul încleștat.

— Să nu-i spui lui Rachel despre telefon! a zis Bel și a pus mâna pe telefonul ei abandonat. Altfel, îi povestesc că tu crezi că știi unde a dispărut cu adevărat.

Jeff s-a foit stânjenit, iar umerii i s-au ridicat până în dreptul urechilor.

— S-a făcut! a spus el cu ochii în podea.

— Bine!

Bel a deschis ușa cu călcâiele și l-a eliberat pe Jeff. Apoi i-a făcut semn cu degetele mari ridicate.

— Familia pe primul lor!

Cu toții dezvăluiau încă ceva despre Rachel, puțin câte puțin. Dar dezvăluiau și mult despre ei înșiși.

Familia pe primul loc, iar bunicul era următorul pe listă.

TREIZECI ȘI DOI

— BUNĂ, YORDAN!

Bel a zâmbit larg și cam prea aprig, judecând după expresia alarmată a lui Yordan.

— Bună, Annabel! a spus el și a deschis ușa. Nu așteptam musafiri. Tocmai pregăteam prânzul pentru bunicul tău.

— Grozav, te ajut și eu!

Bel nu i-a dat de ales, ci a călcat peste prag și l-a făcut pe Yordan să pășească în lături. A intrat și a simțit cum o cuprinde un val de căldură uscată care-i înțepa ochii.

Yordan a dat înțelegător din cap când a văzut că se strâmbă.

— Bunicul tău simte frigul.

Bel l-a urmat pe hol și pe scările care urcau în partea dreaptă.

Bunicul nu mai putea să urce scările, iar casa se înjumătățise pentru el. Biroul era acum dormitorul lui, iar Yordan dormea la etaj, în camera în care crescuse tata. Era multă istorie aici, fundamentul familiei Price. Bunica pe care Bel nu o cunoscuse murise chiar acolo, după ce căzuse pe scări și se lovise grav la cap. Bel și Carter obișnuiau să-i invoce fantoma înainte ca ideea de fantome să li se pară înfricoșătoare. „Hei, buni Price, uită-te cum stau în mâini!” „Hei, buni Price, diavolul există?”

Bunicul era în living, în fotoliu, cel în care stăteau cândva împreună și citeau.

— Pat, a venit cineva să te vadă, l-a anunțat Yordan, pronunțând clar fiecare cuvânt. Nepoata ta, Annabel. Nu e frumos din partea ei?

Bel a intrat în câmpul vizual al bunicului și s-a așezat pe canapea.

— Bună, tataie, mă bucur să te văd!

L-a imitat pe Yordan, apăsând pe consoane.

— Mă duc la bucătărie, i-a spus Yordan. Dorești ceva? O cafea?

— Sunt OK, mersi!

Yordan a ieșit cu pași ușori pe covorul gros și i-a lăsat singuri.

Bel nu mai fusese singură cu bunicul de când avusese primul atac vara trecută. Tata era mereu aici să preia conducerea, să intervină când bunicul devenea confuz, să fie o figură cunoscută printre toate amintirile acelea învălmășite.

— E cald aici, nu-i așa? a întrebat Bel, care începea să transpire. Bunicul a scos un sunet din gât.

— Te-ai simțit bine la cina în familie de săptămâna trecută, bunicule? a întrebat ea tare. Paella?

Bunicul a ridicat un deget care tremura și s-a uitat în sfârșit la ea.

— Charlie?

— Tata nu-i aici.

O durea și să pronunțe cuvintele.

— A plecat o vreme, mai știi? Se întoarce în curând, promit!

Bunicul a dat din cap în sus, nu în jos, și pielea care-i atârna pe gât s-a întins.

— Aștepți cu nerăbdare cina festivă de săptămâna viitoare, când e ziua ta?

Bunicul a privit-o inexpressiv. Poate vorbise prea repede. Sau poate că era așa cum spunea tata: bunicul nu-și mai amintea de Bel, care făcea parte din perioada aceea pierdută. Poate și Rachel era la fel. Bel știa mai bine ca oricine cum era. Memoria e

o scârbă, nu-i așa? Când o pierzi, rămâne pierdută, indiferent cum pui întrebările. Dar Bel tot avea să întrebe; trebuia.

— Cine ești tu? a întrebat-o bunicul, ca la un semn.

— Sunt Bel. Annabel. Fiica lui Charlie.

— Rachel? a întrebat bunicul și ea a simțit cum i se ridică părul pe ceafă.

— Nu! Sunt fiica lui Rachel.

Ce ciudat era s-o spună așa de simplu, când situația numai simplă nu era!

Ochii bunicului au coborât pe chipul ei.

— Rachel?

Bel a încercat altfel, iar cuvântul acela interzis i s-a părut nepotrivit.

— Rachel e mama mea. O mai ții minte pe Rachel?

El a dat din cap; nu chiar aprobator, dar poate ceva asemănător. Bel accepta orice semn primea de la el. Era o prostie să-și pună nădejdea într-un bătrân care nu-și putea aminti, dar asta era situația. Aceeași nădejde fusese cândva pusă pe umerii lui Bel, un copil care de-abia vorbea.

— Rachel a dispărut, mai știi? a întrebat Bel și a vorbit mai lent, punându-și mâinile între genunchi.

O sclipire în ochii bunicului. O mână lăsată în poală.

— Charlie?

— Da, soția lui Charlie, Rachel.

Bunicul s-a uitat peste umăr, în hol. Îl căuta pe Yordan?

— Tataie?

— ...a fost un accident? a murmurat el. Nu a vrut nimeni s-o omoare.

— Nu a omorât-o nimeni, bunicule, a spus Bel, cuprinsă de un val de frustrare, deși știa că e nedrept. Rachel s-a întors, mai știi? Ai văzut-o.

Gura bunicului a zvâcnit.

— Știi unde a fost înainte să se întoarcă, bunicule? A găsit-o cineva? Îți mai amintești?

Bel avea mare nevoie ca el să-și amintească.

Bunicul a închis ochii.

— Mi-e foame!

— Bunicule, te rog!

Bel s-a așezat pe marginea canapelei.

— Spune-mi ce știi despre Rachel! Nu pot să-l ajut pe tata dacă nu mă ajuți și tu.

Bunicul se uita la ea fără să se concentreze, fără să vadă, în timp ce gura i se mișca fără să scoată vreun sunet.

— Rachel? a mai încercat ea o dată.

Nicio reacție.

Nu avea niciun rost și o știa prea bine, la fel ca nodul din stomacul ei care trăgea de fire. Bunicul nu știa nimic și, chiar dacă știa, uitase tot, odată cu restul memoriei lui afectate, odată cu nepoatele lui de care nu își mai amintea. Probabil Jeff punea prea multă bază pe mormăielile neclare ale bunicului. Nenorocitul de Jeff o pusese aiurea pe drumuri.

— Nu contează, bunicule!

Bel a renunțat și și-a șters căutătura încruntată de pe frunte cu dosul palmei.

Yordan și-a băgat capul pe ușă.

— Mai sunt câteva minute până la masă, Pat! a strigat el și s-a uitat la Bel cu o privire grijulie și un rictus șovăitor pe buzele țuguiate.

— Ce e? s-a răstit Bel, făcându-l să tresară.

— S-scuze!

Yordan s-a împiedicat și s-a împleticit în spate, apoi în față.

— N-am putut să nu aud discuția.

— N-ai putut? a întrebat ea pe un ton dezamăgit, grav și furios.

Yordan și-a ridicat brațele în semn de capitulare.

— Casa e mică, tu vorbeai tare, nu încercam să trag cu urechea.

Yordan a făcut câțiva pași în cameră.

— Îmi pare rău că bunicul tău nu poate să-ți răspundă la întrebări; sunt sigur că ai încercat, Pat, nu-i așa?

Bunicul a mormăit.

— Putem vorbi în altă parte? a întrebat-o Yordan și a arătat peste umăr.

Bel s-a ridicat și a intrat în bucătăria mică, unde cuptorul cu microunde vibra, iar prânzul bunicului se învârtea sub lumina galbenă.

— Scuze! a ridicat el din sprâncenele groase, iar fruntea i s-a umplut de cute. Nu-mi place să vorbesc în fața lui ca și cum n-ar fi acolo. Aș zice să nu pui la suflet; de cele mai multe ori nici de mine nu-și amintește, dar el nu face parte din familia mea. Probabil ți-e greu!

— E în ordine! a spus Bel.

Nu era ca și cum bunicul alesese să o uite. Era mai rău când alegeai să pleci: era de ajuns s-o întrebi pe Rachel.

— Devine derutat și îi este greu cu amintirile pe termen lung. Dar ai vrut să-l întrebi de Rachel, nu? M-am gândit că aș putea să te ajut eu.

Bel și-a înclinat capul și l-a rugat tacit să continue.

— Își amintește de Rachel, a spus Yordan și s-a uitat la cronometrul cuptorului. Poate de o versiune mai tânără a ei, înainte să dispară. Uneori aduce vorba de ea. De cele mai multe ori, e „iubita lui Charlie, Rachel” și spune că-i plac cărțile, că e profesoară de engleză. De fapt, a venit ieri, la cafea. Tot fără să anunțe.

Yordan a strâns din buze într-un zâmbet reținut. Bel și-ar fi dorit să nu facă asta; să le bage în aceeași oală pe ea și Rachel.

— Pat părea apropiat de ea, de parcă știa cine e. Deci ăsta ar fi răspunsul la una din întrebările tale.

Nodul s-a trezit la viață în stomacul lui Bel.

— Rachel a fost aici?

Yordan a încuviințat cu o mișcare din cap.

— A vrut să-l viziteze pe Pat, să vadă cum o duce fără Charlie. A cerut să intre și să bea o cafea.

— Despre ce au vorbit?

— Nimic deosebit! Că locul ăsta arată la fel ca atunci când l-a văzut ea ultima dată. Le-am făcut o cafea și m-am dus să împăturesc rufele, ca să aibă parte de intimitate.

— Și n-ai auzit despre ce au vorbit? a întrebat ea. Credeam că e o casă mică.

— Eram la etaj, i-a răspuns Yordan. I-am lăsat singuri doar cinci minute. Dar...

S-a oprit și a strâns din nou din buze, de parcă încerca să se abțină.

— Yordan?

Buzele lui s-au relaxat.

— Nu spun că a fost ceva rău, doar puțin ciudat. Am coborât, dar Rachel nu mai era unde o lăsasem.

A arătat la masa mică din sufragerie.

— Bunicul tău era aici cu două cafele, dar Rachel plecase. Am strigat-o, dar nu mi-a răspuns.

— Unde era?

Un țiuit insistent a umplut încăperea și a sunat de trei ori. Yordan a întors capul spre cuptorul cu microunde. Bel și-a dres glasul să-i atragă atenția.

— Am găsit-o în living, a spus el. Am întrebat-o ce face, poate caută vreun lucru, dar a spus că se uita doar să vadă dacă se schimbase ceva. Pe urmă, mi-a mulțumit pentru cafea – pe care nu o terminase – și a plecat.

Bel a auzit un clic în ureche când i s-a descleștat maxilarul, iar dinții din spate s-au frecat unii de alții, mușcând în gol, mușcând ceva.

— Unde era în living?

Yordan s-a întors spre cuptor.

— Aproape de șemineu, dar a plecat de îndată ce m-am întors.

— A luat ceva de aici?

— Nu, sigur că nu, a șuierat Yordan și a scos farfuria fierbinte cu mâncare din cuptor.

Morcovi și o felie de friptură de pui.

Bel a încercat să recreeze scena: șemineul din spatele camerei, dincolo de canapea și de rafturi. Nu-și amintea de vreun lucru din jurul șemineului care să o fi interesat pe Rachel. Era doar un living normal în care trăise cândva o familie, iar acum doar un bătrân care îi uitase pe jumătate din ei.

Ce încercase Rachel să facă? Pentru că nu era vorba doar de faptul că venise ieri în vizită pe ascuns, nu-i așa? Nu, le și întrebuse pe ea și pe Carter de câteva ori despre programul bunicului și dacă Yordan îl scotea vreodată din casă. Ambele duceau la aceeași concluzie inevitabilă: era ceva în casa asta care îi trebuia lui Rachel sau de care avea nevoie, un lucru pe care voia să-l păstreze secret. Și, dacă era important pentru ea, era important și pentru Bel.

— Yordan, a spus Bel și a încercat să pară drăguță, dar a eșuat imediat.

— Da? a răspuns el, pentru că nu o cunoștea destul de bine.

— Cred că tata nu a apucat să-ți spună, dat fiind tot ce s-a întâmplat, a reluat ea după ce s-a gândit repede la ceva. Dar, de ziua bunicului, obișnuia să-l ducă la Moose Brook State Park. În drumeție, la pescuit.

Era o minciună; nu făcuseră asta decât o dată în viața lor.

— Tata avea de gând să-l ducă din nou anul acesta. Știu că situația e diferită de când a făcut atacul și nu poți să mergi cu el pe trasee, dar sunt drumuri în jurul locului de campare în care poți ajunge cu scaunul. Măine se anunță vreme frumoasă. Mă gândeam că ai putea să-l duci pentru o oră, două. Faceți o plimbare, luați prânzul. Cred că bunicului i-ar plăcea foarte mult. Sper să-i distragă atenția, acum, că tata nu-i aici.

Era singura parte în care nu se prefăcea, fiindcă ochii i s-au căscat și s-au umplut de lacrimi la gândul că tata nu mai era acolo.

Yordan a strâns din buze într-un mod indescifrabil pentru Bel: nici ea nu îl cunoștea prea bine.

— Dacă asta și-ar dori tatăl tău, a spus el sau a întrebat, oscilând între cele două.

— Da! a sărit Bel. Este!

Tata ținea totul sub control, chiar și când nu era aici.

— Ar putea merge și Jeff. Ar fi bine ca bunicul să-l aibă măcar pe unul din băieți alături.

— Bine, a spus Yordan fără tragere de inimă și a împărțit cuvântul în două, ca și cum știa că e mințit, dar accepta bucuros pentru că îi era mai greu să refuze, iar Bel l-ar fi împiedicat s-o facă. La ce oră?

— Ați putea pleca la unsprezece? a propus Bel în timp ce număra și se gândea la un program. Da, mâine la unsprezece! Am să-i spun lui Jeff să vină încoace.

Dracu' să-l ia pe unchiul Jeff: se înșelase, așa că acum avea planuri pentru mâine.

La fel aveau și ea, și Ash.

Și Rachel.

Măine avea să fie o zi plină pentru toți.

— OK, sună bine!

— Bine! a repetat Bel.

Chiar mai bine de-atât.

*

— Rachel!

Bel a împins în urma ei ușa, care s-a închis cu un dublu clic, de parcă era o numărătoare inversă.

— Am venit!

Bel a așteptat și a așteptat să audă scârțâielile și foșnetele unei persoane. Rachel se mișca încet, cu pași delicați și letali. Bel învăța tot mai mult despre ea în fiecare zi. Cum mergea, cum clipea când era obosită, cum dădea din degete, apăsându-și-le pe degetele mari când nu era atentă.

Rachel a apărut de după colț fără să scoată un sunet, cu un zâmbet pe buze.

— Ai avut o zi bună? a întrebat ea și a făcut un pas în spate, ca să-i facă loc să intre în living.

Bel și-a lăsat haina pe canapea. Avea o zi minunată.

— E OK! a răspuns.

Rachel a dat din cap.

— Carter se simțea bine de dimineață? Mi s-a părut puțin tăcută la micul-dejun.

— E în regulă!

Bel știa ce încerca Rachel – s-o folosească pe Carter împotriva ei –, dar Bel refuza să-i facă jocul.

— Cred că toți sunt îngrijorați din cauza tatei. Mi-e dor de el! a adăugat ea, făcându-și propriul joc.

Rachel și-a plecat ochii și a început să tragă de materialul blugilor, să facă vâi în locul munților, să apese și să dea drumul.

— Știu, scumpo! a zis ea. Îmi pare rău!

„Pentru ce îți pare rău?” ar fi vrut Bel să întrebe, dar știa că ar fi făcut o greșală. Rachel nu putea să știe că Bel avea îndoieli în privința ei, nu înainte de a fi prea târziu.

— Și bunicului îi e dor de el, a spus Bel și a privit-o cu atenție. I-am făcut o vizită azi și spune întruna Charlie, nu înțelege.

Rachel a înghițit în sec.

— Cred că-i e greu!

Ar fi putut la fel de bine să tacă.

Bel și-a dres glasul.

— Mai ales că se apropie ziua lui. De obicei, tata îl duce la Moose Brook în drumeție. Yordan spune că o să meargă totuși cu el, ca un cadou de ziua lui.

Un zvâcnet în ochii lui Rachel, care s-au dat peste cap pe sub pielea subțire a pleoapelor.

— Măine se anunță vreme bună și sunt drumuri pe care poate merge cu căruciorul. Eu nu mă duc, pentru că bunicul nu-și amintește de mine și devine derutat, dar o să meargă Jeff. Evident, nu-l poate înlocui pe tata, dar... tot e ceva.

Acum era rândul lui Bel să-și lase ochii în jos; nu voia ca Rachel să se simtă urmărită.

Hai, mușcă momeala, cazi în capcană!

Exact asta voia Rachel: bunicul și Yordan afară din casă preț de câteva ore, ca să poată intra și să facă ce avea de făcut. Bel avea să își da seama că o crezuse dacă întreba la ce oră mergeau. Hai, Rachel!

— Ce idee bună! a spus Rachel și și-a dus degetul mare la buza de jos, unde a făcut încă o vale. Poate ar trebui să mă duc și eu. La ce oră?

O prinsese!

Bel s-a abținut să zâmbească.

— Yordan spunea că pleacă la unsprezece și jumătate.

Rachel a dat din cap din nou, cu mișcări mici, de parcă nu era atentă, dar Bel știa mai bine la ce se gândea.

— Cred că am programare la doctor la doisprezece, a spus ea ca să-și găsească deja o scuză. O să mă uit în agendă.

Rachel a ieșit încet pe hol și a luat-o spre scări.

Bel a așteptat câteva secunde, pe urmă și-a scos telefonul și i-a scris un mesaj lui Ash:

Ai o cameră mai mică? Una care ar trece neobservată?

Mesajul a fost trimis și citit în câteva secunde, iar Bel a simțit cum i se strânge stomacul când au apărut cele trei puncte pe ecran.

A primit și răspunsul.

Fir-ar al naibii, ce mai facem de data asta?

— De ce zâmbești așa? a întrebat Rachel, care se întorsese în cameră și zâmbea la rîndul ei.

Bel nu o auzise venind.

— Nimic, a spus ea, dând telefonul deoparte. E doar Ash.

Nu-i venise în minte o minciună mai bună.

— Din echipa de filmare? a întrebat Rachel, iar zâmbetul i s-a transformat în rînjete. O, e chipeș! a adăugat și i-a făcut cu ochiul.

Bel a simțit căldura în obrajii îmbujorați.

— Ba nu e!

Rachel a izbucnit în rîs.

— Mai taci, Rachel! a spus Bel și a început să rîdă pentru că rîdea și Rachel.

Aceasta din urmă s-a oprit, încheind cu un oftat, dar rîsul încă îi rămăsese în ridurile din jurul ochilor.

— Știi, Bel, a început ea șovăielnic. Îmi dau seama că m-am întors doar de două săptămâni și probabil totul e ciudat pentru tine. Dar nu e nevoie să-mi spui Rachel. Poți să-mi spui mamă.

Rachel era neliniștită și își frământa degetele.

— Numai dacă te simți confortabil.

O tăcere stânjenitoare s-a așternut în spațiul gol dintre ele. Depășise o limită, iar Bel nu știa acum ce să facă. Se juca la rîndul ei cu vîrfurile firelor de păr. Nu era cea mai rea idee: Bel voia ca Rachel să aibă încredere în ea, avea nevoie de asta, ca să nu se prindă ce o aștepta. Și o aștepta ceva. Măine, Bel avea s-o prindă.

Bel și-a dres glasul, a făcut un pas spre Rachel și a pășit peste graniță.

— Pregătim cina împreună în seara asta, Ra-m-mamă?

Rachel i-a zâmbit.

TREIZECI ȘI TREI

O FRUNZĂ I-A CĂZUT ÎN OCHI LUI BEL. A DAT-O LA O PARTE ȘI l-a lovit cu cotul pe Ash.

— Ai grijă la cameră! a șuierat el și s-a ferit de o creangă.

Erau ascunși în copacii care străjuiau Madison Avenue, față în față cu căsuța albă a bunicului.

— Cât e ceasul?

Bel s-a uitat la telefon.

— Unsprezece și un minut. I-am spus lui Rachel unsprezece și jumătate. Nu avem mult timp să ne instalăm.

— Nici nu avem nevoie!

Ash a întors camera și i-a surprins expresia neliniștită.

— Grăbește-te, Yordan! a șoptit ea în timp ce acesta îl urca în sfârșit pe bunicul pe locul pasagerului din mașina galbenă.

A strâns scaunul cu roțile, l-a pus în portbagaj și s-a urcat în mașină. Apoi a pornit motorul.

— Plimbare plăcută, bunicule! a spus Bel când mașina a ieșit cu spatele și a trecut pe lângă ei. Să mergem!

Au traversat strada pustie: Bel, camera, Ash. O dâră neagră în fața curții; umbra făcută de cablul telefonic de deasupra capului. Au traversat-o și pe aceea. Nu mai era loc de întors.

Lângă treptele din fața ușii era un butoiăș de lemn cu flori de plastic și o broască de ceramică, care ținea o undiță.

Bel a apucat broasca de cap; o cheie mică, argintie, aștepta acolo, în conturul acela murdar.

— Toată lumea știe că bunicul ține o cheie de rezervă sub broască, dintotdeauna.

Se baza pe faptul că și Rachel știa același lucru.

— Dă-te! i-a spus lui Ash, dându-l la o parte de pe trepte.

A băgat cheia în ușa și a deschis-o.

— Trebuie să-mi amintesc să pun cheia la loc când plecăm.

— Roger!¹

— De fapt, pe broscoi îl cheamă Barry.

A intrat în căldura înăbușitoare din casa bunicului.

— Carter i-a pus numele.

— Nu, voiam să spun..., a început Ash, mușcând momeala.

Știi ce-am vrut să spun!

Nu mai mușca.

— Futu-i, ce cald e aici!

Ash a închis ușa după el și a umblat la cameră.

— Pe aici!

Bel i-a făcut semn să treacă prin hol către living, unde părea și mai cald.

— Yordan a prins-o pe Rachel furișându-se pe aici, în living, a spus ea pentru cameră. Lângă șemineu.

Bel a mers pe urmele pașilor ei și a privit în jur, de la coșul cu lemne de lângă șemineu la suportul de televizor și bufetul de sub fereastră, aflate pe peretele opus.

— Trebuie să aflăm ce căuta. E important, știu că așa e!

A așteptat ca Ash să vină după ea. Îi spusese să se îmbrace în ceva neutru, cu care să nu iasă în evidență, ceea ce, pentru el, însemna un pulover subțire și galben, cu guler pe gât, și salopetă de blugi. Ca un minion.

---

¹ „Am primit mesajul” – termen folosit în aviație și armată; totodată, și nume propriu (în lb. eng., în orig.) (n.tr.).

— Cel mai bun loc pentru cameră e pe rafturile cu cărți.

Bel i-a arătat biblioteca mare, cu rame duble și sute de cărți așezate pieziș, într-o ordine pe care doar bunicul o înțelegea. Pe multe le recunoștea de pe vremea când bunicul îi citea.

— Sunt mai puține șanse să o vadă acolo, nu-i așa? Ai camera mică?

— Bineînțeles!

Ash a pus rucsacul jos și i-a tras fermoarul cu o singură mână.

— Dar nu ți-a spus nimeni că e nepoliticos să întrebi pe cineva cât de mare e camera lui?

Bel a pufnit pe nas, dar pe urmă i-a părut rău, pentru că și Ash zâmbea, mulțumit de gluma lui.

— Grăbește-te! s-a răstit la el. Rachel era încă acasă când am plecat, dar nu știm când o să apară.

— Mă grăbesc!

Băiatul a scos un pătrățel negru cu un obiectiv minuscul și un cablu negru. Toate ar fi încăput în palmă.

— E destul de mică pentru ce-ți trebuie?

— Merge! a zis Bel și și-a păstrat expresia impasibilă ca să-i răpească bucuria.

— Pentru filmări „discrete”, după cum a spus Ramsey. Să o instalăm, a zis Ash și a pus camera de mână, care încă filma, pe măsuță, îndreptată spre ei, ca să-și elibereze mâinile. Ne trebuie o priză.

— Cred că e una în spatele bibliotecii.

Ash a îngenunchiat și a scos câteva cărți de pe raftul de jos.

— Uite-o! Perfect, putem întinde cablul pe după cărți. Unde să punem camera?

I-a luat-o din palmă fără să întrebe și i-a atins degetele în treacăt.

— Sunt asistent cameraman, a explicat Ash când a văzut expresia ei acră.

— Iar eu sunt creierul operațiunii.

— Mai vedem noi!

Ash a pus camera pe al doilea raft de sus, deasupra capului, ascunsă între două stive de cărți așezate pe orizontală. Cotoarele erau închise la culoare, majoritatea negre, iar camera se integra perfect, pierdută în înghesuială. Se vedea doar dacă te uita la ea. Iar Rachel nu avea să se uite, pentru că era ocupată să caute altceva.

— E bine? a întrebat Ash ca să se asigure.

Bel a dat aprobator din cap.

— Pun cablul ăsta aici, în spate.

Își ținea limba între dinți când se concentra.

— Ca atunci când m-ai pipăit pe sub bluză când ne-am întâlnit a doua oară, a spus Bel, încercând să-l facă să se relaxeze, pentru că era distractiv și avea nevoie de ceva care să-i distragă atenția de la nodul din stomac.

— N-am făcut asta, a spus el cu răceală. Sunt mult prea stângaci pentru așa ceva.

— Te-ai jucat și cu fundul meu.

— Bel, încerc să mă concentrez! a zis el și a întins cablul în jos. Am nevoie de parola Wi-Fi s-o instalez. Du-te și caut-o!

O alunga pentru că nu putea să se alunge pe el însuși.

— Am găsit-o, a spus ea, fiindcă știa deja unde să caute.

Pe suportul pentru televizor era o bucată de hârtie cu scrisul tatei, cu litere de două ori mai mari ca de obicei:

Parola Wi-Fi: PatPrice123

Bel a întins degetul peste cuvintele pe care le atinsese el cândva.

Ash a pus la loc cărțile în fața prizei și s-a dat înapoi să-și admire opera.

— Suntem spioni destul de buni. Mă numesc Maddox, Ash Maddox.

— Te numești *Grăbește-te naibii odată și dă-i drumul!*

— Bine, morocănoaso! a zis el cu vocea ascuțită. N-ar trebui să vorbești așa cu soțul-spionul tău.

— Tu scoți latura asta a mea la suprafață, dragule!

I-a zâmbit micos, încercând să-l respingă, deși o mică parte din ea nu-și mai dorea s-o facă.

— Ah, pentru că tu ești așa de *dură!* a spus Ash cu o privire sugestivă și a scos un iPad. Fata dură care se hrănește cu sentimentele altora la micul-dejun.

— Și la prânz, a adăugat ea.

— Copii la cină, a spus el cu vocea gravă și melodioasă.

Bel a zâmbit, dar nu i-a plăcut că Ash avea impresia că o cunoaște. O cunoștea destul de bine să știe ce făcea ea de obicei.

— Parola? a întrebat el și a deschis setările pe ecran.

— PatPrice123.

Ash a tastat pe ecran.

— Așteaptă puțin!

Ash a apăsat pe butonul camerei mici. Aceasta a scos un țuit, doar o dată, dar nu avea niciun LED care să o dea de gol.

— Ne-am conectat! a spus el cu ochii la iPadul pe care l-a ridicat ca să-l vadă Bel.

Stăteau unul lângă altul și se uitau la doi oameni care stăteau unul lângă altul și se uitau la un iPad. Unul era îmbrăcat în minion. Celălalt avea un zâmbet tainic pe față.

Bel a făcut din mână, iar versiunea ei în miniatură a imitat-o după o întârziere de o secundă.

— Noi suntem! a spus ea.

Se vedea aproape tot livingul, de la șemineul din capătul opus până la fotoliul bunicului și televizor, iar imaginea era mai bună decât sperase.

S-a uitat de la Ash de pe ecran la Ash aflat la câțiva centimetri distanță și l-a privit în ochi.

— O prindem, nu-i așa? O să avem dovada filmată. Și o să-i stricăm documentarul.

Ash s-a scărpinat la nas.

— Păi, nu e documentarul ei.

— *Reapariția lui Rachel Price*? a spus Bel cu voce aspră, pentru că nu tolera prostia, iar Ash era, cu certitudine, un prost.

— O, mersi, știu cum se cheamă! i-a răspuns băiatul, zâmbind. Dar documentarul nu e despre Rachel. Ci despre tine.

Bel a clipit, privindu-l lung.

— Ramsey a spus că și-a dat seama chiar după primul tău interviu că ai ceva special. Că, de fapt, chiar și după ce s-a întors Rachel și totul s-a schimbat, tot tu ești subiectul principal.

— Ce vrei să spui?

Lui Bel i s-a strâns stomacul, uitând cu totul de nod.

— Ramsey spune că tu ești inima documentarului, iar el e expert în chestii d-astea.

Ash s-a oprit, și-a mușcat buza și s-a uitat la ea.

— Poate că nu e numele tău în titlu, dar subiectul e persoana a cărei viață s-a schimbat cel mai mult în toată povestea asta, iar Ramsey spune că tu ești aceea.

Inima lui Bel îi bubuia undeva, la baza gâtului, iar pielea parcă prinsese viață și se electrizase, scăpărând acolo unde o atingeau brațul lui Ash.

— Bleah! a spus ea ca să strice momentul.

Dar nu a reușit.

Bel s-a uitat la iPad și a văzut cum o privea Ash, i-a văzut curbura gurii deschise și scânteia domoală din ochi. Ridicol, nu-i așa? Pe ecran, Ash a întins mâna spre ea. Bel s-a văzut ridicând mâna spre salopeta lui, ca să-l tragă mai aproape.

Și-a ridicat ochii.

Privirile li s-au întâlnit.

Apoi, buzele.

Mâna caldă a lui Ash i-a cuprins ceafa și i-a stârnit un altfel de fior, unul care a coborât în loc să urce. Buza de jos a lui Bel a alunecat între buzele băiatului, despărțindu-le, de parcă era cel mai ușor lucru din lume. Nu părea nepotrivit; părea că totul dusesse la acest moment, la strălucirea care o făcea să uite de prezența nodului. Nasul lui Ash l-a atins pe al ei, iar colțurile dure ale iPadului li s-au înfipt în burți.

Bel s-a retras prima, cu ochii greoi și buzele furnicând-o.

— Hopa! a șoptit Ash, iar răsufierea lui i-a atins obrazul.

Vocea lui a făcut-o să revină pe pământ, în camera aceea supraîncălzită, iar Bel și-a amintit că lăsase garda jos și că nu avea nicio apărare. Ce prostie! Își dorea să se întoarcă nodul în stomac, și asta s-a și întâmplat, golind-o pe dinăuntru.

— Ai dreptate!

Bel a făcut un pas în spate fără să se mai uite la el. De ce să se uite la el? Avea să plece în curând și să o lase în urmă. Cea mai mare prostie pe care o putea face era să-i pese. Și nu-i păsa, cu siguranță!

— N-ar fi trebuit să facem asta.

Lui Ash i s-a întunecat privirea.

— Nu asta am vrut să spun.

Bel s-a șters la gură cu mâneca.

— Râdeam de tine, a spus ea. Știi cum facem noi. Neplăceri reciproce.

— Pentru mine nu a fost neplăcut.

Ea l-a privit lung.

— OK, Bel!

Un zâmbet vag, pieziș, cu ochii plecați.

— Ai dreptate! Mi se pare că ești foarte neplăcută, dar trebuie să te suport pentru că asta e slujba mea și îl ajut pe cumnatul meu.

— Bine!

Așa era mai bine, mult mai bine.

— Ar trebui să ieșim; Rachel ar putea să apară dintr-o clipă în alta.

Ash a băgat iPadul sub braț, apoi și-a luat rucsacul și a ridicat camera. Bel s-ar fi putut oferi să-l ajute, dar încerca să fie neplăcută și să strice ce făcuseră mai devreme. În plus, *el* era asistent cameraman. Iar Bel era inima operațiunii, ceea ce era o prostie, acum, că se gândea la asta cu mintea limpede. Ramsey se înșela; nu ea avea să se schimbe. De fapt, dacă era după ea, totul avea să revină la cum fusese înainte să apară camerele. Rachel avea să dispară, iar Bel rămânea cu tata, așa cum era normal. Avea să vadă el!

Bel a închis ușa de la intrare și a coborât treptele după Ash, apoi a ocolit să pună cheia la loc sub broasca de ceramică. Totul era pregătit pentru Rachel.

Au traversat iar și s-au ascuns printre tufele și copacii de pe partea opusă, în zgomotul constant de pe Main Street.

Ash a pus rucsacul jos după ce au intrat destul de departe între tufe.

— Poți să ții iPadul? a întrebat-o băiatul și i l-a întins fără să se uite la ea. Ca să te pot filma în timp ce privești?

— Sigur, eu sunt *inima*, a spus Bel, tot fără să-l privească.

Pe ecran se vedea livingul gol, așteptând. Probabil că erau și ei acolo, undeva, mici și ascunși, prin peretele verde, pixelat, care se întrezărea prin fereastră.

— Cât e ceasul? a întrebat Ash.

Bel s-a uitat la partea de sus a ecranului.

— Și 29. Noroc că n-am mai pierdut vremea, a spus ea cu încă o înțepătură, iar Ash a făcut un pas înapoi.

Bel se tot uita de la imagine la ceasul din colțul de sus, numărând secunde.

— O să apară, știu eu!

11.30.

Nodul se învârtea și o rodea pe dinăuntru. Oare se înșelase? Imposibil! Haide, Rachel!

11.31, iar scrâșnetul de cauciucuri s-a apropiat de ei dinspre Main Street. Ash a tras aer în piept în timp ce Bel îl scotea afară.

Te rog, să nu fie bunicul și Yordan! s-a gândit ea, sperând să nu vadă galbenul-aprins printre frunze.

Nu l-a văzut.

A văzut argintiu. Un Ford Escape argintiu, cu ochi răi în loc de faruri.

Silueta neclară a lui Rachel la volan.

Da!

Bel și Ash au schimbat o privire, iar pe buzele ei a apărut un zâmbet malefic pe care nu i l-a arătat și lui.

— Cred că o cunoști destul de bine, a spus Ash, dar Bel nu și-a dat seama dacă încerca să fie răutăcios la rândul lui.

Rachel a parcat cu două roți pe iarba din fața casei.

Ash a întors camera ca s-o filmeze pe Rachel cum coboară din mașină și închide portiera.

Bel a mijit ochii și a simțit cum parcă îi bătea inima între ei.

Rachel s-a apropiat de casă fără să se uite în urmă, purtându-se de parcă era de-a casei. S-a strecurat pe sub balustradă către broasca de ceramică. S-a aplecat într-un unghi din care nu o mai vedeau, pentru că o bloca mașina, dar când s-a ridicat avea mâna strânsă în jurul unui obiect mic.

— Are cheia, a șoptit Ash. Bravo, Barry!

Rachel a urcat câte două trepte, a băgat cheia în ușă și a deschis-o. S-a întors și a închis ușa cu un zgomot care nu a ajuns peste stradă.

— A intrat.

Bel și-a coborât ochii la iPad și l-a înclinat ca să vadă și Ash, și camera lui.

Livingul gol.

Bel a numărat secunde până când Rachel a apărut în cadru și a trecut pe lângă fotoliul de piele al bunicului.

S-a oprit acolo, și-a prins părul în coadă și s-a descheiat la guler.

A început din nou să se miște, dincolo de canapea.

— Ce cauți acolo, Rachel? a întrebat-o Bel prin ecran.

Imediat, undeva, înăuntrul ei, și-a făcut apariția senzația că orice ar fi fost trebuia să fie începutul sfârșitului pentru Rachel. Pentru ei toți.

Rachel s-a făcut tot mai mare pe ecran când a mers direct spre cameră.

Direct spre cameră.

Fața și ochii ei s-au întors și s-au fixat asupra ei.

— Futu-i, doar nu a găsit-o..., a început Ash.

Rachel s-a oprit cu mâna în aer. A mai făcut un pas și și-a înclinat capul spre ei, prin camera ascunsă. Îi privea în ochi.

— Futu-i, a găsit-o! a răspuns Bel și a simțit cum tremură când ea și Rachel s-au privit prin ecran.

Nu, nu, nu! Cum era posibil s-o fi văzut așa de repede? Era bine ascunsă.

Rachel s-a încruntat, iar fața i-a dispărut în spatele mâinii care a crescut monstruos când s-a întins spre camera mică. A acoperit lentila cu luciul roz al pielii, învăluind ecranul.

Imaginea s-a răsturnat în întuneric, pe partea întunecată a raftului de deasupra.

O găsisese.

Se terminase deja.

TREIZECI ȘI PATRU

— NU, NU, NU!

Bel s-a uitat la ecranul negru și gol.

— Sst! a șuierat Ash. S-ar putea să te audă!

— Nu e drept, acum trebuia s-o prindem!

— Îmi pare rău! a spus Ash, dar nu era nici pe departe suficient.

— Nu!

Bel i-a întins iPadul, devenit inutil acum.

— Nu o să câștige!

— Unde te duci?

Ash a prins-o de mână.

— Trebuie să știi de ce a venit aici.

— Bel! a strigat el, dar fata fugea deja peste stradă.

Curând, a sărit peste șirul de umbre din stânga casei și s-a ghemuit sub ferestrele din față.

A ocolit colțul casei și s-a agățat cu mâna de scândurile de lemn ca să se echilibreze în timp ce inima încerca s-o tragă înapoi. Bel însă nu voia s-o asculte. Mintea câștiga lupta acum și-i spunea că asta era șansa ei s-o doboare pe Rachel.

Bel a mai făcut trei pași, pe urmă s-a așezat în genunchi sub fereastra de pe peretele opus din living, lângă șemineu, deasupra bufetului

Dacă Rachel nu era atentă și căuta obiectul acela după care venise, nu avea s-o vadă. S-a proptit bine pe picioare și s-a ridicat încet-încet, îndreptându-se.

S-a oprit când ochii ei au trecut de margine și s-a uitat prin colțul de jos al geamului.

Propria ei reflexie îi bloca vederea și ascundea imaginea din interior.

Bel s-a apropiat și și-a lipit nasul de geam, apoi și-a pus mâinile streășină la ochi.

A văzut încăperea.

Dar a văzut-o și pe Rachel, care stătea nemișcată și se uita la ea.

Asta i-a spus inima lui Bel, gata să-i sară din piept.

Rachel și-a înclinat capul.

— Annabel? a strigat ea, cu vocea înăbușită de sticlă.

Futu-i!

Bel s-a ridicat de tot, cu ochii încă lipiți de fereastră.

— Bună! a spus calm, alungând orice urmă de teamă. Am crezut că e cineva înăuntru.

Rachel a zâmbit, dar zâmbetul nu-i ajungea până la ochi.

— Vino încoace!

Rachel i-a făcut semn spre hol și ușa din față.

De două ori futu-i!

— OK!

Bel a pășit în spate până s-a văzut din nou reflectată în geam, cu un zâmbet care nici măcar pe ea nu o convingea.

În timp ce ocolea casa, își pregătea scuzele, renunțând la cele care nu erau bune și pe care Rachel nu le-ar fi crezut.

Probabil o văzuse și Ash. Bel i-a făcut semn cu mâna să plece de-acolo. Și-a trecut mâna peste gât de două ori ca să-i arate că se terminase, că era moartă de-a binelea. Rachel mușcase mo-meala, dar se alesese praful de planul ei.

A urcat scările, iar ușa din față s-a deschis. Rachel stătea în căldura din interior cu o expresie indescifrabilă.

— Bună!

S-a dat înapoi ca să-i facă loc lui Bel.

— Bună! a spus Bel mai veselă, ca s-o dezarmeze. Ce amuzant! a continuat, neștiind ce să spună sau de ce era amuzant.

— Ce cauți aici? a întrebat-o Rachel.

Bel era încolțită, așa că a răspuns cu o minciună.

— Nu-mi găseam sticla cu apă. M-am gândit că poate am lăsat-o aici ieri. Ai văzut-o înăuntru?

Bel a intrat în living.

— Stai! a zis și a mijit ea ochii intenționat. Tu ce cauți aici? Nu aveai programare la doctor?

Poate că Rachel o prinsese pe Bel, dar și Bel o prinsese pe ea aici. Era remiză; amândouă erau la judecată. Bel simțea că trecuse cu brio. Acum era rândul lui Rachel.

— O, am greșit ziua! a răspuns Rachel și s-a sprijinit cu mâinile de spătarul fotoliului.

— Chiar?

— Da! Așa că am venit pentru plimbarea cu bunicul. Cred că tocmai au plecat.

Bel a dat din cap de parcă era logic ce spunea. Pe urmă s-a oprit cu bărbia în sus, ca și cum îi venise altă idee.

— Și cum se face că erai înăuntru?

Rachel s-a foit, atingând pielea cu mâinile umede.

— Când mi-am dat seama că nu sunt aici, am intrat cu cheia de rezervă.

S-a oprit.

— Săptămâna viitoare e ziua lui Pat și nu sunt sigură ce cadou să-i fac. M-am gândit să arunc o privire; poate îmi dau seama ce i-ar plăcea.

Bel a dat din cap. O minciună nu la fel de bună ca a ei.

Rachel a arătat cu mâna spre raft.

— Deși cred c-am fost prinsă. Am observat că e o cameră pe raft.

Bel și-a întors privirea în direcția arătată de degetul lui Rachel, căutând cu ochii de parcă nu știa exact unde e.

— A, camera! a spus ea și a fluturat din mână. Tata a instalat-o acum câteva luni ca să vadă ce face bunicul în timpul zilei, înainte să aibă al doilea atac. Cred că e deconectată; n-a mai fost pornită de când a venit Yordan.

Rachel și-a înclinat bărbia.

— Da, e logic!

Da, așa era! Bel era mulțumită.

— De ce erai la fereastră? a întrebat Rachel, pasând înapoi la ea.

— Mi s-a părut că aud pe cineva înăuntru. Și cheia de rezervă nu era sub broască.

Rachel nu avea cum să-i pună bețe în roate.

— Am văzut o mașină, dar nu mi-am dat seama că e a ta – încă nu știu numărul de înmatriculare pe de rost. Noroc că erai tu! a spus ea cu un râset ușor, de parcă era în siguranță cu Rachel, de parcă Rachel nu era cea mai periculoasă persoană pentru ea.

— Da, noroc!

Rachel a privit în urma ei, prin ușa deschisă spre hol. Se uita fix la scări și urca fiecare treaptă în timp ce tăcerea dintre ele se prelungea și parcă îi creșteau dinți.

Bel s-a uitat la fața lui Rachel, căutând semnele pe care le învăța, zvâcnetele, ridurile. Oare Rachel știa? Cine pe cine prinsese aici?

— Probabil ar trebui să mergem acasă, nu? a întrebat Rachel, punând capăt confruntării cu o cale de scăpare. Vrei să te duc cu mașina?

Bel nu putea să refuze.

TREIZECI ȘI CINCI

— MULȚUMESC CĂ AI VENIT, ANNABEL!

Dave Winter stătea față în față cu ea, iar lumina oribilă din camera de interogatoriu i se reflecta în insignă.

— Ce s-a întâmplat? Ceva rău?

Era rău, Bel își dădea seama! Nodul i se rostogolea în stomacul gol și nu găsea nimic de care să se agațe.

Tata lipsea deja de zece zile. Era ceva temporar, era un test, o problemă pe care Bel se pricepea s-o rezolve. Nu puteau să-i răpească acest lucru, pentru că nu știa cum să trăiască fără el.

— O să-ți vină foarte greu să afli, Annabel.

Mai greu, dacă nu se grăbea naibii odată!

Bel și-a încleștat fălcile, pregătită.

Dacă tata era mort, și Rachel era moartă.

— I-am urmărit cardul de credit, a spus Dave cu capul între umeri. A fost folosit din nou la un bancomat, iar Poliția Statală din Vermont a reușit să ajungă la fața locului. Dar nu tatăl tău l-a folosit, ci un student de 22 de ani pe nume Matthew Abbey. Polițiștii l-au interogat în privința legăturii lui cu Charlie Price. Nu există nicio legătură.

Dave a respirat adânc.

— Spune că a găsit cadrul sub o masă la un bistrOU la care a fost luna trecută.

— Ce bistrOU? a întrebat Bel și și-a împletit mâinile ca să reziste.

Dave s-a uitat la notițe și a întors o pagină.

— În Vermont. Cafeneaua How Cow, în apropiere de Barton. Bel a recunoscut orașul.

— Acolo locuiește Robert Meyer.

Dave a încuviințat cu o mișcare din cap.

— Meyer susține că nu l-a văzut pe tatăl tău în noaptea aceea și că nu i-a spus nimic în convorbirea aceea. Dar cardul de credit găsit arată că tatăl tău a fost în zonă.

Ceea ce lăsa lucrurile în aer: o mințise Bob din Vermont sau nu?

— Matthew Abbey e acuzat de fraudă cu carduri de credit, dar asta nu ne dă niciun indiciu în privința locului unde s-ar afla Charlie, în afară de faptul că a fost la bistroul acela luna trecută. Fără camere de supraveghere, înainte să mă întreb.

— OK, a spus Bel.

Erau informații noi și nu chiar așa de grave. Chiar bune; se părea că tata nu se plimba prin Vermont, cheltuind bani pe burgeri și bere, de parcă ar fi ales să plece.

— Ce mai e?

Dave a oftat și a așteptat o clipă cât și-a trecut degetele peste gură. Era clar că ce era mai rău de-abia acum urma. Mai întâi veștile proaste, apoi veștile foarte proaste.

— Ce e? a cedat Bel, care a simțea cum i se usucă gâtul și percepea tremurul care apare înainte să plângi sau să vomți.

— N-am găsit doar cardul de credit, a spus Dave cu grijă.

Gândurile lui Bel au luat-o la goană. Futu-i! Nu, ce altceva găsiseră? Nu cadavrul lui. Nu, nu, nu!

— I-am găsit telefonul și pașaportul. Telefonul era închis, așa cum știam. Au fost găsite împreună de un îngrijitor, într-un coș de gunoi de pe un aerodrom privat din Vermont.

Dave a făcut o pauză.

— Chiar lângă granița cu Canada.

S-a oprit apoi, de parcă spusese destul, povestea întreagă: introducerea, cuprinsul și încheierea.

— Ce încerci să-mi spui?

Bel s-a aplecat în față, urmărind umbrele pe care părul ei le proiecta pe masă în timp ce-și simțea stomacul în cădere de pe o stâncă la capătul lumii.

— Annabel! a spus el mai blând. Nu cred că tatăl tău mai e în țară. Se pare că a vrut să plece, că a plecat de bunăvoie. Accesările cardului de credit ne-au indus în eroare o perioadă, dar probabil că a trecut granița săptămâna trecută.

Dave și-a dres glasul.

— S-a urcat într-o aeronavă mică, privată, și noi n-am știut pentru că, ei bine, teoria pe care mergem este că a renunțat la pașaportul vechi și și-a luat altul nou, cu altă identitate.

Bel a clătinat din cap.

Dave a continuat.

— Credem că de-asta s-a dus la Robert Meyer. Un individ care are legături cu infracțiunile comise pe internet și care ar putea fi implicat în astfel de lucruri.

— Nu!

— Îmi pare rău, Annabel! a spus Dave, și chiar părea că-i pare rău, căci avea ochii abătuți și plecați și o cută în bărbie. Chiar am vrut să te ajut să-l găsești, după... tot ce s-a întâmplat. Dar toate indiciile arată că Charlie a plecat de bunăvoie, că a plecat din țară, probabil cu alt nume. Nu-i o crimă să-ți lași viața dinainte în urmă, oricât de dureros ar fi.

— Nu! a spus Bel, iar vocea i s-a blocat în cele din urmă, lepădându-se de piele și ieșind ca o șoaptă.

— Acum nu mai e în jurisdicția noastră. A depășit-o cu mult. Îmi pare rău, dar nu mai putem să-l căutăm!

Ochii lui negri s-au întunecat și mai tare.

— Vreau să fiu sincer cu tine, Annabel, pentru că noi doi am trecut prin toate. Dispariția mamei tale, iar tu ai fost o mare parte din motivul pentru care nu mi-a ieșit deloc din cap, fetița aceea mică, rămasă singură pe bancheta mașinii. Pe urmă a fost întâmplarea cu Phillip Alves și tot ce-a fost după ce s-a întors Rachel. Vreau să mă crezi când îți spun. Nu mai putem să-l căutăm pe Charlie și, dacă e să fiu sincer, se pare că nici nu vrea să fie găsit.

Bel a trântit ușa din față cu o explozie sonoră care a răsunat pe holurile de la numărul 33. A trântit și ușa de la dormitor și a căzut cu fața în jos pe pat, îngropându-și capul în perne.

Nu a urmat nicio reacție la explozia dublă, nici pași făcuți pe furiș, nici ciocănituri ușoare în ușă. Probabil Rachel nu era acasă. Bine, pentru că Bel nu voia s-o vadă! Dacă o vedea, știa că avea să înceapă războiul, iar ea urma să atace prima.

Tata nu alesese să dispară în Canada și să-și lase viața în urmă și pe Bel odată cu ea. Dave Winter se înșela. Incredibil, îi ceruse să aibă încredere în ea! Bel nu avea încredere în el; nu avea încredere în nimeni.

A lovit perna cu pumnul încleștat, apoi cu celălalt. Era Rachel, era Rachel, totul era din vina ei, și doar Bel își dădea seama de asta. Alternativa era să-i ia partea lui Dave Winter, să creadă că tata alesese să plece, să o părăsească, iar Bel nu avea să creadă asta niciodată. Era mult, mult mai dureros.

Bel s-a întors pe spate și s-a uitat în tavan.

Cardul de credit lăsat într-un bistrou ca să-l găsească cineva, să distragă atenția poliției: trebuie să fi fost mâna lui Rachel, nu? Ea trebuie să fi înscenat și telefonul dat la Bob din Vermont. Probabil plantase telefonul și pașaportul ca să pară că tata trecuse granița. Rachel era expertă în dispariții, la urma urmei; poate pur și simplu o recrease pe a ei. Dar cum putea Bel să dovedească, acum, că poliția îl abandonase pe tata, iar ea era pe cont propriu?

Nu știa când fuseseră lăsate telefonul și pașaportul, dar cardul fusese lăsat luna trecută sau duminică și găsit de un student luni după-amiază.

Unde fusese Rachel în primele două zile după dispariția tatei? Duminică fusese aici, acasă. Dar luni...

Și-a amintit ceva. În bucătărie, în seara aceea. Bel aruncase cutia cu suc de mere, pe care îl băuse doar ca să o enerveze pe Rachel. Văzuse un pahar de cafea în coșul de gunoi, nu-i așa? De-asta se agăța acum; asta încerca mintea să-i spună, să-și amintească logoul. Stai, cum se numea bistroul, unde fusese găsit cardul tatei?

Cafeneaua How Cow; a auzit numele rostit de vocea lui Dave Winter și asta i-a atras atenția.

A scris „Cafeneaua How Cow Vermont” în Google și a dat clic, iar laptopul a coborât și s-a ridicat sub atingerea ei.

O pagină de rezultate.

Website-ul bistroului și o imagine cu logoul.

Un fundal roșu. O vacă albă, desenată, cu buzele țuguiate ca să sufle peste cana de cafea aburindă. Asta era, nu-i așa? Același lucru pe care îl văzuse în coșul de gunoi de la parter săptămâna trecută. Amintirea nu era clară. Nu se străduise s-o păstreze pentru că nu își dăduse seama atunci că avea să fie importantă. Dar își amintea destul, și nu putea fi vorba de o coincidență.

Lunea trecută, Rachel plantase cardul în bistroul acela din Barton, Vermont, când se dusesse să scape de telefon și de pașaport mai în nord, la aerodrom. Se gândise să-și ia o cafea ca să reziste. O avusese în mașină când se întorsese în Gorham. O luase în casă s-o arunce. Plănuise totul, dar nu știuse că Bel avea s-o vadă.

Era o dovadă! O dovadă reală că Rachel făcea să pară că tata dispăruse. Dacă Bel o găsea, atunci Dave Winter era nevoit să aibă încredere în ea, nu-i așa?

Bel n-a mai așteptat nicio clipă.

A ieșit din cameră și a coborât treptele cu pași ca de tunet.

În bucătărie, a tras de mânerul dulapului, iar cele două coșuri de gunoi s-au rostogolit, lovindu-se de capătul balamalei.

Ambele erau aproape goale. Conținutul îngropat pe fund, ascuns de faldurile sacului de gunoi.

Bel a împins mâna înăuntru. Apuca lucruri și le ridica să le vadă.

Coji de ouă și de banane.

Ambalaje de plastic.

Pahare de plastic folosite care i se vărsau pe degete. Paharul nu era în primul coș.

Celălalt era mai promițător; suluri goale de hârtie igienică și bucăți de hârtie. Dar Bel și-a băgat ambele mâini și tot nu a găsit paharul.

Probabil Rachel dusesse gunoiul. Însemna că era în tomberoanele de afară.

S-a ridicat din nou și a trecut în zbor prin casă.

S-a lovit de ușa de la intrare și a lăsat-o deschisă în timp ce cobora treptele spre tomberoane. Ambele erau afară, lângă trotuar, pentru că tata era cel care le băga înăuntru.

Bel s-a oprit brusc în fața lor.

Mai întâi, tomberonul de metal. Bel a desfăcut cordonul de elastic de la capac. Era sezonul urșilor negri, nu știa?

A deschis capacul, care a căzut cu zgomot pe alee și s-a învârtit pe margine de parcă era un joc cu sunet de tobe.

Bel s-a uitat; era un singur sac de gunoi negru acolo, mototolit pe fund. A băgat mâna înăuntru. Metalul rece i-a intrat la subraț când s-a întins. A apucat capătul sacului și l-a scos.

Cu degete stângace, a desfăcut nodul.

Sacul s-a deschis și a lăsat mirosul să iasă – un iz acru în aerul de primăvară.

Bel l-a desfăcut mai larg și a scotocit cu mâna, tresărind de fiecare dată când dădea peste ceva ud.

Era prea întuneric înăuntru sacului să vadă ceva, așa că mai mult căuta cu ochii decât cu mâinile, care o mințeau, transformând tot în păianjeni și melci.

Bel s-a ridicat și a răsturnat sacul. Gunoiul s-a împrăștiat în jur, iar un ambalaj i s-a agățat de cizme.

S-a aplecat în mijlocul mizeriei și a dat cu mâna printre gunoaie. Cotoare de mere și cozi de broccoli – cina de aseară –, bucăți lipicioase de plastic, prosoape de hârtie mototolite cu pete portocalii și unsuroase, coaja mai groasă a unei cepe, o bucată de brânză acoperită cu mucegai. Bel a verificat tot, dar paharul nu era acolo.

Totuși, nu voia să renunțe. Poate că Rachel îl pusese la reciclabile. Sigur asta făcuse!

Bel a scos capacul tomberonului pentru reciclare și a văzut bucăți împăturite de carton, hârtie și cutii.

Inima îi bătea de două ori mai repede, și își simțea capul înfierbântat. A înclinat tomberonul și l-a răsturnat pentru ca tot conținutul să se reverse pe iarbă. L-a scuturat până s-au desprins și cele câteva bucăți de pe fund.

S-a lăsat în genunchi și a verificat pe sub cutii și înăuntrul lor. A întors pe dos cartoane și ambalaje, cu ochi care se mișcau mai repede ca mâinile. Aceștia au aflat înaintea ei. Paharul nu era nici acolo.

Bel a căutat încă o dată în gunoiul menajer și în cel reciclabil, în timp ce mizeria îi pătrundea în genunchii de la blugi și i se strecura sub unghii, sperând că putea să schimbe rezultatul dacă își dorea destul de mult. Trebuia să fie acolo! *Te rog, te rog!*

S-a așezat pe jos, în mijlocul mormanului disperat de gunoi care se revărsa și se mișca în jurul ei, cu mâinile murdare, pătate și goale.

Nu era acolo. Nu era acolo, iar Rachel câștigase din nou.

Bel a luat gunoiul la șuturi, iar un strigăt i-a scăpat din gât, stârnindu-i din nou furia din suflet.

— Ce faci acolo? a întrebat o voce slabă din spatele ei.

Fragilă și familiară.

Doamna Băgăreață de la numărul 32 care își băga nasul, după cum îi spunea și numele. Stătea pe trotuar cu mâinile la spate și o urmărea pe Bel în mormanul de gunoi cu o expresie severă.

— Scot gunoiul! a spus Bel aproape isterică, cuprinzând cu brațele desfăcute tronul ei de gunoaie.

— N-ar trebui să le țineți afară! a spus doamna Nelson, plescăind ultimul cuvânt. Azi e marți. Gunoiul se adună luna dimineața.

O senzație de deznădejde i s-a insinuat în stomac, lângă fântâna de furie. Și iată! Paharul ar fi fost chiar acolo. Dar Bel ajunsese prea târziu. Cu o zi și jumătate prea târziu, iar dovada ei dispăruse pentru totdeauna.

— Futu-i! a izbucnit ea și a început din nou să dea cu piciorul. Doamna Nelson s-a zbârlit.

— E în regulă, dragă! O să se întoarcă săptămâna viitoare.

Bel nu putea să plângă, așa că a răs și s-a uitat la mâinile ei murdare.

A răs și doamna Nelson, neliniștită, în timp ce se legăna pe călcâie.

— Ar trebui să cureți, să închizi tomberoanele. Nu vrem să atragem urșii. E sezonul urșilor neg...

— Știu că e sezonul urșilor negri! s-a răstit Bel și și-a șters mâinile pe blugi.

— Da, bine.

Doamna Nelson și-a inspectat mâinile curate.

— Voiam să te întreb: săptămâna asta e ziua bunicului tău, nu-i așa?

— Vineri, a mormăit Bel fără să-și ridice ochii.

Pentru că în mintea ei era ca un termen-limită. O mică voce din capul ei îi spunea că, dacă tata nu se întorcea până atunci, nu se mai întorcea niciodată.

— Știi, era unul dintre cei mai buni clienți ai mei, a spus ea, de parcă era cumva vina lui Bel. Pat venea din două în două săptămâni la librărie. Acum nu-l mai văd.

— Nu, a spus Bel, pentru că nu voia să aibă discuția asta sau oricare alta în timp ce stătea în mormanul acela împutit de gunoi și nu avea cum să-l aducă pe tata înapoi acasă.

— Mă întrebam dacă să-i aduc niște cărți noi de ziua lui. E o idee bună? a întrebat doamna Nelson și s-a uitat la ea de sus.

— E o idee foarte bună, doamnă Nelson, numai că știți că el nu mai poate citi. Nici nu-și mai amintește cine sunt.

Uitarea era un altfel de abandon și toți te abandonau până la urmă. Spera să facă și doamna Nelson același lucru, pentru că era greu să te prăbușești când stătea cineva lângă tine.

— O! a spus ea și a inspirat brusc, șuierând printre dinți. Cu toate astea, nu a plecat. Ci a pășit mai aproape.

— Am încercat să-l sun pe domnul Winter azi, a zis ea. A mai făcut poliția ceva în privința acelui bărbat?

— Care bărbat? a întrebat Bel și a strâns din dinți până a început s-o doară.

— Bărbatul care vă urmărește casa.

— Nu e niciun bărbat! a explodat Bel, cu furia în priviri acum. Nu e niciun nenorocit de bărbat! Rachel l-a inventat, OK? Ea l-a făcut pe tata să dispară și e vina mea, pentru că n-ar fi trebuit s-o scap din ochi!

Doamna Nelson a făcut un pas înapoi, clipind încet la ea.

Bel a răsuflat adânc și a încercat să se dea înapoi de pe buza prăpastiei.

— Era doar cineva de la presă, doamnă Nelson. Știți dubele acelea de la știri? Au fost mulți bărbați care urmăreau casa. Toți au plecat acum.

Bel s-a ridicat în genunchi și a întins mâna după sacul de gunoi aruncat care s-a umflat în bătaia vântului.

— Mi-a făcut plăcere, doamnă Nelson! a spus și a sperat că de data asta femeia înțelegea aluzia și o lăsa în pace.

Dar Bel nu putea s-o lase să plece fără o ultimă înțepătură, fără să împărtășească o parte din furia care clocotea la suprafață.

— Și poate că ar fi bine să nu ne mai urmăriți nici dumneavoastră. Toți știu că asta faceți. De fapt, i-am auzit pe unii vecini când vă spuneau doamna Băgăreață.

Doamna Nelson s-a schimbat la față și a strâns din buze, dar Bel nu s-a simțit deloc mai bine.

Vecina a plecat, întorcându-se cu spatele și fără să-și ia la revedere, în timp ce Bel începea să adune gunoiul cu mâna și să-l bage la loc în sac.

Trebuia să strângă tot înainte să ajungă Rachel acasă. Pentru că, dacă Rachel nu știa că ceva nu e în regulă, mai exista o șansă. Tata nu era în Canada, Bel și instinctul ei știau asta.

Trebuia să fie undeva, exact cum Rachel fusese undeva timp de şaisprezece ani.

Era adevărat ce-i spusese doamnei Nelson: n-ar fi trebuit s-o scape pe Rachel din ochi. Bel greşise că o evitase aşa de mult pe Rachel la început, că plecase de acasă şi se ferise de ea. Nu făcuse decât să-i dea timp să facă un plan, să-l pună în aplicare, şi acum tata dispăruse.

Dar nu mai era cazul.

Bel o lăsase deja pe Rachel să se apropie, îşi petrecuseră timpul împreună, se prefăcuse că formează o legătură mamă-fiică. Ajunsese astfel mai aproape de adevăr, dar acum trebuia să meargă mai departe.

Să o urmărească în fiecare clipă, să-i stea în preajmă şi să devină umbra ei.

Pentru că Rachel avea s-o conducă direct la tata.

— Nu te mai scap din ochi!

TREIZECI ȘI ȘASE

BEL ERA DEJA TREAZĂ CÂND A DESCHIS OCHII, FORȚATĂ SĂ abandoneze somnul cu un icnet din gât.

S-a ridicat în capul oaselor. S-a uitat la telefon, pe noptieră: 2.04 dimineața. Probabil o trezise ceva, dar fusese împinsă sau trasă? Un coșmar sau...

A auzit un zgomot la parter.

Un foșnet, o apăsare ușoară de pași.

Rachel era trează și se mișca prin casă.

Probabil încerca să plece undeva, crezând că Bel avea să doarmă neîntoarsă.

Ei bine, Bel nu dormea, pentru că băuse prea multă cafea azi și la fel și în ultimele două seri, ca să se asigure că doarme iepurește, ațipind și trezindu-se. Ca să se asigure că Rachel nu pleca nicăieri în toiul nopții. Iar acum exact asta făcea.

Bel s-a dat jos din pat, mișcându-se cât de încet putea.

Se gândise că Rachel avea să încerce să facă așa ceva. Bel nu-i dăduse de ales; îi fusese mereu alături în ultimele două zile. Se prefăcuse că tușește ca să nu se ducă la școală și nu o lăsase pe Rachel să iasă singură din casă.

„Trebuie să mă duc la bancă.”

„Merg și eu.”

Dacă Rachel se prinsese, nu se dădea de gol, pentru că nu ezita niciodată.

„E OK, B-Bel. Nici mie nu-mi place să fiu singură.”

Bel a auzit încă un foșnet de încălțări la parter. O bufnitură surdă; ceva luat de jos și pus la loc.

S-a îmbrăcat cu un hanorac și și-a înhățat telefonul, apoi a deschis mesageria cu Ash; nu-și mai trimiseseră mesaje de marți. I-a scris:

Sper să te trezești. Rachel pleacă undeva pe furiș, am s-o urmăresc. Vino cu camera. Cred că acum e acum!

Și-a băgat telefonul în buzunarul din față al hanoracului și a mers în vârful picioarelor la ușă, cu pași la fel de ușori ca ai lui Rachel.

Deși Rachel nu mai era așa de tăcută acum; Bel încă o auzea cum se foia pe acolo, furișându-se și făcând bezna să prindă contur cu sunetul picioarelor. Probabil crezuse că nu e nevoie să facă liniște, pentru că Bel dormea, iar tata nu era acasă.

Bel a deschis ușa încet și a tras o înjurătură când marginea de jos s-a frecat de mochetă. A ieșit pe hol. În curând, Rachel avea să iasă pe ușă, Bel era convinsă. Apoi, probabil avea să se urce în mașină, ceea ce era prima problemă a lui Bel. Dar putea s-o urmărească pe bicicletă; era în garaj, iar ea putea să pedaleze repede, altfel risca să piardă totul. Sau dacă Ash pleca exact acum, poate ajungea la timp cu o mașină, o lua cu el și, împreună, porneau pe urmele lui Rachel.

Vezi, și ea putea să-și facă planuri!

Bel era o umbră printre umbre, o siluetă întunecată printre siluete întunecate, în capul scărilor. Le-a coborât lăsându-și greutatea în degetele de la picioare înainte de a pune călcâiul jos, un sunet vag printre sunete vagi.

A sărit peste treapta care scârțâia și s-a oprit la ultimele trei. S-a uitat spre living.

Rachel era încă acolo, iar Bel auzea scârțâitul pantofilor pe covor, foșnetul materialului și bătăile propriiei inimi în urechi.

Dacă se ducea la bucătărie, putea să ocolească și să încerce să vadă ce făcea Rachel prin ușa deschisă dintre încăperi. Putea să se pregătească de plecare de îndată ce ieșea Rachel din casă.

Bel a coborât încet ultimele trepte, apoi a traversat holul până în bucătărie și a simțit gresia rece prin șosete. Și aici era beznă, nicio lumină nefiind aprinsă la parter, așa că se vedea doar strălucirea argintie a lunii. Dacă Rachel credea că Bel doarme, de ce nu aprinsese lumina?

S-a prelins pe lângă blat, ascunsă de Rachel de peretele dintre ele, apoi a trecut pe lângă masa din sufragerie și a pășit peste picioarele scaunelor. S-a lipit de perete și și-a înfășurat trei degete pe marginea arcadei deschise. S-a aplecat în față și a înaintat încă puțin, tăcută, ițindu-și doar capul după colț, cu ochii mari și scrutători.

Rachel stătea cu spatele la ea, lângă dulapul pentru televizor. Ținea un obiect cu ambele mâini și se uita la el. Bel a recunoscut rama aurie de fotografii. Știa exact ce poză e în ramă: ea și tata când luau masa în familie la Rosa's Pizza, iar el o ținea cu brațul pe după umăr. Carter se vedea în ceață, pentru că tocmai trecea prin spatele lor.

De ce o interesa pe Rachel poza asta așa de tare acum? Avu-
sese la dispoziție câteva săptămâni să o studieze dacă voia.

Rachel s-a aplecat să o pună la loc, iar rama a scos un sunet înfundat când s-a atins de poliță.

Apoi Rachel s-a îndreptat prin întuneric, înaltă, prea înaltă, cu vreo cincisprezece centimetri prea înaltă, mișcând din umerii care se lăteau mai mult decât ar fi trebuit.

Inima lui Bel s-a eliberat, iar ea a simțit căldura instinctului „luptă sau fugi” pe sub piele. A clipit ca să împrăstie întunericul,

să vadă ceea ce-i era frică să vadă. A înaintat încă puțin ca să se asigure.

Nu era Rachel, era un bărbat!

Nu s-a putut abține să nu scoată un sunet din gât în timp ce șoseta îi aluneca pe podea.

Bărbatul s-a învârtit pe loc și și-a întors capul spre ea. Arăta la fel, căci întunericul le răpea orice simț de orientare. S-au uitat unul la altul, două siluete întunecate, ea aici, el acolo, încremeniți și nemișcați.

Până când Bel s-a mișcat, mânată de instinct. Cu ochii încă la silueta lui, a întins mâna pe perete până a atins cu degetele plasticul rece al întrerupătorului.

O frântură scurtă de speranță înainte ca lumina să se aprindă – speranța ca umbra din fața ei să fie tata, în sfârșit acasă.

A aprins lumina, iar ochii i s-au umezit din pricina strălucirii galbene, bruște.

Bel a clipit.

Nu era tata!

Dar nici nu era un străin; fața și privirea îi erau cunoscute.

Un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu zece ani mai bătrân decât ultima oară când îl văzuse. Cu părul brunet, tuns scurt, încărunțind în jurul urechilor lungi, acoperite de o șapcă de baseball. Ochii depărtați, cu albul ochilor prea mare, ceea ce-l făcea să pară mereu șocat.

— N-ar trebui să fii aici,

Bel a încercat să-și alunge frica din glas.

— Avem ordin de restricție împotriva ta, Phillip.

Phillip Alves a zâmbit, de parcă prinsese viață în lumină, apoi și-a desfăcut brațele și și le-a legănat pe lângă corp.

— Ups! a spus el și a scos un hohot de râs șuierător și energic, care suna ca un câine suferind. În apărarea mea, nici tu nu trebuia să fii aici. Credeam că e goală casa.

Goală? Cuvântul s-a răsturnat în mintea lui Bel. Casa nu era goală, iar Bel nu era singură, pentru că, dacă Rachel nu se furișă prin living, însemna că era sus, în pat.

— Rachel! a strigat Bel dincolo de bucătărie, spre hol. Rachel! a repetat mai tare de data asta. Mamă?!

— Nu e aici, a spus Phillip.

Bărbatul s-a apropiat în timp ce Bel se uita în altă parte și nu-l putea opri din priviri.

— Mamă?!

— Ți-am zis că Rachel nu-i aici! a ridicat el vocea să-i acopere strigătele. Aș vrea să mă ascuți. Am văzut-o plecând cu mașina acum douăzeci de minute.

Bel s-a oprit, cu buzele rotunjite, cât pe ce să pronunțe următorul „mamă”, însă și-a înghițit cuvântul, pe care l-a simțit gros și gelatinos. Rachel nu era acolo. Plecase pe furiș, iar Bel nu remarcase și își ratase șansa. Rachel nu mai era aici, iar acum Bel și-ar fi dorit să fi rămas din alt motiv.

— Iar ai pândit casa, Phillip?

Bel și-a coborât vocea, vorbind mai blând, aproape prietenos, și încercând să repare răul făcut când strigase. Aerul pulsa în prezența acestui bărbat și-i apăsa pe urechi. Nu știa de ce e capabil și nici dacă limba ei ascuțită nu avea să-l stârnească.

El a dat din cap.

— De când s-a întors Rachel.

A dat și ea din cap, blestemând-o pe doamna Nelson că avu-
sese dreptate și pe ea însăși că nu o crezuse.

— OK, păi, așa cum spuneai, Rachel nu-i aici, așa că poate te întorci altă dată.

Iar s-a auzit râsul acela şuierat, sincopat, cu ochii mari ca un coșmar.

— Cum se simte mama ta? a întrebat el și s-a șters la gură cu mâneca. De când s-a întors?

— Hm...

Bel nu știa ce să facă și cum să-l determine să piece. Poate că era bine să-l țină de vorbă, să fie prietenoasă. Îi scrisese lui Ash și poate că băiatul era deja pe drum. Numai dacă nu cumva dormea, cu telefonul dat pe silențios. Sau poate buna doamnă Nelson îl văzuse pe Phillip intrând în casă și sunase la poliție. Nu, futu-i! Bel tocmai îi spusese să nu mai pândească și să nu-și mai bage nasul. Nu-și dăduse seama că urma să aibă nevoie de nasul ei așa de curând. Răbufnise și mai mult își făcuse rău singură.

— Hei! i-a făcut Phillip semn cu mâna.

— Scuze!

Bel a înghițit în sec. Nu-l putea lăsa să aștepte. Putea să vorbească despre Rachel cât se gândea ce să facă; putea vorbi pe limba lui. O obsesie veche de șaisprezece ani, de care el nu reușea să scape, pentru că iată-l din nou aici, acolo unde începuse totul!

— Se simte bine, a spus Bel.

— Bine?

Lui Phillip nu i-a plăcut răspunsul.

— A fost nevoie de adaptare, a spus Bel, folosind cuvântul preferat al tuturor. Dar e OK.

— OK?

Cuvântul a sunat spart în gura lui Phillip. Nici răspunsul acesta nu-i plăcuse.

— Ei bine, a zis ea, încercând, nu a fost totul bine. E ciudat când cineva se întoarce după atâta vreme. Au fost neînțelegeri, lucruri de demult care ies din nou la suprafață, știi tu.

Phillip a scos un sunet din gât.

— V-a spus ceva? Despre locul unde a fost?

— A fost ținută într-o pivniță, a răspuns Bel și a înghițit în sec. Nu îl cunoștea pe bărbatul care a răpit-o.

Phillip a râs din nou.

— OK, OK! a zis el cu mâinile ridicate și degetele zvâcnind. Dar unde a fost *cu adevărat*?

Bel s-a scărpinat la ceafă ca să aibă timp să se gândească. Ce-ar fi vrut să audă? Ce l-ar fi făcut să plece?

— A fost într-o pivniță.

— OK! a spus din nou bărbatul, ca o caricatură răutăcioasă care își bătea joc de ea, mișcând din cap. Și atunci de ce a fugit tatăl tău de-acasă, hm?

A făcut un pas spre ea.

— Rachel Price se întoarce și, după o săptămână, pleacă Charlie Price. Pare suspect, nu-i așa? Să nu-mi spui că ți se pare doar o coincidență. Te credeam fată isteată!

Bel își simțea furia clocotind în stomac, dar și-a spus că nu e momentul potrivit. Trebuia să-și păstreze calmul.

— Tata nu a fugit de-acasă, a spus cu răceală.

— Ba-a-fugit! i-a întors-o Phillip amuzat, pronunțând cuvintele repede și nedeslușit.

Bel a respirat adânc, încercând să-și potolească bătăile inimii. *Haide, Ash, te rog să fii treaz, te rog să fii aproape!*

— Nu, n-a fugit. N-ar face așa ceva.

Phillip a strâns din buze, ca și cum încerca să nu râdă din nou. Slavă Domnului că nu râdea!

— Ba da! a spus el. L-am văzut.

Bel a renunțat la ce urma să spună.

— Ce-ai spus?

Ochii lui ciudați au scăpărat.

— Acum ești atentă.

— Cum adică l-ai văzut?

Bel a făcut un pas în față, dar i-a părut rău.

— Pândeam casa, a spus el simplu. Era târziu, pe la două noaptea, când l-am văzut cum a ieșit pe ușă. Își făcuse bagajul. A închis ușa foarte încet, de parcă nu voia să trezească pe nimeni.

Bel a clătinat din cap.

— Când a fost asta?

— Știi când. În noaptea în care a plecat, acum două sâmbete. A urcat în mașină și a plecat. Eram peste stradă. Am crezut că poate mă văzuse, că o să se întoarcă, așa că am plecat.

Bel încă mai clătina din cap, incapabilă să se oprească.

— Nu a fost așa. Mașina lui era încă aici dimineață; cum ar fi putut să plece cu ea?

Phillip a ridicat din umeri și a rămas cu mâinile în aer, în dreptul urechilor.

— Nu te cred, a spus Bel.

— Îți povestesc doar ce-am văzut.

— Era singur?

— Era singur.

Bărbatul și-a umezit buzele cu limba.

Bel tot nu-l credea. Phillip era un mincinos! Normal că asta era: un hărțuitor dezaxat, care pierduse tot pentru că nu fusese în stare să uite de misterul lui Rachel Price. Nici acum nu era. Încă mai avea de pierdut.

— Ia spune, de ce crezi că a fugit tatăl tău?

Phillip s-a așezat pe marginea canapelei, instalându-se comod.

— Nu a fugit.

— Probabil Rachel ți-a spus câte ceva.

Bel și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

— Mi-a spus că un bărbat a răpit-o și a ținut-o închisă într-o pivniță timp de șaisprezece ani, iar pe urmă a lăsat-o să plece.

— Prostii! s-a răstit Phillip în șoapta aceea care semăna cu un strigăt și pe care Bel și-o amintea bine. Sigur știi tu ceva!

— Nu știi! a insistat Bel.

Dar știa, știa mai mult decât ceva. Dar de ce merita Phillip Alves niște răspunsuri când el nu-i oferise niciunul? Ducă-se dracului!

— Spune-mi!

Bărbatul a sărit din nou în picioare și s-a scărpinat la gât, lăsând în urmă patru dăre roșii, furioase.

— Nu știi nimic!

Era din nou fetița aceea de opt ani care stătea pe bancheta din spate, în timp ce un străin îmbrăcat în polițist urla la ea.

— Haide! a strigat Phillip în felul acela șoptit, care era mult mai rău decât un țipăt adevărat. Ai fost în casa asta cu ei doi. Trebuie să știi ceva. N-ai văzut, n-ai auzit nimic?

— Nu!

Bel vedea schimbarea din el, dar și furia, roșeața care se ridica dinspre zgârieturi spre față.

Hai, Ash! Hai, doamnă Nelson! Nu venea nimeni, nu-i așa? Bel era pe cont propriu.

Nu chiar pe cont propriu: telefonul ei era chiar acolo, în buzunarul din față al hanoracului. Oare putea să sune la 911 fără ca Phillip s-o vadă? Nu prea, fiindcă avea ecran tactil și nu putea încerca fără să vadă ecranul. Totuși, și-a strecurat o mână în buzunar și a atins telefonul ca să știe că e acolo.

— Trebuie să știi ceva. Trebuie să știi ce s-a întâmplat. Am așteptat atâta vreme!

Nu așteptase la fel de mult ca ea, nu era vorba de părinții lui și nu era viața lui cea care se destrăma. Bel simțea cum o străfulgerare de mânie îi crește în nodul din stomac, dar nu putea s-o lase să iasă la suprafață, ascultând mai degrabă de propria teamă.

— De ce nu crezi ce spune Rachel că s-a întâmplat? a întrebat ca să-l calmeze.

— Am nevoie de un răspuns mai bun. De adevăr. Dacă povestea ei era adevărată, tatăl tău n-ar fi plecat.

— Dar dacă i-a făcut Rachel ceva? a spus Bel, fiindcă oricum nu știa adevărul.

— De ce să-i facă ceva, dacă nu i-a făcut el ceva mai întâi? i-a întors-o Phillip zâmbind, convins că o blocase de data asta. Nu uita că l-am văzut plecând. Și ea nu era cu el.

Bel a răsuflat adânc.

— Tata nu a avut nicio legătură cu dispariția lui Rachel, chiar a spus asta. Și avea alibi.

— Sigur că da!

Phillip râdea de ea din nou.

— A fost găsit nevinovat, a spus Bel, abținându-se, deși voia să explodeze în fața lui, în fața acestui bărbat care își însușise povestea ei și care nu merita nicio parte din ea. Nu i-ai văzut fața când s-a întors Rachel. Nu știa că trăiește, poți să fii sigur! Îl cunosc mai bine ca oricine. A fost la spital în ziua aceea, pe urmă a venit acasă. Nu a fost implicat.

Phillip s-a chircit de răs, râsul acela cumplit, șuierător, care pătrundea în corpul lui Bel.

Ea a strâns telefonul și mai tare în palmă.

— De ce râzi? l-a întrebat, neștiind dacă voia cu adevărat să știe și speriată că Phillip Alves era punctul final al căii pe care o alesese pentru ea însăși.

Așa suna și ea când vorbea despre Rachel?

— Știi, a zis Phillip în timp ce râdea, nu e prima dată când intru în casa asta. Și atunci a fost cât pe ce să fiu prins.

— Despre ce vorbești?

Bel și-a mutat din nou greutatea de pe un picior tremurând pe altul.

— Am fost aici acum șaisprezece ani. Am intrat în același fel. Apropo, zăvorul de la fereastra aceea e stricat, a zis, arătând

peste umăr. Ar trebui să-l reparați! În fine, a continuat cu ochii mai mari parcă, fără să clipească. Credeam că voi găsi niște indicii pe care nu le observase nimeni. Poliția începea să-l aibă în vedere pe tatăl tău – cred că era prin aprilie, înainte să-l aresteze. Știam că trebuia să fiu eu cel care îl descoperea pe ucigașul lui Rachel. Eram în bucătărie când am auzit o mașină oprind în dreptul casei. Nu aveam timp să ies, așa că am urcat la etaj. Am intrat pe prima ușă pe care am găsit-o. Era dormitorul tău, cu un pătuț în colț.

Refugiul ei! Poate că nu fusese niciodată un loc chiar atât de sigur.

— M-am ascuns în camera ta și am ascultat. Charlie a intrat în casă. Era cu cineva, un alt bărbat. Nu i-am recunoscut vocea. N-am auzit tot, dar se certau. „Sst, n-o trezi pe Annabel!” a spus el, așa că probabil erai și tu acolo.

Phillip nu se uita la ea, ci într-un punct peste umărul ei, pierdut în amintire. Poate că acum era șansa ei, cât nu era atent. Așadar, a făcut un pas în spate și și-a ascuns brațul după arcada bucătăriei, apoi a schimbat o mână cu alta în buzunarul de la hanorac.

— N-am auzit prea multe, pentru că vorbeau încet să nu te trezească, a spus Phillip, de parcă era vina ei.

Bel a strâns degetele pe telefon și a început să-l scoată încet pe partea cealaltă.

— Dar Charlie era furios, pentru că știa că polițiștii îl considerau suspectul principal. A strigat un singur lucru și l-am auzit. Nu l-am uitat niciodată.

Phillip nu se uita la ea, ci își dregea glasul pentru următoarea parte.

— Tatăl tău a spus: „Nu-mi pasă că-ți pare rău. Am stabilit ora două. N-ai respectat ora și acum uite ce s-a întâmplat!”

Tastatura era deschisă. Bel a apăsat 9, apoi a întins degetul mare spre 1 și a ridicat ochii să verifice dacă este în siguranță.

Nu era.

Și-a înăbușit un icnet și l-a transformat în tuse. Phillip se holba la ea, așteptând un răspuns. Dar el nu vedea ce făcea mâna ei stângă după perete.

— Ar fi putut fi vorba despre orice.

Bel l-a privit în ochi, dar nu găsea cifra 1 fără să se uite.

— Probabil vorbea de ceva ce se întâmplase în ziua aceea, poate cineva întârziase la prânz sau ceva.

Lui Phillip i-a trosnit gâtul, iar un mușchi i-a zvâcnit pieziș pe obraz.

— Vorbeau despre Rachel. Despre ancheta poliției, a spus el, crezând că o blocase din nou.

— Rachel a dispărut pe la ora șase, a ripostat ea în timp ce ochii umezi o mâncau să se uite în jos.

I-a coborât, a găsit cifra 1 și a apăsat-o de două ori înainte de a se uita din nou la el.

— Dar alibiul tatălui tău a început la ora două, nu-i așa? a zâmbit Phillip. Atunci s-a tăiat la mână.

Bel s-a prefăcut că se gândește și și-a lăsat ochii în jos. A găsit butonul de apel și a întins degetul mare spre el.

— Hei! Ce faci acolo?

Un foșnet de pași grei, și Phillip era deja lângă ea! A lovit-o cu palma peste mână, iar telefonul s-a prăbușit pe gresie.

— Ce făceai acolo, încercai să suni la poliție?

În ochii lui scăpărau scânteii când a apucat-o de încheietură și a strâns-o cu putere.

— Nu!

Bel s-a zbatut să scape din strânsoarea ca de fier în timp ce adrenalina o împiedica să simtă durerea.

— Încercam să-ți arăt ceva. Dovezile pe care le-am găsit. Despre Rachel.

— O!

Phillip s-a dat înapoi și a eliberat-o, cu gura rotunjită în jurul sunetului. S-a întors spre telefonul care alunecase și s-a întins după el.

— Du-te-n mă-ta! a urlat Bel, apoi s-a încordat și a sărit la Phillip.

N-ar fi trebuit să-i întoarcă spatele, căci ea nu mai avea opt ani și nici nu mai era fetița abandonată pe bancheta mașinii. L-a împins, iar Phillip a căzut, rostogolindu-se din pricina inerției.

Bel n-a mai așteptat să vadă șocul din privirea lui. A zburat spre ușa din spate și a apăsat pe clanță.

El s-a ridicat prea repede; Bel a simțit mișcarea aerului din spate.

A tras de ușă exact când Phillip a apucat-o de părul prins în coadă și i-a tras capul pe spate, lăsându-i gâtul expus.

Bel a ridicat brațul cu cotul înainte. L-a izbit în față, chiar între ochi. A auzit un trosnet.

Phillip a țipat și și-a dus mâinile la fața însângerată.

Bel a ieșit pe ușă deschisă în întunericul nopții. A traversat curtea din trei pași, pe iarba udă care-i umezea șosetele.

— Ajutor! a urlat. Aju...

S-a simțit trasă din nou de păr, atacatorul fiind cât pe ce să i-l smulgă.

Forța mișcării a făcut-o să alunece și să cadă pe iarbă. A rămas fără aer, icnind cu disperare.

Phillip s-a lăsat în genunchi și i-a lipit încheieturile de pământ.

— Ce dovezi ai? a întrebat el, gâfâind, în timp ce sângele îi picura de pe nas pe fața ei și-i aluneca în păr. Ce știi?

— Ajutor! a strigat Bel. Doamnă Nelson...

Phillip i-a dat drumul la o mână și i-a apăsât palma pe gură ca s-o amuțească. Bel simțea gustul de sare al sângelui și mâinile lui lipicioase. Totuși, nu putea să o țină de gură și de mâini în același timp. Bel a ridicat mâna cu degetele răsfirate, încercând să-i zgârie ochii aceia stranii. A simțit sub unghii ceva umed și moale.

Phillip a urlat cu ochii mijiți și i-a dat drumul la gură ca să o prindă din nou de încheieturi.

— Spune-mi ce știi! a strigat el.

— Nu știu nimic!

Bel se împingea în iarbă ca să scape de sub el.

Hai, doamnă Nelson! Hai, Ash! Ajută-mă! Te rog!

— Trebuie să știi!

Strigătul lui i-a umflat tendoanele vânjoase și roșii de la gât.

— Du-te-n mă-ta! i-a scuipat Bel în față și l-a împins cu genunchiul în piept. Nu trebuie să știi. Doar eu! De ce dracu' meriți tu răspunsuri?

— Spune-mi!

— Nu!

Un țipăt! Dar nu era Bel, nici Phillip.

Două mâini albe au răsărit din întuneric.

Bel a ridicat ochii, răsuflând repede și întretăiat.

Era Rachel, pe fundalul cerului fără stele.

Ochii îi scăpărau răutăcioși, avea gură căscată și-și arăta colții. S-a încruntat la Phillip și a strigat din nou. Un sunet disperat, cumplit, dar Bel nu se mai temea, fiindcă nu mai era singură.

— Te omor! a strigat Rachel.

Zicând acestea, s-a întors și a luat în mână grebla din curte.

— Te omor dacă mai pui mâna pe fiica mea!

A ridicat apoi grebla deasupra capului și a alergat spre Phillip. Și chiar avea de gând s-o facă.

Rachel a încercat să-l lovească, dar Phillip s-a dat înapoi, iar grebla i s-a agățat de o gleznă. El a scos un țipăt. Rachel a tras-o înapoi ca să lovească iar.

Phillip nu i-a mai dat ocazia. S-a ridicat în picioare și a luat-o la fugă peste iarba întunecată, printre copacii din spate, apoi a dispărut în noapte.

Rachel a scăpat grebla din mână.

Bel s-a ridicat în capul oaselor.

Rachel s-a uitat la ea, iar ochii ei nu mai erau răi, deși încă mai scăpărau. A alergat spre Bel și a căzut în genunchi lângă ea.

— Ești OK? a întrebat-o, ținând-o încet de cap. Ești rănită!

Bel s-a uitat la hanoracul gri, mânjit de pete roșii.

— Nu e sângele meu. Cred că i-am spart nasul.

— Ești OK? a întrebat Rachel din nou, și poate totuși nu vorbea despre sânge.

— Da! a spus Bel cu vocea frântă. Unde ai fost?

— Îmi pare rău!

Rachel a tras-o aproape, apoi a luat-o în brațe și i-a cuprins ceafa cu o mână, de parcă acolo era locul ei.

— Îmi pare rău!

Bel voia s-o dea la o parte, dar voia și să mai rămână o clipă așa, epuizată și tremurând în îmbrățișarea caldă a lui Rachel. Corpul o trăda, uitând că Rachel era cea de care trebuia să se teamă.

— Era Phillip Alves, a spus ea, ca un motiv să se retragă. Ți-au zis la poliție despre el, nu? Cel care era obsedat de tine, de caz. Cel care m-a răpit când aveam opt ani.

Rachel a privit-o cu atenție. Stelele nu se vedeau pe cer, ci doar în ochii ei.

— Promit că nu-l mai las să se apropie de tine! a spus Rachel. E treaba mea să te protejez.

— Dar nu erai aici, a spus Bel încet.

— Trebuie să sun la poliție! a zis Rachel și s-a șters la ochi. S-a îndreptat în timp ce o mângâia pe spate.

— Pe urmă intrăm în casă, OK?

Rachel a apăsât pe ecran și a dus telefonul la ureche.

Bel a auzit soneria care spinteca noaptea liniștită așa cum făcuseră și strigătele lor.

Un clic.

— Domnule Winter?

Rachel s-a întors cu fața spre casă.

— Sunt Rachel Price. E o urgență. Phillip Alves tocmai a fost la noi acasă. A atacat-o pe Bel.

— Sunt bine! a strigat Bel de pe jos, apoi s-a ridicat și și-a șters iarba udă de pe picioare.

— Da, a răspuns Rachel la o întrebare neauzită. Da! a repetat la încă una. A fugit prin curtea din spate. Trimiteți polițiștii acum! Trebuie să-l prindeți!

Rachel s-a întors și a găsit-o pe Bel prin întuneric. Strălucirea galbenă a becurilor din casă îi lumina fața pe jumătate, iar raza argintie a lunii lumina cealaltă jumătate. A tras aer adânc în piept.

— El e, Dave! Phillip Alves. Cel pe care îl căutați. Bărbatul care m-a răpit!

TREIZECI ȘI ȘAPTE

RACHEL A OPRIT MOTORUL, A SCOS CHEIA ȘI A RIDICAT-O DE parcă mai putea să descuie și altceva.

— Putem anula cina aniversară pentru bunicul, B-Bel. După seara trecută...

Bel a ridicat din umeri.

— Nu, sunt în regulă! a răspuns ea, pentru că nu știa prea bine cum se simte.

Se gândea la ochii disperați ai lui Phillip, la râsul lui sacadat. Phillip era bărbatul care o ținuse pe Rachel în pivniță timp de șaisprezece ani și apoi o lăsase să plece.

— S-a terminat! a spus Rachel și a întins brațul s-o ia de mână.

Bel nu a tresărit, fiindcă era prea obosită și nu mai știa ce să creadă. Dacă îl găsiseră pe vinovat, asta însemna că Rachel nu mințise? Oare Bel se înșelase?

— Haide!

Rachel a coborât din mașină, iar Bel a făcut la fel pe cealaltă parte.

Doamna Nelson stătea în dreptul ușii deschise și le privea, așa cum făcuse și seara trecută, când venise poliția. Bel a dat din cap spre ea. Ca o scuză, ca un armistițiu.

— Bel? s-a auzit o voce pe stradă.

Era Ash, care alerga spre ele, îmbrăcat într-un pulover bleumarin cu păsări albe.

Bel s-a uitat la Rachel.

— Eu intru în casă, a spus Rachel. Să fac ordine.

Bel a așteptat să se închidă ușa după ea.

Ash a vorbit primul:

— Te așteptam! Am primit mesajul tău. Îmi pare rău, aveam telefonul pe silențios!

Se încrunta, îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat? Ai urmărit-o pe Rachel? Unde s-a dus, ce făcea? Cineva a spus că a venit poliția aici. Ce-ai aflat?

Bel a inspirat, știind că trebuia să explice tot, deși nu știa cum. I-a făcut semn s-o urmeze departe de casă, spre cimitir.

— Poliția nu a venit pentru Rachel. Ci pentru Phillip Alves.

— Phillip Alves? a șuierat Ash. Nebunul acela obsedat de caz? Cel care te-a răpit?

— A intrat în casă când a văzut-o pe Rachel plecând. Căuta indicii. Dar eu eram înăuntru. Credea că știu ceva despre Rachel. S-a înfuriat.

Ash și-a potrivit ritmul pașilor după ai ei. Aproape s-o prindă de mână.

— Ți-a făcut vreun rău?

— Ar fi putut, a spus Bel. Dacă nu venea Rachel la timp. L-a amenințat, iar el a fugit.

— Rachel te-a salvat? a întrebat Ash.

Bel nu voia să răspundă. Rachel n-ar fi trebuit să fie plecată. Și, dacă nu mințea, atunci de ce ieșea pe furiș din casă așa de târziu? Lucrurile erau acum mult prea neclare. Unde era trasată linia frontului? Cine și de partea cui era?

— Asta nu e tot! a spus Bel. Tocmai ne-am întors de la secția de poliție, unde am dat declarații. Rachel spune că el e. Că Phillip Alves e bărbatul care a răpit-o.

Ash s-a oprit și s-a uitat la ea.

— E Phillip?

— Așa spune Rachel.

Ash s-a încruntat până i s-au împreunat sprâncenele deasupra nasului.

— Dar..., a început el. Phillip nu a stat la închisoare trei ani după ce te-a răpit?

Bel își târșâia picioarele alene pe trotuar.

— Rachel spune că a fost o perioadă lungă în care el nu s-a apropiat destul cât să-l vadă, că ținea lumina stinsă și că își acoperea fața când îi aducea mâncare. Ar fi putut să fie altcineva și nu și-a dat seama la timp; un frate, un prieten.

— Phillip Alves, a încercat Ash numele, ezitând de parcă nu prea se potrivea.

— După ce s-a întors Rachel, polițiștii i-au arătat fotografia lui de la arestare și au întrebat-o dacă el a răpit-o, a spus Bel. Atunci a negat. Nu l-a recunoscut până când nu l-a văzut în carne și oase, până nu a văzut cum se mișcă și cum respiră.

— Incredibil! a exclamat Ash. Dar ce voia să spună de fapt?

Au intrat pe aleea din cimitir, unde iarba era presărată cu frunze roșii.

— Și acum trebuie să-l găsească?

— L-au găsit deja. Poliția Statală l-a săltat după câteva ore, mergea pe jos pe autostradă, pe Route Two. A fost arestat și acum e interogat de agenții federali. Apropo, i-am spart nasul, a spus Bel, înștiințându-l astfel pe Ash că nu avusese nevoie de Rachel și că s-ar fi descurcat și singură.

— Phillip Alves, a spus Ash din nou și a lăsat numele să le plutească parcă înaintea ochilor.

— De ce-i tot spui numele așa? s-a răstit Bel.

Ash s-a oprit.

— Cred că, pur și simplu... Tu o crezi?

Nodul s-a răsucit în stomacul lui Bel. S-a întors la răspunsul sigur și s-a ascuns după el.

— Nu știu.

— Dar cum rămâne cu tot ce am descoperit? Dacă răspunsul e că Phillip Alves – un străin – a răpit-o, de ce a împrumutat bani de la Julian Tripp chiar înainte să dispară?

— Nu știu.

Bel s-a ascuns și mai bine.

— Poate că cei trei mii de dolari erau pentru altceva? Poate nu ca să fugă.

— Și apariția din ianuarie? Bluza roșie, blugii negri?

— Poate nu era Rachel.

— Ce căuta cu atâta disperare în casa bunicului tău?

— Nu știu. Poate nici nu contează.

Și poate că paharul pe care îl văzuse în gunoi era doar un pahar de cafea cu o vacă desenată pe el. Nu putea fi ceva foarte rar.

Ash se uita lung la ea, de parcă nu reușea să înțeleagă, și poate că nici Bel nu înțelegea. De ce îi lua acum apărarea lui Rachel, de ce era de partea ei, când până și cuvintele i se păreau nepotrivite? Pentru că cealaltă opțiune, dacă nu era Phillip Alves vinovatul, era să creadă ce spusese el și cine credea el că o răpise pe Rachel după ce se gândise obsesiv la asta timp de șaisprezece ani. Tata plecase cu bagajul făcut în toiul nopții, tata vorbise cu un necunoscut despre alibiul lui în lunile de după dispariția lui Rachel. Bel putea alege s-o creadă pe Rachel sau să-l creadă pe Phillip Alves, iar Rachel era alegerea mai ușoară, mai puțin dureroasă.

— Phillip Alves, a spus Ash încă o dată.

— Nu-i mai spune numele întruna!

— Scuze!

S-a uitat la ea, la umbra copacului roșiatic.

— Credeam doar că răspunsul e mai aproape de casă.

Bel și-a înclinat bărbia.

— Mai aproape de casă? Ce vrei să spui?

— N-nimic, a dat el înapoi. Părea doar că...

— Te referi la tata, nu-i așa?

— N-am spus asta, a zis Ash și și-a ridicat mâinile, mergând în vârful picioarelor pe terenul minat pe care singur și-l pregătise.

— Dar asta ai vrut să spui, nu? a întrebat Bel cu gura încleștată și ochii aspri. De ce se întâmplă mereu așa? Avea alibi, la naiba!

Mintea ei se pregătea de furtună, blocând aiurelile demente ale lui Phillip.

— Trebuie să fie Phillip. Tata nu a făcut nimic. Știu asta, Ash! O știa și trebuia s-o creadă. Era singură pe lume fără el.

— Și poate mă înșel, poate m-a părăsit și a fugit în Canada. Poate s-a gândit că, dacă s-a întors Rachel, oamenii vor începe să creadă că e implicat în dispariția ei, exact cum faci tu acum. Poate știa că lumea se va întoarce din nou împotriva lui și s-a speriat. Și acum, când o să se afle că Phillip a fost arestat, când se va afla în sfârșit adevărul despre misterul nenorocit al lui Rachel Price, o să vină acasă. O să scape, în sfârșit, de oameni ca tine.

Charlie Price, un nume mânjit pe vecie după ce Dave Winter îl arestase pentru ceva ce nu făcuse. Era logic ca tata să fi plecat din cauza asta. Bel putea să-și ordoneze gândurile în așa fel încât să creadă asta.

— Nu asta am vrut să spun, Bel, te r...

— Știai că mi-a spus să stau departe de tine, chiar înainte să dispară? l-a întrebat Bel, atacându-i punctul slab.

Acum îl cunoștea pe Ash, iar el o cunoștea pe ea. Iar asta însemna că știa exact cum să-l jignească, cum să-l atace și să-l rănească pe termen lung.

— M-a avertizat. A spus că mă folosești pentru documentar. Că mă manipulezi în ce o privește pe Rachel. Mă mir că nu ai și acum camera la tine, pentru că ar fi niște imagini grozave pentru film, nu? Numele meu nu e în titlu, dar eu sunt inima lui, mai

știi, sau poate că mi-ai spus asta doar ca să mă manipulezi. Ca să-l impresionezi pe Ramsey, să creadă că nu ești complet inutil.

O usturau ochii. Nu funcționa, nu așa cum ar fi trebuit, pentru că era prea târziu; îl lăsase să se apropie prea mult, iar acum o dureau și pe ea.

— Unde ți-e camera, Ash?

L-a împins în umăr cu două degete.

— Asta e tot ce-ar trebui să fie, nu-i așa, între noi doi? Nu are rost; nu mai contează! Tu pleci, plecai oricum! Nu-ți pasă decât să faci un documentar grozav pentru Ramsey. Cu intrigă, cu răsturnări de situație, pentru care un post influent o să vă plătească o mulțime de bani. Haide, unde ți-e camera?

— Bel, oprește-te!

Lui Ash i se frângea vocea, iar ochii îi străluceau de lacrimi pe care nu le vărsa.

— E nedrept. Știu ce faci...

— Atunci totul e clar, nu? a spus ea cu respirația tăiată și mâinile tremurând. S-a terminat!

L-a lăsat acolo, printre șirurile de morminte, sub copacul care sângera.

A așteptat până când Ash nu mai putea să o vadă ca să se șteargă la ochi.

— Am cumpărat un tort de ziua lui, crezi că s-ar supăra? a întrebat-o Rachel în timp ce amesteca macaroanele cu brânză pe aragaz. M-am gândit că nu avem timp să-l facem în casă.

— E în regulă. N-o să țină minte.

Bel se uita la ușa din spate în timp ce se însera, văzându-și propria imagine în geam când Phillip îi trăsese capul pe spate și îi lăsase gâtul expus.

— Te simți bine, Bel? a întrebat-o Rachel în timp ce punea sare în tigaie.

— Da! a pufnit. Tu... tu te simți bine?

Rachel s-a întors. Părea surprinsă de întrebare. Și Bel se mira, dacă era să fie sinceră. Pe fața lui Rachel a apărut un zâmbet, nesigur la început, până s-a uitat în ochii lui Bel. Se aflau în părți opuse ale încăperii, deși distanța nu mai părea la fel de mare ca înainte.

— Da! a răspuns. Mă simt bine.

Bel a făcut un mic semn de încuviințare din cap.

— Poate că ar trebui să mă pregătesc. Le-am spus tuturor la șapte și jumătate, nu?

Rachel s-a uitat la ceasul de la cuptor.

— Mai sunt douăzeci de minute. Sincronizare perfectă!

Bel a urcat la etaj, s-a îmbrăcat cu blugi și un cardigan și și-a pieptănat părul. Îl spălase de două ori de când pusese Phillip mâna pe el și-și lăsase sângele să i-l mânjească. Dar tot nu se simțea curată.

A pus peria la loc pe pervaz, lângă fotografia înrămată. Ea și tata zâmbeau la cameră. Era aceeași fotografie pe care el o ținea la breloc, ziua în care Bel împlinise doisprezece ani, la Story Land.

Bel a apăsat cu degetul mare pe fotografie și și-a văzut fața reflectată în sticlă, Bel cea mică în dreptul unui ochi, tata în dreptul celuilalt. Lipsea de treisprezece zile. Dar acum, datorită lui Phillip Alves, totul avea să fie bine, iar tata se putea întoarce acasă. Bel era pregătită. Pregătită pentru pace, pentru armistițiu, să fie din nou totul în ordine în casă, iar ea să-și lase armura la ușă.

Bel și Rachel puteau fi de aceeași parte, dacă erau de aceeași parte cu tata. O familie.

Familia pe primul loc!

Ochii i s-au întors spre noptieră. A pornit într-acolo și a deschis sertarul cu colecția ei de obiecte furate. În timp ce se uita la pixuri și balsamuri de buze, la AirPods inutil și la regina din jocul de șah, și-a dat seama de ceva. Nu mai furase nimic

de vreo două săptămâni. Nodul îi rămăsese în stomac, dar nu ceruse să fie hrănit, nu mai avusese nevoie de asta. Probabil fusese distrasă, mistuită de Rachel.

A întins mâna și și-a pus degetele pe ceva mic și moale. A scos șoseta de copii mică și roz și a strâns-o în palmă. Bel putea să i-o dea înapoi lui Rachel, să o pună la loc unde o găsisese. În mod clar, însemna ceva pentru ea. Era o ramură de măslin. Un prim pas.

Bel a făcut acel prim pas, apoi a mai făcut unul și a ieșit din cameră pe coridor.

S-a oprit în fața ușii închise de la camera lui Rachel. A încercat clanța. Nu era încuiată. De fapt, Bel nu o mai auzise pe Rachel încuind-o în ultimele două săptămâni.

A intrat și a pășit ușor, ca să nu o audă Rachel de jos. Nu-și făcuse patul, nu avusese timp. Bel s-a dus la noptieră și a deschis sertarul de sus.

Cutia de iPhone era tot acolo. Un balsam de buze s-a rostogolit spre ea. Un pachet de șervețele.

Bel a luat șoseta și a împins-o în colțul din spate, unde o găsisese.

Dar acum era altceva acolo, ascuns în umbră. O atingere rece de metal pe degetele ei. Bel nu s-a putut abține. A dat drumul șosetei, a pus mâna pe bucățica de metal și a scos-o afară.

Era un inel. Un inel simplu, de aur. O verighetă. Prea mare să fie a lui Rachel, trebuia să fie verigheta unui bărbat.

Bel a adus-o mai aproape de ochi și a studiat-o, mișcând-o în așa fel, încât să capteze lumina.

Era gravată pe interior.

23 iulie 2005.

Data nunții părinților ei.

Era verigheta tatălui ei.

Cea pe care încă o purta. Cea pe care nu putea s-o scoată.

Și era aici, în sertarul lui Rachel.

Bel și-a simțit inima în stomac, iar nodul a mușcat din ea. Nu, nu, nu! Nu putea s-o scoată. Ceea ce însemna...

Nu avea să fie totul bine. Tata nu fugise; Rachel îi făcuse ceva, ceva definitiv. Răspunsurile s-au destrămat din nou, înghițind și ultima fărâamă de speranță, și un sentiment nou, că tata nu se mai întorcea acasă, a cuprins-o.

Bel s-a prăbușit, după inima ei, din ce în ce mai jos. Își găsea propriile mine de teren și le detona pe toate la rând.

— Rachel! a urlat ea, arzând casa din temelii.

Bel a ieșit în fugă din cameră în timp ce inelul îi ardea în palmă, făcând-o și pe ea să ardă.

— Rachel!

A coborât scările în timp ce bubuitul ca de tunet al tălpilor ei pe trepte răsuna tot mai tare.

— Mamă!

— Înfoiam pernele! a strigat Rachel.

Bel s-a luat după vocea ei până la ușă, gata de război.

— Nu știu de ce, dar nu-i pasă nimănui dacă pernele sunt înfoiate.

A zâmbit ca pentru sine.

— Nu pot să mai fac asta! a strigat Bel de s-a zdruncinat camera. Rachel a scăpat perna din mână.

— Bel, ce e...

— Nu mai pot! Mă minți! Ai mințit de când te-ai întors!

Rachel clipea, cu gura căscată.

— Bel, eu...

Bel a mers spre ea și i-a tăiat vorba. A trântit verigheta pe măsuta de cafea.

— Asta e verigheta tatei, a spus și a arătat-o cu degetul. Nu putea s-o scoată!

Bel s-a agățat de ochii lui Rachel, s-a proptit bine pe picioare și și-a ațintit ochii în ai ei.

— Ce i-ai făcut, Rachel?

TREIZECI ȘI OPT

RACHEL S-A CLĂTINAT ÎN SPATE ȘI S-A UITAT LUNG LA INELUL dintre ele.

— Bel! a spus ea calm, deși ochii o trădau. Pot să-ți explic.

— Nu! a strigat Bel. Nu mai vreau minciuni!

— Nu vreau să te mint, a zis Rachel dezarmată, cu mâinile ridicate.

— Atunci, nu minți! Ce i-ai făcut tatei? Unde e?!

— Nu știu, a spus Rachel, dar Bel cunoștea mult prea bine trucul acela, așa că a dărâmat zidul lui Rachel ca să nu mai aibă după ce să se ascundă.

— Ai inelul lui. L-ai ucis, Rachel? Mamă, l-ai ucis?

Rachel nu a spus nimic; nu găsea o minciună destul de repede.

— Era singurul care nu m-ar fi părăsit niciodată.

Vocea îi suna aspră, răgușită, în timp ce lacrimile ieșeau în sfârșit la suprafață. Inima i se prăbușise atât de mult prin pieptul golit, încât nu credea că o mai poate aduce înapoi.

— Toată lumea pleacă. Doar pe el îl aveam, iar tu mi l-ai luat.

Lui Rachel i s-au umezit ochii văzând felul în care se deschidea Bel.

— Te rog, Bel ascultă...

— Nu, nu te ascult, ești o mincinoasă!

— Bel!

— Nu te-a răpit Phillip Alves, nu-i așa?!

Și-a șters lacrimile și a ridicat din nou baricadele, strângând din dinți.

— Nu l-ai văzut niciodată până seara trecută, nu?

Rachel a înghițit în sec.

— Spune-o! a urlat Bel.

— Nu!

Rachel și-a încrucișat brațele la piept, ca și cum așa ar fi reușit cumva să se protejeze. Dar erau doar niște brațe, iar Bel putea să treacă peste ele.

— Dar a încercat să-ți facă rău. Am intrat în panică. Nu făcea parte din plan, am vrut doar să te protejez, să-l țin departe de tine. Nimeni nu se atinge de fiica mea.

— Deci există un plan? a spus Bel, agățându-se de vorbele ei cu ambele mâini. Întotdeauna a existat un plan, nu-i așa? Phillip Aves nu te-a răpit, pentru că nimeni nu te-a răpit. Unde ai fost atâta timp?

— Bel, nu pot...

— Spune-mi unde ai fost!

Încă o mină de teren.

— N-ai fost închisă într-o pivniță, așadar unde ai fost?!

— Nu pot să-ți spun! a strigat Rachel cu ochii mari, pentru că explozia lui Bel o detonase pe a ei. Nu ți-aș face așa ceva!

— Ai făcut lucruri mult mai rele! i-a răspuns Bel, strigând mai tare. M-ai abandonat pe bancheta mașinii! Eram doar un copil!

Rachel a clătinat din cap să-și alunge lacrimile.

— Nu, Bel! Nu te-aș abandona...

— Nu minți!

Bel a întins degetul spre ea, înjunghiind aerul.

— Ai împrumutat trei mii de dolari de la Julian Tripp cu câteva zile înainte să dispari. Ai ales să pleci!

Rachel a făcut un pas în spate, lovită direct în piept, și și-a acoperit rana cu mâinile.

— Nu, nu, nu asta...

— Ba da, asta ai făcut! i-a strigat Bel în timp ce se apropia. Știai că nu poți să-i scoți tu din bancă, pentru că toți și-ar fi dat seama că plănuiai să pleci, așa că ai luat banii de la domnul Tripp. M-ai părăsit! Unde ai plecat? Te-ai dus la prietenul lui Jeff, Bob din Vermont, să-ți iei o identitate nouă? Așa te-ai ascuns, așa ai știut cum să faci ca să pară că tata a făcut la fel? De ce ai plecat? Spune-mi adevărul!

Rachel tresărea la fiecare înțepătură, se făcea tot mai mică și-și întorcea ochii de jur împrejur, disperată.

— Nu, nu, Bel! Te rog!

— Nu mai spune „nu”! Spune-mi unde ai fost!

— Nu pot! a strigat Rachel, ripostând mai dur și scurtând distanța dintre ele. Nu pot să-ți spun adevărul! Nu ți-aș face așa ceva. E datoria mea să te protejez. Pot să mă descurc singură. Am fost singură mult timp, știu cum se face!

Era prea precaută, iar Bel nu putea s-o înduioșeze nici măcar când făcea o criză în fața ei.

— Te rog, mamă! Spune-mi unde-i tata! Ce i-ai făcut?

Rachel nu a răspuns, doar a clătinat din cap. Nu-i păsa, pentru că asta nu făcea parte din plan.

— E vina mea, a spus Bel, plângând. Am știut de la început că minți. Ar fi trebuit să mă străduiesc mai mult s-o dovedesc, înainte să-l distrugi pe tata. Acum a dispărut și e numai vina mea!

Ochii lui Rachel străluceau, umeziți de un nou val de lacrimi.

— Nimic din toate astea nu e din vina ta, Bel! Mă auzi? Nimic! Ascultă-mă! Am avut cincisprezece ani la dispoziție

să-mi imaginez cum crești și ești mai desăvârșită decât orice versiune pe care mi-am închipuit-o.

Lacrimile i se adunau în colțul gurii.

— Nimic nu e din vina ta! E vina celorlalți și o să te protejez de ei.

Dar Bel vedea dincolo de lacrimi. Și-a ridicat bărbia, făcând-o să pară mai ascuțită.

— Ai fost închisă șaisprezece ani, Rachel. Nu cincisprezece. Ai pierdut șirul minciunilor.

Rachel a oftat din rărunchi.

— Îmi pare rău! a spus ea.

Iar asta a declanșat încă una.

— Ba nu îți pare! a strigat Bel, care încă mai era în stare să lupte. A tras un șut în fotoliu și l-a împins în spate cu un scrâșnet pe podea.

— Dacă ți-ar părea rău, mi-ai spune adevărul. Spune-mi!

— Nu!

Vocea lui Rachel s-a frânt, iar Bel a renunțat. Dar dacă ea se ducea la fund, atunci o lua și pe Rachel după ea. Furia se aduna înăuntrul ei, tăindu-i respirația.

— Ce bine era să rămâi dispărută! a țipat la Rachel, iar cuvintele i-au zgâriat gâtul. Ce bine era să nu te fi întors!

Atunci s-a auzit soneria care răsuna în toată casa.

Rachel și-a șters lacrimile de pe față, cu ochii amorțiți, ca și cum ceva s-ar fi frânt în ei.

— Bel, scumpo! a spus ea ușor, cu vocea subțiată. Să le spun tuturor să vină în altă zi? Nu e musai să facem asta acum.

— Nu!

Bel și-a șters lacrimile cu mâneca, în timp ce fața o ustura.

— Nu! Nu vreau să mai fiu niciodată singură cu tine în casa asta.

A lăsat-o pe Rachel acolo și a deschis ușa de la intrare.

Sherry stătea în prag, cu o farfurie pe care se afla un tort făcut în casă. Cuvintele erau scrise inegal cu glazură albastră: *La mulți ani, 85!* Carter era pe trepte, în spatele ei, iar Jeff stătea pe alee.

— E totul OK aici? a întrebat Sherry cu ochii mari, curioși.

Probabil auziseră strigătele, iar acum totul se citea pe fața lui Bel. Carter vedea cu siguranță, pentru că s-a încruntat și a dat ușor din cap, întrebând-o în limbajul lor secret dacă e în regulă.

— Da, e bine, a spus Bel, dar s-a mai auzit o voce care a spus același lucru.

Era Rachel, care stătea chiar în spatele ei. Vorbiseră în același timp, iar acum amândouă erau mincinoase.

Dar Rachel nu s-a arătat tulburată.

— Intrați! a spus ea.

Veniseră toți, iar bunicul era așezat în capul mesei, lângă Yordan. Stăteau în bucătărie, la masa extinsă ca să încapă opt persoane. Dar nu erau opt, pentru că tata lipsea. Nimeni nu pomenise de el.

Rachel a servit macaroanele care clipoceau pe farfurie și lăsau în urmă fire întinse de brânză, agățate de lingură.

— Poftim, Bel, scumpo!

I-a dat farfuria înapoi, atingându-i umărul înainte să treacă mai departe.

Bel nu-i înțelegea blândețea din voce. N-ar fi trebuit să fie furioasă? Tocmai îi spusese cel mai urât lucru din lume și amândouă ajunseseră în cel mai josnic punct, la capete opuse, și totuși Rachel era bună și blândă.

Însemna că Rachel era o mincinoasă mai bună decât crezuse. Recunoscuse că mințise în privința lui Phillip Alves, ceea ce însemna că tot ce spusese vreodată putea fi pus la îndoială, tot ce avea legătură cu dispariția și apoi reapariția ei. Bel îi ceruse să spună adevărul, îi oferise o ultimă șansă, iar Rachel refuzase.

Nu mai puteau da înapoi, nu se mai puteau preface, nu se mai puteau juca de-a mama și fiica. Așadar, indiferent ce se întâmpla în seara asta, era cina cea de taină, un altfel de sfârșit.

— Deci a fost Phillip Alves, de fapt? a întrebat Sherry cu furculița ridicată. Știam că e nebun de când a intrat în casa noastră deghizat în polițist. A pus tot felul de întrebări ciudate. Și în tot acest timp știa exact ce se întâmplase cu tine, pentru că erai în pivnița lui. Ce dement! Am știut dintotdeauna, jur că am avut un presentiment!

Jeff a tușit și s-a uitat de la Sherry la Rachel.

— Cred că te simți ușurată că s-a terminat, în sfârșit, a spus Sherry. Și tu la fel, Bel. Cred că te-ai speriat aseară.

— Da! au răspuns Bel și Rachel la unison, din nou, or asta trebuia să înceteze.

— Mă bucur că știm, în sfârșit, tot adevărul.

Bel s-a încruntat la Rachel, care se așezase față în față cu ea. Rachel a privit-o în ochi.

— Așa e! a încuviințat Sherry.

Jeff a tușit iar și s-a bătut cu pumnul în piept.

— Poate ar trebui să vorbim despre altceva. Ar trebui să fie o sărbătoare. La mulți ani, tată!

Jeff a ridicat berea, a luat o gură mare și a înghițit de patru ori.

Bunicul nu a observat, doar își mânca macaroanele, câte un tub odată.

Carter mânca la fel de încet: învârtea furculița în farfurie, străpungea câte o bucată de paste, apoi îi dădea drumul. Poate fusese o ceartă și în cealaltă ramură a familiei Price; Carter era prea tăcută, iar unchiul Jeff, prea agitat, terminându-și deja berea.

Sherry părea absentă sau doar se pricepea să se ascundă mai bine.

— E plăcut să știi că lucrurile se pot întoarce la normal.

Sherry s-a uitat lung la soțul ei, apoi la sticla goală de bere.

— Apropo, îmi pare rău că am întârziat câteva minute! Ea e vinovată.

A arătat cu furculița spre Carter.

— Își făcea temele la științe. Era la calculator și se uita la niște diagrame în loc să se pregătească. S-a enervat că am luat-o cu forța. Am spus doar: „N-ai nevoie de biologie ca să fii dansatoare, dar trebuie să înveți să fii gata la timp.”

— Nu-i nicio problemă, a răspuns Rachel cu ochii la Carter, nu la Sherry. Nici eu nu sunt punctuală.

Poate că era primul lucru adevărat pe care îl spusese Rachel. Chiar nu le avea cu timpul; de două ori spusese din greșeală cincisprezece în loc de șaisprezece ani.

— Da! a intervenit Sherry din nou. N-ai întârziat la propria nuntă?

Rachel s-a uitat în farfurie. Lumea nu prea avea poftă de mâncare la masa asta.

— Doar zece minute.

Prezența lui Sherry era binevenită, ca să dirijeze conversația și familia. De obicei, asta făcea tata, când era aici. Dar nimeni nu aducea vorba de el, de al optulea scaun gol sau de verigheta lui în buzunarul lui Bel.

— Ai terminat, Bel? a întrebat Rachel, iar ochii i-au scăpărat în felul acela care nu era ușor de ascuns.

— S-sigur! a răspuns fata, deși abia se atinsese de mâncare.

Nu înțelegea de ce se purta Rachel frumos cu ea. Era doar de fațadă, de dragul celor din jur? Bel îi spusese cel mai crud lucru cu putință, încercând s-o lovească adânc, cât de adânc putea, să-i dea lovitura fatală. Dar Rachel nu plecase, chiar dacă știa că fusese prinsă cu minciuna, chiar dacă Bel aproape că-i dorise moartea. Era tot aici.

Bel s-a frecat la ochii uscați. Nu se certase niciodată așa cu tata, nici măcar o dată în viața ei. El amenința că pleacă de

acasă de cum ridicau tonul – spunea că iese la o plimbare cu mașina. Bel nu voia să plece, așa că lăsa de la ea, cedând de fiecare dată. Funcționase mereu. Niciodată nu strigaseră unul la altul în felul acela; niciodată nu fusese nevoie să rezolve o asemenea problemă. Dar acum Bel nu mai era sigură; fusese un lucru bun sau nu? Oare se simțise bine când strigase cât putea de tare și își dezvăluise cele mai profunde și mai sumbre sentimente în fața cuiva?

— De fapt, avem două torturi aniversare. Mersi, Sherry!

Rachel a dat din cap spre ea.

— Al meu e sărac în calorii, a anunțat Sherry, cu ochii la Carter.

Carter se trăgea de colanți și întindea materialul, apoi îl lăsa să se lipească din nou de genunchi.

— Înainte de tort, mă gândeam că am putea să aducem cadourile, a spus Rachel, preluând controlul cu forța de la Sherry.

Aceasta a tras aer în piept.

— În regulă! De obicei le aducem după tort, dar tu n-ai de unde să știi; ai ratat câteva aniversări.

Un oftat amuzat.

Rachel a ignorat-o și a dispărut în living câteva clipe. S-a întors cu un cadou ambalat în hârtie cu dungi albe și albastre, în forma unei cărți cu coperte cartonate și o fundă roșie deasupra.

— Asta e de la mine și Bel, Pat! a spus ea și s-a aplecat spre bunicul să-i dea cadoul.

O făcuse pentru că Bel nu avusese timp să-i cumpere un cadou? Era amabilă sau căuta motiv de ceartă?

— La mulți ani!

— R-Rachel? a întrebat bunicul și s-a uitat la ea.

— Da! a răspuns ea cu un zâmbet pieziș.

— Iubita lui Charlie.

— Așa e, Pat! a intervenit Sherry. Bravo!

— Stai să te ajut! a spus Yordan și a scos funda.

— Mă descurc, Charlie! a spus bunicul și i-a smuls cartea.

A tras de colțuri cu degetele osoase, pătate, până a rupt ambalajul.

— O carte!

A învârtit-o în mâini, iar Bel a recunoscut coperta verde înaintea să vadă titlul. *Hoțul de amintiri*. Una dintre cărțile ei preferate, cea pe care i-o citea bunicul când era mică.

Sherry s-a aplecat spre Jeff.

— E cam insensibilă, a șoptit ea, destul de tare cât să o audă Bel și Carter. Să-i dai unui bătrân senil o carte care se numește *Hoțul de amintiri*.

— M-am gândit că o să-ți placă, a spus Rachel tare și s-a așezat la loc. Doamna Nelson, de la librărie, mi-a recomandat-o.

Dar Bel și-a amintit altceva, un lucru care a ieșit la suprafață pe neașteptate. Rachel, care cotrobăia în dormitorul lui Bel și răsfoia aceeași carte. Bel o prinsese. Rachel spusese atunci că era una dintre preferatele ei, iar Bel nu voise să recunoască același lucru. Rachel o întrebese dacă îi oferise cineva cartea aceea, ceea ce – acum, că se gândea mai bine – fusese o întrebare ciudată. Dar totul la Rachel era ciudat atunci, în primele zile. Bel îi spusese că bunicul îi citea din ea când era mică și că apoi își cum-părase și ea cartea, în urmă cu câțiva ani. Deci Rachel știa că bunicul avea deja cartea aceea, în biblioteca lui de acasă, pentru că Bel îi spusese. Oare uitase?

— Foarte amabil din partea lui Rachel, nu-i așa, Pat? a întrebat Yordan. Pot să-ți citesc din ea acasă.

Bunicul a lăsat cartea să-i alunece din mâini, de parcă îi dispăruse deja din minte. S-a uitat la Yordan, apoi la Jeff.

— Charlie? a spus el cu vocea aspră, aproape acuzatoare.

— Charlie nu-i aici, tată, a răspuns Jeff și s-a foit pe scaun. Mai știi? Charlie a plecat într-o scurtă călătorie. O să se întoarcă în curând.

Verigheta tatei făcea găuri în buzunarul lui Bel și-i ardea pielea. Un secret pe care nu-l împărtășise, dar care acum era și povara ei. Și anume că era posibil ca tatăl ei să nu se mai întoarcă niciodată. Avea o gaură neagră în locul ocupat cândva de inima ei.

— Crezi că se întoarce? l-a întrebat pe Jeff și s-a uitat la Rachel ca să-i surprindă reacția.

Ochii ei erau inexpressivi.

— Normal că se întoarce.

Jeff a căscat ochii, cu pupilele mărite: de la bere sau de la atenția lor?

— El e miezul acestei familii, așa a fost mereu. El ne ține la un loc.

Inima, s-ar putea spune. Ramsey se înșelase. Nu era Bel, ci tata. Nu-i așa?

— Dar să știți, a continuat Jeff, acum, că s-a întors Rachel – scuze, Rachel! –, a fost mult stres și atenție din partea presei și cred că a vrut doar să evadeze.

— Tocmai în Canada? Fără pașaport? l-a întrerupt Bel în timp ce se uita când la el, când la Rachel.

— Păi, dacă polițiștii cred că a plecat în Canada, nu pot să spun că n-ar fi în firea lui.

Jeff a terminat a doua bere.

— Uneori, Charlie poate fi spontan. Mă scotea din minți. Știi că, atunci când avea douăzeci de ani, a plecat în Costa Rica fără să spună nimănui și nu a luat legătura cu nimeni timp de șase săptămâni? Și-a abandonat slujba la șantier când lucrurile deja mergeau prost. Tata s-a înfuriat, a zis Jeff și a dat din cap

spre bunicul. Pe urmă, te-a cerut în căsătorie după cât timp, Rachel, trei luni?

Rachel a dat din cap, dar nimic nu s-a schimbat pe fața ei.

— Așa că asta vreau să spun, că uneori Charlie face lucruri din astea, mai ales când e vorba de sentimente. Așa face el față situației. A fost femeia aceea de la Taco Bell, la câteva săptămâni după ce l-a părăsit Ellen. La fel și acum, când s-a întors Rachel. Multe emoții puternice, tulburătoare. Cred că o să se întoarcă în weekend; două săptămâni par o perioadă potrivită. O să avem alt motiv de sărbătorit.

A ridicat sticla de bere.

Dar Bel nu putea să spună „Noroc” la așa ceva, căci cuvintele lui Jeff îi răsunau în minte.

— Care femeie de la Taco Bell?

Jeff s-a îmbujorat și a pus sticla jos cu o bufnitură surdă.

— Probabil nu vrei să afli chestia asta, Bel.

— Ba vreau să aflu!

Trebuia să audă, căci nodul se răsucea și se hrănea cu stomacul ei aproape gol.

— Care femeie de la Taco Bell?

— Nu vreau...

— Unchiu' Jeff! a spus Bel dezvelindu-și dinții.

Stânjenit, Jeff și-a trecut mâna prin păr.

— Charlie stătea la rând la Taco Bell. Parcă a spus că era în North Conway. S-a întâmplat la vreo două săptămâni după ce l-a părăsit Ellen. A intrat în vorbă cu o femeie la Taco Bell și – scuze, Rachel! – s-au dus la un motel de pe stradă și, știi tu.

Bel nu știa; putea doar să ghicească. Dar mai era ceva, ceva mai important care îi făcea inima să bubuie, așteptând ca ea să-și dea seama. Taco Bell, North Conway, la două săptămâni după ce Ellen, iubita tatei, îi părăsise pentru că Bel o alungase, o forțase. Stai! Asta era! Excursia la Story Land când împlinise

doisprezece ani. Fotografia aceea cu ea și tata. Se oprise la Taco Bell pe drum spre casă și...

Nodul s-a răsucit și a lăsat o gaură în formă de cuțit, făcând-o pe Bel să sângereze.

Tata o mințise!

În tot acest timp.

Bel spusese că fuseseră trei ore, destul cât să facă pe ea de două ori și să plângă pe bancheta din spate de parcă era sfârșitul lumii, pentru că o parte din ea se sfârșise. Dar tata îi spusese că plecase doar cincisprezece minute – cel mult – și că ea se comporta ridicol. Bel îl crezuse, își modificase amintirea și o transformase într-o poveste amuzantă din copilărie.

Bel simțea că i se face rău în timp ce inima stătea să-i iasă pe gât.

Pentru că nu era amuzant. Era singurul lucru, tocmai acel lucru de care tata știuse că se temea. După Rachel, după Phillip Alves. Bancheta din spate era un loc rău, unde se întâmplau lucruri rele.

Jeff habar nu avea ce făcuse, ce declanșase.

Tata o mințise pe Bel, o trădase! O abandonase ore întregi pe bancheta mașinii ca să plece cu femeia aceea de la Taco Bell și zgândărise o cicatrice care nu avea să se vindece niciodată.

Și dacă o mințise în privința asta, ce alte minciuni îi mai spusese?

TREIZECI ȘI NOUĂ

BEL ȘI-A ÎMPINS SCAUNUL ÎN SPATE ȘI L-A FĂCUT SĂ SCÂRȚIE pe gresie, sfâșiind încăperea. Bunicul și-a dus mâinile la urechi.

— Te simți bine, Bel? a întrebat-o Rachel.

Oare vedea ceva, citea ceva în ochii lui Bel?

— Am nevoie de puțină apă.

Dar nu s-a dus la pahare. A deschis sertarul de jos, unde țineau surplusul de câni, nu cele pe care le foloseau zilnic. Mergea pe instinct, pe o senzație în interior condusă de nodul din stomac. Sherry vorbea despre ea însăși, atrăgându-le atenția celorlalți, în timp ce Bel se ascundea după ușa dulapului.

A scotocit cu mâna și a mutat șirurile de câni cu modele și flori în căutarea unei câni anume. Preferata tatei. Cea pe care ea sau Rachel o spărsese, iar el o aruncase. Bel nu-și amintea s-o fi spart, dar își ceruse scuze, pentru orice eventualitate.

Era acolo, ascunsă în umbrele din spate. Fața zâmbitoare a moșului și pielea crăpată. Nu era spartă. Nu se spărsese deloc. Bel a clipit să se asigure.

Îl crezuse, pentru că așa spusese el. La fel ca povestea de la Taco Bell. La fel ca tot restul: că uita să lege tomberoanele, deși era sezonul urșilor negri, și ea ținea minte că le legase. Că lăsa

ferestrele deschise, deși nu-și amintea s-o fi făcut. Că lăsa robinetele curgând.

Bel simțea că se prăbușește în timp ce-și cerceta amintirile, cele pe care tata le ascunsese și încercase să i le schimbe. Le-a luat pe fiecare la rând, întorcându-se cu ani în urmă și separându-se de el, ca să facă diferența dintre ce era adevărat și „ce era adevărat doar pentru că așa spusese tata”.

Când a terminat, complet eliberată, s-a construit la loc, într-o formă nouă. S-a îndreptat de tot, cu cana atârnată de degete.

Tata îi spusese că și Rachel făcea la fel: lăsa ușa de la intrare deschisă sau uita de cuptor și ardea mâncarea. Bel era îngrozită că avea acest lucru în comun cu fantoma mamei ei, că semănau în această privință. Dar acum își dădea seama că nimic din toate astea nu se întâmplase în casă, nici măcar o dată, de când dispăruse tata. Pentru că legătura nu era între ea și Rachel; mereu fusese mâna lui la mijloc. Le mințise și le făcuse să se îndoiască de propriile amintiri, ca să aibă și mai multă nevoie de el. Iar Bel avusese nevoie de el, poate prea mult, până devenise a doua voce din mintea ei și nu mai era același om fără el.

Futu-i!

Unul dintre ultimele lucruri pe care i le spusese tata fusese un avertisment, că se lăsa manipulată. Dar adevărul era mult mai crunt de atât.

Bel a scos coșul de gunoi și a aruncat cana cu Moș Crăciun acolo unde-i era locul.

Nu s-a mai deranjat să se scuze, ci a ieșit din bucătărie cu privirea înainte, pentru că știa în sfârșit încotro s-o ia.

Sus, la etaj, în camera ei.

Părinții ei erau mincinoși. Rachel nu era cine credea ea. Dar nici tata nu mai era.

Și-a amintit ceva, cu vocea febrilă a lui Phillip Alves. „De ce să-i facă ceva dacă nu i-a făcut el ceva mai întâi?”

Bel știa unde se duce, mânată de instinct.

La rafturile de cărți montate pe perete.

La cotorul cărții cu coperte verzi pe care o știa așa de bine.

Bel a scos *Hoțul de amintiri* de pe raft și a început să răsfoiască. Știa că răspunsul e acolo, doar că nu-l găsea. Știa că e ceva important, un semn pe care i-l lăsase Rachel și pe care abia acum îl vedea.

S-a întors la început, la pagina cu informațiile despre editură și drepturile de autor, cercetând cuvintele.

A găsit ce căuta pe la jumătatea paginii.

Publicată în ediție cartonată și ebook în martie 2008.

A trecut cu degetele peste dată.

Martie 2008. După dispariția lui Rachel. La o lună după aceea.

Rachel îi spusese lui Bel că e una dintre preferatele ei, dar n-ar fi putut s-o citească înainte să dispară. Bărbatul acela nu-i dăduse cărți în pivniță, dar Bel știa că nu existase niciun bărbat și nicio pivniță. Așadar, dacă Rachel nu mințea că citise cartea – un răspuns care nu părea credibil –, asta însemna că o citise în cei șaisprezece ani de când dispăruse.

Și mai erau și alte detalii care îi arătau drumul de urmat. Dar nu erau în volumul acesta, din mâinile lui Bel. Nici în cel nou de la parter, pe care îl împachetase Rachel. Era în cel din casa bunicului. „Ți-a dat cineva cartea asta?”

Bel știa că aceea era calea care avea să deslușească în sfârșit misterul privind dispariția lui Rachel Price. Dar, ca să afle adevărul, trebuia să accepte direcția în care avea s-o ducă. Că răspunsurile despre dispariția și apariția lui Rachel duceau cumva înapoi la tata, o știa din instinct, un lucru la fel de tangibil ca nodul din stomac. Toate indiciile pe care le respinsese și le dăduse la o parte ca să găsească altă pistă, de care se ascunsese ca să se agațe de alibiul acela, un alibi care să le alunge îndoielile

tuturor, chiar și pe ale ei. Ce spusese bunica Susan. Ce spusese domnul Tripp. Ce spusese Phillip Alves. Zăvorul de la ușa lui Rachel, ușa pe care nu o mai încuiase de când plecase tata.

Bel a pus cartea la loc și s-a uitat la fotografia înrămată de pe pervaz. Ziua în care împlinise doisprezece ani. Story Land. Tata zâmbea și o ținea în brațe. A luat rama și s-a uitat cu atenție la ochii lui.

Cine era, de fapt, acest om? Un om care își lăsase fiica singură pe bancheta mașinii timp de trei ore, udă de lacrimi și urină, pentru că își imaginase că iar rămăsese singură pe lume. Bel nu mai putea fi de partea lui, pentru că nici el nu fusese niciodată de partea ei.

A pus rama la loc cu fața în jos și l-a făcut pe tata să dispară odată cu fetița aceea singură și tristă.

Bel a acceptat și acum se simțea pregătită. Pentru că știa ce are de făcut.

A ieșit din cameră și a luat-o spre scări.

Dar nu era singură.

Carter era acolo și urca treptele în timp ce Bel le cobora.

— Bună! a spus Carter încet și i-a tăiat calea.

— Bună și ție!

A mai coborât trei trepte până la ea.

— Ești OK?

Carter se uita în sus la ea, iar ochii îi străluceau de la becul de pe tavan.

— Da! Tu?

Carter a deschis gura, așteptând o clipă înainte să spună ceva:

— Pot să discut ceva cu tine? E important, a adăugat când a văzut expresia verișoarei sale.

Bel a auzit durerea din vocea lui Carter, deși încercase să și-o ascundă. O cunoștea mai bine decât pe ea însăși, pentru că Bel nu se pricepuse prea bine să se cunoască pe sine.

— Poți oricând să vorbești cu mine, a răspuns ea. Dar nu pot acum, îmi pare rău! Trebuie să fac ceva. Mă acoperi? E important.

Carter a scos un oftat. Ceva mai profund de un oftat.

— Bine! a spus cu vocea stinsă și și-a luat mâna ca să-i facă loc să treacă. Te acopăr.

— Mersi, te iubesc!

Bel a coborât în grabă spre living. S-a dus la canapea, unde Yordan pusese geanta pentru bunicul, cu tot ce avea nevoie când plecau de acasă.

A băgat mâna înăuntru. Tampoane pentru incontinență și șervețele umede. Haine de schimb. Mai multe sticlute cu pastile. A scos una și a studiat-o cu atenție. Analgezice. Nu, nu erau astea. Le-a pus la loc și a încercat iar. A găsit altă sticlută portocalie și a mijit ochii ca să citească eticheta. „Câte una după fiecare masă”, scria pe sticlută. Asta căuta!

Bel a băgat-o sub mânecă, cu mișcări exersate ale degetelor. Nu pentru că așa îi spusese nodul din stomac. Ci pentru că avea nevoie de un motiv să plece de aici și să se ducă la bunicul acasă fără ca Rachel să se prindă.

A găsit ocazia când bunicul a terminat porția de tort și a împins farfuria.

Bel a așteptat și s-a rugat ca Yordan să se miște mai repede. Fără să-și dea seama, acesta juca un rol în planul lui Bel. Acum nu avea să mai dea greș.

— Sunteți foarte tăcuți în seara asta, a comentat Sherry, ceea ce nu a alungat liniștea, căci nu era decât o soluție temporară.

Yordan s-a ridicat și s-a scuzat, deși nu terminase feliile de tort – câte una din fiecare, ca să fie amabil –, și s-a dus în living.

A plecat un minut întreg, apoi a reapărut în dreptul arcadei.

— Îmi pare rău, dar nu găsesc pastilele de digestie ale lui Pat! Probabil le-am uitat acasă. Dau o fugă să le aduc.

Bel era pregătită. S-a ridicat de la masă.

— Nu-ți face griji, Yordan! Le aduc eu, tu nu ți-ai terminat tortul.

— Nu! i-a răspuns zâmbind Yordan, cu mâna ridicată, gata să refuze. E slujba mea. Eu le-am uitat acasă.

— Serios, nu mă deranjează! a insistat Bel și și-a lăsat ochii în pământ. Tu stai aici, cu bunicul! Oricum am nevoie de puțin aer. E înăbușitor aici!

Yordan a strâns din buze. Oare își dăduse seama?

— Păi, dacă vrei tu?

Bel a dat din cap.

— Nicio problemă!

Rachel și-a împins scaunul.

— Bel, nu știi să conduci. Poate ar trebui...

— Iau bicicleta, a întrerupt-o Bel.

Dacă Rachel ieșea din casă înaintea lui Bel, risca să nu mai afle adevărul niciodată. Rachel nu voia ca ea să-l afle.

— Durează maximum douăzeci de minute. Unde sunt pastilele, Yordan?

— Ar trebui să fie în dulapul de deasupra cafetierei, a spus el și s-a așezat la loc.

De fapt, erau ascunse în buzunarul lui Bel. Scuze, Yordan!

— Mă întorc repede! a spus Bel, înainte ca Rachel să se opună din nou.

Rachel a urmărit-o plecând cu ceva aparte în privire. La fel și Carter.

Bel le-a făcut cu mâna și i-a lăsat din nou în tăcere în timp ce mergea spre ușa de la intrare.

A închis ușa după ea, iar briza rece a serii i se juca în păr, suflându-i-l în față și înțepându-i ochii obosiți.

S-a dus în grabă la garaj și a intrat pe ușa laterală. Ash nu o mai aștepta acolo, dar o aștepta bicicleta veche, prea mică, dar destul de bună. A ieșit cu ea în noapte, pe trotuar, și a încălecat-o.

Și-a scos telefonul și l-a ridicat ca să-i recunoască fața. Nu i-a recunoscut-o, poate pentru că era întuneric sau pentru că se schimbase. L-a deblocat cu parola de acces și a deschis mesageria cu Ash.

Am greșit, îmi pare rău, a scris ea și a trimis mesajul. Bel nu spunea niciodată că-i pare rău, pentru că nu voia să se întoarcă nimeni după ce-l alunga de lângă ea. *Știu cum să aflu adevărul. Am nevoie de tine! Ne întâlnim în fața casei bunicului. Adu camera! Acu-i acu'!*

Bel a pus picioarele pe pedale și a pornit, înaintând pe stradă în lumina lunii, în sfârșit pe drumul cel bun.

Vântul îi șuiera în urechi, de parcă știa și el.

Totul avea să se termine în seara asta.

PATRUZECI

STRADA BUNICULUI. DRUMUL DENIVELAT SUB ROȚI ȘI NIȘTE scrâșnete ca niște șoapte care o îndemneau să meargă mai departe.

Nu existau lumini pe stradă, doar luna argintie care se înălța deasupra munților întunecați. Dar era suficient. Bel a văzut o siluetă în fața casei. A recunoscut curbura umerilor lui Ash și felul stângaci în care îi făcea cu mâna.

Venise cu mașina închiriată a lui Ramsey – așa ajunsese înaintea ei, cu iuțeala vântului.

Bel a apăsat frânele. S-a oprit brusc și a sărit de pe bicicleta pe care a lăsat-o să cadă în iarbă.

— Bună! a spus Ash și i-a făcut din nou cu mâna, stânjenit, de parcă prima oară nu contase.

Bel s-a apropiat până când el a devenit mai mult decât un contur care ținea camera în îndoitura brațului.

— Îmi pare rău! a spus ea, cu pieptul încordat în jurul inimii. Deci nu-și pierduse inima pentru totdeauna.

— N-am vorbit serios. Încercam doar... Am greșit.

Ash s-a uitat în ochii ei. Un zâmbet i-a apărut pe buze.

— Uau! Bel Price își cere scuze! Ar fi trebuit să am camera pornită. Nimeni n-o să mă creadă!

Bel a respirat adânc, cu un hohot de râs în așteptare pe unde-a. A scurtat distanța dintre ei și i-a tras un pumn ușor în braț.

— Așa mă gândeam și eu!

I-a simțit respirația caldă pe față și a păstrat-o acolo.

— Și mie îmi pare rău! N-ar fi trebuit să spun chestia aia cu „mai aproape de casă”. Nu mă refeream la tatăl tău, dar...

— Nu! I-a oprit Bel. Aveai dreptate. Răspunsul e mai aproape de casă. Nu e vorba de Phillip Alves. Mama tocmai a recunoscut. A zis că nu-mi poate spune adevărul, că nu vrea să-mi facă așa ceva. Dar știi cum să-l aflu. Și cred că răspunsul...

S-a oprit, încercând să găsească niște cuvinte potrivite, dar și puterea de a le spune cu glas tare.

— Bel? a întrebat Ash cu o voce blândă, ca s-o ajute să treacă peste bariera aceea.

— Cred că răspunsul duce cumva înapoi la tata.

A făcut o pauză.

— Nu cred că e așa cum credeam eu. Cred că mi-a luat mai mult decât altora să înțeleg acest lucru.

Ash își mesteca buza, cu ochii la casă.

— Atunci, de ce suntem aici?

— Aici e răspunsul. Aici e ceea ce căuta Rachel. Ceva care să ne ducă la adevăr. De-asta voia să pună mâna pe el. Nu vrea să afle nimeni adevărul.

— Dar nu știm ce...

— Eu știu ce căuta, a vorbit Bel peste el și s-a uitat la casa întunecată.

Una dintre cele trei pe care le numea acasă, care făcea parte din trecutul ei și din familia Price. Dar și casele păstrasera secrete față de ea.

— Rachel nu a remarcat camera din întâmplare când a trecut pe lângă ea. Era prea bine ascunsă. A găsit-o pentru că era ascunsă exact unde căuta ea. Se ducea direct la bibliotecă, Ash.

Băiatul a mijit ochii de parcă era perfect logic și, în același timp, complet illogic.

— E o carte.

Bel încerca să explice toate piesele pe care le pusese cap la cap și pe care instinctul ei le ținea la un loc.

— *Hoțul de amintiri*. Bunicul îmi citea din cartea aceea. Îmi spunea mereu că e o „carte specială”. Așa spunea: „specială”. Am prins-o pe Rachel în camera mea, la câteva zile după ce se întorsese, în timp ce se uita în exemplarul meu. A spus că e una dintre preferatele ei, dar cartea a fost publicată după dispariția ei. Și m-a întrebat ceva, dar atunci nu mi-am dat seama despre ce vorbea. M-a întrebat dacă îmi dăduse cineva exemplarul acela. Sunt convinsă că se referea la bunicul. Și azi, de ziua lui, Rachel i-a dăruit un exemplar nou, ca și cum era un mesaj pentru el, chiar dacă el nu-și amintește. De-asta voia ca bunicul și Yordan să fie plecați, de-asta s-a dus direct la bibliotecă. Voia să găsească acea carte, acel exemplar.

Ash dădea din cap odată cu ea, punând și el piesele cap la cap.

— Dar de ce?

— Hai să aflăm!

Bel a alergat spre trepte, apoi a apucat broasca de ceramică de cap ca s-o ridice.

— Ar trebui să pornești camera. Cred că suntem pe cale să dezvăluim misterul.

Bel așteptase destul. Așteptase o viață întreagă.

— Yordan și bunicul tău nu sunt acasă?

Ash s-a oprit în spatele ei și a apăsat pe buton cu un țuit.

— Sunt la mine acasă. Cu Rachel.

Bel a căutat cheia.

A urcat treptele cu un sunet hotărât, care îi răsuna în piept. A descuiat ușa și a deschis-o.

Zidul de căldură a încercat s-o respingă, uscându-i ochii și gâtul răgușit. Dar Bel s-a împotrivit și și-a croit drum înăuntru, unde căldura o învăluia, trăgându-l și pe Ash după ea.

El a închis ușa, iar Bel a aprins lumina, apoi s-a uitat în spate, la cameră. Nu mai filmau ca s-o prindă pe Rachel asupra faptului. Filmau ca să păstreze adevărul, pentru ca adevărul să fie un lucru fizic pe care nimeni să nu i-l poată răpi așa cum îi răpiseră amintirea din ziua dispariției lui Rachel. Un răspuns pe care Bel îl văzuse, dar pe care nu-l păstrase. O cale de întoarcere la fetița aceea care era prea mică să înțeleagă sau să vorbească.

Bel a intrat în living, unde aerul era mai uscat și mai închis. O cameră în care se trăise mult, de-a lungul deceniilor și al generațiilor din familia Price. Din spatele ei, Ash a aprins lumina.

— Ești gata? a întrebat el și amândoi s-au uitat la biblioteca de lemn din cameră.

În sfârșit, Bel era gata!

A luat-o din loc. S-a oprit în fața rafturilor dezordonate, unde cărțile stăteau în picioare sau în teancuri piezișe. Atâtea cărți și nicio ordine clară!

Bel s-a uitat înainte și înapoi, în sus și-n jos, căutând cotorul verde pe care îl știa așa de bine.

Inima a început să-i bată mai tare și a tras aer în piept.

Iat-o! *Hoțul de amintiri*, de Audrey Hart. Al doilea raft de sus, în dreptul ochilor ei. La câțiva centimetri de locul unde ascuseseră camera.

Bel a întins mâna spre carte.

A prins coperta cu un deget și a simțit cum un fior rece se furișează în ea de pe cotor. A tras, iar cartea s-a înclinat, desprinsă din rând. A scos romanul, iar celelalte volume au alunecat și au căzut în spațiul rămas liber.

Bel s-a uitat la cartea din mâinile ei și a deschis coperta.

A văzut pagina de titlu. Apoi capitolul unu, unde primul rând de pe prima pagină vorbea despre un bărbat care trăia într-o lume inventată și era blestemat să nu-și păstreze niciodată propriile amintiri, așa că le fura pe alte altora, despicându-le țeasta.

— Ce chestii sinistre! a spus Ash, citind peste umărul ei.

Bel a frunzărit primul capitol, apoi pe al doilea, trecând în revistă textul de pe paginile așa de uscate, încât aproape le auzea cum îi scârțâie în minte.

A ajuns la pagina o sută și a început să răsfoiască mai repede paginile, care îi suflau o briză în față. A aruncat o privire la fiecare până a ajuns la secțiunea de mulțumiri.

— Nimic, a spus Bel, iar deruta a făcut loc disperării, golind-o pe dinăuntru. Credeam...

— Ce anume?

— Credeam că o să fie un mesaj aici sau ceva... Nu știu.

Era prea cald acolo; disperarea lui Bel parcă a luat foc și s-a transformat în furie. Fata a închis cartea cu un pocnet.

— Aici trebuia să găsim ceva.

Bel a rămas cu gura căscată, pierzând cu un oftat și ultima speranță.

Ash a ridicat mâna liberă și i-a dat părul după ureche.

— Să ne mai uităm o dată! a spus el încet. Fără grabă. Poate ți-a scăpat ceva.

Bel a inspirat și a tras speranța înapoi spre ea.

A deschis cartea din nou, la capitolul unu, și s-a oprit vreme îndelungată. Ash s-a apropiat și s-a uitat întâi cu propriii ochi, apoi cu cei ai camerei. Bel nu se uita doar, citea, iar vocea din mintea ei a citit prima propoziție cu cadențele și pauzele pe care și le amintea că le făcea odinioară bunicul.

— Stai! a spus Ash, pentru că zărise ceva prin obiectiv când micșorase cadrul.

Dar Bel nu mai putea aștepta, pentru că remarcase același lucru când începuse să citească a doua propoziție.

„Nu avea trecut, doar prezentul și ce avea să vină.”

— A-ul acela.

A dat cu degetul peste literă.

— E mai gros decât celelalte litere. Ca și cum cineva ar fi scris pe deasupra.

Bel a întors cartea spre lumină și a observat un luciul vag, cenușiu, de parcă cineva scrisese cu creionul, îngroșând marginile și făcându-le să iasă în evidență, dar foarte puțin, fără să atragă atenția.

— Foarte vag, a spus Ash. Foarte subtil. Dar da, parcă cineva a scris pe deasupra. Dacă nu cumva e o eroare de tipar.

— Nu, uite!

Bel i-a arătat ultimul rând de pe pagină.

„Nu-mi amintesc de tine, jur!”

— *J* din „jur”, a spus Bel, iar vocea i s-a blocat în timp ce mintea i-o lua înainte, trecând la cealaltă pagină.

A mijit ochii. Mai erau și acolo litere îngroșate, acum, că știa să le caute, ascunse printre cuvinte. Erău așa de vagi, încât ai fi putut să nu le observi dacă nu știai că e o *carte specială*.

— *Există* un mesaj aici!

Bel s-a pus în mișcare, cu cartea la piept, și s-a dus la măsuta de cafea. A pus cartea jos, deschisă la următoarea pagină dublă.

— Am nevoie de un pix și o hârtie.

A pocnit din degete și a aruncat o privire prin cameră. Ceva i-a atras atenția. Foaia de hârtie de pe suportul de televizor, cea pe care era notată parola de la Wi-Fi cu scrisul prea mare al tatei. Era de ajuns. Bel a luat-o și a întors-o pe cealaltă parte.

— Pix, pix, pix! a spus ea, învârtindu-se. Yordan, unde ai pus nenorocitul de pix?

A găsit unul în bucătărie, în dreptul oalei de lângă cuptorul cu microunde. S-a întors în fugă și s-a lăsat în genunchi în fața cărții deschise, în timp ce Ash ținea camera deasupra, cu o mână pe umărul ei ca să o calmeze și să-i spună astfel că e lângă ea. Avea să plece, Ash avea să plece oricum, dar acum era aici, și asta însemna ceva.

A j

Bel a scris cele două litere în partea de sus a foii, apoi s-a uitat din nou la carte.

„S-ar putea să fie iadul.”

A adăugat *u*.

„A sorbit.”

Și acel *t*.

Și tot așa.

A j u t o r

Ajutor

Bel s-a uitat la Ash cu ochii mari și scrutători, în timp ce inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să audă și el, că avea să observe și el.

— Dă-i înainte! a spus el, după ce și-a regăsit vocea.

Asta a făcut. A găsit *n u m e* pe cealaltă parte.

A dat la următoarea pagină dublă, trecând cu degetul în sus și în jos în căutarea literelor îngroșate.

l e m e u e r a c

A deschis la următoarea și pixul încerca să țină pasul cu ochii ei.

h e l p r i c e

— „Ajutor! Numele meu e Rachel Price”, a citit Ash cu voce tare, punând literele amestecate în cuvinte.

În ciuda oricărei rațiuni, Bel și-a simțit pielea rece, gâtul uscat și inima ieșindu-i din piept.

Un mesaj de la Rachel.

Și încă nu se terminase.

Bel a deschis capitolul doi.

„Nu putea să vadă dincolo de deal.”

p a

Întorcea paginile cu mintea golită și se concentra doar asupra literelor. Un mesaj din trecut, de la mama ei, unul pe care nu voia ca Bel să-l găsească. Încă o pagină și încă una, șiruri de litere adunate, fără sens, mișcându-se sub privirea ei de parcă alunecau de pe pagină. Alte litere îngroșate și altele. Ochii ei le descopereau mai ușor acum.

Până la pagina 42. Nu mai era nimic după aceea, căci Bel verificase; cartea era curată, nu mai erau semne cu creionul. A scris și e-ul ascuns în „plânse”, pe urmă a inspirat din nou și a clipit în timp ce gândurile i se așezau la loc. Ash mijise ochii și cerceta șirurile de litere împrăștiate, dar Bel trebuia să citească prima.

A luat din nou pixul, a pus vârful pe pagină, sub șirul de jos, și a început să aranjeze literele, să le împartă și să le grupeze până au format cuvintele care alcătuiau mesajul întreg mai jos.

Ajutor! Numele meu e Rachel Price.

Patrick Price mă ține închisă

într-un camion roșu la depozitul de cherestea Price.

Sunați la poliție!

PATRUZECI ȘI UNU

BEL A SCĂPAT PIXUL DIN MÂNĂ, LĂSÂND FĂRĂ VOIA EI O DĂRĂ fantomatică pe pagină.

— O, Doamne! a șoptit Ash de undeva deasupra ei.

De undeva, deasupra ei, pentru că ea cădea, luându-se după inima care sărise de pe buza prăpastiei.

Era bunicul!

Cineva o răpise pe Rachel, nu mințise în privința asta, dar nu fusese un străin. Bunicul era vinovatul. El o luase pe Rachel din mașină în seara aceea geroasă de februarie, acum șaisprezece ani, și o lăsase pe Bel în urmă. Cu portierele închise, cu radiatorul pornit, pentru ca singura lui nepoată să nu înghețe pe bancheta din spate în timp ce el dispărea cu mama ei, cu nora lui.

Un nod ascuțit și amar i s-a pus în gât.

— A fost bunicul!

S-a uitat la numele lui, scris de mâna lui Rachel, iar literele au început să se ascută și să semene cu niște țepi care creșteau și-i străpungeau ochii. Patrick Price. Pat. Bunicul. Tataie.

A icnit, dar icnetul n-a trecut de nodul din gât. Domnul Tripp spusese la poliție că Bel părea în regulă când o găsisese, că bălmașea cuvinte inventate și repeta întruna același sunet neinteligibil. Acum Bel se întreba; oare încercase să-i spună? Sunetele pe care le scotea erau cumva „Ta-ta-ie”, „Ta-ta-ie”?

— Îmi pare rău, Bel!

Ash a mângâiat-o pe spate, alungând fiorii.

O lacrimă a scăpat din ochii ei uscați și a căzut pe foaie, pe mesajul lui Rachel, ascuns atâtea ani.

— „Depozitul de cherestea Price”, a citit Ash cu o întrebare în cadența calmă a vocii.

— Depozitul bunicului. A dat faliment cu mult înainte să mă nasc eu.

— Unde e?

— Aici, în Gorham. Futu-i!

Bel și-a trecut unghiile peste față prin păr.

— Era în oraș. Rachel a fost închisă chiar aici. Știu mașina aceea roșie. E un morman imens de vechituri, de echipamente de tăiat lemne, mașini și camioane la depozit. Uneori mergeam acolo când ninge. E un deal acolo, bun de săniuș. Bunicul țipa la mine și la Carter dacă ne apropiam prea tare de camioanele acelea vechi. Spunea că nu suntem în siguranță și că trebuie să stăm departe de ele.

Respira sacadat.

— Nu pentru că nu eram în siguranță, ci pentru că acolo o ținea pe Rachel. Era chiar acolo, extrem de aproape de noi, iar eu n-am știut niciodată.

Ash a închis ochii de parcă nu știa ce să spună, de parcă nu găsea cuvinte care ar fi putut să umple spațiul acela oribil, în jurul căruia se rescriau amintirile lui Bel.

— N-am știut niciodată, a repetat ea ca un ecou surd, care reverbera în golul din cap.

S-a uitat la *Hoțul de amintiri*, care zăcea acolo, deschis.

— Am citit din cartea asta, chiar din exemplarul ăsta.

Semăna cu o spovedanie.

— Probabil bunicul îi ducea mâncare lui Rachel și îi dădea cărți ca să treacă timpul mai ușor. Cartea asta!

Bel a trecut cu degetul peste marginea paginilor.

— A avut-o în mașina aceea roșie și a ascuns mesajul înăuntru. Am citit cartea asta și nu l-am descoperit, n-am văzut niciodată semnele!

Atinsese aceeași carte, poate la câteva săptămâni sau luni după ce o atinsese Rachel, iar degetele ei mici trecuseră peste amprente invizibile ale mamei.

— Cât de disperată trebuie să fi fost! Spera că cineva va descoperi mesajul. Că bunicul îi va da altcuiva cartea, că o va citi altcineva și o va salva. A așteptat atâția ani! Aș fi putut fi eu. Ar fi trebuit să fiu eu. Dar n-am văzut. N-am știut.

Ash nu-și mai găsea cuvintele.

Hoțul de amintiri. O carte de care Rachel își agățase toate speranțele. „O carte specială.”

Bel și-a luat ochii de la carte și s-a dus din nou la bibliotecă.

— Rachel a stat acolo multă vreme. Probabil bunicul i-a dat mai multe cărți să citească.

Poate mai erau și alte „cărți speciale”.

Ash a urmărit-o cu camera în timp ce Bel alegea un volum la întâmplare și îl scotea de pe raft.

Jocurile foamei. Bel a deschis la primul capitol și a studiat cuvintele. Erau și aici urmele vagi de creion care scoteau literele în evidență. *Ajutor* pe prima pagină, *r*-ul din numele lui Prim. Bel s-a uitat la Ash cu ochii mari.

— Mesajul lui Rachel. E și aici!

— Futu-i!

Ash a pus camera pe măsuta de cafea, cu obiectivul spre ei ca să surprindă tot ce se întâmpla. S-a dus apoi lângă ea și, umăr la umăr, au cercetat cărțile, cotoarele și titlurile înclinate.

A luat un volum de pe ultimul raft, *Cercul nopții*, și l-a deschis cu ochii sticlind în timp ce analiza paginile.

— „Aju-tor! Nu-mele meu e Rach...”

S-a oprit și a dat următoarele pagini.

— E și aici! Tot mesajul.

Bel a dat drumul exemplarului din *Jocurile foamei* și a luat alte două cărți. Le-a verificat pe rând: *O regină pe eșafod* și *În spatele ușilor închise*. Mesajul era în amândouă, până la „sunăți la poliție”, care se termina pe pagina 46 în prima carte și pe 49 în a doua.

Le-a lăsat să cadă pe jos cu o bufnitură și foșnet de pagini, apoi a ales altele două.

Ash avea acum un morman în brațe și verifica volumul de deasupra.

— Aici! a spus el și i-a dat drumul pe jos. Și aici!

La fel s-a întâmplat cu următoarea carte și cu următoarea. Mormanele creșteau la picioarele lor și-i împiedicau când se întindeau după alte volume.

Fata dispărută, *Simfonia itinerantă*, *Jumătatea dispărută* și *Lista de invitați*. Toate conțineau mesajul. „Ajutor! Numele e Rachel Price.”

Ash s-a oprit la cartea din mâinile lui și s-a întors cu degetul pe pagină.

— Aici e diferit. „Ajutor, numele meu e Rachel Price. Ne ține închise” în loc de „mă ține închisă”.

— Ce e?

Bel a pășit peste grămada tot mai mare de cărți, și i s-a agățat călcâiul într-un cotor pe care l-a îndoit.

Ash a ridicat volumul.

— O carte veche. *Culoarul morții*, de Stephen King.

Bel s-a uitat la carte și a găsit cele două litere.

— „Ne”? Crezi că bunicul mai ținea și pe altcineva acolo?

— Nu știu, a spus Ash. E singura pe care am găsit-o. În rest, vorbește la singular.

Bel a luat și alte cărți, căutând literele îngroșate și eventualele diferențe. *Biblioteca de la miezul nopții*, *O viață mărunță*, *Banda celor șase ciori* și *Urzeala tronurilor*.

— Unele cărți sunt mai recente.

Bel a lăsat *Scandalul din Malibu* să cadă peste grămada de cărți cu piscuri și văi, în timp ce rafturile se goleau sub ochii lor.

Ash a dat din cap, cu o carte în mână, în timp ce se uita atent la prima pagină.

— Asta a fost publicată anul trecut. Scrie ianuarie 2023.

Bel s-a întins după altă carte, dar s-a oprit și a luat mâna, ascunzându-și degetele în mânecă. Ce mai aveau de aflat?

— A fost acolo tot timpul, nu-i așa? a întrebat ea cu jumătate de glas și s-a uitat la dezordinea pe care o făcuseră.

Un șir de cărți trântite unele peste altele, căzând în gol peste celelalte. Bufnitura a trezit-o pe Bel. A întins mâna să-l ferească și pe Ash, lăsând-o pe pieptul lui.

S-a uitat la cărți, la rezolvarea acestui mister care fusese acolo în tot acest timp.

— Am citit multe din ele. Exact aceste exemplare. Nu a găsit nimeni mesajul ei. Eu ar fi trebuit să-l gădesc.

Poate Rachel sperase că avea să fie tocmai fiica ei – Anna din imaginația ei – care să descopere în sfârșit literele și să o salveze. Își scrisese mesajul în zeci de cărți. Poate sute. O sută de speranțe. O sută de șanse. O bibliotecă întreagă. Bunicul le adunase pe toate și-i spusese lui Bel că sunt speciale, dar nu-i spusese de ce. Pentru că mama ei le citise prima.

— Îmi pare rău! a șoptit Bel pentru cărți, pentru mama ei.

— De ce e preferata ei?

Ash s-a întors la *Hoțul de amintiri* și și-a luat camera de pe masă.

— Poate a fost prima.

Bel a venit lângă el.

— A fost aici cel mai mult timp. Cea mai mare speranță a ei.

— Băga-mi-aș! a zis Ash, îndulcind cumva cuvântul acela aspru. E îngrozitor! Săraca Rachel!

Adevărul era îngrozitor, dar asta nu era tot. Răspunsul era bunicul, era scris acolo în cuvintele lui Rachel, în scrisul lui Bel, dar ce rol juca tata în toate astea?

Exista o singură cale de a continua, cea care era mai dureroasă.

Bel a luat o decizie pentru că știa în adâncul sufletului că decizia fusese deja luată în clipa în care citise mesajul mamei.

— Trebuie să mă duc acolo. La depozit. La camionul roșu. Trebuie s-o văd cu ochii mei. Trebuie să văd unde au ascuns-o.

Ash a mijit ochii.

— Au?

— Tata.

Era dureros chiar și să pronunțe cuvântul.

— „De ce să-i facă ea ceva dacă nu i-ar fi făcut și el ceva înainte?”

Erau cuvintele lui Phillip, iar acum ale ei.

S-a întors cu mâinile goale și a ieșit din living. Nu s-a uitat în urmă: nici la rafturile pe jumătate goale, nici la haosul de pe jos, la urmări. Bel nu mai simțea nevoia să mai vadă nimic.

Ash a urmat-o cu camera și a ieșit pe ușă.

Afară era altă lume. O strălucire argintie îi învăluia degetele lui Bel, iar o briză răcoroasă îi stârnea fiori pe șira spinării.

Bel a aruncat cheia spre broasca de ceramică, pentru că nu avea timp să se mai întoarcă și să o ascundă. Inima și mintea ei erau de aceeași parte și îi spuneau că trebuie să plece, că acum e foarte aproape.

S-a uitat la bicicleta lăsată în iarbă.

— Conduc eu, s-a oferit Ash, care îi citise expresia prin întuneric.

A pornit motorul, iar farurile au luminat casa bunicului, reflectându-se în geamuri ca o acuzație.

— Sunt două variante, a spus Bel. Depozitul e pe cealaltă parte a râului. Cel mai rapid mod de a ajunge acolo este podul de unde pleacă traseele pe munte. Va trebui să lăsăm mașina și să parcurgem restul drumului pe jos.

Podul peste care se putea trece cu mașina era în celălalt capăt al orașului. Oricare dintre cele două drumuri ar fi fost la fel de dureros, dar unul era mai rapid, și inima lui Bel nu avea timp pentru celălalt, cuprinsă de o durere violentă.

— Fă la dreapta!

Ash a intrat pe Main Street.

Bel ținea camera și se uita la drum prin vizor în timp ce Ash conducea cu viteză. Au trecut pe sub un stâlp de iluminat care pâlpâia, în zona unde locuințele începeau să se rarească și copacii se îndeseau. Un val de sânge i-a năvălit în urechi sau poate era râul Androscoggin, care îi dirija spre dreapta.

— Ne apropiem!

Era vechiul pod feroviar care trecea peste drum și peste râu, folosit acum doar pentru snowmobile.

— Încetinește!

Au trecut pe sub podul masiv din metal verde, susținut de doi piloni dubli de beton, care a făcut ca întunericul să pară și mai profund pentru o fracțiune de secundă.

— Oprește aici!

Ash a ascultat-o și a tras pe dreapta pe o porțiune mică de pietriș de la baza podului. Mașina s-a oprit, iar Ash a parcat în fața indicatorului pentru traseul pe munte.

Bel i-a pasat camera și a sărit din mașină în timp ce vuietul din urechea ei devenea un răget, iar ea nu știa dacă își imagina sunetul acela sau era de la râul de lângă ei.

Ash a stins farurile, iar Bel l-a așteptat în beznă, căci lumina lunii era prea slabă să ajungă până la ea. Și-a aprins lanterna de la telefon, și o strălucire fantomatică i-a luminat picioarele. Aici

nu erau stâlpi de iluminat și nici nu avea să fie vreunul până la Depozitul de cherestea Price & Fiii.

Ash a coborât din mașină și a umblat la ecranul camerei.

— Are un modul de filmare pe timpul nopții. Stai puțin! Gata! Acum se vede, a spus băiatul și s-a folosit de vizor ca să vadă pe întuneric.

Cu pași care sunau metalic și găunos în lumina lanternei, Bel a pornit pe drumul de la baza rampei, unde fusese adăugată o alee pentru pietoni, ca un nivel mai coborât al podului și mai aproape de apa învolburată de jos.

— OK? l-a întrebat pe Ash și a pășit pe pod.

Pașii le tropăiau metalic și desincronizat în graba lor, recreând bătăile inimii lui Bel. Fata a ridicat lumina din dreptul picioarelor, iar scheletul podului i-a prins ca într-o cușcă sau ca într-o capcană.

— Futu-i! a izbucnit Ash când s-a împiedicat în urma ei.

Bel s-a întors spre el exact când băiatul s-a împiedicat din nou și a scos încă o înjurătură.

— Ce e? i-a șuierat.

— Ești înfricoșătoare cu vedere nocturnă. Ochii tăi au o strălucire verde.

Au ajuns la celălalt capăt, iar Bel a grăbit pasul în timp ce rampa de metal o conducea pe pământ. Râul a rămas în spate, pe partea cealaltă, pe partea mai sălbatică, în timp ce copacii se înălțau în jurul lor. Bel a ridicat telefonul și a văzut crengile și frunzele cum dansau în bătaia vântului și proiectau umbre de coșmar pe potecă.

— Cât mai avem de aici? a întrebat Ash, ținându-se aproape de ea.

— Zece minute, dacă mergem repede. Depozitul e la poalele muntelui Deer. Deocamdată, mergem pe malul râului.

Bel ținea lumina îndreptată spre picioare, atentă la fiecare pas, singurul lucru care nu îngăduia întunericului să-i înghită cu totul.

— Drumul ăsta duce la o veche centrală electrică, dincolo de lacul de acumulare.

— Sunt și urși? a întrebat băiatul și a întors camera spre coroanele bogate ale copacilor.

— Ash! Suntem în New Hampshire.

— Fantastic!

Au traversat un pod mic de beton pe deasupra lacului, peste un șuvoi de apă întunecată pe care nici nu o vedeau.

— Acum o luăm pe aici.

Drumul se întorcea spre stânga și-i purta departe de râu, în jurul siluetei masive a muntelui. Poteca era accidentată – era doar un drum vechi de exploatare forestieră, măcinat de roțile grele.

Ash s-a împiedicat, iar Bel i-a întins mâna, ferindu-și ochii strălucitori.

— Am ajuns! a spus ea în cele din urmă și a luminat un gard înalt de metal care înconjura depozitul, aflat într-un luminiș imens scobit parcă în mijlocul pădurii.

Indicatorul ruginit spunea *Nu încălcați proprietatea!* Oare indicatorul fusese aici mereu sau îl pusese bunicul doar când avusese ceva de ascuns înăuntru?

Au mers pe lângă gard până la porțile mari din față, unde era o firmă mai mare, cu litere vopsite, scorjite de timp: *Depozitul de cherestea Price & Fiii.*

Uitându-se prin vizor, Ash s-a apropiat de poartă și a întins mâna spre lacătul mare și lanțul gros din jurul barelor din mijloc, care-i împiedicau să intre. A lăsat lacătul să se lovească de gard cu un dangăt care a răsunat printre copaci.

— Cum intrăm?

— E o gaură în gard pe aici, a spus Bel și l-a dirijat cu lanterna.

Au trecut de poartă până în locul unde gardul de sârmă era rupt, iar colțul de jos se ridica de pe stâlp.

Bel l-a dat în lături și și-a băgat capul pe dedesubt, apoi a ținut capătul ca să treacă și Ash.

— Pe aici intram cu săniile, a spus fata după ce s-a asigurat că și Ash era înăuntru.

Mai depășiseră o barieră, intrând într-o lume care dincolo de gard era diferită de cea din afara lui. Aici se întâmplase totul, aici era locul unde dispăruse mama ei atâta vreme!

Ash a urmat-o pe Bel prin curtea acoperită acum de smocuri de iarbă înaltă, sălbatică. Terenul era plat până într-un punct, după care se înălța spre liziera pădurii. Târând sania în urma lor, ea și Carter urcau mica ridicătură, se suiau împreună și goneau la vale prin zăpada proaspăt așternută către gard și râu. Oare Rachel le auzise strigătele? Fiindcă ele nu le auziseră pe ale ei.

— Haide! a spus Bel fără să-și mai lumineze picioarele, ci doar drumul din față spre mormanul de vechituri din capătul opus.

Era pe aici, chiar aici, linia invizibilă care îl făcea pe bunicul să strige „Prea departe, e periculos acolo! Vă puteți tăia în ferăstraie. Camioanele ar putea să cadă peste voi. Vino înapoi pe aici, Bel!”

Bel de acum nu s-a întors pe acolo. A mers înainte, așteptând să vadă de la distanță, din spatele acelei linii invizibile, siluetele întunecate ale mașinilor ruginite și căutând cadrul pentru cărat bușteni, înalt ca o girafă, pe care ea și Carter îl numiseră Larry.

Bel s-a împiedicat de ceva. A întors lumina și ochii în jos. Era o lamă veche și ruginită de fierăstrău, cu o gaură în mijloc năpădită de iarbă și dinții dispuși într-un cerc perfect.

— Trebuie să ne croim drum! i-a spus lui Ash. Camionul roșu e în mijloc.

Bel a mers mai departe și s-a oprit când a dat de o barieră. Două mașini rămase fără geamuri și cauciucuri, doar cu scheletul, stăteau lipite una de alta. S-a urcat pe capote, iar lumina a dispărut după metal. S-a ridicat în picioare și l-a ajutat și pe Ash să urce.

Alte obstacole, lucruri nevăzute care se agățau de hainele lor în întuneric și-i trăgeau înapoi. O mașinărie pe care Bel nu o recunoștea, cu roți și mecanisme încâlcite. Prea mare ca să o escaladeze, așa că au ocolit-o.

O bucată de joagăr; o lamă rotundă, uriașă, care ieșea din pământ.

— Ai grijă! a avertizat-o Ash.

Bel se rătăcise în labirintul acela întunecat de lucruri stricate, ruginite. Lame și ferăstraie, topoare și schelete de metal care alcătuiseră cândva niște mașinării.

— Se vede? l-a întrebat ea, uitându-se înapoi.

Ash s-a uitat prin vizor și a întors camera în jur.

— Nu sunt sigur, a răspuns cu vocea răgușită și obosită. Văd un camion în partea aia, dar nu știu dacă e roșu. Vederea nocturnă nu distinge culorile.

Bel a ridicat lanterna în direcția arătată de cameră. A mijit ochii în urma razei.

Camionul roșu era acolo, la zece metri distanță – nu-i mai despărțea decât un morman de cauciucuri.

O semiremorcă cu un container vechi de transport încă atașat de platforma camionului abandonat. Capul camionului și containerul erau roșii, șterse și ruginite. Dar ieșea în evidență pe fundalul nuanțelor reci de gri și maro ale obiectelor luminate de Bel în jur, inima din jurul fiarei de metal.

Ash a icnit – îl văzuse și el.

Capătul drumului lor.

Bel a pornit spre camion, călcând prin și pe lângă cauciucuri.

Ash rămânea în urmă. Ea s-a întors, cu ochii verzi, întrebători.

— N-nu știu dacă ar trebui să filmăm asta, s-a bâlbâit Ash. E locul unei infracțiuni. Nu mi se pare în regulă să arătăm locul unde Rachel...

S-a oprit.

— Ce-ar vrea Ramsey să faci? Pentru film?

Ash a clătinat din cap și a mijit ochii când Bel i-a băgat lumina în față. A oprit filmarea cu un bip care a răsunat prin labirintul de metal. A băgat camera sub braț, a scos telefonul și a aprins lanterna. Două lumini erau mai bune decât una.

— Unele lucruri sunt mai importante decât filmul.

A strâns-o de mână.

— Ramsey ar spune același lucru.

— Ash..., a început Bel, dar cuvintele i-au murit pe buze înainte să le dea suflu, fiindcă un sunet nou, purtat de vânt, a făcut-o să ciulească urechile.

Un strigăt înăbușit și vag.

Și încă unul.

Bel a urmat sunetul cu ochii până la camionul roșu.

— E cineva înăuntru.

Ash a rămas cu gura căscată.

Încă un strigăt estompat, din containerul de metal, aproape ca niște cuvinte.

— E cineva acolo?!

Bel a simțit că-i bate inima mai tare și că-i ajunge în gât.

— Futu-i! a exclamat ea și l-a luat din nou pe Ash de mână.

Încă un strigăt surd, unul care semăna cu „Ajutor!”

— Ce facem? a întrebat Ash încet, speriat.

Bel știa, nu era nevoie s-o spună. Trebuiau să meargă mai departe. Camionul roșu conținea răspunsurile pe care le așteptase toată viața.

I-a dat drumul lui Ash și a înaintat printre cauciucuri cu ochii la container și la cele patru bare și manete de metal care țineau ușile închise.

Un cauciuc lăsat pe o parte și două ridicate în spatele lui alcătuiau niște trepte spre partea din spate a containerului.

Bel a pășit pe primul, apoi pe următorul, și-a proptit picioarele pe cauciucul gros și a ridicat degetele pe metalul rece.

Încă un strigăt, mai tare acum, că era chiar afară și atingea containerul.

Bel și-a întors capul spre Ash.

Acesta era doar un punct luminos, plutind undeva, mai jos.

— Să mă ajute cineva! s-a auzit din interior.

Bel a respirat adânc, absorbind întunericul și lăsându-l s-o umple.

A întins mâna spre primul zăvor și a strâns de maneta de metal care-i înțepa pielea. A tras-o în stânga cu un scrâșnet care a estompat strigătele din interior în timp ce se desprindea de ușă.

A pus mâna pe cealaltă manetă și a răsucit-o, eliberând bara și deschizând ușa din stânga. Ușa a scârțâit și a lăsat să se vadă un altfel de întuneric înăuntru.

Bel s-a agățat de manetă și a tras ușa spre ea ca s-o deschidă.

A știut înainte să deschidă ușa, înainte să întoarcă lanterna spre interior, înainte să-l vadă sprijinit de peretele opus al containerului.

El a ridicat mâinile ca să blocheze lumina și să-și acopere fața.

— Cine-i acolo? a strigat o voce aspră și răgușită.

— Eu sunt, a răspuns Bel, ascunsă de cercul luminos.

— Rachel?

— Sunt eu, tată.

El și-a lăsat mâinile în jos cu ochii mari și speriați, holbându-se la silueta ei întunecată.

— Bel!

PATRUZECI ȘI DOI

LUMINA DANSA ÎN INTERIORUL CONTAINERULUI, TREZINDU-L la viață cu umbre și scăpărări, mișcându-se odată cu Bel când a pășit înăuntru.

Pereții și tavanul erau căptușiți cu un fel de izolație, niște panouri de spumă ondulată, iar podeaua era acoperită de covoare și pături.

În colțul opus se aflau o saltea, perne și alte pături. Pe partea cealaltă, o toaletă pentru camping, cu rezervor detașabil. Un ventilator electric, cu cablul înfășurat pe bază. Și o veioză scoasă din priză. Mormane de haine zdrențuite și prosoape vechi. Bidoane imense cu apă îmbuteliată, unele goale. Mâncare împrăștiată haotic; pachete, conserve și cutii. O furculiță uitată peste o conservă desfăcută de porumb îndulcit. Articole de toaletă, șervețele umede și o cutie de baterii.

Iar tata stătea sprijinit de peretele îndepărtat, între pat și toaletă. Avea o cătușă de metal în jurul unei glezne și un lanț se încolăcea în jurul lui, dispărând printr-o gaură mică în peretele containerului, atașat de ceva din afară.

— Bel!

S-a ridicat, iar lanțul s-a desfășurat cu un șuierat, întinzându-se după el. A ajuns doar la două treimi din drum când lanțul l-a oprit în loc.

Un obiect întunecat în mâna lui. L-a aprins. Era o lanternă, mult mai luminoasă ca a ei. A așezat-o pe o cutie de biscuiți, îndreptată spre tavan ca să lumineze tot spațiul.

— Chiar ești tu, a spus tata cu vocea mai calmă și o umbră de barbă pe față la care lumina nu putea ajunge. Slavă Domnului că ești tu, Bel! Nu ea.

Altă umbră i-a întunecat ochii.

— Mi s-a părut că aud voci. Vorbe. E cineva cu tine?

— E Ash.

Bel și-a întors capul după el. Ash se uita înăuntru și clipea încet, de parcă totul ar fi dispărut dacă nu era atent.

— Cine?

— Ash, din echipa de filmare, a spus Bel mai tare după ce și-a găsit vocea.

Tata s-a schimbat la față și a căpătat o expresie ciudată, nefamiliară, luminată de jos.

— Trimite-l de aici, Bel! Trebuie să plece acum!

Bel s-a uitat la ei, prinsă la mijloc.

— Trebuie să pleci! s-a răstit tata la Ash. Pleacă, ai auzit? Și nu suna la poliție! Fără poliție! Asta e o problemă de familie.

Ash s-a uitat la Bel.

— Nu cred că ar trebui să te las singură.

— Pleacă!

Tata a întins degetul murdar cu mâna de pe care lipsea verigheta.

— Stai! a spus Bel, ridicând și ea un deget. Ash, vino cu mine! A ieșit din container și a coborât treptele formate din cauciucuri vechi, cu Ash lângă ea.

— Bel, a șoptit el. Ce dracu'? Nu te las...

— Pot să mă descurc singură.

L-a luat de mână.

— E tata. Sunt părinții mei. Familia mea. Trebuie să aflu adevărul, tot adevărul.

Bel nu se putea ascunde la nesfârșit după echipa de filmare.

— Nu pot să te las singură cu el, ce....

— Am fost singură cu el toată viața. Eu și tata, doar noi doi. M-a mințit, Ash. Trebuie să știi ce a făcut; ce rol a jucat. Mie îmi datorează adevărul, nu altora. Nu va vorbi dacă ești aici, dar poate e pregătit, în sfârșit, să vorbească cu mine.

Ash s-a uitat la containerul care strălucea în mijlocul labirintului de metal.

— Ești sigură?

— Familia pe primul loc, hm! a zis ea.

Problema era să știi cine merita să facă parte din familie în cele din urmă.

— O să fie bine! Trebuie să fac chestia asta. Te descurci să te întorci singur la mașină?

El și-a împletit degetele cu ale ei.

— Nu pentru mine îmi fac griji.

— Nu suna la poliție, Ash! a spus Bel, nu pentru că așa le ceruse tata.

Dar avea nevoie să afle prima adevărul, înainte să decidă ce era de făcut cu acel adevăr. Cu familia ei. Cu părinții. Era decizia ei.

— Întoarce-te la hotel! Te sun când terminăm. OK?

Ash nu a răspuns. A tras-o spre el cu brațele încordate și camera prinsă între ei. Ea și-a sprijinit capul de pieptul lui și i-a ascultat bătăile inimii.

— Ai grijă! i-a șoptit băiatul și i-a atins urechea cu buzele.

— Așa o să fac!

Tata era legat; nu avea ce să-i facă. Pe urmă i-a venit o idee care a alungat-o pe prima: tata nu avea să-i facă nimic rău oricum, nu-i așa?

Ash și-a coborât degetele pe brațul ei și s-a întors cu spatele, apoi și-a ridicat telefonul să lumineze formele masive ale ferăstraielelor și ale mașinilor ruginite ca să-și găsească drumul.

Bel l-a privit cum dispare, înghițit de labirint.

A tras aer în piept prin întuneric. Era pregătită și număra în gând în timp ce urca treptele.

În container, față în față cu tata.

— A plecat.

— Fără poliție? a spus tata, iar întrebarea era atât de disperată, încât i se citea și în ochi.

— Nu o să sune la poliție.

— Bine!

El s-a mișcat, iar lanțul a zăngănit.

— Doamne, puștoaico, ce mă bucur să te văd! Nu știu cum m-ai găsit, dar trebuie să mă scoți de aici.

— Tată..., a început Bel, dar el a întrerupt-o.

— E nebună! Rachel, a spus el, pronunțându-i numele cu dispreț, cu ochii mari și panicați. M-a încuiat aici fără niciun motiv. Mi-a spus în toiul nopții că vrea să-mi arate ceva. M-a adus aici, în camion. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, mi-a prins cătușa de gleznă. Cât timp a trecut, puștoaico? Mi-a adus mâncare și apă de câteva ori, dar nu vrea să spună de ce a făcut asta, ci doar că ar fi o *favoare* să-mi dea răspunsuri. Trebuie să mă ajuți! Rachel are cheia de la asta.

I-a arătat glezna jupuită acolo unde metalul se înfășura pe piele.

— Poate găsești un ferăstrău între gunoaiile astea. Ajută-mă, puștoaico!

Bel nu s-a mișcat.

— Rachel a făcut asta? a întrebat ea, folosindu-se de ignoranță ca de o mască.

Știa mult mai multe lucruri decât se aștepta el.

— Da! a zis tata rugător. Rachel e nebună. Probabil i s-a întâmplat ceva cât a fost plecată, ceva care a făcut-o să-și piardă mințile. M-a încuiat aici fără motiv.

— De ce ți-ar fi făcut așa ceva, de ce te-ar fi încuiat aici, dacă nu i-ai făcut tu ceva înainte?

Tata a căscat ochii.

— Ce tot spui, puștoaico? Nu i-am făcut niciodată nimic. Nu e logic!

Bel își mesteca buza.

— Hm, știi ce altceva nu e logic?

Tata se holba la ea.

— Dacă Rachel e nebună, dacă te-a încuiat aici fără motiv, de ce nu vrei să sun la poliție?

Tata a făcut un pas în spate, privind în jur.

— Pentru că, s-a agățat el de cuvânt ca să câștige timp. Pentru că știi cum e poliția din Gorham. Probabil că Dave Winter ar găsi un mod de-a da vina pe mine. De-a mă aresta din nou.

— Poate că așa ar trebui să facă.

— Ce vorbești, puștoaico? a întrebat el și a pronunțat ultimul cuvânt destul de tăios, cât s-o înjunghie. Haide, trebuie să cauți o cale să mă scapi de cătușa asta! Să o deschidem forțat, să tăiem lanțul. Du-te și caută ceva! Acum!

— Nu! a răspuns Bel și a tresărit când i-a văzut expresia.

Niciodată nu-i spusese „nu” în felul acela, întotdeauna Bel bătea în retragere, făcea orice ca să fie el fericit și să-l împiedice să plece, pentru că toți ceilalți plecau în cele din urmă. Numai că era posibil să nu fi fost acesta adevărul.

— Nu, tată! Îmi pare rău, dar trebuie să știu de ce te-a băgat Rachel aici.

Tata a căscat gura, apoi a deschis-o și a închis-o, făcând umbrele de pe tavan să se miște.

— Nu știu, puștoaico. Țsta e adevărul curat! Probabil și-a pierdut mințile cât a fost plecată, pentru că...

— Nu a fost plecată, tată. Rachel nu a fost plecată niciodată. A fost chiar aici, în camionul ăsta roșu. Legată de gleznă. Aici a fost în toți anii aceia. Chiar aici!

Tata s-a uitat în jur de parcă vedea totul pentru prima dată, dar Bel nu mai avea încredere în ochii lui.

— Și știi și cine a băgat-o aici.

Privirea lui Bel s-a înăsprit.

Tata a clătinat din cap și a făcut lanțul să zăngănească.

— De ce te uiți așa la mine? N-am fost eu. N-am avut nicio legătură cu asta.

Mințea prea ușor, minciunile i se rostogoleau pur și simplu de pe limbă. Poate pentru că le repetase toată viața.

— A fost bunicul.

Bel îl privea cu atenție și aștepta să vadă o urmă a adevărului pe fața lui.

— Bunicul a răpit-o pe Rachel. El a ținut-o aici, în curtea asta, în containerul ăsta. I-a adus apă și mâncare. I-a adus cărți să citească de-a lungul anilor. În tot acest timp, ea a fost aici.

Bel a răsuflat și a scos afară o parte din întuneric.

— Iar tu știi.

— Nu!

Vocea lui s-a frânt, ochii i-au devenit sălbatici și cute noi i-au apărut pe piele.

— Nu știam. Jur, puștoaico! Trebuie să mă crezi!

— Întotdeauna te-am crezut, a spus Bel în timp ce i se frângea vocea, însă a construit un zid nou în jurul ei. Erai nevino-vat. Erai singurul om care ținea la mine cu adevărat, care nu avea să plece niciodată. Și te-am crezut. Te-am apărat, le-am spus tuturor că se înșală în privința ta. Pentru că aveai alibi și nu puteai să ai vreo legătură cu dispariția lui Rachel, nu-i așa?

— Da, așa e! Te rog! Trebuie să mă scoți de aici.

— Și aproape că a fost un alibi bun, nu? a continuat Bel, fără să ia în seamă rugămintea din ochii lui. Aproape a funcționat. Te-ai tăiat la mână exact la ora două. Pentru că atunci te-ai înțeles cu bunicul, când putea s-o răpească pe Rachel. O tăietură

urâtă, care avea nevoie de suturi. Asta însemna că trebuia să fii la spital, să apari pe camerele de supraveghere, cu un alibi puternic pentru următoarele ore ca să nu te bănuiască nimeni.

Tata clătina din cap și clipea.

— Numai că bunicul nu a răpit-o la ora două, nu-i așa? A întârziat, pentru că Rachel s-a dus la mallul din Berlin. Bunicul n-a putut s-o intercepteze decât după ce Rachel a ajuns pe drumul unde a fost găsită mașina cu mine înăuntru. A răpit-o abia la ora șase, chiar la capătul alibiului tău credibil. Așa că nu mai era credibil, nu? Lăsa timp suficient, câteva minute în plus, ca să existe niște îndoieli și poliția să treacă la atac.

Bel și-a lăsat mâna pe lângă corp, gata să apese pe trăgaci.

— Nu te așteptai să fii arestat, dar ai fost pentru că bunicul a întârziat.

— Bel, ascultă-mă!

— Nu, tu să ascuți! Cineva te-a auzit, tată. Când vorbeai cu bunicul.

Un zvâcnet al gurii pe care nu a mai apucat să-l mascheze. Voia să întrebe cine, dar nu putea s-o facă, și o știau amândoi.

— Ai pus totul la cale cu bunicul. Dispariția lui Rachel. Știai că era aici!

— Nu! a strigat el și și-a ridicat mâinile tremurând. Nu știam! Nu știam că e aici!

El a făcut ochii mari și s-a uitat în altă parte, cu gura căscată. Nici măcar nu se putea uita la ea în timp ce mințea.

— Ba da, tu...

— Nu știa, a spus o voce din spatele lui Bel, o voce atât de familiară, încât suna aproape la fel ca a ei.

PATRUZECI ȘI TREI

BEL A CLIPIT CÂND RACHEL A APĂRUT DIN SPATE PRIN ÎNTUNERIC și a urcat în container. Nu se uita la Charlie, doar la Bel. Mâna îi zvâcnea pe lângă corp de parcă voia s-o întindă spre ea.

— Nu știa, a repetat ea. Măcar de data asta spune adevărul.

Bel și-a întors umerii ca să nu mai fie cu fața spre ei, prinsă la mijloc.

— Cum ți-ai dat seama că sunt aici? a întrebat-o.

— Am așteptat douăzeci de minute și n-ai mai venit, a răspuns Rachel. M-am dus la bunicul tău să te caut și am văzut cărțile pe jos. Am văzut că mi-ai găsit mesajul. Am știut că o să vii aici, la camionul roșu. Îmi pare rău!

Și-a lăsat ochii în jos doar pentru o secundă.

— Nu voiam să aflî așa. Nu voiam să aflî deloc. Asta e familia ta, sunt oamenii care te-au crescut. Am văzut cât de mult îi iubești și nu voiam să-ți fac rău, oricât de tare m-ar fi durut. N-am vrut să aflî.

Dar era prea târziu pentru asta.

— Cum adică el spune adevărul? a întrebat Bel și s-a uitat iar la Charlie. Nu știa că ești aici?

Rachel nu s-a uitat la el, ci a vorbit despre el ca și cum n-ar fi fost de față.

— E adevărat. Nu știa că am fost aici tot timpul, în camionul ăsta. Nu știa. Pentru că mă credea moartă.

Acum s-a uitat la el cu flăcări în priviri. Lanțul a zornăit când Charlie a pășit în spate, dar Rachel nu terminase.

— Credea că sunt moartă, pentru că asta i-a spus lui Pat să facă. Țăsta era planul. În rest, ai ghicit, Bel. Dar bunicul tău nu trebuia să mă răpească în ziua aceea la ora două. Trebuia să mă omoare.

Tata a scos un sunet gros și gutural din gât.

— Te miri, Charlie? i-a aruncat Rachel cuvintele în față, letale, la fel ca ochii ei. Cred că te-ai mirat foarte tare când m-ai găsit în bucătărie acum trei săptămâni, după ce ai fost convins timp de șaisprezece ani că sunt moartă, nu? Toți presupuneau că sunt moartă, dar numai tu erai sigur.

Rachel a tras aer în piept cu un râset îngropat undeva, adânc.

— Ce față ai făcut atunci! Credeam că o să faci atac de cord. Ba chiar am sperat că o să faci!

— Nu știu despre ce vorbești! a răspuns Charlie răgușit.

— O, e OK! a spus Rachel și a plescăit din limbă. Pentru că eu știu totul, ba chiar mai multe decât tine. Pat mi-a spus tot. Mi-a explicat tot, ca să înțeleg că nu a fost vina lui. Că, de fapt, mă ținea aici ca să mă *salveze*. Tatăl tău își dorea cu disperare să creadă acest lucru. Își dorea cu disperare să cred și eu. Că mă salvase pentru că nu mă omorâse, ci mă ținuse aici.

Bel s-a întors spre tatăl ei, aproape fără să-l recunoască.

— I-ai spus bunicului s-o omoare? De ce?

Erau prea multe întrebări care începeau cu „de ce”.

— De ce a fost bunicul de acord?

Rachel se uita la ei doi, iar privirea îi scăpăra către unul și se înăsprea către celălalt.

— Îi spui tu, Charlie?

Tata a mers în față și s-a prăbușit când a ajuns la capătul lanțului. S-a strâmbat de durere și s-a apucat de piept.

— Nu-i nimic adevărat, Bel. Te manipulează!

— Bine, atunci îi spun eu.

— Taci, Rachel! a urlat el roșu la față, în timp ce o umbră monstruoasă se zvârcolea pe tavan deasupra lui. N-o asculta, Bel!

Bel își întorcea capul spre părinții ei, în stânga și-n dreapta, spre mama și tata.

— Vrea să știe adevărul, Charlie. Și îl merită. Iar tu nu o să i-l spui niciodată.

Rachel s-a întors spre Bel cu ochii blânzi și colții acoperiți.

— Bunicul tău a fost de acord cu planul – cel puțin, din câte știa tatăl tău – pentru că Charlie l-a șantajat.

— Cu ce? a întrebat Bel.

— Cu alt secret al familiei Price. Ce familie, nu? a zis Rachel, cu buzele strânse într-o linie dură. Într-o noapte, când tatăl tău era adolescent, a auzit că părinții lui se certau. A fost noaptea în care mama lui a murit. S-a dat jos din pat exact când Pat a împins-o pe mama lui. Maria a căzut pe scări, și-a rupt gâtul și a suferit leziuni fatale la cap. Legistul l-a declarat un accident, că se împiedicase și căzuse pentru că era întuneric. Asta e povestea pe care le-a spus-o Pat. Dar Charlie știa că nu fusese un accident, că tatăl lui a împinsese, că o ucisese, fie că voise, fie că nu. Nu a spus nimănui, nici lui Pat, nici lui Jeff. A păstrat secretul ani de-a rândul, decenii chiar, până a găsit ocazia să-l folosească. Probabil că uciderea soției e moștenire de familie, nu, Charlie? s-a răstit ea, apoi s-a întors spre Bel. Charlie i-a spus lui Pat că, dacă nu e de acord să mă omoare, se duce la poliție și spune ce a văzut în noaptea aceea. Că va merge până la capăt și va depune mărturie împotriva lui. Că îl putea face și pe Jeff să creadă că văzuse accidentul, și cum putea bunicul să spună că mințeau amândoi? De-asta a acceptat Pat. Niște lași, toți!

Tata a mijit ochii și s-a uitat în ceafa ei de parcă își lua ținta.

— Pat mi-a spus, a continuat Rachel, fără să-l bage în seamă, că, dacă nu era de acord cu acest plan, dacă nu mă răpea, se temea că Charlie o să mă omoare până la urmă cu mâna lui, așa că el mă *salvase* de chestia asta. Dar Charlie trebuia să creadă că murisem. Și a crezut.

Lanțul a zornăit în ritmul pașilor tatei.

— Charlie i-a mulțumit după aceea, îți vine să crezi? A spus că nu vrea să știe detalii, cum făcuse, unde era cadavrul meu, doar că se terminase. Voia să poată nega în mod plauzibil. Pat a spus mereu că, dacă Charlie va da vreodată dovadă de remușcări, de păreri de rău, avea să spună adevărul despre ce făcuse, despre faptul că sunt în viață. Că va găsi o cale de-a mă aduce acasă. Charlie nu i-a spus niciodată așa ceva. Credea că pusese să fiu omorâtă, și nu s-a îndoit niciodată de ce făcuseră; nu a regretat niciodată.

Tata a izbucnit în râs, un râs găunos și găuit.

— Ce faci, Rachel? Bel nu o să te creadă niciodată. Nici măcar nu te cunoaște! Bel! Uită-te la mine, puștoaico!

S-a uitat, dar numai pentru o secundă, la ochii lui roșii și turbați, în timp ce stalactite de salivă îi atârnavau de dinți. S-a întors din nou spre Rachel, rănită, dar tăcută.

— De ce a vrut să te omoare? a întrebat Bel și s-a uitat la părinții ei, întorcându-și capul întruna, pentru că nu-i vedea pe amândoi în același timp.

Rachel a oftat.

— Știam de ceva vreme că Charlie o să mă omoare. Nu doar când m-a răpit Pat. Știam de săptămâni, de luni întregi.

— De ce?

— Îl cunoști pe tatăl tău, poate mai bine decât mine, a spus Rachel fără răutate. Știi cum stă treaba. Că totul se învâрте în jurul lui, că are întotdeauna dreptate. Îi controlează pe toți din familie, chiar dacă ei nu-și dau seama. Ai remarcat că toată lumea cere scuze de la el, dar el nu cere scuze niciodată, pentru

că nu greșește niciodată? Credea că o să mă controleze și pe mine. Eram prea tânără când m-am măritat cu el, eram naivă, iar el era mult mai în vârstă, așa că avea dreptate în orice privință, cu siguranță. Dar... m-am schimbat când am devenit mama ta și am început să văd cum era el în realitate. Cred că a observat că mă îndepărtasem de el, așa că a încercat să mă aducă înapoi. Luni întregi a încercat să mă facă să cred că-mi pierdusem mințile, ca să am nevoie de el, ca să nu plec vreodată.

Rachel a închis ochii strâns.

— „O, Rachel, iar ai lăsat ușa deschisă! Rachel, scumpo, ai lăsat cuptorul pornit, ai fi putut să dai foc la casă.” Nimic nu era adevărat. Știam, dar el era atât de priceput, încât am început să mă îndoiesc de mine însămi.

Rachel i-a aruncat lui Charlie o privire rece și plină de amărăciune.

— Dar ai făcut o greșală, Charlie, una mare. Atunci, de ultimul Crăciun. „Rachel, ai lăsat-o singură pe Annabel în cadă, ar fi putut să se înece.” Te ținea în brațe și tu urlai. Atunci mi-am dat seama. N-aș fi uitat niciodată de tine, pentru că erai lumea mea întreagă. Știam că e periculos, că trebuie să-l părăsesc. Cred că Charlie și-a dat seama că pierduse, că urma să plec, și nu putea să suporte așa ceva, o nu! De-asta voia să mă omoare. Era ultimul mod în care putea să mă controleze.

— Ei, haide!

Tata a tras de lanț și a bătut din piciorul liber, făcând containerul să se zguduie.

— Tu auzi ce spui, Rachel? Sincer, ai nevoie de ajutor. Ai numai fantezii în cap. Bel nu crede nimic din toate astea! Am crescut-o să fie mai deșteaptă de atât!

El o crescuse și era deșteaptă, numai că el se înșela. O credea pe Rachel, pentru că Bel nu lăsa niciodată ușa de la intrare deschisă, nici tomberonul dezlegat, nu spărsese nenorocita aia

de cană, iar tata o lăsase în parcare la Taco Bell ore întregi, nu câteva minute. Dar era destul de deșteaptă să mai vadă și altceva, tot ce Rachel lăsase pe dinafară.

— Dar *urma* să pleci, nu-i așa? a întrebat Bel. Ai împrumutat trei mii de dolari de la Julian Tripp cu două zile înainte să dispari. Voiai oricum să-i folosești ca să ne părăsești.

Rachel a dat din cap, iar zâmbetul ei trist i-a tras în jos colțurile gurii.

— Ai dreptate, Bel! Și ești deșteaptă, dar nu datorită *lui*. Tatăl tău îmi luase deja cardurile. Pentru binele meu, așa spunea, pentru că golisem un card și uitasem că o făcusem. Era o minciună. Dar nu aveam acces la banii mei și aveam nevoie de bani ca să plec. Știam că o să mă omoare. Nu era vorba de *dacă*, ci de cât timp mai aveam la dispoziție. Credeam că nu mai am timp să rezolv problema cu cardul, mai ales că pe urmă a pretins că mi se stricase mașina, ca să mă izoleze și mai tare. Nu mai puteam să aștept. Julian era singurul meu prieten; doar la serviciu eram în siguranță. Știam că, dacă îl rugam pe Julian, după ore, avea să-mi dea banii. Și a făcut-o, la doar câteva zile după aceea. Trei mii de dolari. Erau destui. Pe urmă, Charlie mi-a *reparat* mașina și am știut că trebuie să plec atunci, înainte să fie prea târziu. Chiar în ziua aceea. Miercuri, pe 13 februarie. Ai dreptate, Bel. Urma să fug. Și să te iau cu mine.

Bel a răsuflat și a scos afară și ultima rămășiță de întuneric, cu un tremur pe șira spinării, dar nu era un fior, fiindcă părea cald. Iată-le! Cuvintele pe care așteptase toată viața să le audă și pe care nu le știuse până în acest moment. Mama ei nu voia s-o lase în urmă și nu alesese s-o abandoneze. Bel făcuse mereu parte din plan; trebuiau să plece împreună.

O lacrimă s-a desprins, agățată de gene.

Rachel a întins mâna și i-a mângâiat încheietura cu degetul mare, alt loc în care se simțea acel fior cald.

— Plănuisem totul timp de câteva săptămâni, Bel. Absolut tot. Și aveam banii, așa că era momentul să pun planul în aplicare. Asta s-a întâmplat la mall, de asta am dispărut de două ori în ziua aceea. Prima dată a făcut parte din plan. E adevărat ce ți-am spus despre felul în care am dispărut la mall. Cu tomberonul pentru reciclabile din spatele ușii pentru angajați. Dar nu a fost o coincidență și nu pentru că ne urmărea cineva. Veneam la mall de câteva săptămâni și studiam totul – am urmărit camerele de supraveghere până am depistat unghiul mort de lângă ușa aceea. La ce oră scoteau tomberoanele pe ușă în fiecare zi, cine le lua, cât timp trecea până colectau materialele reciclabile, dacă erau camere și acolo. Știam că, dacă reușeam să trec de ușa aceea și să intru într-un tomberon pe care îl trăgeau afară pe roți, dacă lăsam mașina parcată la câteva străzi distanță, nimeni nu avea să-și dea seama. Ușa numai pentru angajați nu rămânea descuiată; furasem o cheie de la cineva cu două săptămâni înainte. Eram pregătită, Bel. Și a mers. Am dispărut în mallul acela, am plecat fără o urmă. Ai fost foarte cuminte în tomberon, de parcă știai cât de important e să nu fim prinse. Voiam ca oamenii să creadă că dispăruserăm aproape de casă, un mister imposibil care să-i țină ocupați, ca să nu ne caute în altă parte, pentru ca Charlie să nu știe unde plecaserăm.

Rachel s-a oprit să respire, iar ochii i s-au întunecat odată cu povestea.

— Nu știam... că e aceeași zi în care Charlie și Pat se înțeleseseră să-și ducă planul până la capăt. Charlie trebuia să se taie la mână pe la ora două, ca să aibă alibi. Pat trebuia să vină după mine, acasă. Pat a ajuns exact când am plecat spre mall, așa că ne-a urmărit până la Berlin. A parcat aproape de mașina noastră și a așteptat să ne întoarcem. Am stat ore întregi, Bel, ascunse în tomberonul acela, așteptând să ne scoată afară. Dar Pat nu putea să-l sune pe Charlie ca să-i spună că ceva nu mersese

conform planului stabilit. Alibiul lui Charlie trebuia să fie perfect; nicio legătură între ei, niciun telefon. Așa că Pat a așteptat. Ne-a urmărit când ne-am întors la mașină. Credea că ne ducem acasă, dar noi urma să dispărem pentru totdeauna și să găsim o casă nouă. De-asta am condus pe străzi lăturalnice, ca să nu se vadă numerele de înmatriculare. Nu știam că Pat e în spatele nostru. Eram pe drumul acela pustiu și a profitat de ocazie, a accelerat ca să ne depășească și a frânat în față. A trebuit să ies de pe drum ca să nu-l lovesc. Tu erai OK, Bel. Mereu ai fost foarte curajoasă. Am coborât din mașină să strig la celălalt șofer. Atunci mi-am dat seama că era Pat. L-am întrebat ce naiba făcea, pentru că ar fi putut să ne omoare. A spus că trebuie să-mi arate ceva, că e urgent. Știam că ne stricase planul deja, pentru că ne văzuse *după* ce dispăruserăm. Eram neatentă, mă gândeam ce naiba să fac, așa că n-am văzut cătușele din mâinile lui. A deschis portbagajul. M-a prins de încheieturi, m-a împins înăuntru și a închis portbagajul. Am strigat la el să-mi dea drumul, am tras șuturi în încuietore, dar pe urmă a fost un moment îngrozitor când mi-am dat seama că te lăsase în mașină cu portiera deschisă. Afară era ger. Am încetat să mai strig pentru mine și am început să strig pentru tine, să-i spun lui Pat că nu-mi păsa ce făcea cu mine, dar să se întoarcă și să închidă portiera ca să fiu sigură că ești bine. Așa a făcut, a verificat dacă e pornit radiatorul și a închis portiera. A spus că l-ai văzut, Bel, că ai strigat după el. Ți-a dat o cutie de suc și te-a lăsat pe banchetă. Voia să știu că nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău nepoatei lui. Mi-a promis că va avea grijă de tine când eu nu puteam. Pe urmă m-a adus aici.

Și-a desfăcut brațele și a arătat celula improvizată.

Bel s-a uitat din nou în jur, la spuma aceea ondulată de pe tavan și la lanțul prins de glezna tatei care dispărea undeva, afară. La spațiul acela mic și întunecos, casa mamei timp de atâția ani. A încercat să-și imagineze cum o văzuse Rachel în prima zi și

marginile au devenit mai ascuțite, umbrele, mai adânci, pereții, mai apropiați. Cum supraviețuise după toate astea?

Rachel părea să-i citească gândurile, fiindcă-i recunoștea privirea, așa cum și Bel o recunoștea pe a lui Rachel.

— Pat a avut în jur de o săptămână să pregătească locul, după ce Charlie îi ceruse să mă omoare. L-a izolat, a spus ea și a arătat la spumă. Pentru temperatură, dar eu am crezut mereu că o pusese ca să nu mă audă nimeni cum strigam. Nu m-a auzit nimeni, niciodată, s-a smiorcăit Rachel. Eram legată de gleznă. Erau găuri pentru ventilație în pereți și în tavan. A pus un generator în spate și a trecut cablul prin gaura aceea din perete. Așa că aveam un calorifer iarna și un ventilator vara. Doamne, vara era îngrozitoare aici! Era atât de cald, încât abia mă puteam mișca. Aveam o veioză pe care o foloseam în lunile în care era generatorul pornit, așa că nu stăteam pe întuneric. Alteori aveam lanterne și destule baterii cât să păstrez una aprinsă mereu. Venea de două ori pe săptămână cu apă și mâncare, și toate proviziile pe care i le ceream. Stătea puțin cu mine, cu ușa deschisă. Mereu mă gândeam că era șansa mea să-l conving să-mi dea drumul. Cred că am fost cât pe ce, de vreo două ori. Dar a spus că nu se poate decât dacă Charlie vine la el să-i spună că regretă ce făcuseră. Altfel, a spus că a-mi da drumul și a mă lăsa să mor e același lucru, că Charlie m-ar fi ucis cu mâna lui. Din două în două săptămâni, îmi aducea o carte nouă.

Rachel s-a uitat din nou în ochii lui Bel, ca să se ancoreze în prezent, când nu mai era ea cea legată.

— Dar știi asta deja, pentru că le-ai găsit pe toate. Credeam că Pat o să le ducă la un anticariat sau că o să ți le dea ție. Nu credeam că o să le păstreze în tot acest timp. El nu prea citea.

— Îmi citea mie, a vorbit Bel cu un nod în gât. Aceleași cărți, după ce le citeai tu.

Ochii lui Rachel s-au umezit din nou.

— Eu l-am rugat să facă asta. M-am gândit că, după ce mai crești, o să vezi semnele și o să găsești mesajul.

— Îmi pare rău!

Bel și-a lăsat ochii în pământ, apăsăți de povara care-i trăgea în jos.

— Nu e vina ta, Bel.

Bel i-a mângâiat brațul, apoi pe celălalt, până și-a ridicat ochii din nou.

— N-ai știut. Trebuia să fac semne vagi, abia vizibile. Sincer, nu mă mir că nu le-a găsit nimeni. Nu exista altă cale. Pat îmi dăduse un creion și un caiet ca să notez lucrurile de care aveam nevoie. Pe urmă, când mi-a adus prima carte, am scris mesajul cu litere mari chiar deasupra capitolului unu. Dar Pat a răsfoit cartea și a găsit mesajul imediat. Mi-a spus că îi dăduse foc și că nu putea să-mi aducă altele dacă mai încercam așa ceva. Așa că a trebuit să fiu mai deșteaptă, să ascund mesajul în așa fel încât Pat să nu-l găsească, pentru că știam că o să verifice de fiecare dată când îi dădeam cartea înapoi. *Hoțul de amintiri*, aceea a fost a doua carte pe care mi-a adus-o și prima în care am ascuns mesajul. De-asta e preferata mea. Îi spuneam că e o carte specială, dar nu și de ce. Chiar dacă nu funcționa, mi-a dat un motiv să trăiesc, mi-a dat speranță.

Bel a simțit că i se umezesc ochii și ei, la fel ca ai lui Rachel, de lacrimi neplânse pentru toate acele ocazii ratate și toți anii în care fuseseră așa de aproape, iar ea nu știuse nimic.

— Deci noi două fugeam de acasă. De-asta ai luat trei mii de dolari, de-asta am dispărut la mall. Dar ne-a interceptat bunicul și te-a răpit. De-asta ai dispărut de două ori; una din dispariții a fost plănuită, cealaltă, nu.

Rachel a dat din cap.

— Dar care era restul planului? a întrebat Bel.

Lanțul a zăngănit, făcând-o să tresară fiindcă aproape uitase că tata era acolo și le privea.

— Unde urma să mergem după mall?

Bel trebuia să știe ce fel de viață plănuise Rachel pentru ele și cum ar fi putut fi în partea cealaltă. Trăise deja una din versiuni, a fetei abandonate pe bancheta mașinii. Viața ei fusese misterul la care căscase gura toată lumea, și fusese îngrozită de ideea că urma să fie din nou abandonată, știind că era inevitabil. Bel trebuia să știe care era cealaltă versiune, ce altă viață ar fi putut să aibă, ce îi răpiseră tata și bunicul.

— Cu câteva săptămâni înainte de ziua aceea, a spus Rachel, înainte ca Charlie să-mi blocheze accesul la bani, cumpărasem altă mașină. Una ieftină, neînmatriculată, de la un cuplu care voia plata în numerar. O parcasem în Randolph, pe o stradă doar cu case de vacanță, unde nu era nimeni care s-o reclame la poliție. Urma să schimbăm mașina și să o scufundăm pe cea veche în lacul Durand. De acolo, trebuia să mergem în Vermont, în orașul Barton.

— Unde locuiește Robert Meyer, a spus Bel ca să umple golul, știind încotro mergea povestea, pentru că trăise o versiune proprie în ultimele două săptămâni.

— Prietenul lui Jeff, Bob, a dat Rachel din cap. Pomenea de el ori de câte ori avea ocazia. Mi-a spus odată că Bob vindea identități false luate de pe Dark Web și că nici măcar nu era așa de scump. Jeff nu știa că mi se întipărise în memorie și că voi avea cândva atâta nevoie de informația asta. Am luat numărul și adresa lui Bob din telefonul lui Jeff în ultima săptămână. Le-am scris pe o bucată de hârtie, de fapt, pentru că voiam să las telefonul în mașina de pe fundul lacului. Hârtia aceea a fost unul dintre singurele lucruri pe care le aveam în buzunar când m-a răpit Pat. Hârtia aceea și cei trei mii de dolari de la Julian. Pat nu a găsit banii, pentru că îi ascunsesem. Mă uitam deseori la bucata aceea de hârtie și mă gândeam cât de aproape fusesem de o viață nouă. Memorasem totul, numărul de telefon, adresa. Le recitam uneori, ca să mă verific. Urma să ajungem în noaptea

aceea la Bob acasă și să cumpărăm o identitate nouă pentru noi două, Bel. Aveam banii și ne mai rămâneau destui cât să o luăm de la capăt. De acolo, trebuia să ajungem la un aerodrom privat, de lângă graniță. Să convingem pe cineva cu o aeronavă mică să ne ducă în Canada. Am fi avut pașapoartele noi pentru planul de zbor, pentru autorități, și nimeni n-ar fi știut că nu suntem aceleași persoane. De acolo, cu numele noi, trebuia să ne îndreptăm spre Dalhousie, un orașel din New Brunswick. Cu doar câteva mii de locuitori, fără prea mulți turiști. Îl căutasem pe calculatoarele de la școală, ca să nu las urme. Charlie nu ne-ar fi găsit niciodată, nimeni nu ne-ar fi găsit. Aceea avea să fie noua noastră casă. Am fi dispărut acolo. Am fi fost ferice. Ca o familie.

Bel a clipit. Ar fi fost ferice acolo și ar fi dus o viață mai puțin dureroasă decât cea pe care o trăise. Rachel uitase un singur lucru: nu avea doar hârtia cu numărul lui Bob și cei trei mii de dolari când o răpise bunicul; trebuia să aibă și șoseta lui Bel. Cea mică și roz, cu volănașe, pe care o adusese cu ea când se întorsese din morți.

— Așa ai știut cum să înscenezi tot, a spus Bel. Să faci să pară că tata a plecat din țară, că a fugit cu o identitate nouă. Pentru că acesta trebuia să fie planul nostru.

— Trebuia să fie planul nostru, a repetat Rachel.

— Stai! a bolborosit Charlie și a tras de lanț, apoi a dat din mână să-i atragă atenția lui Bel. Cum adică să pară că am fugit?

Bel și-a încleștat fălcile.

— Ai fugit, ai cumpărat o identitate nouă de la Robert Meyer, ai aruncat pașaportul vechi și telefonul pe un aerodrom privat din Vermont și ai urcat la bordul unei mici aeronave până în Canada cu un nume nou. Acolo crede poliția că ești; nu te mai caută.

Bel a văzut schimbarea de pe fața lui, din ochii lui, panica pe care nu putea s-o ascundă de ea sau de Rachel.

— Nu mă caută nimeni?! a întrebat el cu vocea disperată și răgușită, aproape de un strigăt.

— Eu te-am căutat, a spus Bel, dar probabil nu a auzit-o.

— Nu mă caută nimeni?! a strigat acum, iar o roșeață i s-a întins pe gât până la ochi. Lumea crede că am fugit?!

— Păi, ai fugit.

Rachel a pășit în fața lui Bel și s-a oprit ca o barieră între ei.

— Mincinoaso! a urlat el și s-a aplecat în față cu brațele întinse.

Nu putea să ajungă la ea din cauza lanțului întins în spate.

— Bel știe că niciodată n-aș...

— Ai plecat în toiul nopții, Charlie. Ți-ai făcut bagajul și ți-ai luat pașaportul; nici măcar nu a fost nevoie să fac lucrurile astea în locul tău.

— Târfă mincinoasă!

Rachel și-a dezvelit dinții cu un zâmbet crud.

— M-am gândit că o să te perpelești dacă vezi că m-am întors din morți. Am sperat că așa o să faci. Eu, în viață, spunând lumii că m-a răpit un străin. Nici măcar nu puteai să-l întrebi pe tatăl tău, singurul care știa adevărul, pentru că el nu-și mai amintește nimic. Pun pariu că ai încercat, nu-i așa? Te-ai întrebat cât de multe știu și ce am de gând să fac în privința asta. Dar hai, n-ai rezistat decât o săptămână! Pe urmă ai șters-o în toiul nopții, ai fugit înainte să fii tras la răspundere. Știam că e posibil, i-a spus Rachel lui Bel. Nu dormeam noaptea, în caz că făcea vreo încercare. Am plecat la câteva minute după el și l-am prins din urmă înainte să ajungă pe Main Street. I-am spus că e timpul să-i spun adevărul despre ce se întâmplase cu mine, dar nu puteam doar să-i spun, trebuia să-i arăt. Am venit aici cu mașina și l-am condus la camion. M-am prefăcut că știu doar că mă răpise Pat, că lucrase singur, că Charlie nu știuse de ce e în stare tatăl lui. Am văzut sclipirea din ochii lui, știam cum

gândește; căuta un mod de-a scăpa basma curată și de a da vina pe tatăl lui fără să stea pe gânduri. I-am arătat unde se băga generatorul în priză și, când s-a uitat, i-am pus cătușa pe gleznă și am închis-o. Ce față a făcut când și-a dat seama că știu adevărul!

— Mincinoaso! a strigat Charlie, iar o dâră de salivă i s-a scurs pe bărbie. Bel știe că n-aș pleca. Ești nebună, Rachel! Bel nu crede nimic din toate astea!

Nu voia să creadă, instinctul ei se împotriva, dar trebuia să creadă. Tata o părăsise și nu era vorba doar de cuvântul lui împotriva lui Rachel, de un părinte împotriva celuilalt, pentru că și Phillip Alves îl văzuse.

— Bel! a spus tata și s-a uitat la ea dincolo de Rachel. Uită-te la mine, puștoaico! Nu o asculta, e nebună! Trebuie să ai încredere în mine. Ce dovadă ai că ceea ce spune e adevărat?

Inima lui Bel a trădat-o, reacționând la vocea lui și forțându-se să-i bată în coaste ca să scape de el. S-a uitat la el, apoi la Rachel.

— Banii, tată! Știam de cei trei mii de dolari de la domnul Tripp. Am găsit cărțile acasă la bunicul, mesajul pe care l-a lăsat ea. Asta m-a condus aici. Și Phillip Alves; el te-a văzut când ai plecat în noaptea aceea.

— Nu crezi că ea ar fi putut să însceneze totul? a spus el cu o privire blândă. Te manipulează, puștoaico. Nu e sănătoasă. Trebuie să o ajutăm, noi doi, OK? Dar trebuie să mă scoți de aici, acum.

— Charlie..., a început Rachel.

— Nu vorbesc cu tine, doar cu fiica mea!

— Fiica noastră, a spus Rachel cu o nouă scânteie în ochi, dură și imuabilă, privindu-l în față.

— Rachel are cheia de la cătușă, Bel. Trebuie să mă scoți de-aici. Stau în infernul ăsta de două săptămâni, Bel. Te rog, ajută-mă!

— Două săptămâni! s-a forțat Rachel să râdă. Ai stat două săptămâni, Charlie. Habar n-ai prin ce am trecut eu aici. Ia stai cincisprezece ani!

Tata a deschis gura să răspundă, dar Bel a vorbit peste el:

— Cincisprezece ani.

Apoi atins-o pe umăr ca să se întoarcă.

— Nu e prima oară când spui asta. Chiar dacă au trecut mai bine de șaisprezece ani de atunci. Deci n-ai ieșit de aici acum trei săptămâni, când ai reapărut?

— Nu!

— Când ai ieșit?

— Vara trecută, a răspuns Rachel. În august. Când bunicul tău a făcut primul atac.

Bel s-a uitat lung la ea în timp ce povestea se rescria. Nu se gândise la asta, la ce se întâmplase cu Rachel după ce bunicul intrase în spital, când își pierduse memoria și pe Rachel odată cu ea.

— De obicei, venea de două ori pe săptămână cu provizii, a spus ea. Nu m-am îngrijorat când nu a venit prima oară, m-am gândit că a fost ocupat. Pe urmă, iar n-a venit. Am început să raționalizez mâncarea și apa, pentru orice eventualitate. Nu știam că era în spital, că se recupera după atac. După două săptămâni, am crezut că mă lăsase acolo să mor, că nu mai putea să continue, dar nu avea tăria să mă omoare cu mâna lui. Aproape rămăsesem fără mâncare și fără apă. Generatorul s-a oprit, pentru că nimeni nu-l alimentase. Nu aveam ventilator, nici lumină. Era extrem de cald, transpiram foarte mult și nu aveam apă să mă salvez! Credeam că o să mor acolo, singură pe întuneric. Îmi simțeam oasele. Eram atât de deshidratată, de slabă, încât n-am mai avut nevoie de cheie, căci cătușa mi-a alunecat de pe picior. Eram liberă pentru prima dată, dar nu puteam să deschid ușa, nu din interior.

Ochii ei s-au umbrit în timp ce retrăia totul: moartea aceea lentă, chiar aici.

— Am încercat orice. Am încercat să fac unelte din conserve goale, din ventilator, ceva cu care să forțez ușa. Nimic n-a mers. Și pe urmă am auzit pe cineva umblând pe afară. Eram foarte slăbită, dar am reușit să lovesc cu lanterna în ușă, iar și iar, în timp ce strigam după ajutor.

Rachel s-a uitat la ușa care acum stătea deschisă spre întunericul nesfârșit al nopții.

— S-a deschis. Mă obișnuisem atât de tare cu întunericul, încât n-am văzut nimic câteva secunde. Pe urmă i-am auzit vocea lui Pat, care întreba cine sunt, a spus Rachel și a clătinat din cap. Nu înțelegeam, credeam că e o glumă nesărată. Și atunci mi-am dat seama; el chiar nu știa cine sunt. Nu-și amintea de mine sau că mă ținea aici. Am înțeles că probabil suferise un atac și că îi fuseseră afectate creierul și memoria. Era singura mea șansă și nu aveam de gând s-o ratez. Nu mai eram legată, iar ușa era deschisă. I-am spus bunicului tău că sunt agent imobiliar și caut un client interesat să cumpere depozitul, că mă blocasem din greșeală în camion și că fusesem acolo toată ziua. Mi-a spus că-i pare rău de ce se întâmplase. Chiar și-a cerut iertare. Am luat câteva lucruri, cei trei mii de dolari și m-am eliberat. Pat mi-a ținut ușa deschisă când am coborât. M-a rugat să-l sun dacă primeam vreo ofertă pentru depozit. Nu și-a amintit de mine. Nici măcar nu am fost nevoită să fug. N-aș fi putut nici dacă aș fi vrut. Pur și simplu, am plecat. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să beau apă din râu până mi s-a făcut rău. Am găsit o mașină parcată unde începeau traseele, dincolo de pod. Erau apă și mâncare în mașină, plus niște haine și echipamente de camping. Le-am luat pe toate. Am stat printre copaci câteva zile, să-mi recapăt puterile.

Bel a dat din cap în timp ce ultimele piese se așezau la locul lor. Toate semnele și jumătățile de adevăr ieșeau la lumină și-i arătau calea.

— Ai evadat acum opt, nouă luni, a zis ea. De ce n-ai venit acasă atunci?

Rachel și-a mușcat buza, pe care a lăsat o urmă albă a dinților din față când i-a dat drumul.

— A fost cât pe ce. Am fost aproape să mă duc la poliția din Gorham, atât de disperată eram să te văd din nou! Dar m-am oprit. Era ca mesajul din carte. Greșisem la primul și știam că trebuie să fiu mai deșteaptă. Aveam o singură șansă să mă întorc și voiam să fiu pregătită, voiam s-o fac cum trebuie. Așa că am plecat din oraș și din New Hampshire. Mi-am vopsit părul în baia unei benzinării, am luat un autobuz, apoi încă unul. Am ajuns într-un orașel din Maine, Millinocket. Credeam că sunt destul de departe și că oamenii n-o să mă recunoască dacă aveam părul vopsit și slăbisem așa de mult. Aveam cei trei mii de dolari pentru început. Am închiriat o cameră. M-am angajat ca ospătăriță, cu plata în numerar. Și am făcut planuri. Am făcut cercetări și le-am făcut cu cap. La calculatoare publice, nu aproape de locul unde mă aflam. Am găsit contul tău vechi de Instagram, Bel. Cred că m-am uitat de o mie de ori la fotografia ta cu brățara. Mai mult de atât! Asta mă făcea să merg mai departe. Și aveam nevoie de asta: bunicul tău nu îmi spusese că Charlie fusese arestat și că un juriu îl găsise nevinovat de moartea mea. Asta mă înspăimânta; faptul că înțeleseseră totul pe dos, că-l găsiseră nevinovat tocmai de ceea ce făcuse sau încercase să facă. Știam că nu mă pot duce la poliție să spun adevărul. Nu puteam avea încredere în justiție să-l pedepsească pe Charlie pentru ce făcuse. Cum ar fi putut să meargă? Nu existau probe ADN care să-l lege pe Charlie de locurile faptelor, pentru că el nu fusese acolo. Și singurul martor pe care îl aveam nu-și

amintea nimic; nu știa ce-i spusese Charlie să-mi facă. Nu! Nu prin adevăr aveam să ajung la Charlie și să-l îndepărtiez de tine. Așa că am făcut alt plan, o poveste diferită despre unde fusesem și ce urma să le fac celor care îmi făcuseră mie așa ceva. Mai era ceva... ceva de care aveam nevoie înainte să mă întorc. Mi-a luat ceva vreme. S-a dovedit că ceea ce căutam era mai aproape de casă decât credeam.

— Te referi la haine? a întrebat Bel. Bluza roșie și blugii negri de la buticul din New Conway? Tu erai, nu-i așa, în ianuarie?

O schimbare în ochii lui Rachel, care păreau mai limpezi. Nu părea supărată, ci mai degrabă mândră. Făcuse un plan așa de bun, iar Bel îl scosese la lumină! Amândouă trăiseră în minciună sub același acoperiș. Așa mamă, așa fiică!

— Da! Eu eram. Mă mutasem mai aproape, stăteam într-o rulotă din apropiere de Lancaster. *Împrumutam* mașina unui vecin când nu era acasă. De acolo am cumpărat bluza roșie și blugii. M-am gândit să gădesc ceva asemănător, să scot etichetele ca să nu afle poliția cât de vechi erau și să le transform în zdrențe. Pat le aruncase pe primele, le arsese, de fapt. Îmi aducea haine noi în fiecare an. De Crăciun.

Rachel s-a apropiat de mormanul de haine, aflat la limita până la care ajungea Charlie cu lanțul. El nu s-a mișcat, doar a urmărit-o cu atenție cum lovea cu piciorul în bluzele și puloverele vechi și destrăma micul munte de materiale.

— Când am fost pregătită, când a venit timpul, m-am tuns și m-am îmbrăcat cu hainele acela distruse. Mi-am făcut o rană proaspătă pe gleznă, de parcă abia scăpasem de cătușe. Am distrus orice urmă pe care o lăsasem în rulota aceea. Am lăsat pe drum punga pe care mi-o pusesem pe cap. Pe urmă, am mers pe jos până acasă. Știu că am încurcat povestea de câteva ori, Bel. Mi-a fost foarte greu să te mint în față, de parcă erai și tu pedepsită. Dar nu credeam că aveai să accepți adevărul dacă ți-l spuneam;

nu erai pregătită. Oamenii ăștia te-au crescut și îi iubești. Credeam că trebuie să fac totul singură, că doar eu voi ști adevărul. Mă rog, eu și tatăl tău, pentru că el trebuia să dispară, normal. Dar mă bucur că ești aici, cu mine, acum. Că nu mai sunt singură.

Rachel a răsuflat adânc; la fel și Bel. Iată-l; tot adevărul. Bel avusese dreptate în toate privințele și se înșelase în mai multe cazuri. Rachel mințise și își pusese la cale dispariția și reapariția. Dar nu așa cum ar fi crezut Bel.

— Și acum care e planul, Rachel? s-a răstit Charlie la ea.

— Ăsta!

Și-a desfăcut brațele și și-a împins bărbia ascuțită în față.

— Să treci exact prin ce mi-ai făcut tu mie, Charlie. Cincisprezece ani, cinci luni și 25 de zile. Tu ai stat treisprezece zile. Mai ai cale lungă.

— Ești nebună de legat!

— Gândește-te că te *salvez*, Charlie! Singura alternativă era să te omor.

— Tu ascuți ce spune, Bel? a zis Charlie și a uitat să renunțe la asprimea din glas, la focul din priviri. E nebună de legat. Spune că vrea să mă omoare.

— Tu m-ai omorât primul, *iubitule*! a șuierat Rachel.

— Bel!

— Încetați!

Bel și-a ridicat mâinile și s-a pus în mijloc, între părinții ei.

— Încetați odată!

Rachel și-a ridicat ochii, înspăimântată.

— Ai grijă, Bel! Nu te apropia prea tare de el.

Se vedea teama și în privirea lui Charlie, dar nu semăna cu cea a mamei.

— Rachel are cheia, a spus el. Putem lămuri totul, puștoaico, OK? O să le ofer tuturor ajutorul de care au nevoie. Dar trebuie să iei cheia de la ea. Trebuie să mă eliberezi.

Bel s-a uitat la Rachel, agățându-se de ochii ce semănau așa de mult cu ochii ei! Mereu îi displicuse treaba asta, mereu își dorise să se fi născut cu ochii familiei Price.

— Bel, ia cheia!

Vocea tatei într-o ureche, vocea mamei în cealaltă.

— E OK, Bel! a spus Rachel încet și și-a dus o mână la spate, în buzunar.

A scos mâna și a deschis palma. O cheie mică, argintie, în palma întinsă.

— E chiar aici.

Charlie a forțat lanțul și a întins mâna spre Rachel, iar părul ei a fluturat în curent.

— Nu ajung! a strigat el. Ia cheia, Bel! ACUM!

Bel s-a uitat la cheia din palma albă a lui Rachel. Degetele îi zvâcneau și respira la fel de sacadat ca tata.

— Mi-ai spus tot, da? a întrebat ea, cu ochii la cheie. Gata cu minciunile?

Un spasm în buzele lui Rachel, adevărul în ochii ei.

— Nu! a răspuns ea. Mai e ceva. Mai sunt lucruri pe care trebuie să ți le spun, dar nu aici, nu așa. Ți promit că-ți povestesc tot! N-am să te mai mint niciodată.

— Bel, ia cheia! a urlat tata.

Acesta i-a pus mâna grea pe umăr și a apăsător cu degetul mare pe gâtul ei gol. A împins-o ușor cu un pas mai aproape de Rachel, să iasă dintre ei.

— Ia cheia, puștoaico! a șoptit el și i-a dat drumul.

— Cum adică mai e ceva? a întrebat Bel și s-a uitat la Rachel. Ce anume nu mi-ai spus?

— Încearcă să te manipuleze. N-o mai asculta! Doar ia cheia!

— O să-ți spun tot. Dar nu aici. El nu poate să afle.

— Taci dracului, Rachel! Bel, ia cheia!

Degetele lui au împins-o în spate din nou, dincolo de mijloc, către Rachel.

— Poți s-o iei dacă vrei, a spus Rachel și i-a scăpat o lacrimă care i s-a oprit între buze. N-am să încerc s-o iau. E alegerea ta. Nu ai avut prea multe alegeri de făcut în viață, Bel. Dar acum ai.

Bel s-a uitat peste umăr la tata, apoi la mama.

— Ia-o, Bel! Hai!

— E OK, scumpo! a zis Rachel. Înțeleg!

Dar tata nu avea să înțeleagă.

Bel a făcut un pas în față.

— Da, așa, puștoaico!

Vocea lui o îndemna din spate, iar inima i se lovea de grațiile cutiei toracice, trăgând în ambele sensuri și în niciunul.

— E OK!

Rachel a văzut-o făcând încă un pas spre ea.

— Știe că e OK, nu mai vorbi cu ea, Rachel!

Vocea tatei părea mai îndepărtată acum.

Bel lăcrima uitându-se la cheia din palma lui Rachel.

Să ia cheia sau nu.

Să-l aleagă pe Charlie sau pe Rachel. Pe mama sau tata.

Minciunile ei sau ale lui.

Cu ochii la cheie.

Ori una, ori alta, pentru că nu le putea avea pe amândouă. Una nu putea să existe câtă vreme exista cealaltă. Făcuse deja alegerea, cu mintea, cu inima și cu instinctul. Era omul care o crescuse, pentru că formau o echipă; așa făcuseră mereu. Amândoi o mințiseră, mama și tata, iar ea stătea aici în țara nimănui, pierdută între ei doi, cu țiuitul acela în urechi și un final pe care trebuia să-l aleagă singură.

Așadar, alege!

Bel a făcut un pas nesigur.

Și, în fond, despre ce anume era vorba? De cel pe care îl știa mai bine, pe care îl iubise mai mult timp, mai tare, sau de cea care se întorsese din morți pentru ea? Pe unul îl avusese toată

viața, pe celălalt, doar trei săptămâni. Îndoielile se băteau cap în cap și nu-i dădeau pace.

Dar poate nu conta decât un singur adevăr, când dădeai totul deoparte, când aruncaai amintirile acelea sau spațiul în care ar fi trebuit să fie. Cine alesese să o abandoneze și cine nu. Bel și-a luat ochii de la cheie și s-a uitat la ochii lui Rachel, de aceeași culoare și formă cu ai ei. Apoi iar la cheie.

Rachel a dat din cap.

— Trebuie să mă scoți de-aici, puștoaico. Te rog!

Marginile se încețoșau, iar ochii i se încrucișaseră și despicau cheia în două. A clipit până și-a limpezit privirea, pentru că nu era decât o cheie. Nu-l putea alege decât pe unul dintre ei.

Mama.

Sau.

Tata.

Partea.

Lui.

Sau.

A ei.

Unul.

Sau.

Celălalt.

Bel a ales. Și de data asta a făcut alegerea corectă. Cu mintea, cu inima și cu instinctul.

A scurtat distanța dintre ea și Rachel cu ochii la cheie, umezi pentru că nu putea clipi, de teamă să nu dispară. A întins mâna, iar degetele i-au alunecat prin aer. Când a atins palma lui Rachel, a străbătut-o un fior. Cald, nu rece.

A închis palma lui Rachel în jurul cheii, formând un pumn. Piele pe piele, os pe os. A strâns-o cu putere.

Și-a privit mama în ochi.

A ales-o pe ea.

— Bel! a strigat tata, pentru că nu vedea.

Bel i-a dat drumul, deși ceva din ea a rămas în urmă, închis în palma lui Rachel. S-a oprit lângă mama ei.

— Nu, tată! a zis ea sumbru și l-a privit în ochi.

— Ce tot spui?

Charlie clipea, pentru că nu reușea să înțeleagă. Bel știa că nu avea să înțeleagă.

— Nu fi proastă! Ia cheia!

— Am zis nu.

Și nu și-a cerut iertare.

— Ce dracu' faci?! a urlat el și s-a dat înapoi în zăngănitul lanțului. Doar nu vorbești serios! Trebuie să-mi dai drumul! Ți-a spălat creierul.

— Am ales, Charlie.

Inima lui Bel nu a șovăit auzind tonul lui rugător. Nu-l cunoștea pe acest bărbat, nu cu adevărat, și nici inima ei nu-l cunoștea. Familia pe primul loc, iar el nu mai era familia ei. Nu fusese niciodată.

— Bel, oprește-te, ești nebună, la naiba!

— Da, probabil că sunt, a spus ea și l-a ignorat, făcând ceea ce făcea de obicei, acel lucru la care devenise incredibil de pricepută pentru că fusese nevoită ca să supraviețuiască: l-a respins.

Charlie a tras aerul stăut în piept.

— Nu, nu, nu! a murmurat în sinea lui, într-un crescendo. Nu! a strigat. Nu! a urlat, iar dâra de salivă îi ținea dinții la un loc, în timp ce în ochi avea o expresie turbată. Nu poți să mă lași aici! NU POTI!

— De ce nu? l-a întrebat Bel.

El o părăsise. El hotărâse să o omoare pe Rachel. El alesese în locul lui Bel, în locul acelei fete care gângurea, el alesese calea care duruse mai puțin, dar o nimicise pe ea. Nodul din stomacul ei, pe care nu-l mai simțise la fel de când plecase el.

— Te implor! a urlat el cu mâinile în dreptul pieptului. Nu poți să mă lași aici!

Bel s-a uitat la mama ei.

A clipit cu un mesaj ascuns. Da, puteau să-l lase aici. Un nou secret al familiei, unul întunecat doar din cauza secretelor mai vechi, unul care le lega pe amândouă. Mamă și fiică. Mama și Bel. O echipă.

— Nu!

Cu un urlet, Charlie a sărit spre ele, iar lanțul s-a întins la maximum cu un zgomot metalic. Bărbatul a întins mâna în aer și a agățat mâneca lui Bel cu degetele, apoi a tras-o spre el și spre ochii lui înfometați, disperați.

Bel și-a înfipt unghiile în carnea lui și l-a zgâriat adânc. Rachel s-a proptit pe picioare și a smuls-o pe Bel din strânsoarea lui. Și-a dezvelit dinții, iar ochii îi scăpărau la fel ca atunci când alt bărbat încercase să-i atace fiica.

— Nu pune mâna pe ea! s-a răstit mama ei și s-a pus în fața lui. Pot să-ți îngreunez situația și mai tare!

— Nu mă lăsa aici! a urlat el, dând din mâini prin aer, alunecând și căzând în genunchi. Te omor, Rachel! Ar fi trebuit să te omor dracului!

Mama și-a dus mâna la spate și a prins-o de mână pe Bel. A strâns-o ușor.

Era timpul să plece.

— O să te omor dracului!

Bel s-a întors spre ușa deschisă, un cadru negru, dincolo de care le aștepta noaptea pustie.

Numai că nu era pustie.

O minge de lumină albă urca pe cauciucuri. O siluetă neagră s-a înălțat din spate.

O voce nouă și doi ochi care străluceau în noapte.

— Ce dracu' se întâmplă aici?

PATRUZECI ȘI PATRU

UNCHIUL JEFF A APĂRUT LA LUMINĂ, IAR PODEAUA CONTAINERULUI S-A ÎNCLINAT SUB GREUTATEA LUI, ÎNDEPĂRTÂNDU-L DE BEL ȘI DE RACHEL.

A rămas cu gura căscată când l-a văzut pe Charlie în genunchi.

— Charlie?

A alergat spre fratele lui mai mic.

— Ce cauți aici? Nu trebuia să fii în Canada? Ce dracu' se întâmplă aici? a întrebat din nou și a zărit lanțul prins de glezna lui Charlie, apoi a ridicat ochii la camera improvizată.

— O, Doamne, ce mă bucur că te văd! a strigat Charlie, după care l-a prins cu mâna tremurând de umăr și l-a privit în ochi. Trebuie să mă ajuți, Jeff! Rachel m-a încuiat aici de două săptămâni. E nebună! I-a umplut capul lui Bel cu minciuni. Vor să mă lase aici. Trebuie să mă ajuți!

— De ce te-ar închide Rachel..., a început Jeff și s-a uitat la Bel și la Rachel, care stăteau deoparte, unde Charlie nu le putea ajunge.

— Rachel are cheia de la cătușă, a spus Charlie cu un mârâit în gât și a clipit să-și alunge o lacrimă. Trebuie să iei cheia, Jeff! Ia cheia și dezleagă-mă!

Jeff s-a îndreptat de spate deasupra fratelui său.

— Nu înțeleg!

— Nu trebuie să înțelegi, doar ia cheia!

Lanțul a zornăit când Charlie s-a ridicat în picioare. Stătea umăr la umăr cu fratele lui și îl strângea din nou cu degetele.

— Rachel, a spus Jeff și s-a uitat la ea, către tabăra opusă. E adevărat? De ce l-ai...

— Nu mai pune întrebări! a strigat Charlie și l-a împins pe fratele lui în față, ținându-și capul peste umărul lui ca să-i șoptească în ureche. Doar ia cheia! E în mâna ei.

Jeff a făcut un pas în față, în mijlocul camerei.

— Ascultați, nu știu ce s-a întâmplat aici, dar sunt sigur că putem rezolva. Suntem o familie, nu-i așa?

— Jeff, nu! a spus Rachel ca un avertisment.

— Îmi pare rău, Rachel! a clipit Jeff la ea. Dar am nevoie de cheie.

Rachel a făcut un pas în spate odată cu Bel și a împins cu piciorul în cascada de haine.

— Cum ne-ai găsit aici? l-a întrebat Bel ca să tragă de timp.

Jeff s-a uitat la ea, iar ridurile i s-au mai descrețit, de parcă i se părea că sunt în siguranță.

— Tu și Rachel nu v-ați mai întors la cină, așa că Sherry a rămas să facă ordine, iar eu și Carter l-am urmat cu mașina pe Yordan până acasă la bunicul, să vedem unde plecaserăți. Am văzut dezordinea aceea. Cărți împrăștiate pe podea. Ne-am gândit că intraseră hoții. Bunicul era supărat, așa că Yordan s-a dus să-l culce, iar eu și Carter am început să strângem. Am văzut biletul pe măsută. „Ajutor! Numele meu e Rachel Price”, a recitat el și i-a aruncat o privire. Era vorba de camionul roșu de aici. Așa că am venit imediat. Am lăsat-o pe Carter să facă ordine. Ce dracu' se întâmplă?

Bel s-a dat înapoi și a simțit ceva sub călcâi. A ridicat piciorul. A zărit o culoare printre hainele gri și negre pe care le

purtase Rachel cât fusese închisă acolo. Roz. O șosetă mică și roz, cu volane pe margine. Cealaltă șosetă a ei. Cea din noptiera mamei și cea de aici, o pereche. Probabil Rachel le avusese pe amândouă când o răpise bunicul și reușise să ia una cu ea când o lăsase să plece. Bel a luat șoseta, la fel de moale, la fel de mică. Cum era posibil să fi fost cândva așa de mică?

— Ce scria în restul mesajului? a întrebat Rachel cu ochii fixați asupra lui Jeff. Ce scria, Jeff? „Ajutor! Numele meu e Rachel Price...”

Jeff a tușit în pumn.

— Vorbește, a zis ea cu o voce blândă, contrazisă de privirea ei. „Patrick Price mă ține...”

— „...închisă”, a continuat Jeff, șovăind, pierzând șirul, și târșâindu-și picioarele până s-a oprit. „Într-un camion roșu la Depozitul de cherestea Price.”

Rachel a zâmbit. Un zâmbet strâmb la colțuri, cu o notă de cruzime.

— Dar ai știut dintotdeauna, nu-i așa?

Jeff s-a făcut alb la față și și-a mușcat buza.

— Poftim? a întrebat Bel și și-a ridicat ochii.

Jeff a clătinat din cap.

— Nu, n-am știut. Nu știu...

— Dar știi, nu-i așa? *Știi*, a ripostat Rachel și a făcut un pas spre el. Am văzut cum te uiți la noi. Știi! Știe și Sherry? De cât timp știi, Jeff? Ai știut de la început? Cum ai putut să-mi faci una ca asta?

Jeff dădea din mâini, cu vocea încordată și agitată.

— Nu! N-am știut, Rachel, jur! Abia când te-ai întors, abia când am văzut asemănările...

— Dar n-ai spus nimic, a mârâit Rachel.

— Ce tot ziceți acolo? i-a întrebat Bel.

— Nu contează! a strigat Charlie. Jeff, ia cheia!

— Nu-ți dau cheia, Jeff! a spus Rachel grav și amenințător, cu bărbia ascuțită. Ai furat destul de la mine.

— Te rog! a implorat-o Jeff și a clipit să-și înăbușe lacrimile.

— Îmi ești dator. Știi că așa e!

— Ce-ai de gând să faci? a întrebat Jeff, învins de lacrimile care îi curgeau acum pe față. Te rog să nu o iei de lângă noi!

— Ați furat-o de lângă mine! a strigat Rachel.

— Despre cine vorbiți?

Bel se uita la mama și la unchiul ei, care vorbeau pe ocolite despre un secret, altă mină de teren. Și exista un singur nume care se potrivea acolo, în spațiul acela, gata să explodeze.

— Carter?

Rachel a închis ochii.

Jeff și-a ascuns fața în mâini.

Bel s-a uitat la șoseta roz care-i atârna între degete.

O șosetă de copil. Aici. Dar nu era a lui Bel, nu fusese nici-o dată a ei.

Bel s-a dezumflat cu o răsuflare care părea interminabilă și un hârâit din fundul gâtului.

S-a clătinat și s-a lovit de peretele containerului în timp ce strângea șoseta la pieptul pustiit.

Rachel a întins mâna spre ea.

— Bel, îmi pare rău! Am vrut să-i spun ei mai întâi.

Bel încerca să vorbească, dar nu putea pentru că nu reușea să respire și nu vedea prin perdeaua de fum.

— Ce tot zici acolo? s-a răstit Charlie. Jeff?

Mama ei a luat-o de mână, iar Bel a simțit că respiră din nou, că aerul îi pătrunde pe gât și o umple, prinzând un contur diferit. O persoană diferită. O soră!

A strigat și s-a lipit de perete, cu ochii la mama ei.

— Erai însărcinată când ai dispărut! Ai născut un copil aici!

Bel i-a întins șoseta mică și roz.

— Carter e fiica ta.

Rachel a închis ochii strâns, și lacrimi gemene i s-au scurs pe obraji.

— Da! a spus ea încet.

Bel și-a șters obrajii cu mâneca.

— Cum?

— Eram însărcinată în patru luni și jumătate când Pat m-a încuiat aici. Nu spusesem nimănui. Mai ales *lui*.

Nu era nevoie să pronunțe numele lui Charlie.

— Era un alt motiv pentru care trebuia să fugim de el, să începem o viață nouă înainte să mă omoare. Nu prea mi se vedea burta, dar începusem să port haine largi, ca să fiu sigură. Julian chiar a crezut că slăbisem, a spus ea. Nu voiam să se nască acel copil în familia asta. Trebuia să ajungem la noua noastră casă. Să fim o familie, noi trei. Dar pe urmă am ajuns aici.

S-a uitat în spatele ei să vadă dacă Jeff se mișcase. El stătea cu mâinile pe față, trăgându-se de ochi până i s-au văzut părțile roșii ale orbitei.

— I-am spus bunicului tău că sunt gravidă chiar din prima zi. Nu cred că m-a crezut. Abia după câteva săptămâni, când a început să se vadă. Dar tot nu a vrut să-mi dea drumul. Mi-a spus să notez lucrurile de care am nevoie. A spus că o să fie lângă mine la naștere, că o vom face împreună. Aveam totul pregătit. Scutece. Haine.

A dat cu degetul peste șoseta mică și roz.

— Nu era aici când am intrat în travaliu. Am născut singură. Am crezut că o să mor, dar s-a născut și a început să țipe. Era perfectă. Era a mea. Singura lume pe care o cunoștea era cea din containerul ăsta. Dar mă avea pe mine, eu o aveam pe ea și nu mai eram singure. Ne descurcam. Nu l-am lăsat pe Pat s-o țină în brațe, nici să se apropie de ea.

Rachel a respirat greoi.

— N-am avut-o decât două săptămâni. Nici măcar nu-i alesesem un nume. Pat a venit cu un cântar, spunând că trebuie s-o cântărim, să verificăm dacă e sănătoasă. L-am lăsat să se apropie doar o secundă, dar a luat-o și s-a îndepărtat să nu o pot ajunge.

S-a uitat în jos la lanț.

— Am strigat la el, dar n-a vrut să mi-o dea înapoi, a spus că nu-și lasă nepoata să crească într-un asemenea loc, că e nedrept. Că va ajunge într-un cămin bun, că va fi îngrijită, așa mi-a promis. A luat-o. A închis ușa. Și nu mi-am mai văzut copilul de atunci.

Bel a luat-o de mâna fierbinte și lipicioasă, cu șoseta între ele.

— Îmi pare rău!

„Ajutor! Numele meu e Rachel Price. Patrick Price ne ține închise într-un camion roșu la Depozitul de cherestea Price.” Pentru că Rachel nu fusese mereu singură, nu fusese timp de două săptămâni, cât să scrie mesajul acela într-o singură carte. Ea și fetița ei.

Carter era fiica lui Rachel, dar mai era ceva. Surioara lui Bel, nu verișoara ei. „Copilul meu.” Bel și Carter, Carter și Bel. Totuși, nu părea cel mai șocant lucru acest ultim adevăr, ba chiar deloc, nici măcar puțin. Sora ei.

— Întrebam de ea de fiecare dată când Pat îmi aducea mâncare. Și de tine, s-a văicărit Rachel. Fetele mele. Pat nu voia să-mi spună unde ajunsese fetița mea. Doar că era la o familie bună. Am presupus că o dăduse la un centru de plasament sau că fusese adoptată. Asta am căutat când am ieșit vara trecută. Luni întregi am încercat să găsesc informații despre un copil care se născuse în New Hampshire la 1 iulie 2008. Trebuia să-mi găsesc cealaltă fiică înainte să mă întorc acasă la tine. Nici măcar nu m-am gândit.

S-a uitat la Jeff, care își acoperea acum doar gura.

— Și atunci am văzut o fotografie cu Carter pe pagina de Facebook a lui Sherry. Dansa, zâmbea. Mi-am dat seama imediat că ea trebuie să fie fetița mea. Vârsta se potrivea, iar fața... Am verificat, am căutat în albumele lui Sherry și am găsit fotografii cu Carter când era bebeluș, la doar câteva săptămâni. Ea era! Fetița mea. Încă purta hainele pe care le cumpărase Pat pentru mine. Atunci am început să-mi planific reapariția. Cum să mă întorc acasă, la voi două. Și ce să-i fac familiei Price, acestei *familii*, care mi-a răpit absolut tot.

— N-am știut! a strigat Jeff, cu gura descoperită. Trebuie să mă crezi, Rachel! Noi n-am știut că e a ta. Tata ne-a spus că știa pe cineva care lucra la un adăpost pentru femei, că era o femeie însărcinată în șase luni care nu dorea copilul, dar nu se putea duce la o agenție pentru adopții pentru că nu avea actele în regulă și ar fi fost deportată. Așa că tata s-a gândit la noi. Încercam să facem un copil de peste zece ani. Tata și prietenul lui s-au gândit că așa era cel mai bine pentru toată lumea. Ne-a spus că fetița o să se nască în iulie, că părinții semănau destul de bine cu noi și că nimeni nu avea să-și dea seama pentru că aveam aceeași culoare a pielii și a părului. Sherry trebuia să se prefacă a fi gravidă, ca să nu pună nimeni întrebări, pentru că nu era legal ce făceam. Eram disperați, Rachel! Sherry își dorea enorm un copil. Am fost de acord. Sherry a început să poarte haine de gravidă, am cumpărat burți false de pe internet și le schimbam mărimea din două în două săptămâni. Tata ne-a spus când s-a născut copilul că e fetiță și că e sănătoasă. A spus că mama avea nevoie de două săptămâni alături de ea ca să se așeze lucrurile și pe urmă avea să fie a noastră. Am stat retrași, de-abia ieșeam din casă. Charlie era la închisoare, aștepta procesul. Bel locuia cu noi, dar era prea mică să înțeleagă. Pe urmă, tata ne-a adus fetița în toiul nopții. Și ne-am îndrăgostit pe loc. La fel și Bel.

Încă un secret sinistru de familie pe care ea îl trăise, dar fusese prea mică să-l rețină, să și-l amintească. O naștere care nu avusese loc și o fetiță care apăruse de nicăieri.

— Le-am spus tuturor că s-a născut la 10 iulie. Că s-a născut acasă, pentru că lui Sherry nu-i plăceau spitalele și acele. Am declarat-o, i-am dat un nume și am promis să-i oferim cea mai bună viață. Am avut grijă. Sherry nu a lăsat niciun doctor să se apropie de ea cu vreun ac, nu s-au făcut analize de sânge, nimic care să demonstreze că nu e a noastră. Dacă e să fiu sincer, aproape am început să uit că nu Sherry a fost cea care o născuse în noaptea aceea din iulie. Era clar că făcea parte din familie, mai și semăna cu noi. M-am gândit că ne făceam iluzii.

A tușit în palmă.

— Dar pe urmă te-ai întors, Rachel. Și felul în care te uitai la ea, cum te purtai cu ea. Asemănarea voastră. Carter arată ca o Price, dar seamănă și cu tine, nu în moduri evidente, dar asemănarea există. În zâmbetul ei. Felul în care vă frământați și vă mișcați întruna. Am avut un presentiment când v-am văzut împreună. Am încercat să-i spun lui Sherry. Mi-a spus că sunt ridicol, că e imposibil. Dar cred că mi-am dat seama după cina aceea pentru documentar. Eram aproape sigur.

Bel s-a îndreptat, cu spatele sprijinit de peretele containerului și spuma izolatoare înfiptă în spinarea ei ca niște degete.

— Asta îl întrebai pe bunicul în seara aceea, a zis Bel și a mijit ochii. Asta a surprins microfonul. Nu întrebai de Rachel. Îl întrebai de Carter. „Unde era? Unde au găsit-o?” Pentru că bunicul știa de unde venise Carter, cine era mama ei adevărată, dar nu-și amintea. El nu-și mai amintește nimic din toate astea. Te-am întrebat de discuția aceea. Și m-ai mințit în față.

Vocea ei își regăsise tăria și o împingea de la spate.

— Îmi pare rău, Bel! O protejam pe fiica mea.

— Numai că nu e fiica ta! E nepoata ta! Și sora mea!

Charlie s-a mișcat, iar lanțul s-a întins în spatele lui.

— E a mea, Rachel?

— Normal că e a ta! a scuipat Rachel. Numai că nu va fi niciodată a ta.

— Îmi pare rău, Charlie! a zis Jeff și s-a întors spre el. Nu știam că e fiica ta. Tata ne-a mințit pe toți.

— Nu-i cere scuze! a șuierat Rachel, iar focul i s-a aprins din nou în priviri, acum, că dispăruseră fantomele. Dacă tu crezi că tatăl tău e un monstru, Jeff, uită-te bine la fratele tău! Totul se întâmplă din cauza lui. Pat m-a ținut aici pentru că Charlie i-a cerut să mă omoare. Pat s-a convins că mă salvează de el. Charlie mă voia moartă, ceea ce înseamnă că și Carter ar fi murit. Asta e familia ta, Jeff!

Jeff a făcut cum i-a zis Rachel, întorcându-se și uitându-se atent la fratele lui. La fel și Bel, căci Charlie Price avea acum altă formă și nu mai era bărbatul pe care îl știa ea. Nu era familia ei. Avea o mamă, o soră și niciodată nu avusese nevoie de mai mult.

— Te rog! a șoptit Charlie, luminat de jos în sus de lanterna care proiecta umbre asupra lui în timp ce ochii îi căpătau o nuanță argintie. Jeff, ajută-mă!

Jeff a tușit în palmă. S-a întors cu fața. A clipit.

— Trebuie să-i dau drumul, Rachel. Te rog, dă-mi cheia!

Jeff luase o decizie și luase una greșită.

— Unchiule Jeff..., a început Bel.

— Nu, Jeff! a spus Rachel pe un ton sumbru, cu ochii aspri și picioarele înfipite în pământ. Aleg să te cred. Că n-ai știut. Că ai crezut că aduci acasă un copil nedorit, că ești un om bun. Dar nu trebuie să asculți mereu de el. Poți să alegi și singur.

— Te rog, ajută-mă! s-a înecat Charlie.

— Trebuie să-i dau drumul! a strigat Jeff în timp ce se uita de la unul la altul. Trebuie! E fratele meu. Familia mea.

Iar alesese greșit.

— Nu! a spus Bel și a întins brațul.

Jeff i l-a dat la o parte.

— Nu, Jeff!

Rachel s-a dat înapoi până când s-a lipit de perete.

— Poți să alegi!

— Te rog să-mi dai cheia, Rachel!

Jeff a întins mâna spre ea, fiindcă pe el nu-l ținea niciun lanț.

— Nu! a șoptit Rachel și ceva s-a schimbat în ochii ei, dar nu era frică.

Rachel a pășit spre el cu cotul întins.

Dar înainte ca Jeff s-o prindă de braț, ea l-a tras înapoi și a aruncat cheia dincolo de ușă, în beznă.

Cheia a dispărut, iar Bel și-a ținut respirația. A auzit un clinchet surd când a aterizat, undeva afară, în labirintul de metal.

— Nuuuu! a urlat Charlie și a lovit cu piciorul în cutiile de mâncare.

Lanterna a căzut, iar raza argintie s-a întins pe podea, lăsându-i pe toți în penumbră.

— Nenorocito! Găsește cheia, Jeff! Găsește-o!

Jeff se uita în noapte, căscând și închizând gura de parcă mesteca aerul.

— N-am s-o gădesc niciodată. E beznă afară și sunt gunoaie peste tot.

— Jeff!

— Am încercat, Charlie! a scâncit el.

Tăcere, doar corul respirației lor și țiuitul din urechile lui Bel.

— Lasă cheia!

Charlie s-a îndreptat de spate și și-a pus mâna pe umărul fratelui său ca să-l tragă înapoi.

— Du-te și adu un ferăstrău! Cred că sunt sute pe aici. Găsește ceva să mă scapi de lanțul ăsta, Jeff! Acum!

A strigat ultimul cuvânt, străpungând noaptea și trezindu-l pe Jeff la viață. Și pe Rachel, care și-a încordat brațele pe lângă corp.

Jeff s-a uitat la Charlie, ochi în ochi, ca de la un frate la altul. A luat lanterna de jos, dar fețele li s-au distorsionat și ochii le străluceau albicioși. Jeff s-a răsucit și a întors și lumina spre ușa deschisă.

— OK! a spus el și a ieșit pe ușă.

Rachel i-a găsit ochii lui Bel prin întuneric.

Pe urmă a prins-o de mână și a strâns-o cu putere.

— Bel, fugi!

PATRUZECI ȘI CINCI

SE ȚINEAU DE MÂNĂ PRIN LABIRINT.

Și fugeau. Telefonul lui Bel se legăna și lumina drumul în străfulgerări de coșmar.

Umbre de metal se înălțau, li se agățau de haine și le smulgeau părul.

O lamă de metal ruginit le-a apărut în cale, încercând să le despartă, dar Bel n-a vrut să-i dea drumul mamei ei.

Un zăngănit de metal de undeva, din spate, o rază argintie și îndepărtată de la lanterna lui Jeff, o lumină mai pronunțată și mai puternică decât a lor, un reflector care scotocea printre contururile întunecate.

— Am găsit unul, Charlie! l-au auzit strigând.

— Grăbește-te! a răspuns vocea mai stinsă a lui Charlie.

— Mai departe! a strigat mama și s-a mișcat mai repede, strângând mâna lui Bel tare, piele pe piele, os pe os.

Au ocolit o mașină arsă, întoarsă pe spate.

Un icnet puternic lângă ea.

Rachel a dispărut.

Bel a scăpat-o din mână.

A luminat cu lanterna în jur.

Rachel era în patru labe, cu pantoful agățat de o bară metalică.

— Ești OK?

Bel a ajutat-o să se ridice și a prins-o de mână din nou.

— Da! a răspuns Rachel și a început să calce diferit, schiopătând într-o parte și sprijinindu-se de mâna fiicei sale.

Totuși, nu a încetinit.

— Trebuie doar să ajungem la mașină.

Drumul se elibera în față, nu mai erau umbre, nu mai era metal, doar iarbă pe panta care le împingea mai departe. Rachel șuiera de fiecare dată când punea piciorul drept în pământ.

Au ajuns la gard.

Bel a apucat o bucată desprinsă din gardul de sârmă și a ridicat-o ca să treacă Rachel pe dedesubt. A urmat ea, după care s-a uitat înapoi la Depozitul de cherestea Price & Fiii. Un gard în jurul unui nimic, doar și mai multă beznă, cu excepția unei luminițe albe, vagi, care strălucea în camionul roșu din mijloc.

— Hai! Am parcat în fața porților.

Iar alergau. Dar nu împreună, pentru că nu mai aveau timp, iar pașii lui Rachel erau tot mai neregulați.

A scos cheile de la mașină și a apăsă pe buton.

Mașina s-a descuiat cu un bip și o străfulgerare de alb și roșu care le călăuzea ca o hartă prin întuneric. Bel a simțit fiorul ușurării în inima obosită.

S-au apropiat, iar Bel a găsit-o cu lanterna: mașina argintie a lui Rachel, care aștepta cu botul întors spre porți.

Dar nu era singură.

Mai era o mașină în fața lor. A lui Jeff. Parcase în spatele lui Rachel, pe o parte, ca s-o blocheze.

Rachel a răsuflat adânc.

— Nu, Jeff!

A alergat în față și s-a uitat la distanța dintre mașini. Erau doar câțiva centimetri, cât palma ei.

— Nenorocitul!

Rachel a tras un șut în roata din față a mașinii lui Jeff. Dar asta a costat-o și, șuierând, și-a întins mâna spre glezna dreaptă.

— Mamă?

— Urcă, Bel!

A deschis portiera, și lumina s-a aprins în interior, o strălucire galbenă prin geamuri.

— Poate reușesc s-o întorc. Trebuie să încerc!

Bel a urcat pe scaunul pasagerului și s-a închis în mașină.

Rachel a pornit motorul, un mârâit metalic în locul acela rece și metalic, plin de mașinării moarte. Farurile s-au aprins, printre gratiile porții, luminând pancarta veche și întunericul din spatele ei.

Rachel a atins-o pe Bel cu cotul când a băgat în marșarier.

Farurile din spate colorau noaptea în roșu. Rachel a tras de volan spre dreapta, cât de departe a mers, iar cauciucurile s-au împotrivit și au scrâșnit pe drumul de pământ. A apăsât cu piciorul rănit pe accelerație și a tresărit.

Mașina a dat în spate și, după o fracțiune de secundă, s-a lovit de lateralul mașinii lui Jeff.

Rachel a tras aer în piept. A băgat în viteză. A întors volanul până la capăt în stânga.

Mașina a mers în față și s-a lovit de porți cu o bufnitură surdă. Porțile s-au îndoit atât cât le-a permis lanțul greu întins pe mijloc.

Bel s-a uitat pe geam. Nu era mai nimic; unghiul mașinii nu se schimbaseră aproape deloc. Erau blocate aici, prinse în capcană.

— Mamă!

Rachel a scos un icnet și s-a aplecat să vadă prin parbriz.

S-a uitat și Bel.

Două siluete mici au apărut în raza unui far, apoi în raza celuilalt, mișcându-se cu repeziciune în timp ce ieșeau din labirint pe iarbă. Veneau direct spre ele.

— A scăpat!

Rachel și-a luat mâinile de pe volan.

— Nu mai avem timp.

Groaza i s-a întipărit pe față.

— Fugi, Bel!

Bel n-a mai șovăit de data asta, căci inima îi bătea să îi sară din piept, iar instinctul „luptă sau fugi” îi bubuia în coaste.

A ocolit mașina lui Jeff și a prins-o din urmă pe Rachel.

— Nu te uita înapoi, doar fugi!

Bel nu s-a putut abține; s-a uitat înapoi.

Ambele portiere deschise lăsau noaptea să pătrundă în mașina cu motorul pornit și farurile aprinse.

Dar mai căuta o lumină. Una care se mișca repede și ajungea acum în deschizătura din gard. Mingea de lumină a devenit o rază lungă și argintie care spinteca întunericul. Sunet de pași în urma ei.

Și o voce.

— Charlie, ce vrei să faci?

Raza de lumină s-a întors și le-a urmărit pe drum.

— Grăbește-te!

Rachel s-a străduit mai tare, scrâșnind din dinți și respirând printre ei.

Bel a prins-o de braț ca să-i ușureze greutatea de pe gleznă.

— Cunoscut drumul, a spus ea cu vocea tremurând în același ritm cu sunetul pașilor. Lacul de acumulare, apoi traversăm podul feroviar până la drumul principal. Acolo găsim ajutor.

— Charlie! a strigat Jeff fără vlagă, undeva în spatele lor. Ce faci?!

Oare Jeff își dăduse seama deja că făcuse o alegere greșită? Că n-ar fi trebuit să-i dea drumul?

Bel voia să se uite în urmă, să vadă cât de aproape erau. Dar nu era nevoie, trebuia să se uite doar la Rachel; la argintiul care

îi lumina firele răzlețe de păr. Raza nu le mai urmărea, pentru că le găsisese deja. Charlie și lanterna veniseră pe urmele lor.

— Mamă, ne prinde din urmă!

Rachel s-a uitat la ea cu jumătate de chip luminat, un singur ochi, în timp ce restul feței se pierdea în noapte. Jumătate aici, jumătate dispărută.

— Să ieșim de pe drum! Scăpăm de el printre copaci.

Rachel a tras-o spre linia arborilor, apoi Bel a tras-o pe ea când terenul a devenit mai dur și denivelat.

Bel lumina drumul, fiindcă era mult mai întuneric, iar copacii se înălțau deasupra lor și acopereau cerul în timp ce rădăcinile li se agățau de picioare. Se mișcau cât de repede puteau, ocolind și țâșnind de colo-colo.

Pământul se învârtea cu ea.

Bel respira cu dificultate în timp ce o trăgea pe Rachel pe lângă ea.

— Charlie! au auzit un strigăt chinuit în spate. Stai!

Charlie era acum printre copaci și le urmărea. Bel nu vedea raza argintie; copacii blocau lumina și le ascundeau.

— Pe aici! a șoptit Rachel și a arătat spre o porțiune unde copacii se răreau și se zărea o potecă șerpuită. Traseu pentru excursioniști.

Au urcat împreună, grăbind pasul.

Bel vedea luna prin coronamentul umbros, pe deasupra munților. Le arăta drumul, care era în urcare.

Mâna lui Bel a devenit lipicioasă în a lui Rachel, dar nu i-a dat drumul.

— Cum ți-e glezna?

Rachel i-a strâns degetele.

— Trebuie să merg mai departe.

Dintr-odată, copacii s-au împrăștiat brusc, într-o linie clară, și le-au lăsat sub cerul liber. O zonă imensă unde pădurea fusese tăiată pentru liniile electrice care făceau legătura cu orașul.

Au ieșit în luminiș, expuse la lumina lunii.

— Mai repede! a spus Rachel, dar ea era cea care nu putea merge mai repede.

Bel s-a uitat la coroanele copacilor din față și a luat-o la fugă, traversând umbrele liniilor electrice, prea drepte și ordonate ca să-și găsească locul în sălbăticia copacilor și a luminii lunii.

Erau foarte aproape! Bel s-a uitat în urmă ca să vadă cât de departe ajunseseră.

O lumină argintie a ieșit dintre copaci, iar în spatele ei s-a ivit silueta întunecată a lui Charlie, care alerga prin luminiș. Raza s-a mișcat, s-a întors și s-a oprit direct la ele, drept în inima lui Bel.

— Futu-i, ne-a văzut! Fugi!

A tras-o pe Rachel între copaci, înapoi pe traseu.

Tot mai sus, mergând mai departe.

Bel făcuse o alegere și o alesese pe mama, iar acum o alegea din nou, în fiecare secundă, cu degetele în jurul mâinii ei în timp ce o trăgea după ea cât de repede putea, departe de bărbatul care voia s-o omoare.

Un urlet din spate, dar nu urla nimeni la lună.

— Charlie, stai! Ce vrei să faci?!

Bel știa. Știa și Rachel. Sigur știa și Jeff.

Acum Bel încerca să nu se uite la mama ei și să nu-i vadă durerea din obraz și teama din ochii întunecați.

— Unde mergem?

— Mai sus! a spus Rachel și s-a uitat în față, fiindcă nu voia să-și împărtășească teama și s-o influențeze pe Bel. La Mina Mascot. Putem să ne ascundem, să scăpăm de ei. Nu mai e mult. Putem să ajungem.

Tot mai sus, tot mai abrupt. Genunchii lui Bel scânceau, iar mușchii parcă îi luaseră foc.

— Trebuie să ieșim de pe potecă, a spus Rachel gâfâind. Pe aici!

Copacii se îndeseau și deveneau mai sălbatici, înclinați spre munte, în timp ce fugarele își croiau drum printre ei.

Rachel a dat drumul mâinii lui Bel ca să urce în patru labe peste un povârniș, apoi s-a întors spre ea, și lumina i-a scos în evidență sudoarea de pe față și o zgârietură însângerată pe obraz.

Bel a luat-o iar de braț, repetând întruna alegerea făcută.

Nu mai era nimic în afară de adrenalina și teama care își uneau forțele pentru a-i ține picioarele lui Bel în mișcare, deși respirația i se tăia și-i sfâșia plămânii.

— Pe aici! a zis Rachel, întorcându-se. Mina e pe aici, pe undeva. Trebuie să fie...

Copacii s-au rărit și i-au lăsat loc lunii pe drumul pietros de sub tălpile lor. Bel a ridicat lanterna. Erau pe o coastă, iar pământul dispărea într-o vale scufundată în beznă.

— Nu, nu, nu!

Rachel s-a apropiat șchiopătând și s-a uitat în jos.

— Am urcat prea sus!

A dat cu piciorul într-o piatră care s-a rostogolit peste margine, pe versantul stâncos. Bel n-a mai auzit când a atins fundul.

— Mina e acolo, jos.

Bel a venit lângă ea și s-a uitat în golul acela, pe care lanterna abia reușea să-l lumineze, simțind că stomacul i se lipește de șira spinării. S-a uitat în față și a văzut stelele pe pământ, lumini roșii, albe și galbene, farurile ca niște înțepături minuscule și ferestrele care străluceau asemenea unor punctișoare. Era Gorham, care încă nu dormea, iar Bel știa unde erau acum, ascunse în noapte. Point Lookout, de unde se vedeau tot orașul și munții din depărtare în timpul zilei. Ceea ce însemna că intrarea în mină era acolo, jos, la zeci de metri sub ele, dincolo de coastă.

— E OK!

Bel a luat-o de mână și a tras-o de pe margine.

— Mergem pe potecă până pe cealaltă parte de Hogan Road.

— Nu! a spus Rachel încet și a lăsat mâna lui Bel, i-a prins-o pe cealaltă, apoi i-a luat telefonul și a închis lanterna.

— Ce faci? a întrebat-o Bel, clipind ca să se obișnuiască.

— Charlie se ia după lumină.

Rachel i-a dat telefonul înapoi și i-a închis palma în jurul lui, cum făcuse Bel cu cheia.

— Bel! a spus ea cu voce schimbată și o pauză la mijloc, de parcă tocmai luase și ea o decizie.

Rachel i-a pus mâinile pe umăr.

— Nu!

Bel a înțeles înainte să-i spună și a clătinat din cap.

— Te încetinesc, Bel!

— Nu, mamă!

— Fugi pe acolo! a îndemnat-o Rachel. Fără lumină. Ai grijă! Găsește poteca din nou! Mergi mai departe! Eu o să-l atrag aici cu lanterna.

A spus-o repede și apăsă.

— Nu, mamă, nu te las aici!

— Pe mine mă vrea.

A scuturat-o de umeri ca s-o facă să asculte. Dar Bel nu asculta.

— Nu!

— Nu o să se oprească. Fugi mai departe, fetița mea dulce!

I s-a frânt vocea și i-a tras fața spre a ei, cu mâinile după urechi.

— Nu te uita înapoi!

— Nu!

Lacrimile au început să curgă toate deodată, înceteșându-i fața lui Rachel, pierdută în beznă.

— Te rog, Bel! Trebuie să știu că ești în siguranță. Charlie se apropie.

Rachel și-a lipit fruntea de a lui Bel, ochi lângă ochi, inimă lângă inimă.

— Sună la poliție! Nu-l lăsa să scape și de data asta, nu-l lăsa să mă omoare de două ori!

— Mamă! a strigat Bel și gâtul i s-a contractat în jurul cuvântului.

Nu mai era un cuvânt dificil, era cel mai ușor din lume.

— Mamă!

— Du-te, Bel!

Rachel clipea, cu lacrimi în ochi.

— Te iubesc! Foarte, foarte mult. Ai grijă de sora ta pentru mine! Știu că mereu ai avut grijă de ea.

— Mamă!

— Du-te!

Rachel a împins-o.

— Du-te!

Așa că Bel s-a dus.

Rachel o rugase să nu se uite în urmă, dar s-a uitat dintre copaci. A văzut-o pe mama ei stând pe coasta aceea, fluturând lumina deasupra capului, o stea care n-ar fi trebuit să fie acolo.

Bel a mers mai departe, dar suspinele tăcute o sfâșiau în două, despicându-i stomacul. Nodul s-a rostogolit afară și l-a pierdut pentru totdeauna în sălbăticia aceea. Fugea de Rachel, ca în ziua în care reapăruse. Se temuse atunci și se temea și acum.

— Charlie! Oprește-te!

Vocea unchiului Jeff, undeva în întuneric.

Bel s-a oprit, iar respirația i s-a oprit ca o vijelie în gât.

Sunet de pași care tropăiau printre copaci în apropiere. Raza argintie, întoarsă spre capăt.

Iar Bel mergea în direcția greșită. În direcția care durea prea mult și căreia nu avea să-i supraviețuiască dacă o lăsa pe Rachel în urmă.

Rachel nu o lăsase niciodată în urmă.

Mama ei luase o decizie, dar așa făcuse și Bel. O alesese pe mama.

Și o alegea din nou, chiar dacă Rachel nu asta își dorea.

S-a întors.

Un strigăt i-a crescut în gât spre raza aceea de lumină, alergând după ea.

— Aici erai!

Vocea lui Charlie a umplut noaptea, sălbatică și aspră.

— Charlie, nu! a strigat Jeff. Nu vrei să faci asta!

Bel a alergat și a ieșit dintre copaci pe coasta luminată de lună.

Lanterna era pe jos, iar raza argintie și aspră era întoarsă spre Bel, cu două siluete împleticite în urma ei.

— Mamă! a strigat Bel.

Charlie o apucase pe Rachel cu mâna de gât și o ținea la pământ cu forța.

Rachel se împotriva, cu glezna sucită, și încerca să-i zgârie fața.

Bel a sărit în față, dar a prins-o un braț care a tras-o înapoi.

— E periculos, Bel!

Jeff o ținea de brațe.

— Charlie e periculos.

— Dă-mi drumul! a țipat Bel și s-a zbatut în strânsoarea lui.

— E periculos!

O strângea tot mai tare.

Charlie a urlat și s-a năpustit peste Rachel, lovind cu picioarele în stâncă, două siluete întunecate ce se apropiau de margine.

— Dă-mi drumul! a urlat Bel, zbatându-se.

Jeff era prea puternic.

Și Charlie, care o copleșea pe Rachel. Picioarele i-au cedat și s-a prăbușit cu o bufnitură la câțiva centimetri de margine.

Charlie a apăsât cu piciorul pe gâtul ei și s-a lăsat cu toată greutatea. Îi sângera glezna acum, că nu mai avea cătușa pe care o tăiasse. Rachel se zbătea și dădea din picioare, dar nu putea să-l clintească.

— Mamă!

Bel i-a zgâriat brațele lui Jeff.

Rachel a vorbit cu vocea sugrumată, zdrobită de piciorul lui Charlie.

— Protejeaz-o pe fiica mea, Jeff! Îmi ești dator!

Charlie nu și-a întors capul; se uita numai la ea. Brațul i s-a alungit mai mult decât era normal, prea lung, neomenesc, cu ceva negru în mână. Bel nu a văzut ce este până nu l-a ridicat spre stele.

Un topor.

Rachel a scos un sunet din gât când l-a văzut ridicat deasupra capului ei.

— Dacă vrei să te implor, ghinion, Charlie! a îngăimat ea. Am murit deja o dată.

Charlie a scos un strigăt, alt sunet care nu părea omenesc, ca o explozie de furie fără formă. Un monstru stătea la marginea lumii și făcea lumea să se prăbușească în jurul lui.

Asta a îmboldit-o pe Bel să se miște, în ciuda fricii, către ceea ce urma.

— Ar fi trebuit s-o fac cu mâna mea! a icnit Charlie de parcă urlatul l-ar fi zdrobit și pe el și ar fi lăsat în urmă doar jumătate. Acum, uite ce-ai făcut!

A ridicat toporul.

— Nu! a urlat Bel, încercând să scape de Jeff.

Rachel și-a întors capul și a văzut-o.

— Nu te uita! i-a șoptit cu ochii strălucitori, după care i-a închis și a așteptat sfârșitul.

— Mamă!

Un urlet.

Dar nu era al lui Bel.

Un nor de păr arămiu țâșnise dintre copaci. Picioare lungi în fugă.

Jeff și-a relaxat brațele.

— Carter? a întrebat el nedumerit și i-a dat drumul lui Bel. Carter! a strigat el și a fugit după ea.

Dar ea era în față și mult prea rapidă.

— Carter!

Asta i-a distras atenția lui Charlie. Și-a întors capul exact când Carter a sărit la el, împingându-l cu ambele mâini și dându-l la o parte de pe Rachel.

El s-a poticnit și s-a împiedicat de brațul ei. A scăpat toporul și s-a împiedicat și de acela, clătinându-se în spate.

Jeff a ajuns la ei și s-a oprit brusc, apoi a tras-o pe Carter de pe margine și a împins-o în spatele lui.

Charlie încă se mișca din pricina inerției, iar pietrele i-au scrâșnit sub tălpi.

A căscat ochii.

A întins mâna spre Jeff, agățându-se de cămașa lui.

A trecut cu călcâiul peste margine și i-a alunecat și restul piciorului.

Charlie s-a înclinat.

Cădea pe spate, în hăul acela.

A alunecat și celălalt picior.

Bel a clipit, dar nu a ratat momentul.

Charlie a dispărut dincolo de margine.

Dar nu i-a dat drumul lui Jeff și l-a luat cu el.

Unul din ei a urlat până a aterizat jos.

PATRUZECI ȘI ȘASE

CARTER ERA ÎN GENUNCHI.

Rachel, întinsă pe spate.

Bel, în picioare.

Carter urla cu mâinile la gură, stăvilind sunetul care se revărsa din ea.

— Carter!

Bel a scurtat distanța și s-a lăsat în genunchi. A luat-o în brațe și i-a ținut capul până când a încetat să mai țipe.

— Au dispărut! a strigat Carter, iar vocea i-a reverberat în coastele lui Bel.

Rachel s-a ridicat tremurând și și-a lăsat greutatea pe cealaltă gleznă. A luat lanterna lui Charlie de unde căzuse, iar raza argintie era acum în mâinile ei și lumina drumul. A șchiopătat până pe marginea de pe care căzuse Charlie. Bel s-a apropiat de ea, cu picioarele proptite, iar Rachel a întors lanterna în jos, către vârfurile de piatră care se înălțau spre ele ca niște colți. Lumina nu ajungea până pe fund.

— Nu au cum să supraviețuiască, a spus Rachel, de parcă nici ea nu îndrăzneă să creadă, tăcută, cu urechile ciulite să audă orice sunet care ar fi contrazis-o.

— I-am ucis? a întrebat Carter.

— Nu, Carter!

Rachel s-a întors spre ea, apoi s-a aplecat și i-a înclinat bărbia.

— Mi-ai salvat viața.

— I-am ucis!

Carter și-a încheștat pumnii și și i-a apăsă peste ochi.

— Eu i-am împins. Tata a murit! Dar nu e tatăl meu, nu-i așa? Charlie e tatăl meu. Era. Futu-i!

Bel s-a așezat lângă Carter și i-a dat un ghiont ca să știe că e alături de ea.

Rachel a căscat ochii, care străluceau din nou.

— Carter, știi? a întrebat ea. Că eu sunt...

— Da! a scâncit Carter, cu stele în privire din pricina lanternei.

Rachel a deschis gura, cu buzele răsfrânte.

— De unde știi, scumpo?

— Cred că pur și simplu mi-am dat seama. Am simțit. Toate asemănările dintre noi, chiar dacă nu eram rude de sânge și erai doar mătușa mea prin alianță. Erăi așa de drăguță cu mine, voiăi să mă cunoști mai bine. M-am gândit la asta prima dată când m-ai luat de la școală, când te-am ajutat cu telefonul. Sau, mai bine zis, m-am gândit așa: „Ce norocoasă e Bel că are o mamă ca tine!” Și că eu nu semăn deloc cu mama mea, că se poartă așa de ciudat când e vorba de mine și de ace, că nu mă lasă să fac o analiză de sânge, nici dacă i-o cere doctorul. Îmi doream să fie cumva adevărat, deși era imposibil. A doua zi am comandat două teste de la AncestryDNA și i-am spus tatei că sunt chestii pentru dans. Băga-mi-aș! Nu e tatăl meu. U-unchi, cred.

Carter s-a uitat în zare, dincolo de Rachel, peste marginea goală, unde dispăruse și el.

— Am făcut unul pentru mine și unul pentru Bel.

Bel a clipit.

— Poftim? Când?

— N-am vrut să-ți spun, în caz că mă înșelam. Și erai așa de preocupată de Rachel, vrând să dovedești că minte, că e un om rău! Nu m-ai fi crezut. Dormeai. Am luat o mostră de pe obrazul tău.

Bel și-a amintit; dimineața când Carter o trezise cu o împunsătură în gură. Aceeași dimineață când Bel descoperise că tatăl ei dispăruse. Parcă trecuse o viață de atunci, din ziua aceea, de la versiunea aceea a ei.

— Rezultatele lui Bel au ajuns acum două zile, n-am aflat nimic nou, a spus Carter și s-a uitat la Rachel. Dar ale mele au venit în seara asta, chiar înainte de cina pentru bunicul. Scria că eu și Bel suntem surori, că avem aceiași părinți.

Carter a clipit, iar o lacrimă i s-a scurs pe rădăcina nasului.

— Ceea ce înseamnă că tu ești mama mea și unchiul Charlie e... era...

A lăsat cuvântul să atârne în aer, iar numele lui a dispărut înghițit de răsufierea ei.

Bel i-a șters lacrima înainte să îi cadă de pe nas. S-a uitat în ochii surorii ei mai mici. Carter aflase înaintea ei. Acel lucru despre care voise să-i spună pe scări. Îi spusese că e important. Bel ar fi trebuit s-o asculte. „Ai grijă de sora ta pentru mine”, spusese mama când credea că o să moară. „Știu că întotdeauna ai avut grijă de ea.” Bel a luat-o pe Carter de mâna umedă și osoasă. „Fetița mea.” Mereu fuseseră surori, iar Carter avusese grijă de ea la fel de mult, chiar și când ea nu voia să vadă.

Carter o salvase pe Rachel și o salvase și pe Bel.

— Cum ne-ai găsit?

Bel s-a uitat dincolo de coastă, la orașul în miniatură din depărtare.

— Am văzut ce scria în biletul de la bunicul, mesajul lui Rachel, înainte ca tata... J-Jeff să-l ia. Mi-a spus să rămân acolo, să strâng cărțile. Dar am așteptat să plece, după care am mai stat

puțin și am plecat. Bicicleta ta era în față, Bel. Am ajuns la depozit, dar nu-mi aminteam unde era spărtura din gard și m-am dus prea departe. Însă v-am văzut pe amândouă când alergați spre mașină. Pe urmă i-am văzut pe tata și pe Charlie care veneau după voi, alergând. Am văzut ce ținea Charlie în mâini. Așa că m-am luat după ei printre copaci. M-am gândit că vrea să te omoare. Și a fost cât pe ce. Îmi pare rău!

Și-a lăsat capul în jos.

Rachel i l-a ridicat cu degetul sub bărbie.

— N-are de ce să-ți pară rău. M-ai salvat de el, Carter. Nu contează că era tatăl tău; nu era familia ta. Bărbatul acela nu merita salvat.

— Dar ta... J-Jeff? a strigat ea, vărsând mai multe lacrimi decât putea Bel să șteargă.

— Nu l-ai împins pe Jeff.

Ochii lui Rachel erau duri și blânzi deopotrivă.

— Charlie l-a tras după el. Nu l-ai ucis tu pe Jeff.

— Dar n-ar fi mort dacă eu...

— Jeff a ales, a spus Bel. L-a eliberat pe Charlie. El a ales.

Și era adevărat, dar mai făcuse și altă alegere și poate că aceea o anula pe prima. „Protejeaz-o pe fiica mea, Jeff”, îi spusese Rachel. „Îmi ești dator.” Se referea la Bel, dar, când fusese nevoie, o salvase pe cealaltă fiică a ei. Și își dăduse viața pentru asta.

Rachel s-a uitat peste margine și s-a întors apoi cu o sclipire nouă în priviri.

— Carter, ascultă-mă!

Avea vocea fermă a mamei, a supraviețuitoarei.

— Dacă poliția ar căuta testele ADN, ar avea acces la rezultate? Ar putea să afle că tu și Bel sunteți surori?

— Nu cred. N-am bifat căsuța aceea pentru ca autoritățile să aibă acces la informații, în cazul în care aveam dreptate.

— Bine! a răsuflat ea ușurată. Nimeni nu trebuie să afle adevărul.

— Cum adică? a zis Bel. Lumea ar trebui să știe ce ți-au făcut...

— Au murit.

Rachel a arătat cu degetul spre locul în care dispăruseră.

— Au fost pedepsiți destul. Lumea nu poate să afle. Voi două sunteți implicate acum și aș face orice ca să vă protejez, să vă știu în siguranță. Fetele mele. Ceea ce înseamnă că nimeni nu poate să afle adevărul despre ce au făcut Pat și Charlie sau despre Carter. Că ați fost aici când Jeff și Charlie...

— Au murit doar pentru că el a încercat să te omoare, a spus Bel.

— Pentru că eu l-am răpit și l-am pus în lanțuri.

— Dar el ți-a făcut asta primul! L-a pus pe bunicul să te omoare.

— Nu există nicio dovadă că a fost implicat, Bel. Unul dintre ei a murit, iar celălalt nu-și amintește ce a făcut. Nu crezi că m-aș fi dus la poliție dacă exista varianta asta? Dar *există* dovezi aici. Uite! a zis Rachel și a arătat cu mâna. Locul unei crime pe fundul acestei prăpăstii care duce direct la noi. Carter ne-a salvat, dar nu așa pare a fi.

Bel a înțeles când s-a uitat la Carter, care stătea pe pământul denivelat, cu capul în mâini. Carter îl omorâse pe Charlie, îl împinsese spre moarte. Dreptate pentru unii, crimă pentru alții. Bel trebuia să-și protejeze sora mai mică și să aibă grijă de ea. Familia pe primul loc. Bel a clipit, la fel și Rachel, o limbă doar a lor.

— Ce facem? a întrebat Bel.

— Trebuie să scăpăm de tot. De orice ar scoate adevărul la lumină, de orice ne leagă de locul și de momentul ăsta.

— Cum ar fi biletul? a întrebat Carter și a ridicat capul. „Ajutor! Numele meu e Rachel Price.” Era în buzunarul tatei. În buzunarul lui Jeff.

Îngrozită, Carter a căscat ochii înroșiți.

Rachel s-a uitat în jos, la hăul acela.

A înghițit în sec cu un clic, de parcă i se îngustase gâtul, zdrobit de greutatea lui Charlie.

— Trebuie să cobor. Să iau biletul. Și cheile de la mașina lui Jeff. Telefonul: nu-l putem lăsa acolo, pentru că o să-l poată urmări. Trebuie să mut cadavrele.

— Poftim? a icnit Carter.

— Nu pot să le las așa. O să le descopere cineva. Nimeni nu o să creadă că doi frați au sărit împreună. Un legist o să-și dea seama că Charlie a căzut cu fața în sus, că a fost împins. Carter, n-ai spus că poarta minei e deschisă? Ei sunt chiar la intrare, acolo jos. Îi trag în mină și îi împing în puțul vechi.

Încă o cădere, ca s-o ascundă pe prima.

Bel își mușca limba.

— Cât de adânc e?

— Adânc, a răspuns Rachel. Se presupune că mina e închisă, pentru că e periculoasă și nu poți coborî acolo, adică nu fără echipament special. Ar putea trece luni, ani, decenii, dar nu putem garanta că nu vor fi găsiți niciodată. De-asta noi trei nu trebuie să devenim vreodată suspecte, ați înțeles? Un străin m-a răpit. M-a ținut în pivnița lui timp de șaisprezece ani. Și nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Carter a dat aprobator din cap. La fel și Bel. Și-a băgat mâna în buzunar și a scos verigheta lui Charlie. Nu mai era caldă, ci rece și îi înțepa pielea, doar o bucățică de metal care nu însemna nimic pentru ea.

— Probabil ar trebui să-i pui asta pe deget.

Bel i-a întins mamei inelul de metal.

— Fără dovezi, da?

Rachel a dat din cap și a strecurat inelul în buzunar.

— Ești sigură că te descurci să cobori acolo? a întrebat Bel. Cu glezna ta?

— Am supraviețuit unor lucruri mai rele, a răspuns Rachel cu un zâmbet reținut care să arate că supraviețuise și că nimeni nu-i putea răpi acest lucru. Pot s-o fac, trebuie s-o fac, pentru familia mea! Dar... Nu pot s-o fac singură. Am crezut că pot să fac totul singură, planul, reapariția. Acum știu că m-am înșelat și îmi pare rău! Am nevoie de ajutorul vostru.

— Fac orice, a spus Bel.

Carter s-a ridicat lângă ea.

— Cu ce să te ajutăm?

Ochii lui Rachel străluceau în timp ce se uita la fiicele ei, iar lumina lunii scotea în evidență argintiul de pe pielea lor.

Și-a dres vocea.

— Trebuie să facem totul în noaptea asta, înainte să afle cineva că Jeff a dispărut. O să cobor la intrarea în mină. Voi două întoarceți-vă la depozit! Ia mașina mea, Bel. Cheile sunt înăuntru, motorul e pornit.

— Dar e blocată, iar mașina lui Jeff e...

— Ia asta!

Rachel a luat toporul, cel care cu siguranță ar fi omorât-o dacă n-ar fi apărut Carter de nicăieri. I l-a întins lui Bel, iar degetele li s-au încrucișat pe mâner.

— Taie lanțul de la poartă! După ce se deschide, poți să intri în curte și să întorci mașina. După ce termini, șterge-ți amprentele de pe lamă și mâner! Aruncă-l în spate cu restul gunoaielor! Nu-ți bate capul cu mașina roșie! Mă ocup eu de ea după ce termin aici și scap de toate.

Avea să-și distrugă propria celulă ca să nu afle nimeni vreodată despre cei cincisprezece ani, cinci luni și 25 de zile pe care

le petrecuse încuiată înăuntru. Despre bărbatul care o băgase acolo. Și copilul pe care îl născuse. Și celălalt bărbat pe care îl încuiase ea acolo ca să se răzbune, fiindcă el dăduse startul. Totul avea să dispară până a doua zi dimineată.

— Luați bicicleta lui Bel cu voi, a continuat Rachel. Pe urmă, mergeți la bunicul acasă. Cheia e sub...

— ...broasca de ceramică, a zis Bel în timp ce Carter spunea „Barry”.

Rachel a zâmbit.

— Mesajul e în toate cărțile acelea, trebuie să scăpați de el. Asta încercam să fac înainte să le găsești, Bel. E prea periculos să-l lăsăm acolo, pentru că acolo scrie ce s-a întâmplat, exact unde s-a întâmplat. Trebuie să scăpați de mesaj, să ștergeți urmele de creion din toate cărțile. Mereu pe primele cincizeci de pagini, niciodată mai departe de atât. Puteți s-o faceți? Trebuie să fie vreo radieră prin casă.

— Găsim una, a spus Carter.

— Yordan doarme sus, așa că trebuie să umblați în liniște. Dacă vă prinde...

— O să găsim o scuză. „Mi-a spus tata să le pun în ordine, o să am probleme cu el dacă nu le strâng”, a propus Carter.

Rachel a zâmbit și mai larg.

— Cred că asta e tot. Nu mai rămâne nimic neacoperit care să conducă polițiștii spre adevăr, spre ce s-a întâmplat aici.

Bel și-a simțit inima în stomac, unde avea mai mult spațiu după ce scăpase în sfârșit de nodul acela.

— Ash! a șuiert ea. Futu-i! a adăugat și a tras un șut într-o piatră, care a zburat în prăpastie.

Rachel a mijit ochii.

— Din echipa de filmare? Ce-i cu el?

Bel și-a trecut mâinile prin păr, apăsându-și-le pe față.

— M-a ajutat. Eu... te investigam. Eram sigură că minți despre cum ai dispărut și cum te-ai întors. M-am gândit că, dacă pot s-o dovedesc, viața avea să se întoarcă la normal. Ash m-a ajutat. Are filmări cu...

Rachel s-a apropiat, șchiopătând.

— Ce filmări are?

— Multe! a zis Bel, clătinând din cap, și a încercat să-și amintească. Cu domnul Tripp când spune că ți-a dat trei mii de dolari înainte să dispari. Cu apariția ta din ianuarie, despre care am vorbit cu proprietara magazinului și unde am văzut o imagine cu tine de pe camera de supraveghere. Te-am filmat când căutai ceva în casa bunicului, înainte să găsești camera ascunsă. Futu-i!

S-a tras mai tare de păr.

— Avem filmările din seara asta. Mesajul din carte, din toate cărțile, cu mine când îl scriam pe hârtie. Ash are înregistrarea.

— Băga-mi-aș!

Rachel și-a acoperit fața cu mâinile.

— Mai e ceva!

Bel și-a lăsat mâinile să i se lezene inutil pe lângă corp.

— A venit cu mine la camionul roșu. A oprit filmarea înainte să ajungem acolo, dar...

— Bel?

— Îmi pare rău! a șoptit Bel. Ash l-a văzut pe Charlie, legat în camion, înainte să-l trimit de-acolo. Îmi pare rău, mamă!

Rachel și-a mușcat buza. S-a apropiat de ea până au ajuns față în față, iar Bel și-a văzut ochii reflectați în ai ei.

— Nu spune că-ți pare rău! Nimic din toate astea nu a fost din vina ta. Nu sunt supărată pe tine. Aveai dreptate; te-am mințit de la început și nu pot să mă supăr că ai fost destul de deșteaptă să vezi dincolo de minciuni. De fapt, sunt mândră. *Mie îmi pare rău că te-am mințit. Poate ar fi trebuit să vă spun*

amândurora adevărul. Doar că... nu eram sigură că sunteți pregătite să îl aflați.

— Nu eram.

Bel nu fusese pregătită, nu înainte să nu mai aibă de ales. Dar acum era pregătită și știa cum să rezolve problema.

— Pot să iau filmările, mamă. Știu unde le păstrează Ash. L-a văzut pe Charlie în camionul roșu. Nu cred că o să spună nimănui, dar nu mai contează, nu-i așa? Nu dacă nu are dovezi. Pot să distrug filmările în seara asta, mamă.

Să anuleze tot ce făcuse, toate momentele acelea cu Ash, mari și mici, când se apropiase până fusese prea târziu să mai pretindă că nu-i păsa. Încă îi păsa, o știa acum, dar trebuia să distrugă toate urmele și să-și protejeze mama și sora.

— Ești sigură?

— Pot s-o fac, a confirmat Bel.

Rachel s-a uitat la Carter.

— Eu mă descurc singură cu cărțile de la bunicul, a spus ea. Pot să fac asta.

Rachel a tras-o spre ea și le-a îmbrățișat pe amândouă, cu capetele unite sub aceleași stele.

— Putem s-o facem, a zis Rachel și s-a șters la ochi.

— Familia pe primul loc, a răspuns Bel.

Și nu era o amenințare, ci o promisiune.

Rachel s-a desprins de ele și s-a dus unde-și scăpase telefonul, blocat sub o piatră, înconjurat de un nimb galben proiectat de lanternă. L-a ridicat și s-a uitat la ecran.

— Trebuie să ne închidem telefoanele, ca să nu fim găsite aici. Închideți telefoanele, fetelor! Acum! Nu le deschideți iar până nu plecați de aici!

Bel și-a închis telefonul.

Rachel apăsa pe ecran.

— Nu merge. Cum se închide?

— Lasă-mă pe mine! a spus Carter și i-a luat telefonul din mână. Apeși pe ăsta, vezi? i-a arătat ea. Și pe urmă glisezi. Așa!

— Ah!

Bel a zâmbit văzându-le împreună în acest moment mărunț mamă-fiică, pe întuneric, într-un loc sălbatic care distrusese o familie și salvase alta. Iar luna le văzuse pe toate.

Bel i-a întins lanterna lui Rachel.

— Ia-o! Ai mai multă nevoie de ea. Noi ne ținem de traseu. O să ne descurcăm!

S-a uitat la Carter și a lovit-o ușor cu pumnul în braț, pentru că așa făceau surorile.

— Am eu grijă de ea!

Rachel a luat lanterna, iar raza argintie le-a luminat pe ambele fete.

— O să fie în regulă, fetelor. Vă iubesc! Ne vedem mai târziu, când ajungem acasă!

Bel a ridicat toporul și a luat-o la fugă, dar Carter ezita, cu un icnet aspru în gât.

— Care casă? a întrebat ea.

— A noastră, Carter, a răspuns mama lor. A noastră.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Ash, am nevoie de tine! Sunt la McDonald's. Nu aduce camera, las-o la hotel! Trebuie să-ți spun ceva.

BEL AȘTEPTA PE ÎNTUNERIC, DE FAPT, SE CONTOPEA CU ÎNTUNERICUL, lipită de peretele Magazinului General Scoggins, unde nu ajungea lumina felinarului. Se întorsese în orașul miniatural, doar un punctuleț pe care îl văzuse de la Point Lookout. Rachel era încă acolo și târa două cadavre în Mina Mascot. Dar noaptea nu se terminase și a supraviețui și a trăi cu ceea ce făcuseși nu era același lucru. Ceea ce Bel avea să facă, pentru că cineva le furase deja o viață ei, surorii și mamei, iar ea nu mai voia să lase pe nimeni să facă asta. Nici pe Charlie, nici pe polițiști și nici echipa de filmare.

Trebuia să protejeze adevărul, s-o protejeze pe Carter.

S-a uitat la intrarea de la Royalty Inn și a așteptat. Știa că Ash avea să vină, pentru că ținea la ea.

McDonald's era singura opțiune; nimic nu mai era deschis mai târziu de două noaptea. Oricum nu mai conta, căci Bel nu intra acolo. Avea nevoie doar de cinci minute singură în camera lui.

Ușa de la hotel s-a deschis spre stradă, iar felinarele aflate de o parte și de alta s-au reflectat în sticlă, mascând-o pe persoana care ieșea.

Ash a pășit afară.

Bel știa că avea să vină.

Băiatul a mers grăbit spre parcare și s-a îndepărtat de ea, îmbrăcat cu o geacă neagră, pufoasă, și pantaloni cu personaje din desene animate. Probabil erau pijamale, dar cu el era greu să-ți dai seama. Lui Bel avea să-i lipsească. Inima îi bătea cu putere, uitându-se cum vântul îi sufla părul creț, nepieptănat, în timp ce trecea pe sub următorul felinar. Spera că avea să o ierte, că avea să o înțeleagă, chiar dacă nu avea să înțeleagă niciodată cu adevărat.

Bel s-a desprins din întuneric și a traversat strada liniștită spre hotel.

Holul era pustiu, doar Kosa stătea la recepție și sorta niște hârtii. Și-a ridicat ochii, iar coada lungă, brunetă și împletită i-a alunecat de pe umăr.

— Bună seara! a spus ea.

— Cam târziu, nu-i așa? a răspuns Bel. Știi cum sunt echipele de filmare. Program de noapte.

Kosa a dat din cap, pentru că nu știa cum sunt echipele de filmare, după cum nici Bel nu știa.

Vocea lui Bel era gravă, răgușită de plâns, de țipete, de cât vorbise cu Carter la întoarcerea de la depozit despre cum mama lor dispăruse de două ori, cum se intersectaseră două planuri în ziua aceea din urmă cu șaisprezece ani și despre un copil care apăruse de nicăieri. De ce Carter nu trebuia să se simtă prost pentru ce-i făcuse lui Charlie. Totul păruse de-a dreptul ireal, repetat în cuvintele ei.

— Ai noroi pe mânecă, a spus Kosa.

Bel a răcâit pata cu degetul.

— Filmăm reconstituirea aceea în pădure. Apropo, adinea-
uri a plecat Ash, asistentul cameraman.

— Da?

— Mi-a trimis mesaj că și-a uitat obiectivul în cameră. M-a rugat să-l iau. E OK? Dar îmi trebuie cheia, scuze! De la camera 39.

Kosa a clipit.

— Uite, pot să-ți arăt mesajul.

Bel și-a băgat mâna în buzunar. Era calea mai ușoară, dar dacă nu obținea cheia trebuia să spargă ușa și s-o facă oricum.

— E OK, a zis Kosa și a oftat, de parcă voia să scape de Bel și să se întoarcă la hârtiile ei. Știu că ai mai fost aici. Poftim!

A deschis un sertar și a scotocit înăuntru cu limba între dinți.

— 39.

I-a întins cheia de rezervă.

— Mersi!

Bel a salutat-o, cum ar fi făcut Ash.

A alergat pe scări, deși încă o dureau mușchii. Probabil Ash ajunsese deja la McDonald's, dar Bel încă mai avea timp. Avea s-o aștepte, pentru că ținea la ea.

Ajunsă pe coridor, a numărat ușile până la numărul 39.

A băgat cheia, a deschis ușa și a aprins lumina.

Iar erau chiloți pe pernă.

A intrat în cameră și a simțit mirosul lui familiar, de care inima ei s-a agățat imediat. A trecut pe lângă mormanul de pulovere hidoase, cu căpșune și dinozauri, și și-a plimbat degetul peste ele. Aici erau alte amintiri decât cele păstrate pe carduri SD.

Dar după acelea venise.

Bel s-a mutat la masa din capătul opus, unde scaunul de birou și fotoliul stăteau unul lângă altul. Al lui și al ei. Un teanc de carcase de plastic transparent pe masă și cardurile de memorie în interior.

Le-a scos pe toate și a deschis carcasele, pe cele marcate cu un X roșu și pe cele nemarcate. Una câte una, a răsturnat cardurile SD pe masă. Secretele lui Rachel, îngropate în bucățelele

acelea de metal. Bel făcuse legătura între ele și găsisese drumul până la adevăr, dar nimeni altcineva nu putea face același lucru.

Și-a trecut mâna peste mormanul împrăștiat și a ales una la întâmplare.

A rupt-o în două. Și apoi în patru, ca să distrugă cipul de metal. Și pe următoarea.

A făcut un morman nou din bucățelele rupte.

Le îndoia cu degetele mari și le rupea cu putere.

Până la ultima.

Numai că nu era ultima. Lui Bel i-au căzut ochii pe camera portabilă, așezată pe scaunul lui Ash. Făcea parte din el la fel de mult ca părul lui caraghios, hainele ridicole sau felul în care spunea „O” prea des, cum ținea pasul cu ea ca nimeni altul și făceau schimb de replici tăioase. Bel nu era nevoită să o distrugă, asta nu putea face, dar trebuia să scoată amintirile de acolo.

Și-a trecut degetele peste capacul din spate al camerei până când acesta s-a deschis cu un clic. Iată-l acolo, în fantă, cardul SD cu margine roșie, la fel ca toate celelalte.

A apăsât pe el, iar cardul a scos un bip, apoi s-a predat fără împotrivire.

Cardul pe care Ash îl folosisese în seara aceea: când găsiseră mesajul lui Rachel în cărți și când merseseră până la camionul roșu din Depozitul de cherestea Price & Fiii, deși acum nu mai existau acei *Fii*. Cardul acesta conținea cel mai mare și cel mai periculos adevăr. Ea îi ceruse să înregistreze tot, ca să aibă dovezi. Dar acum dovezile erau împotriva lor.

Bel l-a prins între degete, apoi l-a răsucit cu o mișcare rapidă. L-a rupt în bucăți inegale, iar măruntaiele de metal s-au înșirat.

Nu era de ajuns să le rupă. Trebuia să știe că dispăruseră de tot.

Bel a luat cardurile rupte, moarte și dezmembrate în căușul palmelor.

Le-a dus la baie, a întins mâinile peste vasul de toaletă și le-a dat drumul.

Bucățile s-au împrăștiat, unele au rămas să plutească deasupra, iar altele s-au scufundat.

Apoi a tras apa.

Cardurile cu roșu și negru s-au învârtit în apă, ca într-un ultim dans, apoi au dispărut împreună în canalizare.

Dar nu terminase. Poate că unele carduri erau goale. Îi spusese chiar Ash că își salva filmările pe un hard extern, apoi ștergea cardurile ca să le refolosească. Acum Bel trebuia să folosească informația asta împotriva lui.

A găsit cutia mică și neagră băgată în laptop. „Băiatul ăsta rău”, spusese Ash și bătuse în el cu două degete.

A bătut și Bel cu două degete, după care l-a deconectat.

L-a lăsat să cadă.

A așteptat să aterizeze, să rămână nemișcat.

Pe urmă, l-a zdrobit cu călcâiul.

Carcasa de plastic s-a rupt.

A călcat din nou.

Cu piciorul drept, cu piciorul stâng. Cu ambele deodată, sărind peste hard.

Nu s-a oprit decât după ce carcasa s-a spart în mai multe bucăți decât putea să numere, apoi le-a luat și le-a pus în buzunar.

S-a ridicat.

Și a icnit.

O urmăreau ochii cuiva, dar erau ochii ei, oglinziți în ecranul negru al laptopului lui Ash. Bel s-a apropiat de imaginea ei.

Nu știa dacă acolo era salvată vreo filmare și nu știa nici parola ca să verifice. Dar nu putea să riște și să-l lase acolo.

Laptopul era deja deschis, dar l-a deschis încă puțin, a apăsat ecranul pe spate și l-a împins până s-a rupt de tot. A smuls

cablurile rupte care încercau să rămână agățate și a desprins ecranul de bază.

Știa că hard drive-ul era undeva în partea aceea, sub tastatură, de asta îl lua cu ea, ascuns sub braț. Singurul mod în care se putea convinge că dispăruse tot era să vadă acest lucru cu ochii ei. Să-l arunce în râu, în drum spre casă.

Acum trebuia să plece. Probabil cineva auzise zgomotul. Oaspeții din camera de jos aveau să se plângă la Kosa: „E un fel de petrecere la etaj.”

Dar nu putea să-l lase așa.

A întors ecranul mort și spart al laptopului cu fața în jos, jumătatea pe care o lăsa în urmă. A luat markerul roșu al lui Ash și a apăsât vârful pe mărul argintiu, din care cineva mușcase.

Iartă-mă! a scris ea cu litere mici și roșii, care aminteau de culoarea sângelui.

Bel s-a întors prima.

S-a uitat la ceasul de pe perete. Era trecut de ora trei. Mama și sora ei erau încă plecate, făcându-și treaba, așa că Bel nu putea decât să le aștepte să se întoarcă acasă. Tresărea la fiecare sunet pe care îl scotea casa aceea goală; urletul vântului în ferestrele de la etaj, bârâitul frigiderului pe care nu-l observase niciodată până atunci, bătăile inimii ei.

A numărat minutele amenințătoare și a așteptat.

Apoi s-a auzit un fel de bâjbâit la ușa din față, iar o siluetă a apărut în dreptul ferestrei. Bel a deschis ușa prima.

Carter!

— Ești OK?

Bel a tras-o înăuntru.

— Da, a răspuns Carter cu răsuflarea tăiată. Am lăsat bicicleta lângă garaj.

Bel a condus-o în bucătărie și i-a dat un pahar cu apă.

— Cum a mers?

— Bine.

Carter a luat o gură mare și a înghițit-o anevoie.

— A durat ceva, dar le-am făcut pe toate.

A scos ceva din bata blugilor. O carte. *Culoarul morții*, de Stephen King.

— Pe asta am păstrat-o, a spus ea și s-a uitat la carte. Scrie „ne ține închise”. Era vorba de mine, nu-i așa? De mine și de Rachel.

Bel a întins mâna și i-a dat părul de pe frunte.

— Da! Ar trebui s-o păstrezi. E o carte specială.

Carter a zâmbit șters.

— S-a trezit Yordan?

— Nu!

— Bine! Ai făcut o treabă bună.

Surorile mai mari trebuiau să spună astfel de lucruri.

— Rachel... M-mama..., s-a bâlbâit Carter și s-a oprit.

— E OK, a zis Bel. Abia am început să-i spun și eu așa. Și am avut mai mult timp să mă obișnuiesc decât tine.

Carter a dat din cap.

— S-a întors?

— Încă nu. Dar ea a avut mai multe de făcut decât noi. O să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce.

— Și acum ce facem? a întrebat ea.

— Așteptăm.

— OK!

— Ai nevoie de ceva? a întrebat-o Bel. Ți-e foame? Pot să-ți fac un sandvici, ceva.

— Nu mai fi prietenoasă! a zis Carter. E ciudat.

Bel a râs, iar sunetul a luat-o și pe ea prin surprindere.

— Scuze! Încerc să mă port ca o soră.

— Mereu mi-ai fost ca o soră.

Un zgomot puternic a umplut casa – o bătaie cu pumnul în ușa de la intrare.

Carter a scăpat cartea.

— Ea e? a șoptit.

Nu putea fi.

— Rachel are cheie, a zis Bel.

S-a auzit din nou – trei bătăi puternice cu degetele în lemn.

— Poliția?

Se citea groaza în ochii lui Carter.

— Stai aici! i-a spus Bel și a trecut prin livingul întunecos până la ferestrele din față.

Și-a lipit ochii de geam.

O siluetă neagră la ușa, cu pumnul ridicat. L-a recunoscut; părul cârlionțat, până la umeri, și o geacă pufoasă care-i împărțea brațele în segmente.

Bel s-a întors; Carter venise după ea.

— E Ash! a șuierat ea. Mă ocup eu de el! Du-te în camera mea și bagă-te în pat.

Carter a dat din cap, dar privirea îi era încă îngrozită când a urcat scările.

Bel a respirat adânc și a deschis ușa.

— Bună! a spus Bel înainte să apuce el să vorbească. E cam târziu pentru o vizită, nu-i așa? E ceva tipic englezesc?

Ochii lui erau mari și încețoșați, iar dinții îi sclipeau pe întuneric.

— Aș fi șters totul dacă m-ai fi rugat, a spus băiatul, iar vocea îi tremura. Era de ajuns să-mi spui.

Bel a pășit afară, iar Ash a coborât o treaptă. Acum erau de aceeași înălțime și se priveau în față, fără să clipească.

— Nu știu ce vrei să spui, a zis ea încet.

— Bel!

S-a agățat de numele ei și l-a păstrat pe limbă.

— Ce s-a întâmplat?

— Am organizat o cină de ziua bunicului, pe urmă au plecat toți acasă.

El a încercat din nou.

— Ce s-a întâmplat în camionul acela roșu?

— Care camion roșu?

Lui Ash i s-a oprit respirația în gât.

— Cel în care a fost Rachel. Unde l-am găsit pe tatăl tău legat cu lanțul.

Bel a clătinat din cap.

— Rachel a fost răpită de un străin. Și închisă într-o pivniță timp de șaisprezece ani.

— Bel!

Numele ei, împins afară cu forța unei șoapte.

— Nu-mi pasă de filmări. Nu-mi pasă de documentar, că am dat-o în bară. Îmi pasă de tine.

A fost cât pe ce să-i răspundă la fel, dar nu a spus decât „Mulțumesc”. Niciodată nu lăsase pe cineva să se apropie de ea destul cât să-i pese. Ash îi arătase că poate face asta, că nu trebuie să aleagă mereu calea mai puțin dureroasă. Unele suferințe erau bune: prietenii se înstrăinau, oamenii se mutau în altă parte, plecau. Nu era nevoie să dureze toată viața ca să conteze. Lucrurile avea un sfârșit, *chestia asta* avea un sfârșit, dar asta nu însemna că nu contase.

— Bel! a spus el cu vocea mai stinsă. Ești în pericol?

I-a răspuns doar pe jumătate:

— Nu mai sunt.

— Unde-i tatăl tău acum?

— Polițiștii spun că a fugit în Canada.

Ash a oftat, cu ochii plecați.

— Ce faci?

— Îmi protejez familia.

El a dat din cap.

— Deci asta-i tot? a întrebat Ash trist, trăgând cuvintele.

Bel a dat din cap la rândul ei.

— Asta-i tot!

— OK!

Ash s-a întors cu spatele.

A coborât scările, iar pașii lui au lăsat un ecou surd în toiul nopții, care i-a pătruns în piept și a dansat în jurul inimii.

Ash a traversat aleea lor spre stradă. Se termina, și el avea să plece, așa cum trebuia să se întâmple.

Dar Bel a înțeles deodată că nu se terminase încă.

— Stai!

A alergat după el.

Ash s-a întors, iar Bel s-a izbit de el cu un icnet mirat.

Ochii ei i-au întâlnit pe ai lui; buzele lui le-au găsit pe ale ei.

I-a strecurat mâna în părul ciufulit și l-a tras spre ea, ca să conteze cu adevărat.

Degetele lui i-au atins gâtul și au urcat, dar strălucirea a coborât.

Era un adio, dar mai era ceva.

Bel s-a îndepărtat de el, doar cu un centimetru.

— Nu a fost fără rost, a șoptit ea, atingându-i buzele ușor. Și a contat.

— Știu.

El și-a lipit nasul de fruntea ei.

Bel s-a desprins din brațele lui și a făcut un pas în spate.

— Ai fi putut să-mi spui mai demult.

Ash a pufnit în râs, la fel ca Bel, și au rămas acolo, sub lumina lunii.

— Ar trebui să plec? a zis el, aproape ca o întrebare.

— Da, a răspuns Bel și l-a împins în umăr cu două degete.

El a salutat-o militărește, cu mâna înclinată, la fel ca zâmbetul lui, și a plecat.

Bel s-a uitat după el cum merge pe stradă până când n-a mai rămas decât un contur deformat de întuneric.

El pleca și era în regulă.

Oricum avea să plece.

Și faptul că pleca nu însemna că o lăsa în urmă.

PATRUZECI ȘI OPT

CARTER TREMURA CÂND BEL S-A BĂGAT ÎN PAT.

Stătea cu ochii holbați, de parcă nu mai ținea minte cum să clipească, de parcă n-o învățase nimeni.

Bel i-a tras pătura peste umeri și a spus:

— E OK, sunt aici!

— Dacă află cineva ce-am făcut?

Bel și-a sprijinit picioarele de ale lui Carter.

— N-ai făcut nimic. Și nu o să afle nimeni. N-am să permit așa ceva.

Carter respira prea repede, prea întretăiat.

— Închide ochii! a spus Bel.

— I-am închis.

— Nu, nu i-ai închis. Respiră adânc de câteva ori.

— Încerc!

Carter s-a întors pe spate. Pleoapele îi tremurau, străduindu-se să rămână închise.

— S-a întors?

— Nu!

Bel s-a uitat spre fereastră, la golurile din jurul perdelelor. Întunericul se estompa afară, luminându-se în primele culori ale dimineții.

— Dar o să se întoarcă în curând.

Trebuia să se întoarcă, înainte ca lumea să se trezească și să descopere că dispăruse și Jeff Price. Familia Price avea, într-adevăr, o înclinație spre dispariții.

Carter a început să respire mai încet, un horcăit slab prin gura pe jumătate închisă.

— E OK, a spus Bel. Poți să adormi. Eu o să aștept. N-am să las să ți se întâmple nimic.

Carter a inspirat și a expirat, aproape ca și cum ar fi format un cuvânt.

A adormit, iar Bel s-a pus pe așteptat.

Cu ochii închiși, pentru că o usturau prea tare și nu voia să vadă cum se apropiau zorii și cum acopereau umbrele din camera ei și creau altele noi.

Aștepta. Bârâitul frigiderului era acum doar un zgomot în mintea ei, unul imaginat, amintit. Carter dormea prea aproape de urechea ei.

Bel asculta, dar nu auzea. Nu a auzit decât atunci când ușa dormitorului s-a deschis încet, foșnind pe covor, urmată de pași ușori.

A deschis ochii și a clipit alene înainte să-i închidă la loc.

Rachel stătea în picioare în întunericul din dreptul ușii și le privea.

Nu a plecat. A rămas.

Bel o simțea acolo, o liniște care a ajuns până la ea în spațiul acela de mijloc: somn și trezie, astăzi și mâine, soră și fiică.

Putea, în sfârșit, să doarmă, acum, că mama era acasă. Acum, că era aici și avea grijă de ele.

Bel a răsuflat și s-a abandonat somnului.

Rachel nu le-a lăsat să doarmă prea mult.

A intrat în cameră la șapte și jumătate cu cafeaua și s-a așezat la capătul patului peste picioarele lor.

— Scuze!

S-a mutat și i-a întins o cafea lui Bel. În cana ei preferată. A așteptat-o pe Carter să se frece la ochi, apoi i-a dat și ei o cafea. Bel a căscat.

— Puteți dormi mai târziu.

Rachel i-a mângâiat piciorul prin pilotă.

— Cum a fost?

— Am terminat ce aveam de făcut, a spus Bel. Filmările nu mai există.

— Și la mine la fel, a adăugat Carter. Toate cărțile.

— Bine!

Rachel le-a zâmbit, un zâmbet încordat la colțurile gurii.

Bel s-a ridicat în capul oaselor.

— Dar tu?

Rachel a dat aprobator din cap cu o expresie distantă, un hău căscat în ochii ei, adânc cât puțul minei.

— Am rezolvat, a spus ea încet.

Părea că nu dormise deloc. O vânătaie închisă la culoare i se forma pe gât, în nuanțele albastrii și roșii ale unui univers muribund.

— De fapt, nu am rezolvat tot, a oftat ea. Mai avem ceva de făcut împreună. Carter...

S-a uitat la fiica ei mai mică.

— Trebuie să ne hotărâm ce facem cu Sherry.

— Băga-mi-aș! a șoptit Bel în cana de cafea. Nu m-am gândit... Cum o să-i explicăm că a dispărut Jeff? Și cum rămâne cu Carter? Sherry n-o va lăsa să plece, pur și simplu.

— Probabil o să apară în curând, să-i caute pe Jeff și Carter, curioasă de ce n-au mai venit acasă, a spus Rachel. Am o idee! Dar, Carter, vreau să știu ce vrei să faci. E femeia pe care ai considerat-o mamă toată viața ta. Vreau să știi că e OK să ții la ea, e firesc. Tu ești cea care decide.

Carter a luat o gură de cafea ca să câștige timp, deși era prea fierbinte; Bel și-a dat seama după cum a mijit ochii.

— OK! a spus ea și a bătut cu degetele în cană, fiindcă degetele ei erau mereu în mișcare.

Rachel le-a spus ce idee avea, explicându-le tot, iar Carter a decis.

— Ești sigură? a întrebat Rachel. Dacă o facem, nu mai putem da înapoi.

Carter și-a dres glasul.

— Sunt sigură.

Sonerie s-a auzit la opt și douăzeci. Un sunet prelung.

Știau toate cine era și erau pregătite.

Bel s-a ridicat să deschidă ușa.

— Mătușă Sherry! a spus ea și a clipit în lumina soarelui de dimineață, tânjind după întuneric. Ce faci?

— Nu fac bine, a spus Sherry și a trecut pe lângă ea. Carter e aici? Nu mi-a spus că rămâne la voi.

S-a dus neinvitată în living.

— Aici erai! Hai să mergem! Nu știu exact unde e tatăl tău. A rămas la bunicul?

Bel a închis ușa și a urmat-o pe Sherry.

Rachel și Carter stăteau pe canapea, iar Sherry stătea în picioare în fața lor, cu poșeta agățată de cot.

— Carter! a pocnit ea din degete, nerăbdătoare.

— Ia loc, Sherry!

Rachel i-a arătat fotoliul. Purta unul dintre puloverele lui Bel, unul albastru, pe gât, ca să-și ascundă vânătaia.

— E OK, Rachel, a spus Sherry ferm, mușcând parcă din numele cumnatei ei. Avem multe de făcut azi. Carter are lecție de dans la doisprezece, pe urmă...

— Ia loc, Sherry!

— Nu, serios, Rachel, ești amabilă, dar trebuie să plecăm! Nu-i așa, Carter?

Nu-i dădea de ales. Dar Carter alesese deja.

Bel a trecut pe lângă Sherry și s-a așezat la celălalt capăt al canapelei, cu Carter în mijloc.

Toate trei împotriva ei. Sherry era depășită numeric.

— Ia loc! a spus Carter, de data asta printre dinți.

Sherry s-a uitat la Rachel și a mijit ochii.

— Ce se întâmplă?

S-a așezat și nu prea, sprijinită de margine.

— Ați primit vești despre Charlie?

— Acum e vorba de tine, Sherry. Și de ce ai făcut.

Sherry s-a încruntat.

— Rachel, n-am știut ieri că iei și tu tort. Încercam să te ajut.

— Nu e vorba de tort, Sherry.

Rachel s-a aplecat în față și și-a împreunat degetele.

— Ci de faptul că mi-ai răpit fiica.

Sherry a căscat ochii și și-a înăbușit un icnet. Și-a întors privirea spre Carter.

— Despre ce vorbești? a spus ea cu un râset aspru, apoi și-a pus poșeta în poală, ca un scut. Bel a stat cu noi doar șapte luni, după ce l-au arestat pe Charlie.

— Nu fiica aceea, a zis Rachel pe un ton sumbru. Fetița pe care ai furat-o acum aproape șaisprezece ani.

Sherry a clătinat din cap cu ochii mai mari, cu albul mai vizibil.

— Eu nu...

— Ba da, tu. Ai purtat burți false ca să te prefaci că e a ta. Avea doar două săptămâni când Pat mi-a luat-o și ți-a dat-o ție.

Sherry mișca din buze, dar nu scotea niciun cuvânt.

— Știm tot, Sherry. Ne-a spus Jeff. Dar tu ai știut de mai multă vreme. Spune-mi, ai știut de la început că e a mea? Trebuie să fi știut, altfel cum să fi semănat cu familia Price? Ai știut

în tot acest timp că Pat și Charlie mă țineau închisă? Să știi că asta te face complice.

Sherry și-a ridicat poșeta la piept. Era prinsă în capcană; dacă nega o parte, accepta restul.

— Nu știu despre ce vorbești, a spus ea, alegând altă variantă. E un fel de farsă... pentru documentar?

— Nu, a răspuns Carter.

— Păi, nu e deloc amuzant ce faceți! s-a răstit Sherry și s-a ridicat în picioare. Hai, Carter! Nu te mai prosti! Ai lecție de dans.

Zicând acestea, a apucat-o pe Carter de braț și a încercat s-o ridice de pe canapea.

Carter și-a tras brațul înapoi.

— Nu, *mătușă Sherry!* a replicat fata, lovind drept la țintă.

O schimbare; de la șoc la furie. Produsă cu repeziciune.

— Nu-mi spune așa! a strigat Sherry, și o picătură de salivă i-a sărit pe bărbie. Sunt mama ta!

— Ba nu ești. Rachel e mama mea.

— Nu fi ridicolă!

— Sherry! a spus Rachel cu un mârâit amenințător. S-a terminat, nu te mai opune! Jeff ne-a spus totul aseară. Carter e fiica mea. Mi-ai furat-o.

— Nu, nu, nu! a zis Sherry, dar negarea ei era tot mai slabă. Eu am născut-o. E fiica mea, Rachel. A mea!

Rachel și-a trosnit gâtul și și-a încleștat fălcile la fel cum făcea Bel înainte de luptă.

— Atunci nu te deranjează dacă rugăm poliția să facă un test ADN, nu-i așa? Dar, desigur, o să ajungi la închisoare pe viață, căci Carter dovedește ce mi-ați făcut tu și Jeff. Poate nu ai știut că Pat m-a ținut închisă, că ea e fiica mea, până când nu m-am întors, dar nu așa pare, Sherry. Pare că tu și Jeff ați fost implicați în răpirea și în ținerea mea în captivitate, și că apoi mi-ați răpit copilul. Toată familia a fost implicată.

Rachel a plescăit din limbă.

— Nu știu dacă ești genul de persoană care s-ar descurca la închisoare.

Sherry a scos un bolborosit, iar furia i s-a transformat în altceva. Și-a dus mâinile la față și a început să plângă. Deși Bel nu vedea nicio lacrimă.

— Încetează, nu avem timp! a spus Rachel. Trebuie să iei o decizie, Sherry! E aceeași decizie pe care i-am pus aseară pe Charlie și Jeff s-o ia.

Sherry s-a șters la ochii uscați.

— Unde-i Jeff? Unde-i soțul meu?

— Nu mai e. A recunoscut totul aseară și a plecat. I-am oferit două opțiuni. Una era să spun totul la poliție, să-i fac testul lui Carter, iar tu, Jeff și Charlie ajungeați la închisoare. Cealaltă opțiune ți-o propun ție, pentru că faci parte din familie.

Rachel a făcut o pauză.

— Să pleci și să nu te mai întorci, să nu ne mai contactezi niciodată. Să începi o viață nouă, în altă parte. Charlie a ales varianta asta acum două săptămâni. La fel și Jeff, aseară. A plecat.

— Unde a plecat? s-a văitat Sherry.

— A plecat după Charlie, a zis Rachel. În Canada. Probabil a ajuns deja. Vrea să te duci după el, m-a rugat să-ți explic tot, ca să începeți o viață nouă împreună. Niciunul din voi nu vrea să ajungă la închisoare, nu?

Sherry a înghițit în sec cu un fior pe care și l-a înăbușit, apoi s-a uitat la Carter.

— Nu!

— Ești sigură?

Sherry a dat din cap.

— Bine! Jeff se va bucura! Nu poți să iei legătura cu el, dar te așteaptă. Trebuie să mă asculți cu atenție, Sherry, ca să pricepi ce trebuie să faci ca să meargă. Mai întâi îți faci bagajul,

unul mic, nu poți să-ți iei tot. Pe urmă te duci la bancomat. Jeff a spus să folosești toate cardurile și să scoți toți banii de pe ele. Fă rost de cât mai mulți bani, pentru că o să ai nevoie de ei și nu mai poți accesa conturile după aceea.

Sherry se uita la mâinile ei.

— Mă ascuți, Sherry?

— Da, a răspuns răgușită.

Rachel a scos două obiecte din buzunarul de la spate.

— M-a rugat să-ți dau astea. Telefonul lui și cheile de la mașină.

Rachel i le-a pus în palmă.

— Mașina lui e parcată pe stradă, în fața cimitirului. Ți-a lăsat-o ție, a spus că e mai puțin bătătoare la ochi decât a ta. După ce îți faci bagajul și scoți banii, vrea să te duci la Barton, în Vermont. Prietenul lui, Bob – Robert Meyer –, trăiește acolo. Ți-amintești de Bob?

Sherry a strâns în mâini telefonul și cheile lui Jeff.

— Bob o să te ajute, OK, Sherry? Spune-i că tu și Jeff aveți probleme și că ai nevoie de ajutorul lui. Numărul de telefon și adresa lui sunt în telefonul lui Jeff. Poți să-l pornești când te apropii. Le-am scris pe hârtie pentru tine, în caz că se termină bateria.

Detaliile pe care le memorase de când ajunsese în camionul roșu.

— Bob o să facă pașapoarte noi pentru tine și Jeff. Nume și identități noi. O să ai bani să-l plătești și trebuie să aștepti lângă el până termină. Jeff nu a avut timp, așa că trebuie să faci tu asta pentru el. Urma să urce clandestin la bordul unui avion în dimineața asta, pentru că nu era sigur ce decizie o să iei și voia să iasă din țară în cazul în care sunam la poliție. Dar, dacă e să mergă, aveți nevoie amândoi de o identitate nouă, așa că trebuie să-l ajuți.

— OK! a scâncit Sherry, de parcă era absolut logic.

— Când identitățile noi sunt gata, te duci cu mașina la aerodromul John Mayne, lângă Newport. E același loc în care s-au

dus Charlie și Jeff. Adresa e scrisă pe aceeași foaie. Când ajungi acolo, trebuie să arunci toate cardurile și pașapoartele vechi. În orice tomberon, pentru că nu le va găsi nimeni.

Rachel se pricepea să mintă, când nu o mințea pe Bel, când era necesar, ca să-și protejeze fetele.

— Nu veți mai avea nevoie de ele și nu vreți să vă poată lua nimeni urma. Pe urmă, trebuie să urci într-o aeronavă mică și să treci granița. O să-ți ceară pașaportul pentru planul de zbor, pentru autorități, dar e în regulă, pentru că o să le arăți pașaportul nou. O să treacă de toate controalele și nimeni nu o să știe cine ești cu adevărat. OK, Sherry?

— Da!

Un mușchi i-a zvâcnit în bărbie.

— După ce aterizezi, oriunde ai ateriza, mergi în New Brunswick. E un orașel din nord, se numește Dalhousie. Jeff te așteaptă acolo cu Charlie. E un oraș mic și o să-i găsești ușor. E drăguț acolo. E frumos, sunt munți, e liniște. O să fii fericită acolo, Sherry. O viață nouă!

Viața pe care trebuiau s-o aibă ele trei – Rachel, Bel și Carter –, iar acum i-o dăruia lui Sherry.

— Dar, după ce pleci, Sherry, nu mai poți să te întorci. Orice s-ar întâmpla! Dacă primim vreo veste de la voi, nu voi avea încotro și voi merge la poliție. Îți dau șansa asta. N-o irosi!

Sherry a băgat în poșetă telefonul lui Jeff, cheile și bucățica de hârtie.

— Ai vreo întrebare?

Rachel s-a ridicat, iar Bel a ajutat-o să-și sprijine greutatea pe glezna sănătoasă.

S-a ridicat și Carter, iar Sherry și-a îndreptat atenția spre ea. A strâmbat din buze, cu colțurile gurii în jos.

— Nimic din toate astea nu a fost din vina mea, să știți. Te iubesc, Carter! Mereu am încercat să fac ce-i mai bine pentru tine.

— Asta nu e o întrebare, a spus Carter în timp ce-și frământa degetele și transforma munții în văi în materialul pantalonilor.

Ochii lui Sherry nu mai erau goi. Se forțase să scoată o lacrimă care îi cobora încet pe obraz.

— Chiar vrei să plec? Eu te-am crescut.

— Nu, nu m-ai crescut, a spus Carter încet, aproape numai pentru ea. Bel m-a crescut. *Putem* să ne alegem familia. Iar eu le aleg pe ele. Îmi pare rău!

Sherry și-a șters lacrima și a lăsat-o să-i curgă pe deget.

— E timpul să pleci, Sherry.

Rachel a dat o singură dată din cap. Fără răutate, deși avea tot dreptul.

Sherry nu a mai scos o vorbă; știa că e înfrântă și că pierduse lupta. Bel crezuse că urma să se împotrivească mai mult, așa cum trebuia să facă o mamă: cu ochii scăpărând și colții scoși.

Sherry și-a strâns poșeta la piept și s-a întors spre hol.

Au mers după ea, iar Rachel s-a sprijinit de Bel, împletindu-se lângă ea.

Sherry a deschis ușa din față și s-a oprit la prima treaptă. S-a întors și s-a uitat doar la Carter.

— Rămas-bun! a spus ea în timp ce buza amenința să plece, odată cu ochii și cu picioarele ei.

— Rămas-bun! a spus Carter, iar vocea i s-a frânt pentru prima oară.

În ochii ei se vedea adevărul; această despărțire era mai grea decât crezuse. Poate avea să plângă mai târziu; poate toate aveau să plângă.

Au rămas în prag, o familie de trei, tot ce mai rămăsese, și au urmărit-o pe Sherry cum pleacă. Cum coboară treptele și merge pe stradă.

Carter s-a desprins și s-a aplecat să o mai vadă o dată, așteptând încă puțin până a dispărut de tot.

— Dar bunicul? a întrebat ea ca să ascundă ce simțea. Știu că Charlie a început totul, dar bunicul a jucat un rol important. Și el a ales.

Rachel a cuprins-o pe fiica ei mai mică pe după umeri cu un braț, iar pe celălalt l-a întins spre Bel.

— Și el a ales, și îl urăsc pentru ce ne-a făcut. Dar... mi se pare aproape o cruzime să pedepsesc un bătrân care nu-și mai amintește nimic din lucrurile îngrozitoare pe care le-a făcut.

Rachel și-a mușcat buza și a lăsat în urmă semne fantomatice.

— Nu mai are mult de trăit. Nu-l vom mai vizita. Dar o să plătesc ca Yordan să aibă grijă de el, să aibă puțin confort la final. Îl salvez fără să-l salvez cu adevărat. O să moară singur și derutat. Cred că e destul. Dar voi?

Bel a încuviințat.

Carter s-a uitat la sora ei și a făcut același lucru.

Trebuiau să decidă astfel de lucruri împreună, ca o familie. Să facă propriile alegeri și să le anuleze pe cele făcute de alții în locul lor.

Peste stradă, ușa de la numărul 32 s-a deschis, iar doamna Nelson a apărut în prag, unde stăteau și ele, privindu-le. O mamă și cele două fiice, deși nimeni nu avea să știe acest lucru, nici măcar ea, oricât de mult s-ar fi uitat.

Bel i-a făcut cu mâna, iar doamna Nelson i-a răspuns aidoma.

— Nu te mai purta frumos! a șuierat Carter. Trebuie să ne purtăm normal.

— Câteodată mă port frumos.

Mama și sora ei s-au întors spre ea cu aceeași privire.

Bel a zâmbit.

— Aveți dreptate, mi-a provocat o durere fizică.

Rachel a râs în timp ce-și înfășura părul lui Bel pe degete.

— O să supraviețuiești, Bel!

Mama avea dreptate; avea să supraviețuiască.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

— CE CREZI CĂ S-A ÎNTÂMPLAT CU CHARLIE, JEFF ȘI SHERRY?

Ramsey aștepta un răspuns, în sala de ședințe de la Royalty Inn, învăluit în lumina reflectorului din spatele lui.

Bel stătea pe canapea, cu pernele aranjate frumos în jur.

Dar de data asta nu mai era singură. Mama era într-o parte, Carter, în cealaltă.

Atingea măsuta de cafea cu genunchii. O sticlă plină cu apă din care nu aveau voie să bea, cu trei pahare de data asta. Și tabla de șah din marmură, tot fără regină. Bel o avea în buzunar și urma s-o pună la loc când terminau. Nu mai avea nevoie de ea.

— Nu știu, a spus mama, preluând controlul.

Era interviul lor de *Final*. Cel puțin, așa scria pe clachetă. Ultima scenă din documentarul *Reapariția lui Rachel Price*, cu ultimii membri ai familiei Price.

Ash era undeva, în apropiere, ascuns de reflectoarele puternice, îmbrăcat din nou cu puloverul acela mov, urât, cel cu dinozauri. James era în spatele camerei mari, iar Saba ținea trepiedul cu microfonul al cărui capăt cenușiu, pufos, atârna deasupra lor.

— Au trecut două săptămâni de când au fost văzuți ultima oară Jeff și Sherry.

Ramsey și-a împreunat degetele.

— Aproape o lună de când soțul tău, Charlie, a dispărut. Ai idee unde sunt, de ce au plecat?

— Nu știu unde sunt, a răspuns mama și l-a privit în față, cli-pind doar cât să fie credibilă. Polițiștii sunt convinși că Charlie a plecat din țară, că a fugit în Canada. Că Jeff și Sherry au făcut același lucru, au găsit probe în acest sens, de parcă au plănu-it totul toți trei. Cât despre *motiv*... pot doar să presupun.

— Și care e presupunerea ta, Rachel? a insistat Ramsey.

Rachel a respirat adânc, ca și cum avea nevoie de timp de gândire.

— Întoarcerea mea a pus familia la grea încercare. Mult stres, multe schimbări, și a venit la pachet cu multe priviri curioase, cu multe întrebări și multă atenție din partea presei.

A făcut o pauză pentru un efect dramatic, așa cum îi spusese Bel să facă.

— Cred că întoarcerea mea a stârnit ceva. Nu știu dacă erau implicați în ceva ilegal, dar cred că întoarcerea mea a fost cata-lizatorul, a făcut parte din decizia lor de a pleca, poate de-asta au simțit că trebuie să plece. Bel, îi auzeai deseori pe tata și un-chiul Jeff certându-se, chiar și înainte de a mă întoarce, nu-i așa?

— Da, a răspuns Bel, continuând ideea. Multe certuri. Mereu era vorba de bani. De fapt, de-asta a acceptat tata să facă acest documentar; avea nevoie disperată de bani. Nu știu dacă asta a avut vreo legătură sau nu.

Mama a dat din cap și a vorbit din nou:

— Nu avem răspunsuri. Eu am încercat, m-am întrebat ce secret aveau de împărțit, ce i-a făcut să plece. Poate credeau că eu știu ceva, de pe vremea când am dispărut, poate așa s-ar ex-plica, dar... nu știu. Cred că trebuie doar să sperăm că într-o zi o să sune și că vom putea rezolva problema.

— Dar tu, Carter? a întrebat Ramsey și s-a întors spre ea. Ai vorbit cu părinții tăi de când au plecat?

Carter și-a îndreptat spatele.

— Nu, n-am mai vorbit din ziua în care bunicul a împlinit 85 de ani.

— Și cum te simți acum, că au plecat? Că te-au lăsat în urmă?

— E trist, a scâncit ea. Oricare ar fi motivul, trebuie să fie destul de grav dacă au ales să-și lase în urmă fiica de cincisprezece ani, fără să ia legătura cu ea. Mi-e dor de ei și sper că sunt bine. Dar ei au ales să plece și-mi place să cred că m-au lăsat aici ca să mă protejeze. Încă încerc să mă obișnuiesc. Au trecut doar două săptămâni.

— Și locuiești cu mătușa și verișoara ta?

— Da! a răspuns mama în locul ei. Carter face parte din familia noastră și va putea oricând să stea la noi, oricât e necesar. O găzduim cu plăcere, nu-i așa, Bel?

— Sigur, întreabă-mă în fața camerei, ca să fiu nevoită să mă port frumos! a rânjit Bel.

Carter i-a tras un pumn în braț.

Ramsey a zâmbit și s-a uitat la ele ca să le acorde puțin spațiu.

— Deci e un alt mister, ceea ce s-a întâmplat cu Charlie, Jeff și Sherry? a continuat el.

Mama a încuviințat.

— Alt mister.

— Să revenim puțin!

Ramsey s-a aplecat în față, ceea ce însemna că urma o întrebare dificilă.

— Încă n-am primit răspuns în ce privește principalul mister legat de dispariția ta și anume bărbatul care te-a răpit, Rachel. L-ai identificat pe Phillip Alves după incidentul produs la tine acasă acum câteva săptămâni, când a intrat cu forța în locuință. Dar poliția a descoperit ulterior că Phillip Alves era în Mexic în ziua în care ai fost eliberată, când ai reapărut, deci nu poate fi el. Ai ceva de spus?

— Da, a spus mama de parcă se aștepta la întrebarea lui, pentru că așa și era.

Aveau răspunsuri pregătite pentru orice întrebare din partea lui Ramsey.

— În clipa aceea, am fost convinsă că fusese el. Era întuneric, or eu nu l-am văzut pe cel care m-a răpit decât pe întuneric și nu se apropia niciodată de mine. Poate m-am speriat când am văzut că o atacă pe Bel și m-am lăsat condusă de instinct. M-am înșelat. Nu era Phillip Alves. Bărbatul acela e încă liber, pe undeva, iar acum nici măcar nu sunt sigură că l-aș recunoaște dacă l-aș vedea.

Ramsey a dat din cap și și-a cuprins bărbia între degete.

— Îți faci griji că nu vei afla niciodată adevărul? Că poliția nu va reuși să-l găsească?

Pentru asta nu se pregătiseră. Bel a întins mâna pe canapea și i-a atins piciorul cu degetul mic, ca să știe că e alături de ea. Nu conta ce se vedea pe cameră.

Mama s-a uitat la ea o fracțiune de secundă și a fost suficient.

— Dacă m-ați fi întrebat acum câteva săptămâni, aș fi spus da. Credeam că trebuie să aflu adevărul, că nu pot trăi fără el. Dar acum cred că nu mă deranjează să nu știu. Eu însămi am fost un mister multă vreme, în ultimii șaisprezece ani, și cred că m-am obișnuit să trăiesc cu acest mister.

Vocea i s-a frânt de-adevăratelea, fiindcă Bel își dădea seama de diferență.

— Dar nu vreau să mai trăiesc cu frică. Am trăit așa multă vreme și m-am luptat să mă întorc acasă la familia mea. E timpul să merg mai departe, cu sau fără răspunsuri. Iar ele două mă ajută să-mi găsesc drumul.

Ramsey s-a lăsat pe spate cu un zâmbet care i se citea în ochi, nu pe buze, în timp ce le privea pe toate trei.

— Și am încheiat! a spus el și a bătut din palmele întinse spre ele.

A început și James să aplaude din spatele camerei. La fel făcea și Saba.

Și Ash, care a ieșit din spatele unui reflector, strălucind și făcându-i cu ochiul când i-a surprins privirea lui Bel.

A aplaudat și Bel spre el. Apoi spre Carter. Și mama ei.

Camera a prins viață în sunetul aplauzelor împrăștiate și nimeni nu voia să fie primul care se oprește

Aplaudau nu doar pentru că se terminase, ci pentru că documentarul chiar contase.

Și pentru că îi schimbase pe toți.

— Plecați azi? l-a întrebat mama pe Ramsey în parcare.

James și Saba încărcau echipamentul în duba din spatele lor. Ash se chinuia cu unul dintre cuferele mari de metal, lovindu-se cu zgomot de ușa hotelului.

— Da, a răspuns Ramsey. Avem avion în seara asta.

Bel și Carter stăteau deoparte, sprijinite de mașina mamei.

— Ei bine, a spus mama și a întins mâna. La revedere! Și mulțumesc pentru tot, Ramsey!

Cineastul a luat-o de mână, dar nu i-a strâns-o, doar a ținut-o între palme.

— Nu! Eu îți mulțumesc, Rachel! Și ținem legătura! Pentru film.

Ash a mai scăpat ceva din mâini.

— Ai nevoie de o mână de ajutor? l-a întrebat Carter. E clar că ale tale nu merg prea bine.

Ash a rânjit.

— Începi să vorbești ca verișoara ta.

Ramsey s-a uitat la Bel.

— Doar nu crezi că poți să te furișezi fără să-ți iei rămas-bun de la mine, Bel Price!

— M-ai prins, *amice*!

S-a apropiat de el și i-a luat locul mamei, care s-a dus s-o ajute pe Carter.

— Așadar... documentarul s-a terminat.

— Da! Nu va fi povestea plină de intrigi și răsturnări de situație pe care o aveam acum câteva săptămâni, a spus el sugestiv.

Bel și-a lăsat ochii în pământ.

Ramsey știa. Normal că știa. Nu știa chiar tot, nu știa tot adevărul, dar știa la fel de mult ca Ash. Văzuse filmările înainte ca ea să le distrugă. Știa că Rachel minte, că nu o ținuse un necunoscut într-o pivniță timp de șaisprezece ani, că răspunsul era mai aproape de casă și că familia Price avea secrete, doar că nu știa care erau acelea.

Filmul care ar fi putut fi.

Ramsey o privea cu atenție.

— Nu, a continuat el, nu va fi o poveste cu intrigi și răsturnări de situație, așa cum credeam că vreau. Va fi una mai bună, cu un *element uman*. O poveste mai discretă, despre o mamă și o fiică ce se regăsesc și trec peste îndoieli și peste lucrurile care le separă. O călătorie care le schimbă pe amândouă. Nu e la fel de șocantă ca filmul pe care l-am avut și probabil nu va face la fel de mulți bani — sigur nu va face —, dar e o poveste care merită spusă.

Bel a dat din cap, fiindcă nu știa ce să spună.

— Am ceva pentru tine, a spus el mai încet și a scos ceva din buzunar, un stick de memorie. Fac filme de multă vreme, a zis Ramsey aproape în șoaptă. Întotdeauna am grijă ca filmările să se păstreze în cloud.

Lui Bel i s-a oprit inima în piept și i s-a prăbușit în stomac. Buzele i s-au rotunjit în jurul cuvântului nerostit.

O, nu, futu-i, filmările!

Dar Ramsey avea o privire blândă. Nu era o amenințare, ci un cadou. I-a întins stickul de memorie.

— Acum au dispărut. Le-am șters pe toate, definitiv, tot ce ați filmat împreună. Asta e ultima copie. M-am gândit că poate o vrei.

I-a pus-o în palmă.

Bel a luat-o și i-a atins degetele în treacăt. Ramsey avea filmările; ar fi putut face filmul pe care și-l dorea, cel care o demasca pe Rachel, în care ea și Bel erau una împotriva alteia, un film șocant, cu intrigi și răsturnări de situație. Dar alesese să nu o facă. Luase o decizie.

— Mulțumesc! a spus ea și a pus stickul în buzunar.

Ramsey a zâmbit.

— E povestea ta, nu a mea.

Apoi cineastul a întins mâna.

— Ei bine, cred că aici ne luăm rămas-bun.

— Nu prea, *amice*!

Bel i-a dat mâna la o parte. Și-a ridicat brațele și l-a îmbrățișat.

Ramsey a strâns-o în brațe, dar nu la fel de strâns ca ea.

— Dacă vreodată ai nevoie de ceva, scumpo, sună-mă, bine? a spus el. Știu că sunt la capătul lumii, dar sunt mereu alături de tine, OK?

— OK, a zis Bel, cu nasul în geaca lui.

Ramsey a sărutat-o pe cap, un sărut îngropat în părul ei.

— Bine, du-te!

Ramsey s-a retras cu ochii umezi.

— Pleacă de-aici până nu încep să bocesc!

S-a șters la ochi și i-a făcut cu mâna.

— Serios, pleacă, șterge-o de-aici, *amice*! Nu pot să plâng în mijlocul străzii.

Bel a râs și s-a îndepărtat de el, dar încă nu putea să plece.

— Ash!

El stătea pe loc, nu ajuta pe nimeni, ca și cum își aștepta rândul.

— Ce e?

S-a apropiat de ea, iar pantalonii evazați au foșnit pe ciment.

— Sunt foarte ocupat.

— Prea ocupat pentru asta?

Bel a lăsat rucsacul să cadă pe cot și a scos din el o bucată de material galben, pe care i-a întins-o.

— M-am întors și ți l-am cumpărat.

Ash a desfăcut tricoul scurt și s-a luminat la față.

— *Câini, nu droguri!* a spus el și l-a întors spre ea, ca să-l vadă pe micul pug trist și grasuț. Îmi place cățelul ăsta! O să-l port tot timpul!

— Sigur că da! a zis ea. Știi, ești ridicol, ciudat și destul de enervant, de fapt.

A respirat adânc, cu fălcile relaxate.

— Dar mă bucur că te-am cunoscut!

Ash i-a arătat câinele.

— Lingușeala nu rezolvă nimic, Bel.

— A fost ultima dată.

— Da!

Ash a strâns tricoul și și l-a dus la piept, în dreptul inimii.

— O să-mi lipsești, a zis el încet.

— Serios? a rânjit ea. Dar sunt antipatică.

Ash a râs și și-a lipit tricoul de gură.

— Nespuse de antipatică.

Bel a făcut un pas în față. L-a împuns în umăr cu două degete.

— Păi, cred că ne mai vedem, a zis ea.

— Probabil că nu o să ne mai vedem. Eu trăiesc în altă țară, dar...

S-a oprit și a privit-o cu ochii strălucitori, umezi. Amândoi aveau să plângă, să verse lacrimi care păreau a fi de fericire, dar

care aveau gust de tristețe, doar că nu aici, nu acum. El a întins mâna și a împuns-o în umăr cu două degete.

— Cred că ne mai vedem.

— Bel! a strigat Carter. Ești gata să mergem?

— Sunt gata! a spus ea, mai mult pentru sine.

Mama a descuiat mașina și a deschis portiera pasagerului.

Carter a ezitat.

— Unde vrei să stai? a întrebat-o pe Bel.

Bel s-a oprit și și-a întors ochii de la scaunul pasagerului la bancheta din spate.

— În spate.

A urcat și s-a așezat acolo pentru că era capabilă. Nu bancheta aceea o rănise, bărbații aceia aleseseră să o rănească. Mama ei nu o abandonase, așa că nu mai putea s-o învinuiască. Și, în fond, era doar un scaun, la fel ca acela din față.

Mama a pornit motorul și a intrat pe Main Street. Bel s-a întors spre membrii echipei de filmare care le făceau din mână și se micșorau în urma lor până au rămas doar niște punctișoare și figurine, apoi nimic.

Ramsey spusese că era povestea ei, dar era și a lui. Și asta a dus-o cu gândul la ceva, o amintire care s-a transformat în ceva nou.

— Ramsey a filmat un documentar anul trecut, dar nu a fost selectat pentru că i s-a spus că-i lipsește *elementul uman*. L-a filmat în Millinocket, Maine. Dar e același loc în care tu...

Mama a clipit; Bel o privea în oglinda retrovizoare.

— Tu erai! a spus ea. Tu erai Lucas Ayer de pe Twitter. I-ai lăsat un comentariu lui Ramsey să cerceteze cazul Rachel Price. Tu ești motivul pentru care s-a făcut documentarul.

Mama a ridicat din umeri.

— Am văzut echipa de filmare prin oraș și m-am speriat că cineva ar putea să mă vadă și să mă recunoască. Așa că m-am dat la fund. Dar m-am gândit că un documentar ar fi util. Voiam

să-l văd pe Charlie nevoit să mintă în fața camerei, să pretindă că habar nu are ce se întâmplase cu mine. Dar, știi, și pentru bani. Pentru că, dacă mă întorceam, mi-ar fi oferit mai mult pentru varianta mea și așa am fi avut destui pentru câțiva ani. Așa că i-am scris lui Ramsey pe Twitter. N-am crezut că o să meargă. Cred că eram un mister prea fascinant ca să rateze ocazia.

— Mi-ai spus că nu înțelegi cum funcționează Twitter, a spus Carter cu picioarele prea lungi cocoțate pe bord.

— Nu, e încă valabil. Dar TikTok mi se pare cel mai neclar. De ce vorbește toată lumea așa de tare?

Carter a izbucnit în râs.

— Trebuie doar să reduci volumul. Ți-am arătat deja, butoanele de pe margine.

— Prea mult butoane! a bombănit mama.

— Nu sunt decât trei.

O mașină de poliție era parcată în față, iar șeful poliției, Dave Winter, îi scria o amendă cuiva. Dave le-a zărit când traficul a încetinit. Le-a făcut cu mâna, cu insigna strălucitoare pe piept. Mama l-a salutat cu un mic semn din cap, iar Bel a zâmbit cu buzele strânse. Îl lăsa pe Dave să uite de promisiune. Avusese dreptate, nu-i datora nimic lui Bel, cu atât mai puțin lui Charlie. Câtă vreme era departe de adevăr.

Carter s-a încordat când au trecut pe lângă el.

Mama a observat.

— În fine, a zis ea, cred că interviul a decurs foarte bine.

Carter a ridicat din umeri.

— Nu știu. Mi s-a părut că răspund după prea mult timp, că mă dădea fața de gol ori de câte ori Ramsey pronunța numele Jeff sau Charlie. Dacă își dau seama că mint? Dacă oamenii se uită și se prind că eu i-am ucis pe amândoi?

— Carter!

Mama s-a oprit la semafor și s-a întors spre ea.

— Nu vreau să te aud că spui sau că te gândești măcar la așa ceva. Crede-mă, n-ai ucis pe nimeni!

Carter și-a tras picioarele înapoi și și-a băgat mâinile între genunchi.

— Am făcut-o totuși.

— Ascultă-mă, n-ai ucis pe nimeni! Charlie l-a tras pe Jeff peste margine. El l-a ucis.

— Dar eu l-am împins pe Charlie. Eu l-am ucis.

Mama a respirat adânc și a ținut aerul în piept, în ticăitul semnalizării, numărând descrescător până a expirat zgomotos.

— Ba nu, Carter. Nu l-ai ucis tu pe Charlie. Ci eu.

— Poftim? a zis Bel cu mintea cuprinsă de spaima ce-i asalta și inima. Ce vrei să spui?

Mama se uita la drum, nu la ele.

— Jeff era mort. Credeam că murise și Charlie, dar a supraviețuit căderii și s-a trezit când îl târam prin mină. Era rănit grav, nu se putea mișca, abia vorbea, dar avea ochii deschiși. M-a implorat să nu-l omor.

A tușit, iar mâinile i-au alunecat de pe volan.

— Nu a supraviețuit următoarei căzături.

— Poftim? a icnit Carter și și-a dus mâinile la gură.

Bel s-a uitat în ceafa ei. Dacă era adevărat, de ce o spunea abia acum, după două săptămâni?

— Ai spus că nu ne mai minți.

— Nu mint, a zis mama fără să le privească. Asta s-a întâmplat. Carter nu a ucis pe nimeni. Charlie l-a ucis pe Jeff, iar eu l-am ucis pe Charlie.

S-a produs o schimbare în Carter aproape imediat după ce vorbise Rachel; Bel a văzut-o de pe bancheta din spate. O relaxare a umerilor, o seninătate în priviri, o lejeritate în poziția gurii și a felului în care respira, nu la fel de greoi ca înainte.

Iar Bel a înțeles.

Poate că mama le mințea, pentru ultima oară, dar, dacă le mințea, atunci Bel știa exact care era motivul. Ca să fie Carter în siguranță, nu din pricina poliției, ci a sentimentului de vinovăție. Și, dacă asta făcea mama, atunci era o minciună pe care Bel putea s-o accepte și s-o ierte. Un adevăr pe care nu era nevoie să-l știe, un ultim mister legat de celebra dispariție a lui Rachel Price. Genul de lucru pe care îl face o mamă bună la suflet.

Mama a intrat în parcare și a dat cu spatele.

— Așadar, să nu mai spui asta, Carter, pentru că nu-i adevărat! N-ai făcut nimic rău.

Rachel a oprit motorul și și-a întins degetele în părul arămiu al lui Carter.

— OK? a spus ea și a tras de o șuviță.

— OK!

Carter s-a silit să zâmbească și și-a smuls părul din mâna mamei. Poate că în noaptea aceea chiar avea să doarmă în camera ei. Pe Bel nu o deranja, numai că sora ei mai mică dădea din picioare prin somn. Avea picioarele lungi ca naiba!

Camera de oaspeți era acum a lui Carter, iar mama se mutase înapoi în dormitorul ei vechi, cu un pat și o saltea nouă, după ce aruncase orice lucru pe care Charlie pusese mâna.

Mama și-a desfăcut centura de siguranță.

— Bine, haideți! Trebuie să luăm vopsea.

— Nu mai vreau vopsea! a gemut Bel și s-a dat jos din mașină. „Îți place culoarea oului, a ovăzului sau a porumbelului?” Toate sunt albe, mamă, alege una și gata!

— Ai văzut ce mostre mi-a pus pe perete? a zis Carter, coborând din mașină. Zice că pot să aleg, dar cel puțin trei dintre ele au culoare de vomă.

— Fetelor, nu mă mai tachinați, altfel sunteți pedepsite! a zâmbit Rachel.

— Dacă e să ne pedepsești pentru ceva, a spus Bel, ar trebui să fie Carter pentru cât de des spune „futu-i”!

— Futu-i, du-te dracului!

Carter a încercat să-i pună piedică, stând pe călcâie.

Au izbucnit în râs. Râsul lui Carter semăna cu al lui Bel, râsul lui Bel semăna cu al mamei și toate se potriveau la un loc.

— Carter! a strigat o voce din parcare.

S-au întors toate trei să vadă de unde se auzise, iar Bel a încremenit, cu oasele înțepenite. Dar nu erau decât prietenii lui Carter de la școală, în față la Rosa's Pizza, lângă magazinul de feronerie.

Carter le-a făcut din mână.

— Pot să mă duc? a întrebat-o pe mama, dar s-a uitat la Bel și a așteptat.

Bel și-a lăsat capul în jos, cu bărbia înclinată.

— Sigur că poți, a spus ea, deși îi transmitea mai multe din priviri. Du-te!

— Mersi! a răspuns Carter. Ne vedem acolo, ma... mătușă Rachel! s-a corectat ea în timp ce oamenii treceau spre mașini.

Carter a fugit de ele și a dispărut în cercul de prieteni care s-a închis în jurul ei.

A plecat. Și era OK, pentru că Bel știa că avea să se întoarcă. Carter avea să se întoarcă mereu, fie că se ducea doar să-și salute prietenii, fie că se ducea tocmai la New York, la școala de dans. Oamenii care te iubeau, cei care țineau cu adevărat la tine, se întorceau de fiecare dată.

Uneori, se întorceau și din morți.

— Cred că suntem doar noi două, fetițo!

Mama a luat-o de braț pe Bel și a pornit spre intrare.

— Ești OK? La ce te gândești?

— Scuze, la nimic! a răspuns Bel.

De fapt, era ceva.

— Mă gândeam să-i trimit un mesaj unei fete. Sam. Cea care mi-a dat brățara cu cranii. Era prietena mea.

Ultima prietenă pe care o avusese Bel înainte să alunge pe toată lumea din jurul ei. Dar era pregătită să fie din nou prietena cuiva, acum, când știa cum funcționează. Că nu conta dacă se îndepărtau, dacă cineva avea de suferit sau dacă nu dura la nesfârșit. Avea totuși o importanță.

Mama s-a uitat la ea cu un zâmbet cu subînțeles.

— Da! Ar trebui. Poate o inviți la noi o dată?

Bel a dat aprobator din cap. Poate chiar asta avea să facă.

Mama a ales un cărucior și l-a împins spre uși.

— Ar trebui să luăm și niște rafturi de cărți. Pentru living.

— Mi-ar plăcea.

— Ai mai vrea ceva? a întrebat mama și s-a uitat la lista din mâna ei.

Nu mai voia nimic.

Doar să fie aici, cu mama, să se uite la o mie de nuanțe de alb și să pretindă că vede diferența dintre ele, pentru că oricum nu era vorba de vopsea. Era vorba de ele, o mamă și o fiică ce învățau cum să se apropie din nou și cum să se unească, încercând până când totul avea să fie ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat și ca și cum nimeni nu le-ar fi răpit timpul.

Aveau să ajungă și acolo. Erau deja pe drum.

Ușile automate s-au deschis în fața lor, iar Bel a ajutat-o pe mama să împingă căruciorul după ce a îndreptat o roată.

Au trecut peste prag și au intrat în magazin.

Ușile s-au închis în urma lor și le-au ascuns cu un foșnet întunecat.

Au dispărut.

Dar, de data asta, au dispărut împreună.

MULȚUMIRI

CA DE FIECARE DATĂ, ÎI MULȚUMESC MAI ÎNTÂI AGENTULUI meu, Sam Copeland, pentru că mă susține mereu. Nu am ascuns niciodată că aceasta a fost cea mai grea carte pe care am scris-o până acum, în cel mai greu an din punct de vedere profesional și personal. Mă uitam la cele trei caiete pline și la documentul de 30 000 de cuvinte ce descriau comploturi și planuri, și a fost cât pe ce să mă rățăcesc la începutul acestui demers. Încrederea lui Sam în mine nu s-a clătinat niciodată, nici măcar atunci când se clătina a mea. Știa că sunt capabilă și că aveam nevoie să-mi amintească cineva de acest lucru. Mulțumesc!

Mulțumesc impresarei mele care se ocupă de film și televiziune, Emily Hayward-Whitlock, pentru sprijinul pe care mi l-a oferit când prima mea carte era adaptată pentru un serial de televiziune, iar eu scriam în paralel *Rachel Price*! Mulțumesc că ai sărbătorit succesele alături de mine și că m-ai ținut de mână când am avut parte de eșecuri! Și mulțumesc pentru atenția și entuziasmul cu care ai avut grijă de *Rachel Price*. Nu aș fi avut încredere să o las pe mâna altcuiva!

Mulțumesc mult și editoarei mele, Kelsey Horton, pentru încrederea neabătută în mine! Cred că de această dată nu ai avut

alt indiciu în afară de titlul cărții, *Reapariția lui Rachel Price*. Îți mulțumesc că ai avut încredere să mă lași să dispar câteva luni și apoi să reapar, după ce am transformat titlul acela într-o carte completă, vie și animată (într-adevăr, puțin cam lungă de data asta – și îți mulțumesc și pentru răbdarea ta în timp ce o reduceam la o dimensiune rezonabilă)! Îți sunt recunoscătoare pentru că ai muncit din greu și înțeleg că nu e ușor să-mi publici cărțile, dar nu aș vrea pe nimeni altcineva lângă mine pe scaunul pasagerului.

Recunoștința mea se îndreaptă spre echipa de vis de la Delacorte Press, care este capabilă de adevărate numere de magie când transformă un document Word (foarte lung) într-o carte adevărată pe care o poți ține în mână. Multe mulțumiri lui Beverly Horowitz, pentru că a supravegheat cu entuziasm tot procesul și pentru că m-a susținut când încă eram o miniautoare. Mulțumiri, ca întotdeauna, lui Casey Moses, pentru că este un designer genial și pentru că a creat coperta pe care *Rachel Price* trebuia s-o aibă. Îi mulțumesc și excepționalei fotografe Christine Blackburne, care a surprins totul perfect! Îi mulțumesc lui Colleen Fellingham pentru cât a muncit, pentru ochii ei de vultur și pentru că a trebuit să treacă prin cartea astea aproape la fel de mult ca mine! Mulțumiri și lui Tim Terhune pentru tot ce face ca să transpună tot efortul cuiva într-o carte adevărată. Le mulțumesc lui Shannon Pender, Stephaniei Villar, lui Katie Halata și Lili Feinberg, pentru entuziasmul și încurajările voastre permanente, și tuturor celor din Departamentul de vânzări, care fac unul dintre cele mai importante lucruri: se asigură că această carte ajunge în mâinile cititorilor.

Mulțumesc lui Sarah Levison și întregii echipe de la editura Farshore din UK!

Mulțumiri familiei mele – Collis și Jackson –, pentru că sunt mereu primii mei cititori și mai ales de această dată, când m-am veștejit de tot până am terminat de scris. Primele lor reacții m-au readus la viață și m-au făcut să văd că toată suferința și munca grea au meritat efortul, pentru că am creat ceva care contează.

Îți mulțumesc, Joe Evans, pentru că ai avut curajul de a intra în familie și că m-ai lăsat să-ți fur numele și să te fac, în mod fictiv, să vomți Gatorade roșu!

Mulțumesc familiei Horton, pentru că mi-a oferit cadrul acestei cărți, și lui Lily, în special, pentru că s-a apucat așa de devreme de marketingul local! Mi se pare cumva că această carte și Gorham, New Hampshire, sunt casa mea, deși n-am fost niciodată acolo (doar am studiat imaginile de pe Google Maps – MULT!).

Și îți mulțumesc ție, cititorule, da, ție! Mulțumesc că ai avut încredere să te lași purtat în această călătorie! Sper că Bel înseamnă la fel de mult pentru tine cât înseamnă pentru mine. Celor care au fost alături de mine încă de la prima carte, n-am cuvinte să-mi exprim recunoștința. Voi munci din ce în ce mai mult pentru ca fiecare carte să fie vrednică de voi, cititorii ei. Așadar, opriți-vă acum, pentru că știți că nu pot să închei o carte fără ceva lacrimogen:

Urmează cele mai mari mulțumiri dintre toate:

Surorii mele mai mici, Olivia, căreia i-am dedicat cartea. Îți mulțumesc! Tu ai știut că sufeream fără să-ți spun: era limbajul nostru, la fel ca Bel și Carter. Îți mulțumesc că ai luat o bună parte din suferința aceea pe umerii tăi când eu nu eram îndeajuns de puternică! E cea mai bună carte pe care am scris-o vreodată și n-ar fi fost posibil fără tine, așadar cartea asta e numai a ta. „Ai grijă de sora ta!” spune Rachel. Și asta facem noi.

Nu în ultimul rând, îi mulțumesc lui Ben! Nu eram căsătoriți când am scris prima carte, dar acum, când scriu aceste pagini, suntem. Îți mulțumesc că lași așa de mult de la tine ca să-mi pot trăi visul și pentru tot ce faci ca să supraviețuiesc acestui vis! E numele meu pe copertă, dar tu ești alături de mine la fiecare cuvânt.

HOLLY JACKSON

este autoarea seriei CRIMA PERFECTĂ, un adevărat fenomen editorial la nivel internațional, cu milioane de exemplare vândute în întreaga lume și care urmează a fi ecranizată într-un serial BBC Three.

Holly a absolvit Universitatea din Nottingham, unde a studiat lingvistică și scriere creativă, și are o diplomă de master în limba engleză. Adoră jocurile video și documentarele despre crime adevărate, pe care le urmărește întotdeauna prefăcându-se a fi un detectiv care investighează cazul. În prezent, scriitoarea locuiește la Londra.

LUMINI! MOTOR! MINCIUNI!

Bel, o tânără de 18 ani, și-a trăit toată viața chinuită de misterul care învăluie dispariția mamei sale. În urmă cu 16 ani, Rachel Price s-a făcut nevăzută, iar fetița de atunci a fost singurul martor, doar că aceasta, evident, nu își amintește nimic despre cele întâmplate. Rachel a dispărut, se presupune că este moartă, iar Bel își dorește ca toată lumea să meargă mai departe și să depășească momentul.

Cazul însă revine în atenția comunității atunci când familia Price este de acord să devină protagonista unui documentar despre crime adevărate. Bel abia așteaptă să se termine filmările, pentru ca viața să revină la normal. Doar că... surpriză! Rachel Price reapare în mod misterios, iar lucrurile scapă de sub control.

Femeia vine cu o poveste incredibilă despre ce i s-a întâmplat în cei 16 ani în care a lipsit. Incredibilă, pentru că Bel nu este sigură că este adevărată. Dacă Rachel minte, atunci unde a fost în tot acest timp? Și mai important: ar putea fi această femeie periculoasă? Cu camerele încă filmând-o la fiecare pas, Bel trebuie să descopere adevărul despre mama ei, dar și motivele pentru care aceasta s-a întors din morți.

O capodoperă uluitoare despre lupta unei tinere de a descoperi adevărul, dar și despre groaza de a afla cine este cu adevărat familia ta.

„Cititorii vor fi captivați de acest thriller plin de răsturnări de situație, precum și de protagonista deloc dornică de a face compromisuri.”

Kirkus Reviews